

Giới thiệu Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình

Tác phẩm Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình là một trong những truyện ngôn tình ngược của Trương Diệu Anh mở ra câu chuyện khi người tan oán, nữ cảnh sát thường cương nghị nghiêm khắc, vô tình và lạnh lẽo. Quả thật là đúng, chỉ khi nàng bị xuyên không cổ đại và gặp hắn. Truyện yêu hay hận, đau khổ hay hạnh phúc sẽ đến với nàng. Hắn thống lĩnh vạn quân đạp trên xác địch, là một đại tướng quân bất khả chiến bại, đúng ! Chỉ cho đến khi gặp nàng hắn đã bại ngay lần đầu tiên gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên Qua Được Hắn Cứu

Trong một đêm mưa như trút nước của tháng bảy, tại trụ sở của đội đặc nhiệm cảnh sát, nhận được tin tình báo có một vụ buôn lậu vũ khí lớn và đang chuẩn bị chuyển vào nước lúc chín giờ tối nay, giao dịch tại địa điểm kho bỏ hoang gần bên cảng của thành phố T. Xe cảnh sát tập nập bao vây một chiếc xe đèn tuyến huyền bí.

- Mau xuống xe ! Trương Dạ Yến (25 tuổi) nữ đặc cảnh của cục cảnh sát đặc nhiệm nghiêm mặt nói.

- Người trên xe từ từ đẩy cửa bước xuống, bóng đen đáng sợ gầy gầy mặc trên người bộ vest đen, tóc cắt ngắn, mũi thẳng mắt hơi xếch, hai tay hằn gio lên cao, Trái với hình ảnh sợ hãi. Hắn bình thản cười. Chào em!

- "Anh!" Khẩu súng trên tay nàng run rẩy Thiết Duyệt

Tại sao lại là anh... ? Nàng kịp bình tâm hỏi hắn, sao anh lại phản bội cả đội? Phản bội đất nước chứ? Đứng Thiết Duyệt giữ vẻ mặt lạnh lùng không trả lời, nhìn cô, một giây trời qua bỗng từ phía sau các thùng hàng, có vài tên bắn tỉa, chắc chúng đã nấp ở đó trước rồi, bọn chúng chạy ra trên t còn cầm những khẩu AK bắn tới tập về phía cô và hắn đang đứng gần chiếc xe. Nàng nhanh chân nhảy sang phải vội lùi ra sau xe, né được một lần đạn vừa bắn tới mình, trong lúc đó nàng không chú ý, hắn cũng thừa dịp thoát khỏi tay nàng, rút súng khỏi bao, Dạ Yến vội bắn về phía những tên bắn tỉa, hạ được tên phía trên thùng hàng, một phát nữa bắn ra hạ tiếp một tên nấp phía sau thùng hàng, một phát nữa bắn được một tên nữa, tiếng đầu súng giữa cảnh sát và bọn buôn lậu vang dội cả khu nhà hoang, Dạ Yến hầu như hạ gần hết những tên đó, A! bỗng nàng kêu lên vì cảm thấy một con đau trước ngực, theo phản xạ nàng đưa tay ôm chỗ đau, cảm nhận được dòng nước ấm từ chỗ đau chảy ra, nàng nhìn xuống trước ngực thì ra đó là máu, trúng đạn rồi Dạ Yến nghĩ hiểm có ai làm cô bị thương được mà lại ngay điểm nguy hiểm, người ra tay hẳn khả năng dùng súng cũng phải hạng cao thủ lắm,

Dạ Yến vội quay sang bên trái chờ phát ra tiếng nổ súng vừa kịp nhìn thấy được người bắn mình không ai xa lạ là hắn Thiết Duyệt. người mà nàng hết lòng yêu thương và tôn trọng nhất, giờ đây hắn nở ra tay đối với cô, phản bội cô, giọt nước ấm từ mắt chảy ra, cô không biết cô khóc vì quá đau, hay tim cô quá đau, tại sao như thế này tại sao lại đối với cô như thế, Dạ Yến khết lên nhìn hắn mà hỏi, Thiết Duyệt vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm miệng chỉ khẽ nhếch môi cười như không cười nhìn cô nói, vì cô quá thanh liêm vì cô quá ngu ngốc mà cam chịu, tôi không cần những thứ đó cô có biết không, đừng trách tôi mà hãy trách cô quá ngây thơ, không biết nhìn người, vội yêu hết lòng nếu có kiếp sau hãy thông minh hơn bây giờ nhé, nhếch miệng cười cặp mắt thanh u nhìn Dạ Yến nâng cây súng trong tay mình Thiết Duyệt nhắm về hướng cô đang đứng mà nổ súng kết liễu cô.

- Đúng lúc đó trên bầu trời có một trận sét đánh xuống trúng ngay vào cột điện nơi cô đang ngã quỵ, cô chỉ kịp thấy một tia sáng chói cả mắt và tan biến trong không khí trước mắt của Thiết Duyệt.

- Một nơi hoang vắng từ trên độ cao hai mét cô rơi xuống những tán cây lớn cũng nhờ vậy mà đỡ cho cô bị thương nặng hơn, cô rơi chạm đất, thân thể đau nhức ê ẩm vết thương đập xuống đường làm cho máu chảy ra nhiều hơn, cô nén đau ôm vết thương lom còm bò dậy cố đi về phía trước theo ánh sáng mặt trời, xung quanh khung cảnh thiên nhiên hùng vĩ, núi non trùng điệp thật đẹp. Dạ Yến nghĩ ở thành phố T này lại có một nơi đẹp vậy mà mình không biết nghĩ vậy nhưng đôi chân vẫn cố gắng bước từng bước chậm một mỗi vì mất máu, cố đi để mong tìm được người trợ giúp mình, đi được khoảng xa ra khỏi đám cây to trước mắt có một con đường đất, hình như là đường cái lớn, cô mừng thầm và cố đi nhanh hơn cũng vì đi nhanh hơn làm cho vết thương trước ngực cô chảy nhiều máu. Dạ Yến cảm thấy hình ảnh trước mắt đang xoay tròn và mờ đi, cô té ngã bên vệ đường.

- Nơi cách đó không xa có một đoàn người, ngựa, cò bay phấp phới đang tiến về phía con đường cái hướng về kinh thành, cười chính giữa đoàn ngựa là một vị đại tướng quân, thân mặc bộ võ phục màu trắng đầu đội mũ sắc và gipá màu trắng cười con bạch mã thật uy nghiêm, gương mặt lạnh lùng nhưng không làm mất đi anh tuấn, đôi quân đang vội vã hồi kinh, đôi mắt phượng liếc nhìn bên vệ đường một cách cẩn thận vốn có Tước Thiên: chợt nhìn thấy một người đang nằm bên vệ đường cách ăn mặc thật kỳ lạ thấy người nằm đó có vẻ không ổn. Tước Thiên vội lên tiếng ra lệnh dừng lại.

- Xuống ngựa teingé đến người đang nằm đưa hai ngón tay vào mũi kiểm tra hơi thở thấy còn hơi thở. Tước Thiên vội vàng đỡ người nằm lên để đưa lên ngựa đi chữa trị, ôi thật bất ngờ là một cô nương mái tóc đen mượt có mùi thơm hoa nhài dễ chịu, làn da trắng, sống mũi cao, môi hồng đỏ, mắt đang nhắm nghiền, nhưng đôi mắt thật dài, hàng chân mày đen thanh tú, đảo nhìn xuống s phục trên người nữ thật lạ, Ngay trước ngực có một mảng đỏ tươi vội vàng kiểm tra thì ra là máu, nàng ta đã bị thương rồi. Tước Thiên vội ho lớn truyền thái y từ trên con ngựa cách đó không xa một người đàn ông chợt vội vàng tiến đến cúi đầu thi lễ dạ tướng quân. Hãy cầm máu cho nàng ta rồi mang nàng hồi phủ được lệnh thái y nhanh tay vào chữa trị nhưng khi thái y muốn xé y phục để tiện cho việc băng bó vết thương thì Tước Thiên vội vàng lên tiếng, để ta băng cho nàng các người quay mặt chỗ khác đi, mệnh lệnh đã ra, tất cả binh lính cùng thái y vội vãi nghe theo trên trán ai nấy cũng đều đầy vạch đen thui cùng kinh ngạc.

-Tức Thiên vội vàng nhanh chóng băng lại vết thương cho nàng Dạ Yến cỡ bỏ áo choàng đắp lên cho cô và bế nàng lên ngựa ra lệnh hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

- Trương Dạ Yến :Tình lại sau khi ngủ được một giấc dài, mở đôi mắt to liếc nhìn chung quanh, Trương Dạ Yến thấy trong phòng này có gì đó là lạ, cách trang trí sao mang phong cách cổ xưa quá, từ cái giường ngủ ,cho tới bàn uống trà, mọi thứ đều bằng gỗ ,được trạm khắc rất tinh xảo thật đẹp, nhìn sơ là biết toàn là gỗ quý, chẳng lẽ chủ nhân ngôi nhà này thích chơi đồ cổ?! có ai nói cho nàng biết đây là đâu không? và ai là người đã cứu nàng về đây? Dạ Yến lòng chợt đau xót khi nhớ về tình cảnh bị chính người mình yêu phản bội, " Thiết Duy " Đừng để tôi bất được anh,tôi thề sẽ cho anh ăn cơm ở trong tù cho đến ngày anh nhắm mắt, hai giọt nước mắt chảy xuống ,Dạ Yến vội lấy tay chùi đi tự nói với lòng mình sẽ không khóc cho hạng người như hắn ta. -Mãi suy nghĩ về những chuyện xảy ra với mình mà không hay người vừa vào, "Cô nương ",cô đã tỉnh rồi một giọng nói trầm ấm vang lên , quay sang người đang nói , Trương Dạ Yến ngẩn ngơ nhìn ,là một nam nhân có hình cao lớn ,bờ vai rộng vững chắc,khuôn mặt tuấn tú, sống mũi cao thẳng, đôi mày lười mắt đen dài, với đôi mắt phượng to thật đẹp, rèm mi dài cong vút, đôi môi đầy gợi cảm khép hờ, mái tóc đen dài đến hơn nửa lưng ,được cột hờ ra phía sau bằng dây lụa màu lam, trên người mặc bộ sim y màu trắng càng tôn lên vẻ đẹp uy nghiêm của hắn. Làm cho tim Trương Dạ Yến lúc này đập chậm đi một nhịp.

" Nàng nhìn đủ chưa?"

- Trương Dạ Yến: nghe Tức Thiên nhìn mình hỏi hai má cô ửng đỏ như ánh mặt trời chiếu vào buổi trưa, thật là mắt mặt quá đi sao mình lại mê sắc như vậy chứ?! Dạ Yến cuối đầu lằm bằm tự nói với mình.

Thấy nàng vì xấu hổ mà không dám ngược nhìn lên , Tức Thiên không nỡ trêu ghẹo nàng nữa nên chuyển sang chuyện khác , "nàng chắc đã đói rồi, vì đã hai ngày qua nàng hôn mê nên có gì vào bụng đâu, nàng nằm yên để ta gọi người mang cháo và thuốc vào cho nàng ,Tức Thiên nhìn nàng nở nụ cười nhẹ ,rất nhẹ có lẽ chính hắn cũng không biết là mình đang cười , vì từ ngày song thân qua đời thì nụ cười cũng biến mất, chỉ còn lại sự lạnh lùng tàn nhẫn, đối với kẻ địch trên xa trường thì ra tay không thương tiếc.

Bước ra khỏi phòng Tức Thiên lớn tiếng gọi" người đâu mang thức ăn và thuốc đến đây cho ta. Quay trở vào phòng đi đến bên giường Tức Thiên ngồi vào cái ghế được đặt kế bên giường, đôi mắt phượng nhìn nàng đầy nhu tình hỏi," Tên nàng là gì? nhà nàng ở đâu? vì sao nàng lại bị thương nặng như vậy chứ?" Trương Dạ Yến ngược nhìn người nam nhân trước mặt mà không biết phải nói sao cho hắn hiểu, nên đành im lặng cuối đầu.

Thấy nàng im lặng gương mặt muộn phiền, Tức Thiên lại thêm lo lắng lên tiếng hỏi, vậy những kẻ hại nàng ra thế này nàng có biết chúng không? hãy nói với ta ,ta sẽ lấy lại công bằng cho nàng.

Dạ Yến nghe những lời của nam nhân nói trong lòng cảm thấy chua xót hơn,biết mình không thể im lặng hoài như vậy được, đành nói bừa cho qua chuyện, ta tên Trương Dạ Yến 25 tuổi, ta đến từ một bộ lạc đến đây rất xa, chỗ ta bị cướp tấn công, chúng giết hết người trong bộ lạc. Và đốt làng ta may mắn lắm già chết mới thoát được, thừa lúc chúng không chú ý mà trốn thoát, ta đi mãi đến khi kiệt sức cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

_Tức Thiên : nghe những lời nàng nói lòng cảm thấy một cỗ chua xót ,gương mặt đã nổi đầy gân xanh đỏ vì tức giận, hai tay đã nắm chặt thành quyền, nếu để ta bất được bọn chúng, ta sẽ cho bọn chúng biết thế nào là sống còn đáng sợ hơn chết, bọn này chẳng xem ai ra gì, thật tức chết còn gì là phép vua luật nước nữa, cướp của giết người giữa ban ngày như vậy, ngược mặt nhìn vào Dạ Yến lại hỏi, nàng nói đi bọn chúng ở vùng nào ta sẽ đích thân đi sang bằng hàng ổ của chúng giúp nàng rửa hận. _Trương Dạ Yến nhìn gương mặt giận dữ của tên nam nhân này, thật là nổi cả da gà ,ôi trời ơi mình sao lại bị xuyên vào nơi này chứ, gặp phải người nam nhân nóng tính và tàn ác như vậy chứ Dạ Yến nghĩ !? "Nàng nghĩ xong chưa Tức Thiên hỏi "Dạ Yến chợt bình tĩnh lắc đầu nói, ta không biết bọn chúng mà, nhưng mắt nhìn hắn gương mặt đầy gân xanh đỏ, đôi lông mày chau lại hầu như sắp đụng vào nhau, trời ơi nếu sau này tên nam nhân này mà biết mình nói dối hắn,lúc ấy có khi hắn ta giết mình luôn không chừng, mới vừa nghĩ đến thôi mà một luồng khí lạnh từ sống lưng chạy thẳng lên đỉnh đầu, Dạ Yến chợt rùng mình. Nhưng thật nàng không biết phải giải thích sao với hắn, thôi kệ cứ ở tạm nơi này trị thương cho khỏi rồi tìm cơ cáo từ ra đi, đành phải vậy chứ biết sao chứ Dạ Yến ngẫm nghĩ.

Cổ chần tỉnh tỉnh thần lại Dạ Yến ngược nhìn người nam nhân trước mặt nở nụ cười vô tội nói. Tước Thiên: cảm ơn ngài rất nhiều vì đã ra tay cứu giúp ta, on này ta sẽ khắc sâu trong lòng, ta nợ ngài một mạng, nếu có cơ sẽ đáp đền ngài Dạ Yến nói.

Tước Thiên : nàng đừng nói lời cảm ơn, thấy người gặp nạn ra tay cứu giúp là chuyện nên làm thôi. Ta đỡ nàng ngồi dậy dùng cháo nhé, lời nói vừa dứt thì có tiếng gõ cửa, vào đi, tên nam nhân vội trả lời, bước vào phòng là một tiểu nha đầu, có gương mặt tròn trịa dễ thương, làn da trắng mịn, đôi má hồng hồng, cặp mắt to nhìn thật lanh lợi, nha đầu đi đến bên giường tay cầm một cái mâm nhỏ, trên đó có hai cái bát chắc là cháo và thuốc, cô bé cuối đầu thi lễ, thưa đại nhân, thuốc và cháo của tiểu thư đã chuẩn bị xong rồi ạ, đặt mâm lên cái bàn gần đó nha đầu quay sang Dạ Yến cuối đầu hành lễ, nô tì thỉnh an tiểu thư, mời tiểu thư dùng cháo cho khỏe.

_Tước Thiên : "đưa đây ta sẽ cho nàng ấy dùng " người hầu lui ra ngoài đi, không có lệnh của ta không ai được phép vào đây, nếu trái lệnh đừng trách ta sao độc ác, nha đầu run rẩy cuối đầu dạ vâng nô tì biết, nô tì xin phép được lui ra, phát tay ra hiệu nha đầu nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng cũng không quên đóng cửa cẩn thận.

Tay cầm bát cháo trên tay Tước Thiên thái độ ôn nhu chưa từng có trước đây, miệng thổi nhẹ vào muống cháo cho bớt nóng rồi nhìn sang nàng nói, "hàng há miệng ra nào "Dạ Yến nhìn thấy thái độ như vậy của tên nam nhân này, làm cho nàng ngay đại ngay lúc này, miệng cũng tự mở rộng cho hắn nuốt cho mình, nuốt cháo vào miệng một cảm giác thật khó tả, ngon quá nàng tự nhiên lên tiếng khen, trước đến nay chưa từng ăn cháo ngon như vậy, ngon thật không Tước Thiên hỏi, ngon thật đấy! Hắn nhìn nàng nói miệng chợt nhếch mép cười nhẹ, làm cho Dạ Yến chợt ngượng ngùng đỏ mặt đến mang tai, càng làm cho nàng vốn đáng yêu, giờ đây càng đẹp hơn hẳn, tim Tước Thiên giờ đây đập lộp lộp một nhịp, càng nhìn hắn càng mê mẩn, để ta tự an được không nàng ngượng ngùng nói, lời nói vừa dứt tay Dạ Yến cũng đưa ra đón bát cháo từ trên tay hắn ăn một hơi hết sạch chắc vì quá đói.

_Tước Thiên : nhìn nàng ăn mà lòng cảm giác thật vui vẻ, đối với ta nàng thật đẹp, lão Thiên đã ban nàng cho ta, ta sẽ bảo vệ nàng, chăm sóc cho nàng không để một ai làm nàng bị tổn thương nàng, dù là một sợi tóc Tước Thiên thề hứa với chính mình. /.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

_Tước Thiên : nghe những lời nàng nói lòng cảm thấy một cổ chua xót, gương mặt đã nổi đầy gân xanh đỏ vì tức giận, hai tay đã nắm chặt thành quyền, nếu để ta bắt được bọn chúng, ta sẽ cho bọn chúng biết thế nào là sống còn đáng sợ hơn chết, bọn này chẳng xem ai ra gì, thật tức chết còn gì là phép vua luật nước nữa, cướp của giết người giữa ban ngày như vậy, ngược mặt nhìn vào Dạ Yến lại hỏi, nàng nói đi bọn chúng ở vùng nào ta sẽ đích thân đi sang bằng hàng ổ của chúng giúp nàng rửa hận. _Trương Dạ Yến nhìn gương mặt giận dữ của tên nam nhân này, thật là nổi cả da gà, ôi trời ơi mình sao lại bị xuyên vào nơi này chứ, gặp phải người nam nhân nóng tính và tàn ác như vậy chứ Dạ Yến nghĩ!? "Nàng nghĩ xong chưa Tước Thiên hỏi "Dạ Yến chợt bình tĩnh lắc đầu nói, ta không biết bọn chúng mà, nhưng mắt nhìn hắn gương mặt đầy gân xanh đỏ, đôi lưỡi sắc châu lại hầu như sắp đụng vào nhau, trời ơi nếu sau này tên nam nhân này mà biết mình nói dối hắn, lúc ấy có khi hắn ta giết mình luôn không chừng, mới vừa nghĩ đến thôi mà một luồng khí lạnh từ sống lưng chạy thẳng lên đỉnh đầu, Dạ Yến chợt rùng mình. Nhưng thật nàng không biết phải giải thích sao với hắn, thôi kệ cứ ở tạm nơi này trị thương cho khỏi rồi tìm cơ cáo tử ra đi, đành phải vậy chứ biết sao chứ Dạ Yến ngẫm nghĩ.

Cổ chần tỉnh tỉnh thần lại Dạ Yến ngược nhìn người nam nhân trước mặt nở nụ cười vô tội nói. Tước Thiên: cảm ơn ngài rất nhiều vì đã ra tay cứu giúp ta, on này ta sẽ khắc sâu trong lòng, ta nợ ngài một mạng, nếu có cơ sẽ đáp đền ngài Dạ Yến nói.

Tước Thiên : nàng đừng nói lời cảm ơn, thấy người gặp nạn ra tay cứu giúp là chuyện nên làm thôi. Ta đỡ nàng ngồi dậy dùng cháo nhé, lời nói vừa dứt thì có tiếng gõ cửa, vào đi, tên nam nhân vội trả lời, bước vào phòng là một tiểu nha đầu, có gương mặt tròn trịa dễ thương, làn da trắng mịn, đôi má hồng hồng, cặp mắt to nhìn thật lanh lợi, nha đầu đi đến bên giường tay cầm một cái mâm nhỏ, trên đó có hai cái bát chắc là cháo và thuốc, cô bé cuối đầu thi lễ, thưa đại nhân, thuốc và cháo của tiểu thư đã chuẩn bị xong rồi ạ, đặt mâm lên cái bàn gần đó nha đầu quay sang Dạ Yến cuối đầu hành lễ, nô tì thỉnh an tiểu thư, mời tiểu thư dùng cháo cho khỏe.

_Tước Thiên : "đưa đây ta sẽ cho nàng ấy dùng " người hầu lui ra ngoài đi, không có lệnh của ta không ai được phép vào đây, nếu trái lệnh đừng trách ta sao độc ác, nha đầu run rẩy cuối đầu dạ vâng nô tì biết, nô tì xin phép được lui ra, phát tay ra hiệu nha đầu nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng cũng không quên đóng cửa cẩn thận.

Tay cầm bát cháo trên tay Tước Thiên thái độ ôn nhu chưa từng có trước đây, miệng thổi nhẹ vào muống cháo cho bớt nóng rồi nhìn sang nàng nói, "hàng há miệng ra nào "Dạ Yến nhìn thấy thái độ như vậy của tên nam nhân này, làm cho nàng ngay đại ngay lúc này, miệng cũng tự mở rộng cho hắn nuốt cho mình, nuốt cháo vào miệng một cảm giác thật khó tả, ngon quá nàng tự nhiên lên tiếng khen, trước đến nay chưa từng ăn cháo ngon như vậy, ngon thật không Tước Thiên hỏi, ngon thật đấy! Hắn nhìn nàng nói miệng chợt nhếch mép cười nhẹ, làm cho Dạ Yến chợt ngượng ngùng đỏ mặt đến mang tai, càng làm cho nàng vốn đáng yêu, giờ đây càng đẹp hơn hẳn, tim Tước Thiên giờ đây đập lộp lộp một nhịp, càng nhìn hắn càng mê mẩn, để ta tự an được không nàng ngượng ngùng nói, lời nói vừa dứt tay Dạ Yến cũng đưa ra đón bát cháo từ trên tay hắn ăn một hơi hết sạch chắc vì quá đói.

_Tước Thiên : nhìn nàng ăn mà lòng cảm giác thật vui vẻ, đối với ta nàng thật đẹp, lão Thiên đã ban nàng cho ta, ta sẽ bảo vệ nàng, chăm sóc cho nàng không để một ai làm nàng bị tổn thương nàng, dù là một sợi tóc Tước Thiên thề hứa với chính mình. /.

Chương 5

Bước ra khỏi sương phòng Tước Thiên sắc mặt trở lại băng lãnh nhìn không chút biểu cảm gì, đi ra hoa viên Tước Thiên dừng lại liếc mắt nhìn vào khoảng đen lên tiếng gọi các người ra đây, từ trong bóng tối bốn thân ảnh hắc y vệ thi triển khinh công lướt gió đến bên Tước Thiên cuối đầu ôm quyền thi lễ nói, dạ chu nhân cho gọi, Tước Thiên nhìn họ nói miễn lễ, ta cho gọi các người là có việc quan trọng giao cho các người Tước Thiên nói, dạ chủ nhân, gương mặt nghiêm túc nói ta cho phép các người lộ mặt để tiện cho việc bảo vệ nàng ấy, người mà ta cứu mấy hôm trước, ta sẽ lấy nàng ấy làm nương tử, chỉ là vấn đề thời gian thôi, nên các người phải hết sức tận lực mà bảo vệ nàng, không được để xảy ra sai xuất dù nhỏ nhất cũng không được, không cho ai đến gần nàng, nhất là những người trong triều đình các người hiểu rõ chứ Tước Thiên hỏi!? Bốn người ôm quyền thi lễ nói, dạ chúng tiểu nhân đã rõ, từ ngày hôm nay hễ canh trước phòng ta không được lệnh của ta không ai được vào phòng để cho nàng dưỡng thương, không được rời mắt khỏi nàng ấy, nếu có việc gì xảy ra với nàng thì các người biết phải chịu tội thế nào rồi đấy, mặt của bốn người cắt không còn giọt máu, sống lưng đã lạnh từ nãy giờ, chỉ có điều chưa té ngã thôi, một trong bốn hắc y vệ vẫn còn bình tĩnh chút cuối đầu ôm quyền nói, dạ vâng chúng tiểu nhân đã hiểu thưa chủ nhân, vậy các người lui xuống đi, cả bốn vội vàng hành lễ với hắn rồi thi triển khinh công lướt gió chạy mất vào bóng tối như bị rượt đuổi. Tước Thiên bước đến một phòng khác, đã được chuẩn bị sẵn nước tắm, cùng y phục, nhanh chân cởi bỏ y phục, bước vào thùng nước ấm, tắm vội vàng thay y phục mới vào ra khỏi đó, trở lại sương phòng xem nữ nhân trong lòng mình đã dậy chưa. Trước khi vào phòng Tước Thiên gọi quảng gia của tướng phủ lại căn dặn về chuyện thuốc và món ăn của Trương Dạ Yến, "người nhớ căn dặn ngự thiện phòng làm món ăn bổ về máu cho nàng, vì nàng mất máu nhiều lắm, quảng gia cuối đầu nói da tiểu nhân tuân lệnh, để tiểu nhân đi căn dặn, Tước Thiên phát tay ra dấu cho quảng gia lui xuống, còn mình thì quay lại sương phòng.

Mở cửa phòng Tước Thiên nhẹ nhàng bước vào đến bên giường lớn người con gái hắc y đang nằm ngủ, nhìn nàng lúc này thật đáng yêu, chỉ có nàng mới làm cho trái tim hắc y rung động, bàn tay Tước Thiên nhẹ nhàng vuốt nhẹ má nàng, chợt hắn phát hiện sao mà nàng nóng quá, Tước Thiên hoảng hốt vội lắc nàng và gọi tên nàng " Trương Dạ Yến, Trương Dạ Yến nàng mau mở mắt ra nàng có nghe ta gọi không? "Tước Thiên hoảng loạn gọi mãi mà Dạ Yến vẫn nhắm mắt, hắc y vội chạy ra cửa lớn tiếng gọi, "người đâu mời thái y Kỳ Lôi cho ta" nói lời xong Tước Thiên quay vô đến bên nàng ôm lấy Dạ Yến vào lòng khẽ nói nàng hãy cố lên, nàng không được rời khỏi ta, chưa được phép của ta không ai được phép bắt nàng đi dù là diêm vương, ôm nàng trong lòng Tước Thiên đau đớn giờ đây hắn thấy mình thật vô dụng không giúp được gì cho nàng cả, hai giọt lệ đã rơi xuống vì lo sợ và đau lòng, người con gái này là của hắn, không ai được quyền cướp lấy, trong lúc mãi suy nghĩ thì tiếng gõ cửa vang lên cùng lời nói, vương huynh đệ đến rồi, vào lệ đi hắn lên tiếng trả lời nhẹ nhàng mở cửa Kỳ Lôi bước vào phòng.

Chương 6: Chương 5.1

_ Còi hồng trần chinh phạt bấy nhiêu năm. _ Ôm giấc mộng tung hoành trên chiến trận.

_ Trái tim đá chưa từng nghe khuấy phục.

_ Bỗng ngập ngừng trước giọt lệ giai nhân.

" Kỳ Lôi : bước vào trong đến bên giường lớn, cảnh trước mắt thật làm cho người ta té xỉu mà, cũng mai hiện tại cô nương này đang bất tỉnh nếu không thì một cảnh trước mắt sẽ dễ bị hiểu lầm mất thôi, liếc mắt nhìn vị đại huynh của mình đang ngồi trên giường tay ôm chặt tiểu cô nương trong lòng, mặt nhìn không huyết sắc, đôi mục quang đỏ ngầu vì rơi lệ, hà!? Huynh ấy khóc sao!? Vì một cô nương có phải thật không? Sao đệ không xem bệnh tình của nàng mà còn đứng ngây ra đó Tước Thiên nghiêm mặt nói, Kỳ Lôi nghe lời nói của hắn chợt nhớ mình đến đây để làm gì, vội vàng đến bên giường bắt mạch cho Dạ Yến, rồi kiểm tra lại vết thương, đôi mục quang châu lại, gương mặt cân bằng hướng mắt nhìn vào Tước Thiên giọng trầm ổn nói, vương huynh cô nương này bị sốt cao là do vết thương trên ngực xung to, đỏ bầm, có hiện tượng tụ mủ, mạch không đều, hơi thở mệt nhọc, đệ không biết hung khí gây ra thương tích cho nàng là gì, nhưng nó vẫn còn nằm trong đó, nhất định phải lấy nó ra, bằng không sẽ rất nguy hiểm tính mạng của nàng ấy. "Oành " nghe lời nói của đệ đệ mình, cũng là thái y giỏi nhất kinh thành này, đã nói như vậy chẳng lẽ nàng ấy tính mạng thật sự, không thể như vậy được Tước Thiên chau đôi mục quang nhìn Kỳ Lôi nói đệ hãy tìm cách gì cứu nàng, không được để nàng có việc gì xảy ra, ta không cho phép đệ hiểu không!? Tước Thiên hoảng loạn lớn tiếng nói, kỳ Lôi : đệ biết rồi trước tiên cho nàng ấy uống hai viên đang được này, để cho nàng khỏe và giảm sưng vết thương, còn giờ huynh đệ mình phải lau mát để nàng ấy hạ sốt, dứt lời Kỳ Lôi bước ra ngoài phòng gọi gi nhân mang vào một chậu nước ấm cùng khăn sạch, cầm chậu nước và khăn trên tay Kỳ Lôi bước gần đến bên giường, đặt lên bàn chậu nước nhúng khăn vào nước ấm vắt khô đưa qua cho Tước Thiên rồi nói, huynh đắp khăn này lên trán nàng ta đi để rút khí nóng của nàng vào khăn, còn cái khăn này huynh lau mặt và cổ cho nàng ấy, còn đệ lau tay

chúng ta phải lau và thay nước ấm liên tục mới được, vậy huynh đệ ta cùng làm nào nhanh lên để nàng ta nóng quá là nguy hiểm lắm đấy, lời nói của Kỳ Lôi vừa dứt hai người vội vàng làm, thoi gian cũng đã một canh giờ trôi qua, đan dược cũng đã uống, lau mát cũng đã lau mà sao đến giờ nàng vẫn còn chưa tỉnh Tước Thiên lo lắng trong lòng, trái tim co thắt từng đợt không chịu nổi nữa lên tiếng hỏi, sao nàng chưa tỉnh nữa đệ đệ, Kỳ Lôi đang lau mát nghe hẳn hỏi ngược nhìn lên trả lời, huynh sao gấp vậy nàng ấy đã hạ sốt nhiều rồi, giờ chờ đợi chút thôi, mà lát nàng tỉnh lại huynh phải hỏi nàng ấy hung khí gây ra thương tích cho nàng là thứ gì để đệ biết mà tìm cách chữa cho nàng.

Kỳ Lôi lại nhìn vào mắt của Tước Thiên và hỏi, Vương huynh thích cô nương này sao!? Gương mặt căng thẳng chờ đợi hẳn trả lời, mặt Tước Thiên âm trầm nhìn đệ đệ mình nói, ừ ta yêu nàng ấy, yêu từ cái nhìn đầu tiên khi ta đỡ nàng đang nằm trên đất lên, nhìn thấy nàng ta biết đây là người ta mong đợi bấy lâu, dù nàng là ai, thân phận thế nào ta không cần biết, ta yêu nàng và sẽ bảo vệ nàng, những thứ khác không quan trọng gì cả, lời nói ôn nhu của hẳn khi nói về cô nương này làm cho Kỳ Lôi ngạc nhiên há miệng to, như không thể nào to hơn được nữa, hẳn nói trước nay huynh không thích nữ nhân mà? Đệ nhớ mỗi khi hoàng thượng muốn nói về hôn sự của huynh, thì huynh không nghe và còn tức giận kia mà, sao giờ đây lại như thế này Kỳ Lôi nhìn hẳn hỏi!? Im lặng hồi lâu Tước Thiên nói đệ có tính vào chuyện tình sét đánh không!? Ta là như vậy đó mới gặp mà cứ ngỡ đã quen nhau từ lâu lắm rồi, nghe Tước Thiên nói Kỳ Lôi đã hiểu vương huynh của mình đã yêu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 5.2

Tước Thiên đôi mắt u buồn nhìn vào người con gái trong lòng chờ đợi, tay vẫn lau mát cho nàng. Kỳ Lôi dùng tay lại đi đến bàn trà, lấy một chung nước ấm đưa sang cho Tước Thiên, vương huynh hãy cho nàng ấy uống nước, uống nhiều nước giúp nàng mau hạ sốt đó. Tay Tước Thiên đón lấy chung nước, tay kia đỡ lấy đầu nàng lên, đưa nước đến môi cho Trương Dạ yến uống, nhưng nước không vào miệng nàng, mà cứ chảy ra ngoài làm cho Tước Thiên lo lắng, nhìn nàng như vậy lòng hẳn đau nhói, chợt hẳn nhớ ra cách lúc sáng đã cho nàng uống thuốc, giờ sẽ làm như vậy nàng sẽ uống nước được, nghĩ là làm, Tước Thiên dùng miệng ngậm nước, dùng tay nhẹ nhàng tách đôi môi nàng ra, cúi xuống đưa từng ngụm nước ấm vào miệng cho nàng uống. cuối cùng nàng cũng đã uống được nước, lòng hẳn giờ đây nhẹ hơn một chút, cơ mặt cũng có phần dần ra một chút, mãi lo cho Trương Dạ Yến mà Tước Thiên quên mất trong phòng còn một người, mà giờ đây người ngồi đó, mắt mở to như hạt nhãn, miệng thì há to hết cỡ, hai má thì đỏ như ánh mặt trời lúc hừng đông. Kỳ Lôi không thể nào ngờ vương huynh của mình, thân là vương gia, giữ chức đô thống đại tướng quân, trên xa trường anh dũng thiện chiến không khuất phục trước ai, và đặc biệt không yêu thích nữ nhân mà giờ đây thật ôn nhu chăm sóc một cô nương như vậy, mà còn để nàng nằm trên giường của huynh ấy nữa chứ, huynh ấy nổi tiếng là người thích sạch sẽ, ghét nhất ai vào phòng và đụng vào đồ mình, chứ đừng nói là lên giường của huynh ấy, thật bất ngờ, quả là huynh ấy yêu thật rồi. Kỳ Lôi nhìn vào Tước Thiên giọng trầm ấm nói, huynh thật muốn thành thân với cô nương ấy sao!? Không chút do dự Tước Thiên gật đầu, vậy nếu hoàng thượng không cho phép thì huynh phải làm sao Kỳ Lôi hỏi!? Nhếch miệng cười Tước Thiên nói, đệ an tâm đi hoàng thượng đã đồng ý hôn sự của huynh sẽ tự huynh làm chủ, nên đệ đừng lo lắng.

Hai người mãi mê trò chuyện Trương Dạ Yến từ từ mở mắt, liếc mắt nhìn chung quanh Dạ Yến thấy được một người nam nhân gương mặt khôi ngô tuấn tú, trên thân mặc y phục màu đỏ vải lụa nhẹ nhàng, làm tôn thêm vẻ đẹp của hẳn, nhưng mà hình như có gì đó không đúng, mình đang nằm trong vòng tay ai thì phải, mắt nhìn lên trên người đang ôm mình để xem là ai!? thì ra là hẳn tên đáng ghét này sao lại ôm mình như vậy chứ!? Dạ Yến nghĩ. Tước Thiên cảm giác người trong lòng đã tỉnh nên cúi xuống nhìn nàng, cũng vừa lúc Dạ Yến nhìn lên, bốn mắt nhìn nhau trong lúc này tìm hai người cùng đập dồn đập, mắt giờ đã chuyển đỏ, mùi hương hoa nhài của nàng bay vào mũi hẳn, làm cho hẳn thật bị cuốn hút, và bị kích thích chịu không nổi. Trong lúc hai người đang đắm chìm trong rung động, thì một tiếng tăng háng vang lên làm cho hai người giật mình trở về thực tại.

Kỳ Lôi nghiêm mặt nói, hai người quên mất tôi rồi, Tước Thiên đỡ nàng dựa vào giường, rồi mình cũng nhẹ nhàng bước xuống, đi đến một cái ghế gần ngồi, Tước Thiên lên tiếng giới thiệu, đây là biểu đệ của ta, đệ ấy tên Kỳ Lôi là con của cô cô ta, cũng là em họ của hoàng thượng và là nhị vương gia, còn ta là con trai của Tam vương gia, cha ta đã hy sinh trên chiến trận, không lâu sau mẹ ta vì nhớ cha mà bệnh và qua đời, giờ đây ta chỉ có một mình chỉ biết chiến đấu để làm vui. Dạ Yến cuối đầu chào Kỳ Lôi, hẳn cũng vui vẻ gật đầu đáp lễ, nhìn nàng hẳn lên tiếng hỏi, Tiểu Thư có biết hung khí gây ra thương tích cho nàng nó là gì không!? Dạ Yến nghe hỏi ngược mặt nhìn vào Kỳ Lôi nói, có việc gì không mà ngài lại hỏi, Tước Thiên nhanh hơn trả lời, vì hung khí còn nằm trong người nàng, phải sớm lấy nó ra, nếu không sẽ rất nguy hiểm cho nàng, nàng sốt cao cũng vì vậy, biểu đệ muốn biết để tìm cách chữa cho nàng thôi, Trương Dạ Yến gật đầu vậy à, cảm ơn ngài rất nhiều ta sẽ tự lấy nó ra, hai vị vương gia không cần phải lo lắng đâu.

Nghe Dạ Yến nói hai tên nam nhân nhìn nhau kinh ngạc, Tước Thiên hỏi lại lần nữa, nàng tự làm có được không!? Dạ Yến gật đầu chắc chắn, nàng để ta giúp nàng nhé Tước Thiên nhìn nàng nói, không cần đâu ngài giúp tôi lấy ít đồ là được rồi, về mặt không vui nhưng cũng gật đầu nói, nàng cần những gì, ta chuẩn bị cho nàng. Trương Dạ yến suy nghĩ hồi lâu rồi nói, ngài giúp lấy dùm, một chậu nước ấm, khăn sạch nhiều chút, một thanh chủy thủ, một cây nến và được liệu cầm máu giảm đau mạnh nhất, và cái gương soi mặt được không Dạ Yến hỏi hẳn, được chứ nàng đợi chút Tước Thiên quay sang Kỳ Lôi nói biểu đệ đi chuẩn bị dùm huynh nhé, như hiểu ý Kỳ Lôi cuối đầu hành lễ rồi lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 5.3

Giờ đây trong sương phòng chỉ còn lại hai người. Đôi mục quang của Tước Thiên nhìn gương mặt của Trương Dạ Yến ôn nhu nói, nàng để ta được ở bên giúp nàng, ta thật sự lo lắng cho nàng. _Trương Dạ Yến : nghe lời nói từ miệng của một vương gia cao cao tại thượng, giờ đây sao mà ấm áp quá, ngược nhìn vào đôi mục quang của hắn trong lòng không nở chối từ hắn, Dạ Yến gật đầu đồng ý, nhưng kèm theo một điều, ngài phải bịt mắt lại, nếu không đồng ý, ngài cứ ra ngoài không phiền ngài giúp Dạ Yến nói.Tước Thiên chau mày hơi khó chịu, nhưng vì lo cho sức khỏe của nàng hắn gật đầu, được ta theo ý nàng.

Một khắc trôi qua kỳ Lôi bước vào phòng, trên tay cầm theo những thứ Dạ Yến cần, đưa tay vào tay áo Kỳ Lôi lấy ra một lọ nhỏ đưa cho Tước Thiên ,vương huynh đây là thuốc giảm đau mạnh nhất mà đệ bảo chế, một lần chỉ được uống hai viên thôi, nhận lấy thuốc Tước Thiên gật đầu đáp ừ ta biết rồi đa tạ biểu đệ, Kỳ Lôi cười nói đệ sang sương phòng kê bên nghỉ ngơi, có việc gì huynh cứ gọi đệ ,ừ đệ đi nghỉ đi Tước Thiên nói, xong lời Kỳ Lôi cuối chào rồi lui ra.

_Trương Dạ Yến ngài đỡ ta sang cái ghế dài đằng kia dùm nhé, nghe nàng nói Tước Thiên vội vàng bế ngang nàng lên, ôm nàng trọn vào trong lòng, hắn cảm nhận sao nàng gầy đi mấy cân,so với lần hắn cứu nàng bên đường, trong lòng hắn một cổ chua xót dần lên ,đến bên ghế dài đặt nàng nhẹ nhàng xuống, quay sang đem những thứ của nàng cần đặt trên ghế kế nàng. Ngài để cái gương soi trước mặt dùm ta,mà ngài có tự không!? Có chứ! Nàng cần sao?gật đầu Dạ Yến nói cần một ít, đứng lên đi lại một cái kệ trong góc phòng lấy xuống một bình nhỏ màu nâu đưa cho nàng, cảm ơn ngài Dạ Yến nói, vậy ta sẽ làm gì giúp nàng đây hắn nhìn nàng hỏi? Ngài thấp dùm ta cây nến,rồi ngồi phía sau lưng ta phòng khi ta té ngã, chuẩn bị cho nàng xong Tước Thiên dùng mảnh lụa che mắt mình lại ngồi phía sau lưng nàng, Dạ Yến thấy hắn đã bịt mắt lại, giờ đây nàng mới nhẹ nhàng cõi bỏ y phục trên người xuống, lộ ra vết thương đã sưng to và bầm đen,Dạ Yến chế rượu lên khử trùng vết thương dùng khăn sạch lau lại, tay cầm cây chủy thủ đưa vào lư của cây nến để khử trùng, mọi thứ chuẩn bị xong,mắt Dạ Yến nhìn vào gương xem kỹ vết thương cũng mai chưa trùng tím,lệch tí nữa là xong đời Dạ Yến nghĩ tham,dùng hai cái khăn sạch khác gấp đôi lại đưa lên miệng can lai,phòng khi đau quá cắn cả lưỡi mất, hích vào một hơi lấy can đâm Dạ Yến tay cầm chủy thủ mất canh đúng vị trí viên đạn nằm đâm xuống đi vào ,cảm giác đau đớn nghiêng răng cắn vào khăn như là nát cả khăn rồi, đầu và trán đã ra nhiều mồ hôi lạnh, cảm nhận đúng vị trí đầu đạn nằm, ấn mũi cây chủy dưới đầu đạn nàng đẩy mạnh hướng đi lên " phụt " viên đạn đã lấy ra nó rơi rớt xuống đất kèm theo đó là máu phun ra như vòi nước bỗng,nàng vội lấy khăn che lại miệng vết thương để cầm máu, nhưng hình như Dạ Yến đã đụng vào mạch máu, nên giờ đây nó không ngừng chảy,gìờ đây Dạ Yến không thể chịu nổi nữa, mắt đã mờ đi,không còn một chút sức lực nào nàng chỉ kịp gọi vương gia ngài... nàng ngã ra sau bất tỉnh nằm gọn trong lòng Tước Thiên . Vội mở khăn che mắt Tước Thiên hoảng loạn gọi nàng"Trương Dạ Yến "

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 5.4

_Tước Thiên :gọi lớn" Trương Dạ Yến...Trương Dạ Yến "gọi mấy tiếng mà nàng vẫn nhắm mắt,mặt thì tái nhợt, y phục đã cõi quá nửa lưng, vết thương trước ngực thì vẫn đang chảy máu, Tước Thiên le tay điểm huyết cầm máu cho nàng, bế nàng sang giường lớn của hắn, vội vàng chạy ra cửa phòng gọi lớn," biểu đệ ,đệ sang đây ngay đi". Đang nằm ngả lưng trên giường nghe tiếng gọi mình Kỳ Lôi bật dậy nhanh chân chạy sang bên phòng Tước Thiên.

"Vương huynh có việc gì vậy? "

Biểu đệ nàng ngất rồi, máu chảy ra nhiều quá, huynh đã điểm huyết cầm máu lại rồi. Đệ vào xem lại cho nàng, vâng để đệ bắt mạch kỳ Lôi nói, huynh đừng lo lắng quá, dứt lời Kỳ Lôi bắt mạch cho Trương Dạ Yến, hồi lâu gật đầu nhìn Tước Thiên nói không sao rồi, mạch ôn, ngắt là vì nàng quá đau và do mất máu nhiều quá giờ trước tiên huynh cho nàng ấy uống hai viên dược liệu quý hiếm này, để giúp nàng khỏe hơn và giảm bớt đau ở vết thương cho nàng ,đưa tay cầm dược nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên Tước Thiên đưa hai viên dược vào miệng ,nàng cảm thấy nhẹ lên được chảy xuống cổ họng Dạ Yến .quay sang Kỳ Lôi hỏi, giờ phải làm sao đây biểu đệ? Không sao giờ để đệ thay băng vết thương và thay y phục cho nàng máu đã ứ đọng rồi, Tước Thiên nghe nói đôi mục quang chau lại mặt lạnh lùng nói, để huynh thay cho nàng, đệ đưa thuốc đây cho huynh,và ra gọi người mang nước ấm và y phục mới cho nàng vào dùm ta nhé, biểu đệ sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi đi,lát dùng cơm với huynh.

Lời nói như ra lệnh mặt lạnh lùng nhìn hắn, Kỳ Lôi hoảng hốt nhìn vương huynh của mình nói, sao huynh lại như vậy đệ giúp nàng ấy thôi mà,sao mặt huynh như ăn hũ dấm chua vậy ta?lắc mắt nhìn Kỳ Lôi sao đệ chưa đi han hỏi?rồi rồi để đệ đi là được rồi chứ gì, nói xong Kỳ Lôi quay lưng bước ra khỏi phòng.

Ánh mặt trời đã mọc lên trên mái tường phủ, một ngày mới lại bắt đầu.

Quay đầu nhìn người nằm trên giường lòng hắn đau như ai cắt, một thân mỏng manh trắng xanh vì mất máu quá nhiều, gương mặt cũng gầy đi vài phần.gia nhân nhẹ nhàng bước vào mang theo chậu nước và y phục sạch để trên bàn rồi cuối đầu thì lễ lui ra.

Tước Thiên nhúng khăn vào nước ấm lau mặt cho nàng, gương mặt xinh xắn đáng yêu của nàng làm hắn rung động, khẽ cúi xuống hôn lên môi nàng, khẽ liếm môi nàng mút lấy vị ngọt của riêng nàng, hôn thỏa mãn hắn vội nhúng khăn lần nữa rồi cõi bỏ y phục trên người nàng lau từng tấc da của nàng

xuống đến trước ngực nhìn chỗ bị thương ,lòng hấn một cổ chua xót, hấn nhẹ nhàng lau vết thương cho nàng, rắc thuốc vào vết thương thổi nhẹ cho nàng bớt đau,rồi băng lại cho nàng. Cởi bỏ hết y phục dơ để thay y phục sạch cho nàng, khi y phục được cởi ra một cảnh trước mắt làm cho hấn phụt máu mũi.

" Ôi nàng thật là đẹp! "

Nước da trắng mịn màng đôi gò bồng trắng trẻo mềm mại đầy đặn, chân thon thả trắng trẻo, vùng kín đáo kia thật đẹp, thậm chí ngọt mà, mịn màng, cổ họng Tước Thiên khô hốc, máu sôi trào chạy lên não, mồ hôi đầm đìa chảy xuống,tim đập thình thịch mắt đã nhiễm dục vọng ,từ trước đến giờ chưa lần nào gần nữ sắc giờ đây trước mắt là người hấn yêu, thì lòng đã không cầm được sự dục vọng đã ngủ bao lâu rồi, nàng là của ta,không thể để ai cướp được nàng từ trong tay hấn, nhưng lỡ nàng không đồng ý gả cho mình thì sao đây hấn suy nghĩ, rồi lỡ nàng gặp nam nhân khác, rồi nàng yêu người đó thì sao!? Tước Thiên trầm lặng suy nghĩ hồi lâu,bỗng ánh mắt hấn sắc lạnh nhìn nàng, không nàng phải là người của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 5.5

Tước Thiên:gọi lớn" Trương Dạ Yến...Trương Dạ Yến "gọi mấy tiếng mà nàng vẫn nhắm mắt,mặt thì tái nhợt, y phục đã cởi quá nửa lưng, vết thương trước ngực thì vẫn đang chảy máu, Tước Thiên le tay điểm huyết cầm máu cho nàng, bế nàng sang giường lớn của hấn, vội vàng chạy ra cửa phòng gọi lớn," biểu đệ,đệ sang đây ngay đi". Đang nằm ngả lưng trên giường nghe tiếng gọi mình Kỳ Lôi bật dậy nhanh chân chạy sang bên phòng Tước Thiên.

"Vương huynh có việc gì vậy? "

Biểu đệ nàng ngất rồi, máu chảy ra nhiều quá, huynh đã điểm huyết cầm máu lại rồi. Đệ vào xem lại cho nàng, vâng đệ bắt mạch kỳ Lôi nói, huynh đừng lo lắng quá, dứt lời Kỳ Lôi bắt mạch cho Trương Dạ Yến, hồi lâu gật đầu nhìn Tước Thiên nói không sao rồi, mạch ổn, ngắt là vì nàng quá đau và do mất máu nhiều quá giờ trước tiên huynh cho nàng ấy uống hai viên dược liệu quý hiếm này, để giúp nàng khỏe hơn và giảm bớt đau ở vết thương cho nàng,đưa tay cầm được nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên Tước Thiên đưa hai viên dược vào miệng,nàng cảm thấy nhẹ lên được chảy xuống cổ họng Dạ Yến.quay sang Kỳ Lôi hỏi, giờ phải làm sao đây biểu đệ? Không sao giờ để đệ thay băng vết thương và thay y phục cho nàng máu đã ứot cả rồi, Tước Thiên nghe nói đôi mắt quang châu lại mặt lạnh lùng nói, để huynh thay cho nàng, đệ đưa thuốc đây cho huynh,và ra gọi người mang nước ấm và y phục mới cho nàng vào dùm ta nhé, biểu đệ sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi đi,lát dùng cơm với huynh.

Lôi nói như ra lệnh mặt lạnh lùng nhìn hấn, Kỳ Lôi hoảng hốt nhìn vương huynh của mình nói, sao huynh lại như vậy đệ giúp nàng ấy thôi mà,sao mặt huynh như ăn hũ dấm chua vậy ta?liếc mắt nhìn Kỳ Lôi sao đệ chưa đi han hỏi?rồi rồi để đệ đi là được rồi chứ gì, nói xong Kỳ Lôi quay lưng bước ra khỏi phòng.

Ánh mặt trời đã mọc lên trên mái tường phủ, một ngày mới lại bắt đầu.

Quay đầu nhìn người nằm trên giường lòng hấn đau như ai cắt, một thân mỏng manh trắng xanh vì mất máu quá nhiều, gương mặt cũng gầy đi vài phần.gia nhẹ nhàng bước vào mang theo chậu nước và y phục sạch để trên bàn rồi cúi đầu thì lễ lui ra.

Tước Thiên nhúng khăn vào nước ấm lau mặt cho nàng, gương mặt xinh xắn đáng yêu của nàng làm hấn rung động, khẽ cúi xuống hôn lên môi nàng, khẽ liếm môi nàng nuốt lấy vị ngọt của riêng nàng, hôn thỏa mãn hấn vội những khăn lần nữa rồi cởi bỏ y phục trên người nàng lau từng tắc da của nàng xuống đến trước ngực nhìn chỗ bị thương,lòng hấn một cổ chua xót, hấn nhẹ nhàng lau vết thương cho nàng, rắc thuốc vào vết thương thổi nhẹ cho nàng bớt đau,rồi băng lại cho nàng. Cởi bỏ hết y phục dơ để thay y phục sạch cho nàng, khi y phục được cởi ra một cảnh trước mắt làm cho hấn phụt máu mũi.

" Ôi nàng thật là đẹp! "

Nước da trắng mịn màng đôi gò bồng trắng trẻo mềm mại đầy đặn, chân thon thả trắng trẻo, vùng kín đáo kia thật đẹp, thậm chí ngọt mà, mịn màng, cổ họng Tước Thiên khô hốc, máu sôi trào chạy lên não, mồ hôi đầm đìa chảy xuống,tim đập thình thịch mắt đã nhiễm dục vọng ,từ trước đến giờ chưa lần nào gần nữ sắc giờ đây trước mắt là người hấn yêu, thì lòng đã không cầm được sự dục vọng đã ngủ bao lâu rồi, nàng là của ta,không thể để ai cướp được nàng từ trong tay hấn, nhưng lỡ nàng không đồng ý gả cho mình thì sao đây hấn suy nghĩ, rồi lỡ nàng gặp nam nhân khác, rồi nàng yêu người đó thì sao!? Tước Thiên trầm lặng suy nghĩ hồi lâu,bỗng ánh mắt hấn sắc lạnh nhìn nàng, không nàng phải là người của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 5.6

"Nàng phải là người của ta ánh mắt Tức Thiên băng lãnh nhìn nàng "lòng ham muốn sở hữu của hắn giờ đây đã trỗi dậy, những gì hắn muốn phải làm được, và hắn muốn nàng giờ phút này.

Tức Thiên đưa tay đặt lên một bên gò bồng trắng trẻo mềm mại xoa nhẹ, ngón tay khẽ xoa nhẹ lên nhụy hoa, chưa thỏa mãn hắn vội cúi xuống ngậm lấy một bên kia gò bồng mềm mại mà mướt, mùi hương trên người nàng làm hắn càng hân phần, lần mê mẩn, hắn hôn từng tấc trên da nàng, hôn dài xuống phía dưới, đôi tay vuốt ve trên thân nàng, dùng tay để tách đôi chân thon thả trắng mịn của nàng,

trước mắt Tức Thiên là nơi u cốc xinh đẹp của người con gái, không thể dùng lại hắn nhẹ nhàng dùng ngón tay xoa nhẹ lên viền trần châu nhỏ của nàng, bỗng một tiếng rên nhẹ lên, làm hắn giật mình, chợt nhìn lên xem xét nàng có tỉnh lại hay không, nhưng mắt nàng vẫn nhắm, vậy là cơ thể nàng có phản ứng khi hắn làm động tác này với nàng, Tức Thiên như được tiếp thêm hứng thú, cuối đầu xuống nơi u cốc dùng miệng lưỡi liếm láp không bỏ sót gì, và từ nơi cửa u cốc nước suối chảy ra nhiều hơn, nàng thật thơm tho sạch sẽ ta yêu nàng, tiểu đệ của hắn đã nhẫn cao đầu, đưa tay kéo màng xuống, Tức Thiên cười bỏ ý phục còn vương trên người mình, giờ đây hai người không còn mảnh vải, hắn cúi đầu hôn lên môi nàng, và nói Trương Dạ Yến Xin lỗi nàng!

Nhưng ta rất sợ mất đi nàng, ta sẽ dùng tính mạng này cả đời để yêu và che chở cho nàng, dứt lời Tức Thiên đưa tiểu đệ của hắn vào sâu nơi hoa huyết của nàng, ôi nàng thật chặt chẽ, hắn đỏ mặt vì sắp không chịu được, cố gắng kiềm chế cảm giác, hắn nhất móng đẩy mạnh mẽ hơn vào sâu đến cuối u cốc, trên mắt nàng chảy ra giọt lệ, chắc là vì nàng đau, trong lòng hắn cũng xót xa, nhưng vì có được nàng hắn phải làm thế, nhẹ nhàng rút ra, đưa vào cho nàng quen với nam cương của hắn, và rồi không thể kiểm soát được nữa hưng phấn hắn động lực mạnh mẽ hơn, nhanh hơn phóng thích tất cả khoái cảm của lần đầu tiên của hắn trong người nàng, mồ hôi rơi đầy mặt cả thân người,

Tức Thiên ôm nàng, hôn lên mặt nàng nói thầm, ta yêu nàng Dạ Yến, chỉ mình nàng mà thôi, tay vuốt nhẹ lên da nàng, ôi thật mềm mại và mịn màng, tiểu đệ của hắn lại muốn nàng, không chịu được hắn cúi đầu hôn lên khắp thân nàng và lần nữa tiến vào trong u cốc vận động kịch liệt, cuối cùng một lần nữa lên đỉnh, càng gần nàng hắn càng mê mẩn không muốn rời xa, nhìn thấy vết thương của nàng có màu đỏ hắn chợt bừng tỉnh buông nàng ra, lau sạch sẽ thân nàng mặt ý phục mới vào cho nàng khi vén chăn đắp cho nàng, Tức Thiên thấy một mẩn đỏ tươi, khẽ nở nụ cười hạnh phúc vì, lần đầu của nàng là cho hắn, ta sẽ mãi yêu nàng Dạ Yến hắn tự hứa với lòng mình.

Sợ nàng biết hắn vội lột bỏ tấm khăn trải giường, đến tủ lấy một cái mới thay vào, nhìn nàng ngủ ngon Tức Thiên thấy hạnh phúc chờ nàng tỉnh sẽ cho nàng uống thuốc và an cháo, giờ đây hắn cũng mệt lắm, nên nằm xuống bên nàng ôm nàng vào lòng không lau hắn cũng ngủ mất.

Hai canh giờ trôi qua Trương Dạ Yến mở mắt nhìn chung quanh vẫn cảnh củ phòng của vương gia, mà hình như có gì lạ, ai đang ôm mình, Dạ Yến ngược mặt nhìn lên, một gương mặt quen thuộc, là hắn vương gia, mà sao lại ôm mình ngủ vậy chứ, Dạ Yến muốn cử động để ngồi dậy, nhưng một cảm giác đau đớn từ dưới truyền lên, đau như bị xe nghiền vậy, sao lại như vậy chứ Dạ Yến tự hỏi? Mình bị thương ở ngực cơ mà, sao ảnh hưởng đến dưới ấy chứ!?

cảm nhận người trong lòng đã tỉnh, hắn mở mắt nhìn xuống người trong lòng lên tiếng nói, nàng đỡ đau không? gật đầu Dạ Yến nói đỡ hơn rồi đa tạ vương gia, hắn nhìn nàng ngón tay khẽ vuốt tóc nàng, xoa nhẹ mặt nàng, cử chỉ này làm cho mặt Dạ Yến đỏ tươi nhìn thật đẹp, để ta đi gọi người mang thuốc và buổi tối vào cho nàng, ta và nàng cùng dùng nha?

Dạ Yến khẽ gật đầu, hắn bước xuống giường ra khỏi phòng dặn dò gia nhân rồi trở vào đỡ nàng ngồi dậy, vì hắn biết lúc sáng hắn làm khá mạnh, chắc chắn giờ nàng sẽ đau lắm. Để ta đỡ nàng ngồi dậy Tức Thiên nói nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 6

Tức Thiên thật ôn đờ Trương Dạ Yến ngồi tựa lưng vào giường, cũng vừa lúc đó những gia nhân bước vào, tay mỗi người cầm đĩa lớn, to nhỏ đặt lên bàn cạnh giường, đây thức ăn trên đó, có cả chén thuốc đen thui kia.

Đôi mục quang ôn nhu nhìn nàng, để ta giúp nàng ăn nhé Tức Thiên hỏi nàng? Thật ngại đã phiền ngài thừa vương gia Dạ Yến đỏ mặt nhìn hắn, đưa tay lên xoa đầu nàng, đừng khách sáo với ta như vậy, ta tình nguyện vì nàng mà.

Giờ đây mặt Trương Dạ Yến đã hồng lên thấy rõ, ngại ngần cuối đầu không dám nhìn lên, Tức Thiên thật ôn nhu, từ tốn dứt từng muỗng thức ăn cho nàng,

Dạ Yến vì hành động của hắn mà ngẩn ngơ, cô cứ vô tư há miệng cho hắn dứt ăn, nhìn nàng ăn ngon miệng lòng Tức Thiên thấy hạnh phúc, Dạ Yến lúc này lên tiếng sao ngài không ăn, mà cứ lo đứt cho ta hoài vậy, Tức Thiên nghe nàng nói cũng vội vàng ăn, nhìn hắn ăn nàng cười tươi, nụ cười của nàng thật đẹp, hắn nhìn mà lòng càng say đắm, một cảm giác thật khó tả được, một bữa cơm gia đình mà đã từ lâu hắn đã mất, đối với người như hắn, chỉ biết chém giết trên xa trường, lạnh lùng tàn nhẫn, đã không còn biết được hạnh phúc là gì, nhưng nhờ nàng hôm nay hắn được niềm vui như vậy, buổi cơm cũng xong, gia nhân bước vào dọn dẹp sạch sẽ.

Tức Thiên cầm chén thuốc đưa vào tay nàng nhìn nói, "nàng uống đi cho mau khỏe lại!", nhìn vào chén thuốc đen thui, Trương Dạ Yến đã muốn nôn rồi, nên cứ chần chừ chưa uống, liếc mắt nhìn nàng hần biết nàng không muốn uống Tức Thiên nói để ta giúp nàng uống nha? nghe lời nói của hần Trương Dạ Yến hiểu ý là hần muốn giúp bằng cách gì rồi, nên lẹ miệng nói "không... không cần đâu ta tự uống, dứt lời Dạ Yến cầm chén thuốc nín thở uống một hơi hết sạch.

Thấy" Trương Dạ Yến" bị mình dọa sợ hần mỉm cười tươi nhìn nàng, nàng biết nghe lời như vậy rất vui. Trương Dạ Yến liếc mắt nhìn hần tỏ ra bức bối nằng chừ thâm, đồ lưu manh.

Nàng và đang hần thi đấu mắt với nhau, thì ngoài cửa phòng có tiếng bước chân vào, gương mặt khôi ngô, vui vẻ của Kỳ Lôi xuất hiện, vương huynh cũng thật là, nàng ấy tỉnh lại rồi mà không thông báo cho đại phu này một tiếng nữa, lúc cần dùng thì hối hả nhờ vả giờ đây đã khỏi nguy hiểm thì quên mất đệ luôn, hần nói như hờn trách nhìn hần, liếc đôi mục quang về phía Trương Dạ Yến hỏi, nàng thấy trong người thế nào rồi?

Vết thương có đỡ đau hơn không? Kỳ Lôi hỏi, Dạ Yến gật đầu, đa tạ vương gia ta đỡ nhiều rồi. Ư ể ta bắt mạch kiểm tra lại cho nàng, dứt lời chân bước đến bên giường, đưa hai ngón tay bắt mạch, Kỳ Lôi gật đầu nói, mạch đã ổn, chỉ cần bồi dưỡng cho tốt cơ thể, và giữ sạch sẽ vết thương là được, lời nói nhưng ánh mắt nhu tình kỳ Lôi nhìn nàng, đây là lần thứ hai hần nhìn tận mặt nàng, Kỳ Lôi khẽ nói "nàng thật là đẹp "vậy nàng đã có hôn ước với ai chưa?

Dạ Yến bất ngờ vì câu hỏi của Kỳ Lôi, chưa kịp trả lời, thì bàn tay đã bị kỳ Lôi nắm, Trương Dạ Yến ngượng ngùng, mặt đã ửng đỏ, nàng vội vã rút tay về, ta chưa có hứa hôn với ai, nhưng vương gia hỏi có việc gì không? "Dạ Yến nhìn hần hỏi? "

Kỳ Lôi tươi cười nhìn nàng, nụ cười của hần thật đẹp lắm cho Dạ Yến xén phụt máu mũi, nếu nàng chưa có hôn phu, vậy nàng cho ta cơ hội đó được không kỳ Lôi nhìn nàng hỏi?.

Trương Dạ Yến nghe lời nói của nam nhân này, nàng lúc này bối rối không trả lời hần. Bỗng một giọng nói âm lãnh gào lên, "biểu đệ... đệ ăn nói lung tung gì vậy? "Tức Thiên giờ đây mặt đen như lọ nôi, nổi đầy gân xanh, đỏ vì giận, hai người hoảng hốt nhìn Tức Thiên không dám nói gì, Trương Dạ Yến nàng ấy là của ta! sao đệ dám nói vậy chứ?

một cỗ lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng lên não của Kỳ Lôi, biết không thể đùa được nữa, có người uống cả hủ dấm chua rồi, không ở đây được kỳ Lôi cười gượng, đệ chỉ đùa tí thôi, vương huynh không vui thì thôi đệ xin cáo lui về, chào cô nương, hẹn gặp lại sau, Kỳ Lôi nhanh chân chạy ra khỏi phòng mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 6.1

Đệ chỉ đùa tí thôi, vương huynh không vui thì thôi đệ xin cáo lui về, Kỳ Lôi nhanh chân chạy ra khỏi phòng mất hút.

_Trương Dạ Yến không vui nhìn Tức Thiên nói, dù cho ngài ấy là nói đùa, thì ta cũng không phải là người của ngài, ngài có nhầm lẫn gì không? Liếc mắt nhìn qua hần, Trương Dạ Yến nói tiếp, ngài đừng nghĩ rằng ngài cứu tôi, thì tôi phải là người của ngài, on cứu mạng có cơ hội tôi sẽ báo đáp, tôi khỏe hơn tôi sẽ ra đi không phiền ngài lâu đâu.

“Àm” Tức Thiên giờ đây nghe lời nói của Dạ Yến lòng đã giận run, tay đã nắm lại thành quyền mặt đã lạnh như tảng băng mùa đông, trong lòng hần nghĩ nàng đã là người của hần vậy mà còn muốn đi khỏi mắt hần sao, muốn đi à phải hỏi ý kiến của hần, những tức giận được Tức Thiên dần xuống vì không muốn tổn thương nàng, hần phải làm cho nàng yêu hần, tình nguyện ở bên hần mà thôi.

Suy nghĩ rõ ràng Tức thiên thay đổi sắc mặt trở lại ôn nhu nhìn nàng nói.

“Nàng muốn đi đâu?”

Ở nơi đây nàng có họ hàng, hay người quen nào không hần ôn nhu hỏi nàng?

Trương Dạ Yến nghe lời nói của hần hỏi, chột dạ im lặng cuối đầu không biết nói gì, thật sự ở thế giới này nàng chẳng quen ai ngoài hần cả.

Tức Thiên thấy nàng im lặng, hần ôn nhu đến bên nàng nắm lấy bàn tay Dạ Yến, đôi mục quang mê đắm nhìn nàng nói, nàng không có nơi nào để đi, vậy nàng hãy coi đây là nhà của nàng, và xem ta là người thân của nàng có được hay không? Ta sẽ che chở nàng, nàng ở lại với ta đi! “Ta yêu nàng! “Lúc này đây tìm Trương Dạ Yến đập dồn dập, mắt đứng tròn, miệng há to tròn chắc vừa quả trứng gà, ngơ ngẩn nhìn người nam nhân trước mặt. “Hần yêu mình sao?” hần vừa nói yêu mình! Là thật sao Dạ Yến ngơ ngác suy nghĩ tự hỏi chính mình? Hần biết gì về mình mà yêu chứ? Lắc đầu chấn tỉnh lại tinh thần.

Tức thiên nhìn nàng ngây ngô suy nghĩ, hần mỉm cười nói, ta yêu nàng từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, từ trước đến nay ta không màng đến nữ nhân, và cũng không có một nữ nhân nào dám đến gần ta cả, vì ta không thích, chỉ có mỗi mình nàng mới làm cho trái tim của ta run động, và bối rối không biết làm gì khi đối diện với những gì liên quan đến nàng, ta đã rất lâu rồi không có cười kể từ khi song thân qua đời, nhưng từ khi gặp nàng nụ cười của ta đã trở lại, vì nàng ta biết đến cảm giác sợ, sợ phải mất đi nàng. “Ta yêu nàng! “Nếu mất nàng ta không biết cuộc sống sau này của ta sẽ ra sao nữa, nàng ở lại

bên ta có được không, đôi mắt quang u buồn nhìn nàng như chờ đợi!? Thật không biết phải làm sao với tên nam nhân này nữa đây!? Đường đường là đại tướng quân mà sao ủy mị như vậy chứ Dạ Yến thầm suy nghĩ. Tước Thiên bày ra gương mặt đáng thương nhìn nàng, Dạ Yến thật chịu không nổi đành phải gạt đầu đồng ý với hắn, đành phải làm phiền đến vương gia nữa rồi.

Tước Thiên: nghe nàng đồng ý ở lại, mặt vui như được kẹo vậy, đặt một nụ hôn lên mặt nàng hắn nói, cảm ơn nàng đã ở lại. Dạ Yến mặt đỏ lên đến mang tai nhìn hắn mỉm cười e thẹn, nhìn người trong lòng đỏ mặt hắn biết nàng cũng có cảm giác với hắn, vậy là bước khởi đầu chinh phục trái tim nàng, thừa lúc nàng không phản đối, Tước Thiên vòng tay ôm nàng vào lòng, khẽ nói ta yêu nàng và chỉ nàng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 6.2

Tước Thiên vòng tay ôm nàng nói, ta yêu nàng chỉ có nàng thôi.

Một khắc hạnh phúc này, nếu phải đổi cả tính mạng để có thì hắn cũng bằng lòng, không gì sánh được với chuyện cùng người mình yêu thương sống đến bạc đầu. Tước Thiên nghĩ, hắn cứ mãi ôm nàng và suy nghĩ miên man, không hay người trong lòng đã an ổn ngủ ngon từ lúc nào, Tước Thiên nhìn xuống thấy nàng ngủ say, vội nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giường cho nàng an ổn ngủ. Cốc... cốc... cốc, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, tiếp đó là lời của hắc y vệ, “Chủ nhân hoàng thượng giả lâm tước phủ” “Ừ ta ra ngay” hắn trả lời, đắp chăn cho nàng cẩn thận, hôn nhẹ lên trán nàng, giờ đây hắn khoan thai ra khỏi phòng, ra khỏi phòng hai hắc y đang đứng gác, hắn dừng lại giọng nói trầm ấm nói, bảo vệ phu nhân của ta cẩn thận không được phép rời khỏi nàng, hai hắc y vệ cuối đầu hành lễ cùng lên tiếng đáp, da chúng thuộc hạ tuân lệnh, ừ!...hắn gạt đầu và quay lưng đi về hướng phòng khách.

Tại phòng khách tước phủ, một nam nhân thân mặc trường bào màu vàng kim, tóc búi cao cột bằng một dây lụa có kết những viên ngọc quý, gương mặt khôi ngô tuấn tú, sống mũi cao, mắt phượng dài to nhìn rạng rỡ, đôi môi mỏng hút hồn người, Vĩnh Phúc tay cầm một cây quạt được vẽ hình rồng bay thật uy nghiêm.

Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế. Tước Thiên dập đầu hành lễ, biểu đệ niên lễ, mấy hôm rồi không thấy biểu đệ vào châu, hỏi thái giám mới biết đệ không khỏe xin miễn châu mấy hôm, ta lo lắng nên hôm nay ít tấu chương nên ghé sang phủ tướng thăm biểu đệ, Tước Thiên cuối đầu nói, đã phiền đến hoàng huynh lo lắng cho đệ thật là đắc tội với hoàng huynh rồi, đệ đỡ nhiều rồi, là cảm phong hàn thôi. Tước Thiên nói.

Vậy đệ có truyền thái y xem qua chưa, dạ đệ có thái y của tướng phủ xem qua và đã kê đơn thuốc rồi, hoàng huynh đừng quá lo lắng cho đệ, ừ vậy là tốt, thân là đại tướng quân của cả nước này, đệ phải bảo trọng sức khỏe của mình đó.

Tước Thiên gạt đầu nói, dạ đệ sẽ chú ý hắn nói. Mà đệ còn việc lập thất, tuyền phi sao đệ còn chưa có tính gì cả vậy. Vĩnh Phúc nhìn Tước Thiên nói.

Đôi mắt quang châu lại tỏ ý không vui, ta thấy Lý Ngọc Thanh, đại tiểu thư con của thừa tướng rất có tình ý với biểu đệ đó hay để ta tác thành cho đệ được không. Vĩnh Phúc nhìn hắn hỏi, nghe đến thái sư lòng Tước Thiên đã nổi giận, nhưng vì trước mặt hắn là vua nên hắn dần cơn giận xuống, nhưng gương mặt giờ đây đã lạnh lẽo, nhìn không ra biểu cảm vui buồn. Tước Thiên ôn nhu nói, đệ đã có người trong lòng mình, và sẽ cưới nàng ấy làm nương tử và chỉ mình nàng thôi, đệ sẽ không lập bất cứ ai làm phi cả, nên hoàng thượng an tâm đi, tính khí của Tước Thiên từ nhỏ Vĩnh Phúc đã hiểu, nên không ép gì cả, ừ vậy ta mừng cho đệ, và cũng không ngại với vương thúc nơi chính suất, vậy hôm nào hãy cho ta diện kiến, dạ hoàng huynh an tâm, vậy ta hồi cung biểu đệ nghỉ ngơi sớm đi, có việc gì ta sẽ truyền đệ vào cung, đệ cứ dưỡng sức cho tốt, ta thấy đệ gầy đi, dạ hoàng huynh, cung tiền hoàng huynh hồi cung.

Hoàng thượng hồi cung. Tước Thiên cũng vội vã quay về sương phòng, nhẹ nhàng mở cửa, phát tay ra hiệu cho hai hắc y vệ đi nghỉ, còn mình vào phòng chốt cửa cẩn thận nhẹ nhàng sợ người trên giường thức dậy, hắn cúi bỏ trường bào bên ngoài, chỉ còn bộ y phục mỏng trắng mát mẻ bên trong, nhẹ nhàng vén chăn chui vào nằm xuống bên nàng, tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, ngửi mùi thơm trên người nàng đã làm hắn say đắm, đặt nụ hôn lên trán nàng, rồi mới nàng đưa tay ra trước ôm cả người nàng vào lòng. Hắn thật thẹn thẹn mát, Tước Thiên hồi tưởng chuyện xảy ra với hắn và nàng, thật đúng khi biến nàng là người của hắn, nếu không nàng sẽ chạy mất, ta yêu nàng Trương Dạ Yến, hắn mê mết chìm vào giấc ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 6.3

Tước Thiên hồi tưởng lại chuyện xảy ra với hắn và nàng, thật đúng khi biến nàng thành người của hắn, nếu không nàng sẽ chạy mất, ta yêu nàng Trương Dạ Yến, hắn mê mết chìm vào giấc ngủ ngon. Buổi sáng ánh nắng chiếu vào sương phòng qua cửa sổ, hai thân ảnh trên giường vẫn còn ôm nhau ngủ say, cốc... cốc... cốc tiếng gõ cửa vang lên, cùng tiếng nói của hắc y vệ "thưa chủ nhân có nghĩa mẫu của ngài đến" và đang chờ ngài ở phòng khách, người ngoài cửa đợi hồi lâu không có tiếng trả lời, hắc y vệ vội gõ thêm lần nữa, Trương Dạ Yến là người rất dễ bị đánh thức, dù đó chỉ là một tiếng động

nhỏ, nhưng hôm nay Dạ Yến ngủ rất say đến nỗi khi tiếng gõ cửa lại lần nữa vang lên Dạ Yến mới giật mình mở mắt, theo phản xạ bật ngồi dậy, nhưng sao cơ thể hình như bị ai đó đè nặng, liếc mắt Trương Dạ Yến nhìn lên, trước mắt nàng là một gương mặt khôi ngô, phải nói là đẹp mới đúng,

"Tức Thiên: hân đang an ổn nhắm mắt ngủ ngon "

" Nàng nhìn hân không buồn chớp mắt, nhịp tim giờ đập loạn xạ, đôi má nóng lên, đặt biệt nếu không kiểm chế chắc phụt máu mũi! Ai da tỉnh mê sắc của nàng trối dậy không kìm nén được Trương Dạ Yến đưa bàn tay nhỏ của mình lên vuốt nhẹ lên mặt hân, vuốt nhẹ xuống mũi, rồi lại đến đôi môi mềm mại mê hoặc của hân, "ôi tên nam nhân này sao mà đẹp thế cơ chứ? " Trương Dạ Yến tình nghịch dùng tay vén lớp áo mỏng che trước ngực làm lộ ra cơ ngực chắc chắn, thật hấp dẫn, nếu cơ ngực như vậy chắc bụng sẽ phải đẹp Dạ Yến nghĩ, để mình thử xem coi sao,nghĩ là làm, nàng đưa tay mở rộng hết áo của hân, oa cơ bụng sáu múi nha ,cộng thêm làn da bánh mật, tôn thêm vẻ đẹp khỏe mạnh của đàn ông, Dạ Yến trầm trồ nhìn, tay vuốt nhẹ lên ngực của Tức thiên, bỗng nàng phát hiện bên ngực trái có vết sẹo dọc nhỏ ,chắc do một vật nhọn đâm phải, chắc lúc chiến đấu trên xa trường mà hân bị thương, chợt tim của Dạ Yến thấy nhói đau,nàng đang đau lòng vì hân, đột nhiên nàng chồm lên người hân đặt nhẹ nụ hôn lên vết sẹo đó của hân ,gương mặt nàng chợt một nét buồn không rõ.

Tức Thiên đã tỉnh ngủ từ lúc nàng đưa tay lên mặt hân, nhưng hân vẫn nằm yên xem nàng sẽ làm gì nữa, thấy nàng vì vết thương của mình mà đau lòng, và khi nàng hôn lên vết sẹo của hân, lòng hân đã xúc động khó tả, nhịp tim hân đập loạn xạ, tay nàng giờ không an phận lại chọc phá vùng bụng sáu múi của hân, làm cho sự chịu đựng của hân càng khổ sở hơn, tiểu đệ của hân giờ đây đã rục rịch cương cứng khó chịu, thật là cô nàng không biết sống chết mà.Còn nàng Dạ Yến vẫn ngây thơ vuốt ve bụng hân, mà không biết mình đang châm ngòi lửa dục vọng của ai đó mà không hay Tức Thiên đỏ mặt hồi lạnh vì hành động cứ dùng ngón tay vuốt qua lại ở bụng hân của Trương Dạ Yến lúc này .

Nàng thật là Tức Thiên bất ngờ lật nàng qua để nàng nằm dưới thân hân đôi mục quang của hân giờ đây nhiễm mùi dục vọng, nàng sờ đủ chưa? ,nàng muốn giết người sao?

Trương Dạ Yến lúc này chưa ngăn ngại vì câu nói của hân, đôi mắt đầy vẻ kinh ngạc nhìn hân hỏi, ta có giết ai đâu? Tức Thiên nhìn mặt nàng tỏ ra vô tội hẳn tức không chịu được, nàng là người đốt lửa ,nàng phải chịu trách nhiệm dập lửa chứ, hân nhìn nàng mê mẩn nói, mặt nàng giờ đây ngu chưa từng thấy, nàng nhìn hân nói ,giờ phải làm sao dập lửa chứ? Hân gương mặt gian xảo nhìn nàng nói, nàng cứ nằm yên để ta làm là nàng đang dập lửa đó ,hân cười tươi cuối xuống hôn đôi môi của nàng, tìm đường đi vào trong nút lấy vị ngọt ngào của nàng, Tức Thiên hôn thật sâu và mạnh mẽ lam cho Dạ Yến không thờ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 6.4

Thấy người trong lòng không thể thờ Tức Thiên mới buồn tha môi nàng, nhưng tiếp theo đó là hân hôn xuống xương quai xanh xinh đẹp liếm nút cần cổ trắng trẻo mềm mại của nàng, Dạ Yến cả người nổi lên phản ứng khó chịu ,như có ngàn con kiến bò khắp người, bàn tay Tức thiên trượt xuống phần mềm mại phía trước của nàng xoa nắn ,tay kia lẹ làng còibỏ y phục của nàng, lộ ra trước mắt hân là đôi gò bồng trắng trẻo mềm mại, đưa miệng ngậm lấy một bên gò bồng mát, liếm, trên nhụy hoa trước ngực, vì phản ứng mà đôi gò bồng giờ đây cứng và đứng sừng như chào mời hân, tay kia cũng không chịu rảnh rồi mà xoa nắn bên còn lại, khẽ dùng ngón tay khều nhẹ lên nhụy hoa trước ngực, Ừm nàng không chịu nổi kích thích mà khẽ rên rỉ, liếm, nút thỏa nắn hân đưa tay xuống hai chân thon thả của Dạ Yến tách nó rộng ra,hân nhìn nơi u cóc xinh đẹp của nàng, ngón tay đề lên viên trân châu mà xoa nhẹ nhàng đều đều, dùng miệng ngậm lấy viên trân châu mát , liếm vị ngọt nước suốt chảy ra từ cửa hoa huyết Ừm...nàng rên rỉ vì được thỏa mãn, ngón tay hân lại khều nhẹ nhàng và từ từ nhanh hơn làm cho cả người nàng cong lại vì bị kích thích quá độ,ngón tay khác lại đưa vào trong hoa huyết, đưa ra,đâm vào liên tục cả người Trương Dạ Yến lúc này đã nhiễm dục vọng không thể nào kìm cự mà chỉ còn biết phó hợp với hân. " Khó chịu lắm ở đó nàng rên rỉ nói! "

Tức Thiên biết giờ đây nàng đã sẵn sàng trầm luân với hân, tay hân còibỏ những thứ còn lại trên người xuống, đưa tiểu đệ đang ngẩng cao đầu từ lâu để ngậy miệng hoa huyết, chà chà của hân vào hoa huyết nàng sinh ra phản ứng rên nhẹ, hân để hai chân chế trụ eo hân, đẩy mạnh tiểu đệ vào sâu tận đài hoa huyết ,ừm...cả hai người cùng phát ra những tiếng rên nhẹ, ôi nàng thật chặt chẽ và mềm mại làm hân chịu không nổi, nàng thả lỏng người đi,nàng muốn kẹp ta chết sao? hân nói gì trong lúc này Dạ Yến đều không nghe được vì nàng không còn tỉnh,mà đang đắm chìm trong dục vọng, hân lật động mạnh mẽ hơn, mỗi lần rút ra đâm vào là sâu tận cùng, là mỗi lần nàng dâng lên khoái cảm không thôi, hân nhanh hơn mạnh hơn chạy nước rút ,bàn tay còn khều nhẹ lên viên trân châu làm nàng hôn bay bỗng rên rỉ nói, ta không chịu được nữa rồi ngưng đi,nàng càng nói hân càng mạnh mẽ lật động và, Ừm...ừm...á...cả hai đạt được tới đỉnh sự khoái cảm lên đỉnh,hân phóng tác cả mầm mống vào trong người nàng thỏa mãn, mô hôi cả hai rơi ướt cả chân, hân nhẹ nhàng nằm xuống ôm nàng vào trong lòng nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Dạ Yến đang nằm chợt nhớ đến việc gì đó ,nàng ngồi dậy, vén chăn sang một bên, nhìn xuống miếng trải giường, đôi mục quang của nàng châu lại, có điều khó hiểu, trước giờ nàng chưa từng qua lại với người nam nhân nào, hôm nay là lần đầu tiên của nàng nhưng sao lại không thấy máu, có lẽ nào nàng không còn trong trắng, nhưng trước giờ nàng có gần với ai đâu, hân sẽ nghĩ nàng ra sao khi không thấy giọt máu xử nữ chứ, bất chợt sắc mặt nàng kém đi,và mang vẻ u buồn.Nhìn thấy cảnh này hân lo lắng ôm nàng hỏi, nàng có việc gì buồn sao,nàng không muốn dối hân, nên cuối đầu xuống nói, ta nhìn không thấy máu xử nữ, nhưng trước giờ ta không có qua lại với nam nhân, nhưng không biết vì sao lại như vậy, ta không gạ người đâu, đôi mắt u buồn nàng không dám nhìn thẳng vào hân.

Tức Thiên giờ đây mới hiểu tại sao nàng buồn, hân hôn lên trán nàng nói, ta xin lỗi nàng thật nhiều ! Nàng đến với ta nàng còn trong trắng, nhưng cái lần đầu tiên đó của nàng... là... nàng đã cho ta,nói đúng hơn ta sợ mất nàng nên thừa lúc nàng hôn mê ta đã, ta thật vạ lần xin lỗi nàng, chỉ vì ta quá yêu nàng, ta sợ nàng bỏ ta mà đi,hân ôm nàng vỗ về hân sợ nàng bỏ hân.

Giờ đây Trương Dạ Yến người đã run rẩy vì giận, mặt xanh mét, tay nàng nắm lại thành quyền, môi run run nói, ngải bỏ tay ra khỏi người ta,ngiên răng ken két Dạ Yến gào lên thả tay ra mau,Tức Thiên giật mình khi nghe nàng thét, hốt hoảng buông tay khỏi người nàng, Dạ Yến vội mặc y phục vào, hân cũng vội vàng mặt,nàng xoay người muốn đi ra cửa, hân nhanh tay chạy theo với tay ôm nàng lại, bất ngờ Trương Dạ Yến quay lưng dùng một cú đấm vào bụng hân tung luôn một cú đá vòng cầu vào ngực hân, bị đánh bất ngờ không kịp trở tay hân bị đá văng ra xa ngã trúng vào ghế phát ra tiếng kêu lớn. Ở ngoài cửa phòng hai hắc y vệ nghe được tiếng động lớn từ trong phòng lo lắng hai người đập cửa xông vào bảo vệ hai chủ nhân, nhưng có ngờ đâu vừa bước vào trong thì thấy được một mảng trước mắt làm cả hai đứng hình không động đậy,chủ nhân thì té ngã ra dưới đất, còn phu nhân thì gương mặt nổi đầy gân xanh đỏ vì giận, tư thế đứng thủ như có thể ra tay bất cứ lúc nào, vậy là sao? phu nhân đánh phu quân sao ? Hai hắc y vệ nhìn nhau như thăm hiểu tình thế, vậy chúng ta bênh vực cho ai chứ, hai người ngậy ngốc đứng đó không biết làm gì, bỗng Dạ Yến muốn xông ra khỏi phòng,Tức Thiên nhanh miệng giữ phu nhân lại, hai hắc y vệ nghe được lệnh chủ nhân, liền nhanh tay ngăn nàng lại chặn ngay cửa, Dạ Yến nổi giận tung cú đánh vào ngực một hắc y vệ, và quay sang tung cú đá vào bụng người còn lại, hai hắc y vệ không ngờ phu nhân của họ lại có võ ,gồng mình chịu đau không ra tay với nàng, vì nàng là phu nhân, mà nàng đang bị thương chưa khỏi hẳn, Tức Thiên thấy vậy vội chạy đến ôm chặt lấy nàng đẩy nàng vào trong, ánh mắt ra hiệu cho hai người kia lui ra, rời khỏi phòng hai hắc y vệ ôm bụng va ngực xoa liên tục vì đau,một người lên tiếng nói, chủ nhân của chúng ta gặp phải khắc tinh rồi, người kia như đồng ý với lời nói đó họ gật đầu cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 6.5

Trong sương phòng Tức Thiên tay ôm Trương Dạ Yến dùng lực mạnh mẽ, nếu không ôm chặt hân sợ nàng sẽ chạy khỏi hân. "Buồn ta ra mau đồ xấu xa!"

" Trương Dạ Yến giờ đây miệng thì la,tay thì dùng hết sức đấm vào lưng hân" vùng vẫy muốn ra khỏi lòng hân .lực của nàng thật không nhỏ ,Tức Thiên rất đau nhưng cố gắng mình cho nàng trút giận, vì hân biết mình có lỗi rất lớn với nàng Trương Dạ Yến đấm đá vùng vẫy,khóc lóc,mà tên xấu xa này vẫn không chịu buông nàng ra,Dạ Yến tức giận hết lớn nói, thân thể ta ngươi đã cướp đoạt rồi ,cũng đã thỏa mãn ý của ngươi,nợ nần giữa ta và ngươi,coi như ta đã trả, vậy ngươi hãy buông ta ra để ta đi khỏi đây, ta không nên ở lại đây nữa, dù không có chỗ ta cũng sẽ đi khỏi, ta không thể sống với loại người như ngươi,Tức Thiên ôm nàng cuối đầu ghé vào tai nàng, ta yêu nàng nhiều lắm, ta thật xin lỗi nàng vì chuyện đã làm, nhưng ta muốn được sống cùng nàng đến ngày tóc bạc, nàng có hiểu lòng ta không ?hân nói ,không ta phải đi ,ta thà gả cho một người nghèo, còn hơn làm đồ chơi cho nhà quyền quý, ta không gả cho ngươi ta phải đi,dùng hết sức lực có trong lúc này nàng đấm thật mạnh vào lưng hân, làm cho máu trong người hân chảy ra khóe miệng, và hân thật sự nổi giận khi nghe nàng nói, nàng không gả cho hân, mà còn đi khỏi, mặt hân giờ đây chuyển màu xanh, đỏ và nổi đầy gân xanh cả người rung vì quá giận, mắt đỏ ngầu nhìn y hệt ma vương, Tức Thiên nhìn thẳng mặt nàng hân gào lên.

" không.. nàng không được đi đâu! Tại sao nàng hét vào mặt hân? Làm cho hân con giận được đưa lên tới đỉnh điểm, vì nàng là người của ta nàng không được đi,nắt Dạ Yến cũng đỏ ngầu vì cơn giận, ta làm gì là người của ngươi, đừng có mơ, ta không thích ngươi nàng hét to.Âm...âm...lời nói của nàng như sét đánh vào tim hân, lúc này tâm hân đã hoảng loạn, hân sợ mất nàng, không được không thể như vậy, lúc này hân tức điên nhìn nàng nói, nàng không thích ta,nhưng thân thể của nàng thích ta,lúc này ai rên rỉ dưới thân ta? Dạ Yến nghe lời nói này mặt xấu hổ đỏ ngầu, hân nhìn thấy nàng như vậy, khẽ cười nàng phải ở lại đây với ta cả đời, đừng mơ rời khỏi, không ta không thích ngươi, cả thân thể ta cũng chán ghét ngươi! Được lắm nàng nói thân thể chán ghét ta sau,vậy thử xem sao, dứt lời Tức Thiên cuối xuống hôn cắn xé lên môi nàng, luôn lưỡi vào trong miệng nàng ngậm mút lấy vị ngọt ngào đó, Dạ Yến vùng vẫy kịch liệt ,hân tháo dây đai lưng cột hai tay nàng ra sau,bế sức nàng, đặt lên giường, dùng hai tay "xet y phục trên người rách thành nhiều mảnh nhỏ, lộ ra trước mặt hân thân thể nàng trắng trẻo mềm mại, đôi gò bồng trắng trẻo mềm mại đung đưa trước mặt hân, sự ham muốn giờ đây vì giận mà trở nên cuồng bạo,hân nhìn nàng không nói gì, cời bỏ y phục của chính mình, hân đè lên nàng, dùng miệng ngậm một bên gò bồng đang đung đưa, cắn mút, và dùng răng hơi nghiền nơi đầu nhụy hoa,tay kia cũng xoa nắn bên gò bồng còn lại, hân dùng ngón tay khẽ nhẹ nhàng trên đầu nhụy hoa làm cho Dạ Yến lúc này không chịu nổi, phải rên nhẹ Ừm...hân nhìn nàng cười mỉm, lưỡi du ngoạn trên cơ thể nàng, hân liếm mút tới đâu nàng phản ứng đỏ lên đến đó, da gà nổi lên từng chập, hân trượt xuống chân thon thả trắng trẻo của nàng tách đôi chân ra,nơi u cốc đẹp mê hồn hiện ra ,Tức Thiên dùng hai ngón tay tách lớp cỏ mượt mà ra, viên trân châu ẩn núp nơi đây hé lộ, hân cuối đầu vào đó, dùng lưỡi mút thỏa thích vị ngọt ngào từ trong hoa huyết chảy ra, lưỡi cứ từ chậm đến nhanh,đánh vào viên trân châu châu, làm dạ Yến rung mình vì bị kích thích, ừm...nàng rên rỉ cong người, hân tiếp tục ra sức làm nàng phải cầu xin hân, dùng móng tay hân khẽ nhẹ lên viên trân châu, khẽ đều đều, còn tay kia đè vào hoa huyết ra vào từ chậm đến nhanh ừm... nàng rên rỉ lớn hơn mập mờ nói ta khó chịu lắm, dừng lại đi,hân như không nghe vẫn ra vô và khi tiếng thét chói tai của nàng vang lên ,hân biết nàng đã lên đỉnh, nước suối chảy ra từ hoa huyết rất nhiều, hân liếm mút thỏa mãn không bỏ sót tí nào, và lúc này hân bất ngờ đẩy mạnh vật cao ngạo của nam nhân vào sâu trong hoa huyết ừm một tiếng rên của cả hai người, hân ra sức lướt động mạnh mẽ ra vào sâu bên trong cuối hoa huyết làm nàng tê dại rên rỉ cầu xin dừng lại đi ta chết mất...

ừm lại một sự tê dại, nàng bị hân dày vò chịu không nổi ngắt xiu, hân lúc này cũng vừa vừa lên đỉnh .Ừm hân phóng tác cả mầm mống vào trong người nàng, hân muốn nàng có con của hân, một mối Tức Thiên nằm xuống bên nàng nhẹ nhàng nhắm mắt ngủ.

Chương 18: Chương 6.6

Ừm...hắn phóng tác cả mầm mống vào trong người nàng,hắn muốn nàng có con của hắn,một mối Tước Thiên nằm xuống bên nàng nhẹ nhàng nhắm mắt ngủ. Một canh giờ trôi qua hai thân ảnh vẫn còn mê mê ngủ bỗng... cóc... cóc. Tiếng gõ cửa vang lên, cùng tiếng nói của hắc y vệ ngoài cửa, chủ nhân nghĩa mẫu đã đòi ngài lâu rồi, lão phu nhân không vui thưa chủ nhân.

Ừ ta ra ngay,nhưng người bảo người mang chậu nước ấm cùng y phục mới của phu nhân vào đây nhanh lên, cả chăn và tấm trải giường mới vào luôn, cùng chuẩn bị nước tắm cho ta,dạ chủ nhân hắc y vệ nói, ba khắc sau hai gia nhân mang nước và đồ sạch cùng các thứ hắn cần, để đó rồi lui ra đi,hai gia nhân cuối đầu thi lễ với hắn rồi lui ra ngoài.

Tước Thiên lau sạch sẽ người nàng, thay băng sạch mới cho nàng, nhìn vết thương rỉ máu vì nàng trong lúc chống cự với hắn mà rách, lại chảy máu, hắn đau lòng không thể tả, mặc y phục cho Trương Dạ Yến xong,tự tay thay cả tấm lót giường, cùng chăn mềm, Tước Thiên đặt nàng nằm ngay ngắn,đắp chăn cho nàng cẩn thận, đặt lên trán nàng nụ hôn ,rồi mới xoay người đi sang phòng kế để tắm,Tước Thiên tắm mát mẻ thay y phục chỉnh tề, thái độ khoan thai bước đi đến phòng khách.

Giờ đây tại phòng khách của tướng phủ trên ghé nệm dài, một lão bà,tuổi cũng đã lục tuần, tóc đã bạc màu, gương mặt trắng hồng,nhìn phúc hậu ,tóc được búi thấp khéo léo, được điểm trang là cây trâm vàng hình hoa mai,có cần đá phi thủy, tay cầm cây quạt có vẽ hình hoa đào thật đẹp.

Tước Thiên : bước vào cuối đầu, ôm quyền hành lễ với bà! Hải nhi cuối chào nghĩa mẫu! Bà Trịnh Phu nhân : nhìn Tước Thiên nét mặt ôn nhu nói, hải nhi ngoan ta nghe con thắng trận trở về, ta vui lắm, hôm rai đợi hoài mà không thấy con đến thỉnh an thăm hỏi ta,hỏi ra mới biết hải nhi bị bệnh, con hôm nay thế nào, có đỡ hơn không? Có truyền thái y chuẩn trị chưa? Tước Thiên nhìn bà lo lắng vội nói, hải nhi chỉ cảm phong hàn chút thôi, giờ đã khỏe hơn nhiều, đã để cho người lo lắng hải nhi thật có lỗi, không sao ta sang phủ từ sớm, ý muốn cùng hai nhi dùng điểm tâm, nhưng hai nhi lại nhiều việc quá, ta đợi lâu quá nên dừng trước rồi, vậy con an gì chưa? Dạ chưa thưa nghĩa mẫu, để ta gọi người mang vài món lên cho hải nhi dùng, dứt lời bà vẫy tay, gia nhân vội vã dọn điểm tâm lên trên bàn, Tước Thiên ngồi xuống an ổn ăn,

_Trịnh phu nhân nhìn Tước Thiên lại nói, con bây giờ cũng đã đến lúc phải thành gia thất,khi nào con mới cho ta có cháu bông đây bà hỏi? Tước Thiên nhìn bà ôn nhu trả lời, sẽ sớm thôi nghĩa mẫu cứ an tâm, Trịnh phu nhân nghe lời nói của hắn ánh mắt tỏ ra ý mừng, bà liền hỏi, cô nương đó thiên kim nhà nào?bao nhiêu tuổi?có xinh đẹp không hải nhi? Hắn nghe bà hỏi những điều đó cảm giác không vui lòng, nhưng vẫn giữ nét mặt bình thản trả lời! Nghĩa mẫu đã là người con yêu thì con không quan tâm đến những việc đó, gia cảnh thế nào không quan trọng, con yêu nàng là đủ, nghĩa mẫu chắc hiểu ý của con? Ừ ta hiểu ý con,miễn là con hạnh phúc là ta vui rồi, ta không có ý kiến, mà hải nhi phải bảo trọng sức khỏe, thân là đại tướng quân, an nguy của đất nước đặt lên vai con đó, nên con phải chăm sóc bản thân mình cho tốt đấy hải nhi! Dạ hải nhi xin ghi nhớ lời nghĩa mẫu, thôi ta về phủ đây ghé qua xem con thế nào, giờ lão nương mệt lão hỏi phủ nghĩ ngơi. Hải nhi cung tiễn nghĩa mẫu hỏi phủ, ừ hải nhi ngoan ,hôm nào con đưa cô nương ấy sang phủ ta nhé, để hải nhi thu xếp Tước Thiên nói, thôi ta đi đây.

Chương 19: Cho Hắn Cơ Hội

Trong lúc đó tại sương phòng Trương Dạ Yến đã tỉnh, giờ này cũng đã là chánh Ngọ,nhẹ nhàng bước xuống giường, gấp chăn gối ngay ngắn, nàng bước đến bàn trang điểm, chải và cột gọn tóc lên cao,cột tóc bằng dây lụa màu tím lợt,những trâm cài bằng vàng, ngọc, nàng không thích cài, nàng là người hiện đại nên không quen với những thứ này, nhìn vào gương thấy mình đã khá tuơng tât, lúc này nàng mới ung dung mở cửa phòng đi ra ngoài.

Trước cửa hai hắc y vệ nghe tiếng cửa mở,vội quay sang thấy Dạ Yến họ ôm quyền hành lễ với nàng, một người y vệ lên tiếng tiếng hỏi,“Phu nhân người muốn đi đâu vậy? Liếc mắt nàng nhìn hai người trước mắt nhẹ nhàng nói, ta muốn đi dạo quanh phủ các người đi cùng với ta nhé? ta không biết rõ nơi này,nghe lời nàng vừa nói hai hắc y vệ vội vã nói,dạ chúng tiểu nhân rất hân hạnh được đi cùng người thưa phu nhân, vậy chúng ta đi Trương Dạ yến nói, rồi quay lưng bước đi nhẹ nhàng.

Khuôn viên tướng phủ quá lớn, cách bài trí ở đây cũng đơn giản, nhưng không kém sự uy nghiêm, và đẹp mắt, hồ nước, cây cảnh đều dung hòa mát mẻ.

Trương Dạ Yến thả hồn vào không gian xinh đẹp này, nàng một thân ảnh cao ráo, mỏng manh,nước da trắng mịn màng, gương mặt thanh tú, đôi mục quang to đẹp, đôi môi hồng hồng tự nhiên không thoa son mái tóc đen mượt mà được buộc không cao gọn gàng, và mạnh mẽ, thật là một cô nương xinh đẹp,làm cho hai người đi kế bên,tim đập liên hồi.

Trương Dạ Yến quay sang hai người đi bên mình hỏi, các anh tên gì vậy? Nghe nàng hỏi một trong hai hắc y vệ lên tiếng trả lời, dạ tiểu nhân tên gọi Thanh Uy, và đây là đệ đệ của tiểu nhân tên gọi là Thanh Phong, nàng gật đầu nói tiếp, nhưng hai người đừng xưng ta là phu nhân, và tiểu nhân có được không? Thật là khó nghe, hai người cứ gọi ta là Dạ Yến muội muội đi, ta sẽ gọi hai người là Uy ca ca và Phong ca ca nha? Như vậy nghe hay hơn nhiều, hai người nghe nàng nói mặt cả hai đã đỏ, miệng há hết cỡ vì quá bất ngờ, hai người vội ôm quyền đứng trước nàng nói, chúng tiểu nhân không dám thừa phu nhân, sắc mặt Trương Dạ Yến giờ đây tối sầm, nhìn hai người, sao lại không dám, ta thích được gọi như vậy, ta đã nói không thích bị gọi như vậy, các anh hiểu không? Dạ Yến hét lớn trước mặt hai người, làm cho cả hai cứng đờ tại chỗ, mặt cắt không còn giọt máu, hai người nhìn nhau nghĩ sao đôi vợ chồng này giống nhau giữ vậy chứ, bá đạo quá mất. Trương Dạ Yến cảm nhận mình hơi quá lời nên cuối đầu ôn nhu nói, muội xin lỗi hai ca ca, không... không sao mà, thôi được bọn ta theo ý nàng vậy, nhưng khi có vương gia xin cho chúng ta gọi là phu nhân, nếu không chúng ta sẽ mất mạng!

Trương Dạ Yến hiểu những người này rất sợ hắc y vệ, nàng gật đầu đồng ý, và nở nụ cười xinh đẹp cười với họ rồi quay lại đi tiếp đến hoa viên.

Tước Thiên tiến nghía mẫu ra về, hắc y vệ nhanh chân trở lại sương phòng, mở cửa bước vào trong, phòng ngủ trống trải, tìm khắp phòng không thấy nàng đâu.

Hắc y vệ vội chạy ra ngoài hét to người đâu, từ xa hai thân ảnh lướt gió thi triển khinh công đến trước mặt hắc y vệ ôm quyền thi lễ. Dạ chủ nhân cho gọi. Liếc đôi mục quang về họ mặt băng lạnh nói, “phu nhân đâu? “Hai người rùng mình vì sợ hãi nhìn chủ nhân họ trả lời, phu nhân đi dạo hoa viên và có Thanh Uy và Thanh Phong theo bảo vệ, Tước Thiên nghe y vệ nói, mặt hắc y vệ cũng giảm bớt căng thẳng, ôn nhu nói các người lui xuống đi, nhận được lệnh hai người ôn quyền thi lễ và lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 7.1

Các người lui xuống đi, nhận được lệnh hai người ôm quyền thi lễ hắc y vệ rồi lui ra.

Tước Thiên quay lưng thi triển khinh công, lướt gió hướng hoa viên mà đến.

Trương Dạ Yến đang ngồi thả hồn nhìn mây trời, sông nước hữu tình, đứng kế nàng là hai hắc y vệ vóc dáng to khỏe, gương mặt lạnh lùng đến mức nhìn là phát run rẩy.

Xa xa bóng áo trường bào trắng đang lướt gió về phía họ, Thanh Uy phát hiện chủ nhân của họ đến, định mở miệng báo với Dạ Yến biết, tay của hắc y vệ đưa lên ra hiệu không cho nói, Thanh Uy liền im lặng. Tước Thiên nhẹ nhàng đến bên nàng, hắc y vệ bỏ áo khoác ngoài đang mặc, đắp lên người nàng. Trương Dạ Yến đang thờ thẫn, bỗng giật mình vì phát hiện có gì đó đắp lên trên người mình, nàng vội quay ra sau, mặt nàng đối diện là ánh mắt đầy nhu tình của hắc y vệ, nàng đứng lên nhìn hắc y vệ mặt nàng chớp chớp, thoáng u buồn, rồi lại xoay hướng dòng nước chảy mà nhìn, không nói với hắc y vệ lời gì. Tước Thiên biết nàng còn rất giận hắc y vệ, nên cứ chỉ lúc này rất ôn nhu ôm nàng vào lòng từ phía sau, hắc y vệ mùi hương trên người nàng, vì nàng cột tóc cao, nên để lộ ra phần cổ trắng mịn màng, làm cho hắc y vệ say mê quyến luyến. Tước Thiên nhẹ nhàng lên tiếng nói nàng chưa khỏe hắc y vệ sao lại ra đây? Ngoài này gió lớn lỡ nàng nhiễm lạnh thì ta biết phải làm sao? Trương Dạ Yến nghe hắc y vệ nói, nhưng không muốn trả lời hắc y vệ, cứ để mặc cho hắc y vệ ôm mình, Tước Thiên lại nói, ta thật sự xin lỗi nàng, “ta yêu nàng nhiều lắm, nghe nàng muốn rời bỏ ta, ta rất sợ, nên ta mới nổi giận lên như vậy! Nàng tha thứ cho ta được không? Nàng đồng ý làm nương tử của ta nha? Làm chủ nhân của tướng phủ này, cùng với ta hai ta sẽ yêu nhau đến ngày tóc bạc hắc y vệ nói. Trương Dạ Yến nghe những lời hắc y vệ nói, nàng vẫn im lặng, nhưng nước mắt đã rơi không ít, giọt nước mắt vô tình rơi xuống cánh tay của hắc y vệ, lúc này đang ôm nàng, hắc y vệ cảm nhận được ấm ấm của giọt nước vừa rơi vào tay mình, hắc y vệ biết nàng đang khóc, Tước Thiên vội quay người của nàng, để mặt nàng đối diện với hắc y vệ, nhìn gương mặt nàng đã đỏ lên vì khóc, lòng hắc y vệ đau xót, đưa tay lên lau những giọt nước mắt còn đọng trên mặt nàng, hắc y vệ nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, ta yêu nàng thật lòng nếu mắt đã nàng, cuộc sống này của ta trở thành vô nghĩa, ta xin nàng hãy cho ta một cơ hội để yêu thương và chăm sóc nàng có được không!? Đôi mục quang của Tước Thiên giờ đây đã nhiễm một tầng nước âm đạm nhìn nàng chờ đợi.

Trương Dạ Yến bây giờ hướng mắt nhìn lên gương mặt hắc y vệ, thấy được sự đau khổ, cũng như chân tình của hắc y vệ đối với mình, lo lắng, sợ hãi, tất cả điều hiện lên trong mắt hắc y vệ, tìm nàng như thất lạc, lòng đã mềm đi, Dạ Yến nghĩ bây giờ không gả cho hắc y vệ, thì với tình cảnh này, sau này nàng gả cho ai được đây? Và lại hắc y vệ quá ưu tú, có ai bằng được, cần gì phải lo nghĩ nữa, hắc y vệ rất yêu mình, suy nghĩ vậy thả lỏng tâm tư trong lúc này, Dạ Yến đưa tay lên lau đi giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt của hắc y vệ, nàng ôn nhu đặt nụ hôn lên môi hắc y vệ.

Tước Thiên bất ngờ, cũng sững sờ nhìn nàng, nhưng hắc y vệ chợt hiểu hành động này chứng tỏ nàng đã tha lỗi cho hắc y vệ, gương mặt hiện lên ý vui mừng và hạnh phúc, hắc y vệ cúi xuống đáp lại nàng bằng nụ hôn thật sâu, mút lấy vị ngọt thuộc về nàng, hai người mãi lo tình tứ, mà đã quên mất còn hai kẻ đứng cách đó không xa mặt họ đã đỏ ngầu và ngửa ra khi nhìn cảnh này, xén phụt cả máu mũi. Tước Thiên nhẹ nhàng bế ngang nàng lên vào lòng, thi triển khinh công hướng sương phòng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 7.2

_Tước Thiên nhẹ nhàng bế ngang nàng lên,ôm vào lòng thì triển khinh công hướng sương phòng đi đến.

Thân ảnh hai người dính vào nhau bước vào phòng, Tước Thiên đặt Trương Dạ Yến nhẹ nhàng lên trên giường lớn, và cả người nằm đè lên nàng, đôi mắt quang nhìn nàng một cách say đắm và ôn nhu,cuối xuống hôn lên đôi môi mềm của nàng, liếm láp lần mò vào trong khoan miệng mút hết những vị ngọt ngào thơm tho chỉ thuộc về nàng, nụ hôn say đắm, lẫn mạnh mẽ, chiếm hủ làm cho Dạ Yến không thở nổi, mặt đã trở nên xanh vì thiếu ô xy,thấy người trong lòng khó chịu hẳn mới chịu buông tha cho môi nàng, đầu lại trượt xuống vùng mềm mại phía trước, miệng lưỡi hẳn đang ngậm mút một bên gò bồng mềm mại chỉ vì bị kích thích mà đứng sựng chờ đợi, tay kia cũng không rảnh rỗi mà xoa nắn bên còn lại, ngón tay linh hoạt của Tước Thiên khẽ khiêu khiêu trên nhụy hoa trước ngực...ùm...um..um,

Dạ Yến chợt rùng mình và phát ra tiếng rên rỉ nhẹ vì bị hấn trên đầu chỗ nhạy cảm, nghe nàng rên rỉ, tiểu đệ giờ đây phấn khích, nhưng phải nhịn xuống, vì hẳn muốn nàng được thỏa mãn,được hạnh phúc với những gì hẳn mang lại, mút liếm thỏa mãn Tước Thiên trượt xuống vùng nhạy cảm nhất của nương tử,hai tay hẳn tách đôi chân nàng ra,nơi tư mật lộ ra,một bãi cỏ mượt mà xinh đẹp hai ngón tay vén lớp cỏ mượt, lộ ra trước mắt hẳn là viên trân châu nhỏ, hồng đẹp mắt, đưa miệng vào liếm láp, mút nhẹ lên viên trân châu, từ chậm chạp đến nhanh hơn, ồm...ừ...ừ...nàng cong người rên rỉ, nước suối chảy ra từ trong hoa huyết rất nhiều,

Dạ Yến muốn khép hai chân lại, nhưng đã bị hẳn giữ chặt, chưa vừa ý hẳn lại dùng ngón tay rài nhẹ lên viên trân châu, còn tay kia cứ đâm sâu vào hoa huyết rồi lại rút ra, đâm vào cứ như vậy từ chậm chạp đến nhanh hơn, làm cho nàng không ngừng run rẩy và rên rỉ lớn hơn, nước suối giờ đây ướt cả cánh tay và ngón tay của hẳn,mắt nhìn thấy nàng giờ đã không thể chịu nổi nữa, bấy giờ tay cầm lấy tiểu đệ sớm đã ngấn đầu để vào trước hoa huyết mà đâm mạnh mẽ vào sâu cuối đay hoa huyết...ùm...um...um cả hai cùng phát ra tiếng rên hạnh phúc, dùng hết sức lướt động,rút ra, đâm sâu vào mạnh mẽ hơn đầu óc của Dạ Yến giờ đây tê dại cả người run rẩy miệng không ngừng rên la và những sự ra vào cuối cùng... á...ùm,cả hai cùng lên đỉnh hạnh phúc mồ hôi hai người ướt cả chân mềm, hẳn nhẹ nhàng nằm xuống bên nàng, ôm vào lòng nhắm mắt nghỉ ngơi.

_Thật sự hạnh phúc khi cả hai đều nghĩ về nhau,nên khi gần nhau mới có sự khác biệt như vậy, tay Tước Thiên đưa lên vuốt những sợi tóc đang trên mặt Dạ Yến, nàng nhắm mắt vì mệt, mặt cũng đỏ vì quá sức, hẳn mỉm cười nhìn nàng, khẽ nói ta yêu nàng nương tử,ọt ọt tiếng kêu phát ra từ bụng của Dạ Yến, hẳn chớp mắt nhìn nàng, hai mắt Dạ Yến cũng nhìn người trong lòng, rồi bay ra gương mặt tội nghiệp nói,thiếp đói bụng quá phụ quân ời. Hà! Tước Thiên nghe nàng nói trong lòng mới chợt nhớ, nàng sáng giờ chưa ăn gì, gương mặt ngại ngùng nhìn nàng, ta xin lỗi nương tử,ta quên mất nàng chưa ăn gì,để ta gọi người dọn cơm, nhưng chúng ta phải tắm trước đã, dứt lời hẳn ôm nàng sang phòng kế bên cả hai cùng tắm.

Một khắc sau khi tắm xong, thức ăn cũng được dọn lên bàn, hẳn ôm nàng vào ghế ngồi, mình cũng ngồi xuống kế bên, gấp thức ăn cho nàng,trong ít phút chén của Dạ Yến đã đầy thành núi, nàng nhìn mà mặt khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 7.3

Trong ít phút chén cơm của Dạ Yến đã đầy thành núi ,nàng nhìn mà mặt khóc không ra nước mắt .

_Tước Thiên : thấy Trương Dạ Yến ngồi yên mắt nhìn vào chén cơm mà không có ý định ăn, đôi mày kiếm châu lại nhìn nàng.

"Sao nàng không ăn? nàng đang đói bụng mà? "

_Trương Dạ Yến bả ra gương mặt tội nghiệp nhìn hẳn nói . Đầy như vậy làm sao mà thiếp ăn hết được chứ?

_ Nghe nàng nói gương mặt hẳn hiện lên nụ cười tươi nhìn nàng yêu thương nói, nàng phải ăn nhiều mới tốt ,từ khi nàng bị thương đến giờ ngoại trừ cháo thì nàng có ăn gì đâu?

Thôi ngoan nàng mau ăn đi kéo ngui hết.Lời nói của hẳn nhẹ nhàng nhưng phần nhiều là ra lệnh cho nàng, Trương Dạ Yến liếc nhìn hẳn cũng không nói gì cuối đầu ăn.

_ Tước Thiên hình như nhớ ra việc gì chợt dừng đùa,quay sang nàng hỏi, lúc này nàng gọi ta là gì vậy? Nghe hẳn hỏi mình, Dạ Yến ngượng ngùng đỏ mặt im lặng.

Nàng gọi lại lần nữa cho ta nghe đi,hẳn thúc giục nàng, Trương Dạ Yến bối rối ngược nhìn mặt hẳn khẽ gọi "phụ quân" ha.ha.ha,nàng gọi ta là phụ quân...là phụ quân,ta vui lắm đó nàng biết không? Nương tử của ta,đôi mắt quang của hẳn giờ đây tràn đầy niềm hạnh phúc,trên môi nở cười xinh đẹp ,phụ quân chàng ăn đi sao mà ngồi đó cười mãi vậy? Trương Dạ Yến khẽ lấy hẳn,ừ ta ăn đây, nàng cũng ăn đi, hẳn lại mỉm cười với nàng rồi cầm chén cơm lên ăn, phụ quân chàng ăn cái này đi Dạ Yến gấp thức ăn bỏ vào chén của hẳn, nụ cười hạnh phúc cứ vang mãi .

_ Năm ngày trôi qua giờ đây vết thương của Trương Dạ Yến đã liền da hẳn, sức khỏe nàng cũng đã hồi phục lại như trước.

Một buổi sáng thức dậy Dạ Yến không thấy người bên cạnh đâu cả, nàng ngồi dậy sắp xếp mền gối ngăn nắp theo thói quen, rồi đi vệ sinh cá nhân, thay y phục chỉnh tề, buộc tóc cao cho mắt nàng mở cửa phòng bước ra.

Vừa ra khỏi phòng Dạ Yến thấy hai người đứng đó, nàng nở nụ cười xinh đẹp khẽ cúi đầu nói muội chào hai ca ca. Hai hắc y vệ nghe nàng chào mình, trong lòng rất cảm kích nàng, vì nàng không đối xử với bọn họ như một nô tài, cả hai cũng cười và gật đầu chào lại. Thanh Uy lên tiếng hỏi, muội muội định đi đâu sao? Dạ Yến nhìn họ nói, hai ca ca thấy vương gia đâu không nàng hỏi, Thanh Phong nhanh miệng nói vương gia vào triều châu từ sớm rồi, mà muội muốn gặp vương gia sao? không... không có, tại muội không thấy nên tiện hỏi vậy thôi, vậy thôi à Thanh Phong nhìn nàng hỏi lại? Thật là không việc gì, mà muội có việc nhờ các huynh giúp muội, việc gì muội nói đi cả hai đồng loạt lên tiếng nói.

Muội từ khi đến nơi này chỉ quanh quẩn trong phủ, chưa ra chợ lần nào, đến hôm nay thương tích đã khỏi muốn đi dạo quanh trong kinh thành cho biết, các huynh đi với muội nha? nghe Dạ Yến nói cả hai nhìn nhau bối rối, không biết trả lời sao với nàng.

Trương Dạ Yến thấy sự bối rối của hai người nàng lẹ làng nói hai huynh an tâm, muội sẽ chịu trách nhiệm không để các huynh bị liên lụy đâu, nếu các huynh lo lắng thì gọi thêm người đi cùng với mình như vậy có được không ca ca? Dạ Yến bái ra về mặt tội nghiệp trước mặt họ, làm cho hai người không cách nào từ chối vị muội này cả. Được theo ý muội vậy, để ta gọi thêm người, dứt lời thanh uy lớn tiếng gọi về khoản không, Khắc Trí, Đặng Minh các huynh ra đây mau, lời gọi vừa dứt hai thân ảnh to lớn, khôi ngô thi triển khinh công lướt gió đến bên nàng, ôm quyền thi lễ, chúng tiểu nhân ra mắt phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Dạo Kinh Thành, Nào Không Say Không Về

Trương Dạ Yến nhìn hai người trước mặt, nàng nở nụ cười tươi nói, chào hai ca ca, hà... ca ca sao? họ có nghe nhầm không vậy, mặt cả hai cứng đờ, miệng thì há to hết cỡ, Thanh Uy nhìn hai người họ cười khẽ lay bọn họ, bị lắc cả hai chợt tỉnh ôm quyền trước nàng nói, chúng tiểu nhân không dám得罪 phu nhân xưng hô như vậy đâu, chúng tiểu nhân không gánh nổi bị trách tội đâu thưa phu nhân.

Trương Dạ Yến nghe họ nói gương mặt vội sầm xuống không vui, liếc mắt nhìn Thanh Phong, người này nhận được ánh mắt không vui của nàng như hiểu ý, quay sang hai tên không biết tốt xấu kia mà nói, hai huynh cứ gọi như vậy đi, muội ấy không thích bị gọi là phu nhân đâu, muội ấy nói gọi như thế không giống như một gia đình hai huynh hiểu rồi chứ Thanh Uy nháy mắt cho hai người kia, bọn họ đã hiểu, vội vã nói với Dạ Yến, vậy giờ muội muội muốn đi đâu bọn họ hỏi nàng?

Trương Dạ Yến nét mặt đã vui lên, nàng cười nói chúng ta đi dạo kinh thành một chuyến, cả bốn người gật đầu, nàng lại nói các huynh nhớ nói với quản gia một tiếng, nếu không Tước Thiên về lại lo lắng đó, và cả bốn huynh phải thay y phục khác để đi dạo chứ, như hiểu ý cả bốn nhanh chân đi thay y phục, Dạ Yến cũng quay vào phòng để lấy túi vàng của Tước Thiên đã cho nàng mấy hôm trước rồi nhanh chân bước ra khỏi phòng, đưa túi vàng cho Thanh Uy giữ vì nàng biết mình không biết tính tiền của người cổ đại, cùng bốn người nàng nhanh chân vui vẻ bước ra khỏi phủ tương quân.

Kinh thành thật rộng lớn, người bán buôn từ khắp nơi tập trung ở đây thật nhiều, người qua lại cũng đông đúc thật là náo nhiệt, Trương Dạ Yến háo hức hòa vào dòng người đi chợ, nàng ghé hết gang hàng này, rồi lại chạy qua hàng khác, cái gì nàng cũng thấy lạ mắt, cũng thích thú. Bỗng nhiên nàng thấy một gang hàng trò chơi, ông chủ cho chơi trò ném chùy thủ vào tấm gỗ, nếu ném trúng tâm sẽ được tiền thưởng năm lượng bạc, một lần chơi là mười xu. Dạ Yến thích thú kéo tay Thanh Uy nói ca ca mua cho muội chơi đi, Thanh Uy bất ngờ bị nàng kéo gọi tìm hắc chợt đập loạn nhịp, hắc vội gật đầu nói được để huynh mua.

Thanh Uy bước đến bên ông chủ gang hàng mua cho nàng mười lượt chơi, Trương Dạ Yến đứng ngay ngắn mắt nhắm vào chấm đỏ trên tấm gỗ phóng chùy thủ... phập trúng tâm... oa Dạ Yến reo mừng, làm cho bốn người kia cũng vui theo, Dạ Yến thân là đặc cảnh, cảnh sát được huấn luyện chuyên nghiệp, trò chơi này đối với Dạ Yến quá tầm thường, rồi nàng lại đưa tay cầm chùy thủ lên nhắm. phập... phập, lần thứ tám nàng lại phóng trúng tâm, hiện giờ mặt của ông chủ gang hàng đã tái đen thui, ngày hôm nay là ngày đầu tiên ông mở mà gặp phải cao thủ, những người chung quanh đứng xem reo hò cổ vũ, và hai lần phóng tiếp theo lại trúng tâm, ông chủ gương mặt già nua u buồn, tay ông đưa tiền thưởng cho Dạ Yến rồi buồn bã quay lưng đi vào dọn hàng về.

Tắc cả cử chỉ đó của ông không lọt khỏi mắt Trương Dạ Yến, mọi người hò reo xung cũng tán đi, nàng và bốn người đi sang một quán trà đối diện gang hàng của ông cụ nghỉ ngơi, nàng ngồi uống liếc mắt sang thấy ông đã dọn xong và quay lưng đi về, Dạ Yến vội kêu tính tiền vội đi theo sao ông lão.

Bước những bước nặng nề cuối cùng ông cũng về đến nhà mình, nói là nhà, phải gọi một mái tranh đúng hơn, từ trong ngôi nhà gỗ đó bốn đứa trẻ thấy được thân ảnh quen thuộc, chúng vội chạy ra reo hò mừng, gia gia đã về rồi, chúng ôm chầm lấy cổ ông, một đứa lớn nói, gia gia có mua gạo nấu cơm không, chúng con đói bụng quá, ông lão nhìn mấy nhóc, nước mắt đã rơi, ông buồn nhìn tụi nhỏ nói, ông không có tiền, hôm nay ngày đầu mở, ông gặp được một tiểu thư cô ấy chơi giỏi quá, số tiền ông mượn của lão Tàn làm vốn, ông đã đưa cho tiểu thư đó hết rồi, để gia gia vào xem coi còn sót ít gạo nào không, nấu cháo cho tụi con ăn nhé, đợi gia gia chút, dứt lời ông định bước vào trong, thì Dạ Yến Cùng bốn người bước đến, nàng nhẹ nhàng lên tiếng chào chào lão bá, nghe tiếng chào ông quay lại nhìn thấy người thắng cuộc lúc sáng, ông vội hỏi, sao tiểu thư biết nhà của lão? Mà tìm lão có việc gì không ông ôn nhu hỏi nàng? Dạ Yến nhìn gương mặt già nua của ông mà lòng đầy thương mến, nàng lễ phép bằng hai tay nàng đưa gói bạc trước mặt ông nàng nói, lão bá cho con gửi lại số bạc này, cháu chỉ chơi cho vui, không muốn nhận tiền, xin lão bá nhận lại cho con vui, và đây là một ngàn lượng

vàng, cháu xin gửi cho lão bá, lão bá có thể sang lại một tiệm gì đó để buôn bán sinh sống, có đồng lời mà nuôi các tiểu đệ, cùng tiểu muội an học, mai sao thành tài ra giúp nước.

Đôi mắt ông giờ đã đầy nước mắt, ông cảm động nhìn Dạ Yến nói, cháu thật là người tốt, là bỏ tất tài thế cứu người, ta đội ơn cháu rất nhiều, vừa nói ông vừa quỳ xuống dập đầu trước nàng đa tạ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 8_02

_Cháu thật là người tốt, là bỏ tất tài thế cứu người, ta đội ơn cháu rất nhiều, vừa nói ông vừa quỳ xuống dập đầu trước nàng đa tạ.

_Trương Dạ Yến : thấy lão bá tuổi lớn hơn mình rất nhiều, mà quỳ trước mình, trong lòng nàng cảm thấy rất khó chịu, hai tai vương ra đỡ ông đứng dậy nàng nói, lão bá đừng làm vậy cháu không dám nhận đầu.

Ông vội quay sang mấy đứa cháu nói, các cháu hãy mau đa tạ tỷ tỷ đi ,tỷ ấy là ân nhân của gia đình ta,nghe lời gia gia cả bốn nhóc, quỳ xuống đồng lên tiếng, chúng em đa tạ tỷ tỷ và các ca ca rất nhiều, Dạ Yến vội vàng đỡ mấy nhóc dậy ,tay nàng xoa đầu chúng ôn nhu cười, ánh mắt yêu thương nhìn chúng hỏi, các đệ,và các muội tên là gì?

_nghe nàng hỏi đứa lớn nhất nhanh miệng nói, đệ tên là Tiểu Khang,đứa kế cũng nói còn đệ gọi là Tiểu Phúc.

_Cô bé nhỏ nhắn có đôi mắt to tròn nhìn nàng khẽ nói còn muội là Thúy Phụng cùng muội muội là Thúy Ngọc thưa tỷ tỷ, nàng gật đầu nhìn chúng, các em đói rồi phải không chúng ta cùng đi ăn cơm nha?nghe nàng nói cả bốn nhảy lên reo mừng, đi ,đi chúng ta cùng đi tỷ tỷ ,nói dứt dứt lời cả bốn đứa nắm tay kéo nàng đi ,với những ánh mắt nhìn họ cười vui vẻ và đi theo.

_Cả sáu người lớn, bốn đứa trẻ dừng lại tại một tửu quán sang trọng ,cả đám bước vào chọn một cái bàn trong góc ngồi xuống, tiểu nhị o trong chạy đến chỗ họ vui vẻ hỏi, khách quan các vị dùng món gì?

_Món ăn gì ngon nhất của quán cứ mang ra cho ta,tiểu nhị nghe nàng nói vui vẻ gật đầu nói, các vị đợi chút có ngay,nói xong tiểu nhị quay vào chuẩn bị.

Vài khắc sau tiểu nhị quay ra với các món ăn trên mâm dọn ra bàn của họ,các nhóc reo hò mừng rỡ, Trương Dạ Yến cười tươi mời lão bá và các ca ca và các nhóc ăn, nào chúng ta ăn thôi. Ôi! Ngon quá tỷ tỷ ơi, ừ các em ăn nhiều vào hết tỷ gọi thêm đừng lo nha nàng ôn nhu nói, cả nhà ăn thật vui vẻ hạnh phúc, các hắc y vệ nhìn Dạ Yến lòng đầy kính trọng và yêu thương nàng.

Ăn uống gần xong thì tiểu nhị đi ra hỏi nàng, các vị có uống rượu không, ở đây có loại rượu thượng hạng ngon lắm, Trương Dạ Yến nghe nói đến đã thấy thích, nên gật đầu nói, đem cho ta năm bầu rượu, uống hết ta gọi tiếp, tiểu nhị gật đầu vội vàng quay vào trong mang ra, trong lúc này mấy nhóc cũng ăn vừa xong,lão bá cũng xin phép cáo từ nàng, Dạ Yến nói Thanh Uy đưa ông cháu họ đi tìm nhà khác thuê cho họ ở đỡ đội nàng sửa lại nhà cho họ xong rồi về lại, mấy ông cháu cuối đầu chào nàng rồi quay đầu đi ra,nàng nói với Thanh Uy đi xong về lại đây nàng đợi ,hắn gật đầu bước ra đi cùng ông cháu họ.

Giờ đây chỉ còn lại bốn người, Trương Dạ Yến cầm bầu rượu rót vào chén cho tất cả, rồi nàng cầm lên cao nói, muội muội xin kính các huynh một chén, đa tạ các huynh đã hết lòng bảo vệ cho muội nào uống, nói xong lời nàng uống sạch, cả ba người cũng vui vẻ uống, Dạ Yến uống xong khen rượu ngon thật, nàng khoát chỉ cầm cả bầu rượu đưa lên nói nào chúng ta cùng uống không say không về đó nha,nói xong nàng đưa lên miệng uống một hơi, cả ba tên năm nhìn nàng kinh ngạc, lẫn lo sợ, nếu vương gia biết không biết nàng sẽ ra sao và cả họ đâu không biết có còn trên cổ không nữa ,Khắc Minh vội vàng lên tiếng nói, muội đừng uống nhiều sẽ say mất, Dạ Yến nhìn hắn nở nụ cười nói, huynh an tâm muội không say đâu ,nói xong cầm bầu rượu uống tiếp, rồi liếc mắt sang những người ngồi yên không chịu uống, bực bội nàng nói, các huynh có uống không, không uống muội không trở về vương phủ nữa, để xem các huynh nói thế nào với vương gia đây? Cả ba người nghe nàng nói không trở về vương phủ, thì mặt ai nấy đều biến sắc, vội vàng nói để chúng ta uống với muội, cả ba cầm bầu rượu uống một hơi hết, nàng thấy vậy cũng vui vẻ và gọi tiểu nhị mang rượu ra thêm, nào cạn cả bốn người uống một hơi nhìn lại mười mấy bầu rượu trống nằm lẫn lộn trên bàn, dưới đất, Dạ Yến giờ đây hai má đã hồng lên, càng tôn lên vẻ đẹp của riêng nàng, ở trong góc xa có một đôi mắt đang nhìn nàng mê mẩn và thích thú, hắn vội đứng lên đi đến bàn của Dạ Yến hai tay ôm quyền thi lễ nói, tại hạ là Triều Đương xin chào các vị, có thể cùng ngồi được không hần nói? Trương Dạ Yến nhìn lên thấy trước mắt mình là một nam nhân thật khôi ngô, nhưng so với phu quân của nàng, hắn kém hơn vài phần, nhưng giờ đây lại có người muốn uống cùng nàng rất vui,liền vui vẻ gật đầu, huynh mời ngồi, nàng lấy bầu rượu đưa sang Triều Đương nói, ta kính huynh ta là Trương Dạ Yến, cứ gọi ta là tiểu Yến được rồi, dứt lời hai người uống một hơi cạn hết bầu rượu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương:8_03

Ta là Trương Dạ Yến, cứ gọi ta là tiểu yến được rồi, dứt lời hai người uống một hơi cạn hết bầu rượu.

Trương Dạ Yến cười tươi như hoa nhìn về phía người nam nhân trước mặt nói, ta từ xa tới đây, kinh thành đối với ta rất lạ lẫm, cũng chưa đi được đâu, huynh khi nào tiện huynh dẫn ta đi dạo hết cho biết có được không? Được chứ tiểu thư, được đi cùng nàng thật sự vinh dự cho tại hạ lắm, Dạ Yến vui vẻ nhìn hân cười tươi, nào cạn huynh,nàng cứ vô tư uống vui vẻ, không biết rằng ba tên ca ca giờ đây mặt đen như than,đôi mục quang lạnh lẽo nhìn tên nam nhân mới đến không chớp mắt, chợt tiếng Dạ Yến vang lên, ba ca ca sao không uống vậy?

Đôi mắt phượng của nàng liếc nhìn họ tỏ vẻ không vui , cả ba chợt rùng mình nói vâng huynh uống... uống liền đây, dứt lời cả ba người cầm bầu rượu của mình đưa lên miệng uống cạn.

_Triều Đương thấy cứ uống không như vậy khá nhạt nhẽo, nên có ý kiến, nào chúng ta chơi oanh tù xì ai thua thì uống mọi người chịu không? Vừa dứt lời Dạ Yến lên tiếng hưởng ứng cuộc chơi này, vì nàng nhớ đến lúc còn trong đội đặc cảnh, những khi rảnh rỗi mọi người cũng hay chơi trò này uống rượu, giờ tên này nói làm Dạ Yến nhớ về kỉ niệm ngày xưa.Dạ Yến đâu dễ buồn tha ba người kia,thế là cuộc chơi bắt đầu.

_Triều Đương nói cho mọi người biết cách chơi, bắt đầu kéo, búa,bao,cứ vậy mà cả năm người la ầm ĩ, người uống nhiều nhất là Trương Dạ Yến ,kể đến là Thanh Phong và Đặng Minh cuối cùng là Khắc Trí,còn Triều Đương vì biết chơi nên không thua mấy, nhưng cũng khá say,lúc này đây ngoài cửa bước vào quán, là Thanh Uy đi đến bên bọn họ cuối đầu nói huynh về rồi.

_Trương Dạ Yến nghe tiếng nói ngược mặt nhìn lên, thấy ca ca dạ về, nàng vui vẻ nói ca ca ngồi xuống uống với muội và mọi người, không say không về, trời ơi Thanh Uy nói sao muội uống nhiều rượu vậy, liếc mắt sang nhìn ba người anh em của mình, hả tên nào cũng đã say hết, Thanh Uy khê rùng mình, cũng mai là không có chuyện gì, chứ là bị người tập kích, với tình trạng say rượu này, thì làm sao bảo vệ phu nhân tướng quân chứ.

_Dạ Yến thấy Thanh Uy im lặng không chịu uống, nàng chợt gào to huynh có uống với muội không hả sao ngồi thờ người ra đó vậy, vừa la tay nàng đưa bầu rượu sang Thanh uy,rồi nàng cầm bầu rượu của mình lên nói, muội kính huynh, rồi đưa lên miệng uống sạch, Thanh Uy bị nàng gào vội vàng uống.

_ Uống xong nàng lắc bầu rượu, thấy đã hết, lắc các bình trên bàn cũng đều hết sạch, Dạ Yến đứng lên nói để muội đi lấy rượu, dứt lời nàng quay đầu bước ra hướng quầy hàng của chủ quán mà đi tới, có ai ngờ nàng mới bước hai bước đã lao đầu té nhào về trước.

Triều Đương mắt vẫn luôn chú ý nàng không rời mắt, nên khi nàng muốn ngã ngửa, hân kịp vương hai tay ra ôm cả người nàng vào lòng hân từ phía sau ,cổ nàng gần ngay mũi Triều Đương hân hích một hơi mùi thơm cơ thể nàng, xen lẫn mùi rượu thơm, tạo ra một sự hấp dẫn riêng, làm cho trái tim Triều Đương phút này đập lỗ một nhịp.

Ngoài cửa quán một trận cuồng phong kéo đến bên Trương Dạ Yến.

_Nơi tại tướng phủ một khắc trước ,Tước Thiên sau khi bãi triều bị hoàng thượng gọi lại đàm đạo tới gần giờ Ngọ mới chịu cho hân về.

Thế là nhanh chân Tước Thiên vội vàng chạy về phủ vì nhớ vị nương tử của mình, nhưng khi bước vào sương phòng, nhìn qua lại trống trải, hân vội thi triển khinh công đến hoa viên vì nghĩ Dạ Yến ra đó đi dạo, hân tìm khắp nơi chẳng thấy nàng đâu, mắt hân giờ đã băng lạnh,mặt nổi đầy gân xanh đỏ, tay nắm lại thành quyền, trái tim của hân đập dồn dập vì lo lắng, quay lại sương phòng hân hét to,Đồ quân gia ông đến đây, nghe tiếng gọi của chủ nhân ông biết người này đang rất tức giận ,ông vội chạy đến trước mặt Tước Thiên ôm quyền hành lễ, vương gia cho gọi tiểu nhân.

Không quay lại nhìn ông một câu hỏi vang lên, phu nhân của ta đâu, nghe lời hỏi, ông vội vàng trả lời, dạ phu nhân dẫn bốn hắc y vệ ra đi dạo chợ trong thành,lát phu nhân về thưa vương gia,nói xong lời ông như được sống lại, thật là bức người không chịu được ông nghĩ.

_Tước Thiên nghe quân gia nói tâm tình dịu nhẹ đi đôi chút, nàng đi lâu chưa hân hỏi? Dạ cũng được vài canh giờ rồi vương gia, phát tay ra hiệu quân gia lui xuống dưới, hân quay lưng đi gọi người chuẩn bị xe ngựa đi đón nàng, Trương Dạ Yến gan nàng cũng lớn lắm rồi, để xem về ta trị tội nàng thế nào hân châu đôi mày kiểm suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương:8_04

_Trương Dạ Yến gan của nàng cũng lớn lắm ,để xem về ta trị tội nàng thế nào đây.

_Tước Thiên cùng các thị vệ đi khắp trong thành tìm mà không thấy, hân không dám ầm ĩ sợ kinh động bá tánh, nên chỉ hỏi thăm ít người, lo lắng hân muốn ra khỏi thành để tìm, lúc đi ngang con hẻm một thị vệ thấy được Thanh uy từ đằng xa hân bước vào một tửu quán,vội bẩm báo chủ nhân, Tước Thiên biết chắc phu nhân của hân ở đây, vội vàng thi triển khinh công đến trước quán ung dung bước vào, hân mắt nhìn thấy một cảnh tức muốn ói máu, phu nhân của hân uống rượu say,thân còn bị tên nam nhân kia ôm vào lòng, giận dữ hân gào lên, tên kia buồn phu nhân của ta ra mau,tiếng gào vừa dứt ,thì cả người Trương Dạ Yến đã nằm trong vòng lòng của hân.

Trương Dạ Yến ngửi được mùi hương quen thuộc, ngược lên nhìn người ôm mình, oa sao lại là chàng nàng thầm nghĩ, Dạ Yến nở nụ cười rạng rỡ nhìn hân nói, phu quân chàng đã về rồi, thấy hân không nói gì, nàng bất ngờ nhón chân hôn lên môi hân nụ hôn, và dùng lưỡi liếm lên đôi môi gọi cảm của hân nàng nói phu quân thiếp nhớ chàng.

Tước Thiên vốn dĩ sẽ hỏi tội nàng, nhưng tình cảnh này thì hân buông grom đầu hàng trước nàng, chợt trong giọng nói đó có sự nhu tình, ta cũng nhớ nàng nương tử, hân cúi xuống hôn môi nàng, lưỡi hân lần mò vào trong khoang miệng của nàng, mút lấy vị thơm tho chỉ riêng của nàng, nụ hôn sâu, mạnh mẽ cắn mút, làm cho Dạ Yến hô hấp không thông, thấy nàng khó thở, giờ hân mới chịu buông tha cho môi nàng, nhưng tay vẫn ôm cứng nàng, hân sợ nếu buông lỏng nàng sẽ bị kẻ khác cướp mất.

Tước Thiên nhìn sang kẻ ôm nương tử của hân, ánh mắt như muốn giết người trước mặt ngay lúc này, Triều Đàng vẫn ôn nhu ôm quyền thi lễ hân, chào huynh tôi là Triều Đàng, làm nghề buôn bán vải lụa hôm nay thật vinh dự được làm bằng hữu với tiểu thư đây, xin lỗi huynh vì đã để nàng quá chén, tại hạ xin cáo từ, hẹn ngày gặp lại mọi người, dứt lời hân đã đi ra cửa mất, Tước Thiên cuối nhìn người trong lòng, vì say mà hai má của nàng đã đỏ như mặt trời mọc, bốn người hắc y vệ lúc vừa thấy chủ nhân bước vào, cả bốn hốt hoảng tỉnh táo hân, vội vàng đứng sang bên bảo vệ hai người, hân liếc mắt nhìn bọn họ nói tính tiền hồi phủ, cả bọn vội vàng y lệnh, Tước Thiên đỡ nàng ra xe ngựa, hân nghĩ nàng đi được nên chỉ điều từ phía sau, ai ngờ mới đi hai bước Dạ Yến ngất xỉu, nhanh tay hân ôm bế lấy nàng vào lòng, lo lắng gọi nương tử... nương tử nàng làm sao vậy? Tước Thiên vội nói gọi thái y kỳ khôi vào phủ gấp cho ta, nói xong hân bế nàng lên xe ngựa vội vàng hồi phủ, ở một góc đường có một đôi mắt nhìn hướng xe ngựa chạy mà lòng chua xót vì lần đầu thật sự yêu thương một người nữ nhân, vậy mà nàng đã là hoa có chủ, không... ta sẽ có được nàng Trương Dạ Yến hân tự hứa với lòng mình.

Ở sương phòng tướng phủ thái y Kỳ Lôi đã có mặt, đang bắt mạch cho nàng, một khắc sau, kỳ lôi nhìn Tước Thiên cười nói, nàng không sao, chỉ tại uống nhiều nên say thôi, huynh nấu canh giải rượu cho nàng uống là sẽ tốt hơn thôi. Ừ ta cảm ơn biểu đệ nhiều, huynh đệ mà sao lại khách sáo như vậy chứ. Mà đệ hỏi huynh việc này, sao huynh để nàng ấy uống nhiều như vậy, nàng mới lành vết thương thôi đó huynh à kỳ nhìn hân hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 8.5

Mà đệ hỏi huynh việc này, sao huynh để nàng ấy uống nhiều như vậy? Nàng mới lành vết thương thôi đó huynh, Kỳ Lôi nhìn hân hỏi.

Tước Thiên trầm mặc bước đến bên giường, đưa tay đắp chăn cho Dạ Yến cẩn thận, quay sang Kỳ Lôi nói, ta và đệ sang phòng khách đàm đạo, vắng vương huynh, cả hai đi đến phòng khách, gia nhân mang trà và ít bánh ngọt lên cho hai người, rồi lui xuống, giờ đây Tước Thiên chợt nghĩ đến việc gì đó mà nhếch mép cười, Kỳ Lôi thấy được nụ cười hiếm hoi của cả mình, lòng cũng vui lây.

Trầm mặc hồi lâu hân mới nói, ta lúc sáng vào triều đình chiều sớm, lại bị hoàng thượng giữ lại đàm đạo đến gần giờ ngọ mới về, ở phủ nàng dậy buồn nên bắt y vệ dẫn đi dạo kinh thành, trong lúc cao hứng mới uống nhiều như vậy, thật ta là không biết phải làm sao với nàng, ta yêu nàng, và sợ mất nàng, muốn giữ nàng trong phủ để không ai có thể cướp mất nàng khỏi tay ta, nhưng thật ra đâu thể làm như vậy mãi được, nàng là người mạnh mẽ không dễ gì thuận theo ý ta, thật sự không biết phải làm gì với nàng ấy... Kỳ Lôi nhìn hân thờ dãi, thì khẽ cười và lắc đầu nói vương huynh ơi... vương huynh, huynh thật sự gặp phải khắc tinh của đời mình rồi, chúc mừng huynh.

Lúc này đây tại sương phòng Trương Dạ Yến, dần dần mở mắt, nhưng men say vẫn chưa tan bớt là bao, nàng ngồi dậy mắt phượng nhìn chung quanh nhưng không thấy ai, trong lòng bức mình nghĩ sao đang uống rượu mà mọi người đi đâu hết cả bỏ nàng một mình ở đây, bức bối ngồi dậy nhanh chân xuống giường hướng cửa mà đi, thân hình nàng lảo đảo mờ mờ cửa, trước mặt nàng là hai ca ca, hai tay chống nạnh hết to vào hai người, này hai ca ca sao! dám bỏ muội mình uống vậy hả? hai người hoàng sợ mất vía, Thanh Uy sợ nàng la lớn kinh động người trong tướng phủ, vội vàng dùng tay che miệng nàng lại, xuống nước đỡ dành, muội muội các huynh đâu có bỏ muội đâu, ta đi công việc chút mới về đến thôi Dạ Yến ngờ ngác suy nghĩ chút rồi lại nói, còn những người khác đâu, mau gọi chúng ta uống tiếp nhé, để muội đi gọi họ. Lời nói vừa dứt Trương Dạ Yến thoát khỏi vòng tay hai người, chạy đi thẳng hướng hoa viên, vừa chạy vừa gọi lớn, Khắc Tri, Đặng Minh, Triều Đàng các huynh đâu rồi, ra đây cho ta, nàng thân thể lẹ làng, mặc dù say, nhưng vẫn mạnh mẽ, nhảy sang bên này, rồi phóng lên chỗ nọ, hai thân y vệ chạy theo sao mặt xanh như lá, miệng thì gọi phu nhân... phu nhân đừng chạy nữa, trong góc tối hai y vệ nghe được ai gọi tên mình liền thì triển khinh công xuất hiện, trước mắt họ là phu nhân muội muội đang chạy khắp phủ la ó, hai người liền xuất hiện trước mặt nàng, nhìn nàng lời nói nhỏ vừa họ nghe thôi, mấy huynh đây muội làm gì mà náo loạn cả lên vậy?

Dạ Yến thấy hai người trước mặt là người mình tìm, đôi mắt phượng giận dữ miệng thét lên, các huynh này giờ đi đâu vậy? bỏ muội một mình là sao, đồ đáng ghét các huynh, phải phạt các huynh uống nhiều thêm, hai tay chống nạnh, ôi trời mất hết hình tượng, nàng lại nói.

Triều Đàng đâu huynh ấy đâu? Ta phải tìm huynh ấy thách đấu tiếp, lúc này huynh ấy thắng ta hoài, ta không cam tâm, miệng nói vừa dứt chợt nàng vùng bỏ chạy đi khiến cho bốn hắc y vệ xanh mặt chạy theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Chương: 8_06

Ta phải đi tìm huynh ấy thách đấu tiếp, lúc này huynh ấy cứ thắng ta hoài, ta không cam tâm miệng nói vừa dứt chợt nàng vùng bỏ chạy đi, khiến cho bốn hắc y vệ xanh mặt chạy theo.

Cả tướng phủ náo động vì cảnh rượt đuổi, mà lần đầu tiên xảy ra, người nữ nhân lão đảo chạy trước, bốn nam nhân chạy theo sau, miệng gọi in ỏi vang cả phủ. Trong phòng khách đăm đạo, quân gia hốt hải chạy vào báo cáo, vương gia... vương gia ơi, Tước Thiên nghiêm mặt nhìn người bước vào, có chuyện gì? Phu... phu nhân... sao phu nhân của ta thế nào nói mau? Tước Thiên chợt hỏa hoạn khi nghe về nương tử của mình, mặt căng thẳng nhìn quân gia, dạ phu nhân say rượu chạy khắp phủ đang gọi tìm ai đó, bốn hắc y vệ vẫn đang chạy theo phu nhân, hã! Nàng tỉnh dậy rồi sao? đang ở đâu? Dạ hướng hoa viên, dứt lời hắc quay lưng hướng hoa viên chạy, theo sau là Kỳ Lôi cùng quân gia.

Hoa viên tướng phủ Trương Dạ Yến chạy khắp nơi, miệng gọi Triều Đương huynh ra đây cho ta, đồ đáng chết ta phải thắng huynh, ra đây cho ta Triều Đương, phu nhân... phu nhân, bốn hắc y vệ chạy theo gọi ầm ĩ, không phải họ không bắt được nàng, nhưng họ không dám đụng vị phu nhân của vương gia, họ biết tính khí của chủ nhân mình, rất ghét người đụng chạm đến đồ của hãn, chứ đừng nói đây là người hãn yêu thương càng không nên đụng vào.

Trương Dạ Yến chạy đến đứng trên phiến đá ngậy hồ bích ngọc, chân nàng đứng không đồng nhất, tướng thì lão đảo không vững, mà miệng vẫn gọi in ỏi Triều Đương... Triều Đương, đằng xa một bóng trường bào trắng thì triển khinh công lướt gió đến gần nàng, vì nghe nàng gọi tên nam nhân khác, mà mặt Tước Thiên nổi đầy gân xanh đỏ vì giận, hãn dừng lại cách nơi nàng đứng không xa thét to, nương tử! Nàng đang làm loạn cái gì vậy? Dạ Yến đang đứng kêu gọi bắt chợt nghe tiếng thét quen thuộc, giật mình nàng lùi lại phía sau một bước thế là... á... tùm nàng lọt xuống dưới hồ, Tước Thiên mặc dù đứng gần nàng, nhưng sự việc xảy ra quá nhanh hãn không kịp chụp nàng, hoảng hốt hãn vội nhảy xuống nước ôm nàng vào lòng, nương tử nàng có bị sao không, Dạ Yến bất ngờ rớt xuống nước dù không bị chìm, nhưng nàng là bị lạnh, vì từ này giờ chạy đổ mồ hôi, giờ xuống nước, bắt chợt nàng hắc... xi, hắc xi, Tước Thiên thấy nàng hắc xi liên tục biết nàng bị lạnh, vội bế nàng lên ôm vào lòng, hướng sương phòng mà đến, cả đám người đứng ngây ngốc nhìn hai người họ mà không chớp mắt.

Trong sương phòng hãn gọi người chuẩn bị nước ấm tắm cho nàng, bế nàng vào phòng tắm, tự tay cởi bỏ y phục ướt của nàng, thả nàng vào thùng nước ấm có cho ít tinh dầu mùi hương thật dễ chịu, gương mặt hãn nhìn nàng vừa giận lại vừa lo.

Gương mặt Trương Dạ Yến giờ đây đã hồng lên vì rượu, mà cũng vì ngượng ngùng, nhưng vẫn để yên cho hãn tắm cho mình, đôi mắt nàng nhắm chặt không dám mở, vì sợ nhìn thấy gương mặt tức giận của phu quân lúc này.

Tước Thiên nhìn nàng vẫn nhắm mắt trốn tránh hãn, im lặng hãn không nói gì, hai tai đang chà lưng cho nàng giờ đây bắt đầu di chuyển đến phía trước ngực nàng, xoa nặng đôi gò bồng trắng mịn, mềm mại, hai ngón tay xe nhẹ lên nụ hoa đang đứng dựng vì bị kích thích, chợt nàng rên nhẹ... hừm... hừm, tiếng rên của nàng làm cho hãn thân thể máu huyết sôi trào, hãn vội đứng lên bế nàng từ thùng nước ra giường lớn.

Đặt nàng nằm xuống lau khô thân thể nàng, với tay kéo màng giường ngủ xuống, hãn ôm lấy nàng miệng cuối xuống ngậm lấy một bên gò bồng mà liếm mát, tay kia cũng xoa nặng bên còn lại, rồi lại đổi bên, gặm nhấm, liếm mát thỏa mãn, hãn trượt xuống dưới nơi nhạy cảm của nàng, mà cũng là nơi hãn mê mẩn, hai tay hãn tách đôi chân của nàng, mau mở chân ra nương tử để ta được yêu nàng, nghe lời phu quân nói, chân cũng mở rộng ra hơn.

Mắt nhìn nơi yêu thích của mình hãn để đầu vào đó dùng lưỡi ra sức liếm, liếm vị ngọt nơi đây, dùng ngón tay xoa nhẹ lên viên trân châu từ chậm rồi nhanh hơn làm cho Dạ Yến cong người vì khoái cảm dâng trào, miệng nàng khẽ nói phu quân cho thiếp... cho thiếp đi... ừm khó chịu lắm phu quân, hãn nghe nàng nói, nhưng vờ đi lời nàng, chợt hãn đưa ngón tay đâm vào sâu nơi hoa huyết rồi rút ra... ừm... nàng khẽ rên rỉ, tay hãn động tác nhanh hơn làm cho nàng cong người rên rỉ nỉ nỉ, phu quân cho thiếp đi, ra vào càng nhanh đang thúc đẩy cái gì đó trong người nàng phải tuông ra nên những lần cuối ngón tay càng mạnh và nhanh và á... ừm... nàng rùng mình đẩy chất nước chảy ra từ hoa huyết, hãn vội đưa miệng vào hoa huyết nuốt hết những gì từ bên trong đó chảy ra, làm cho nàng rên rỉ thỏa mãn nhắm mắt thờ, trong lúc này vật to lớn của hãn đâm vào sâu bên trong hoa huyết, rồi hãn ra sức lướt động trên người nàng, ra vô đều đặn mỗi lần vô sâu hơn, mạnh mẽ hơn, Dạ Yến chịu không nổi lên tiếng nan nỉ phu quân nhẹ chút, thiếp chịu không nổi... á chết mất phu quân á... những lần ra vô cuối cùng hãn gặm nhấm mỗi ngón tay xoa nặng ngực nàng làm Dạ Yến rung rẩy vì bị kích thích mạnh, cái cuối cùng đập mạnh sâu vào cuối hoa huyết, cả hai đều phát ra tiếng rên... ừm... á... ừm lên đỉnh hạnh phúc.

Ta yêu nàng nương tử của ta, từ nay không được uống rượu ở bên ngoài nghe không? thiếp biết rồi phu quân, nàng ngủ tí đi hãn ôm nàng khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tết Đoan Ngọ - Trương Dạ Yến Bị Bắt Cóc

Trong sương phòng hai thân ảnh ôm nhau ngủ một giấc dài, khi thức dậy đã là sáng của ngày hôm sau.

Cóc... cóc... cóc tiếng gõ cửa dồn dập, Tước Thiên đôi mày kiếm chau lại, Trương Dạ Yến cũng vì tiếng gõ cửa mà thức giấc, giọng nói mang sự khó chịu Tước Thiên hỏi, có chuyện gì? Hắc y vệ vội nói, hồi vương gia, có phó tướng quân xin diện kiến, có việc gấp bẩm báo. Ừ... mời trà ta ra ngay, dạ vương gia.

_Trương Dạ Yến đôi mắt phượng nhìn phu quân ,chàng lo lắng điều gì sao? Không... không có gì nương tử đừng nghĩ nhiều, nàng giúp ta thay y phục, để ta gấp phó tướng có chút việc, dạ phu quân, bước đến tủ chọn một y phục nhã nhặn màu tím Dạ Yến đưa đến trước phu quân, nàng khẽ nói để thiếp thay cho chàng, ừ cảm ơn nương tử.

Y phục chỉnh tề Tước Thiên ôn nhu nhìn nàng nở nụ cười hạnh phúc, trước khi ra khỏi sương phòng,hắn dặn dò, nàng cũng thay y phục đi,ta gọi gia nhân mang điểm tâm cho nàng, ăn xong nếu có buồn thì ra hoa viên đi dạo cho mát,mà ta quên nói với nương tử chuyện này, Dạ Yến ngơ ngác hỏi chuyện gì phu quân?

_Ta đã sắp xếp qua tết Đoan Ngọ này chúng ta sẽ thành thân,vì lời nói bất ngờ của phu quân mà Trương Dạ Yến đứng hình trong giây phút, miệng nàng há to,mặt đỏ như mặt trời mọc ,thành thân ư?

“Đúng thành thân “

“Nàng không vui sao? Tước Thiên buồn nhìn nương tử trước mặt hỏi “

“ Dạ thiếp rất vui,chỉ hơi bất ngờ thôi phu quân “

_” Vậy nàng có đồng ý gả cho ta không? “

“Thiếp... thiếp Dạ Yến ngập ngừng, làm cho lòng hắn chợt nhói đau,nàng không vui và nguyện ý bên ta sao ? Gương mặt hắn buồn bã, cuối đầu không nhìn nàng hỏi.

_”Sao chàng lại nói như vậy với thiếp? Thật là đáng tội nghiệp cho thiếp mà, giọng nói run run nhìn phu quân hai tai vòng eo hắn ôm chặt, chàng cứ nghĩ mà xem, thân thể của thiếp từ đầu đến chân chàng đều lấy cả,đêm đêm gối chăn mặn nồng, nếu thiếp không yêu phu quân, không vui về khi bên chàng thì thiếp không ở lại tương phù đến nay,khi thiếp muốn đi,thật sự không ai cản được đâu, nhưng mà nơi này thiếp lưu luyến nhất, chính là chàng đó phu quân à,sao chàng lại không hiểu tâm tư của thiếp chứ? Giàu sang,địa vị thiếp không cần, dù có ra sao,đi bất cứ nơi nào, nếu có chàng bên cạnh thiếp đã mãn nguyện rồi.

_Tước Thiên ôm nương tử, nghe được những lời thổ lộ của nàng, tim hắn giờ đây phấn khích, hạnh phúc ngay giây phút này thật là trọn vẹn, nếu có chết hắn cũng cam lòng. Cảm nhận trước ngực mình ướt, vội nâng mặt nương tử lên ,mắt thấy gương mặt nàng đã nhòe lệ,hắn đau lòng khi thấy nương tử khóc, vội đưa tay lên lau những giọt nước mắt của nàng khẽ nói ra hai từ xin lỗi, ta đã không hiểu lòng nương tử, để nàng phải muộn phiền vì ta,nàng bỏ qua cho phu quân ngốc nghếch này được không? Tước Thiên bày ra gương mặt tội nghiệp nhìn nàng.

_Trương Dạ Yến không trả lời, mà nàng nhón chân tay ôm lấy cổ phu quân, đặt môi lên môi hắn, cắn ,mút ,đưa lưỡi len lỏi vào trong khoang miệng mát lạnh ,giờ phút này Tước Thiên đứng đờ người mặt cho nương tử làm loạn.

_Cắn mút thỏa mãn Dạ Yến ngừng lại, hướng mắt nhìn phu quân cười tươi, mà mặt phu quân sao đỏ vậy? Chàng có bị làm sao không, Dạ Yến ngơ ngác hỏi? Chưa kịp trả lời nàng, thì tiếng nói ngoài cửa lại vang ,vương gia phó tướng ngài ấy đợi đã lâu rồi...ừ ta ra liền, cả hai nhìn nhau cười tươi, phu nhân ăn điểm tâm đi,ta ra đây, lát gặp lại nàng sau,dạ phu quân, hắn vội quay lưng hướng cửa bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chương 9_02

_Tại phòng khách tướng phù,một nam nhân cứ đi qua,đi lại tâm tư đang có gì đó lo lắng, nam nhân vóc dáng cao ráo, khỏe mạnh, gương mặt khôi ngô tuấn tú, mày kiếm sắc sảo, đôi mắt quang to ,đầy lạnh lẽo, không nhìn ra được biểu cảm, đôi môi mỏng gợi cảm,than mặc võ phục màu lam càng tôn lên vẻ đẹp hút hồn người.

_Phía xa một thân trường bào trắng, vóc dáng đầy phong thái bước đi về phía phòng khách ,Tước Thiên bước vào cửa phòng khách, một nam nhân đứng đối diện hắn tay ôm quyền thi lễ, miệng khẽ nói.

_Hạ quan phó tướng ,Đương Thái Kiệt tham kiến đô thống đại tướng quân,phó tướng quân ngồi đi,có chuyện gì ngài hãy nói rõ, việc gì làm cho phó tướng lo lắng vậy? Vẫn giữ vẻ mặt bình chân như vại, liếc đôi mắt quang nhìn Thái Kiệt.

_Hồi Tướng quân theo tin báo về, quân phiên cho do thám trà trộn vào thành, không biết chúng nó có âm mưu gì, nhưng mạc tướng e sẽ bắt lợi cho ta,và chúng cứ cao thủ giỏi nhất sang, nhưng chưa rõ là mấy tên thừa tướng quân,đôi mày kiếm khẽ chau lại suy nghĩ Tước Thiên trầm mặc không nói gì.

_Hồi lâu bỗng khẽ nhíu mày lên tiếng, cho tăng cường cẩn thận, tại trong cung của hoàng thượng, và tra xét cẩn thận người ra vào thành ,mấy hôm nữa là tết đoan ngo, lúc này dân chúng rất đông, ta e chúng sẽ có hành động vào ngày này, phải hết sức cẩn thận, dạ mạc tướng đã rõ thừa tướng quân.

_Nhớ không cho kẻ lạ vào giao bất cứ thứ gì vào cung,hay những phù của các vương gia,các đại quan trong triều, nếu được cứ lấy trước ngày lễ, cần

thận cho cử người bảo vệ các nguồn nước mà chúng ta sử dụng, tránh bị hạ độc, dạ mạc tướng đã rõ, ừ ...ngài dùng trà và điểm tâm với ta, bản vương cũng chưa dùng gì, dạ mời đại tướng quân, mời phó tướng, cả hai vị tướng quân ôn nhu ăn uống, đàm đạo.

_Nơi sương phòng sau khi dùng bữa sáng Trương Dạ Yến thấy buồn quá, bước ra khỏi, hai ca ca đang đứng nghe tiếng cửa mở họ biết là vị muội muội phá phách đi ra, không hẹn trước cả hai y vệ quay sang nhìn Dạ Yến cười tươi, Thanh Phong lên tiếng hỏi, muội muốn đi đâu? Đừng nói với huynh là lại đi uống rượu nhé! Hai má của Dạ Yến chợt hồng lên mắc cỡ vì chuyện cũ, nàng cuối đầu lắc lắc lên tiếng nói... không muội muốn đi đến chỗ vương gia luyện võ để tập luyện, lâu rồi muội chưa tập lại.

À...thì ra là vậy, hết hồn, các huynh sợ muội uống rượu say lắm rồi đó, muội biết rồi, các huynh đừng có nhắc đến chuyện đó nữa, muội ngại quá.

_ Nhìn Trương Dạ Yến mắc cỡ cả hai không nỡ trêu chọc tiếp, Thanh Uy lên tiếng, muội đi theo các huynh, chúng ta dẫn muội đến phòng luyện tập của vương gia, dạ muội cảm ơn ca ca, nào cùng đi, dứt lời cả ba đi về phía sau lưng sương phòng, đi hết con đường trồng đầy hoa oải hương thơm ngát, cách không xa có một căn phòng xinh đẹp hiện ra, cửa bằng gỗ quý, bước vào trong thật rộng rãi, trên các tường treo đầy các loại binh khí, kiếm, đao, côn, đu thừ, Dạ Yến nhìn say sưa những thứ này, chợt Thanh Uy lên tiếng, để huynh đi thăm báo với vương gia muội đang ở đây, nếu không người lại lo cho muội, dạ vậy phiền huynh, ca ca Thanh Phong ở đây với muội là được rồi, ừ vậy ta đi, dứt lời thân hân khề những khinh công mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 9_03

_ Chợt Thanh Uy lên tiếng, để huynh đi thăm báo với vương gia muội đang ở đây, nếu không người lại lo cho muội, dạ, vậy phiền huynh, ca ca Thanh Phong ở đây với muội là được rồi, ừ vậy ta đi, dứt lời thân hân khề những thi triển khinh công mất dạng.

_ Trương Dạ Yến : liếc mắt nhìn các binh khí nàng chọn ra một cặp song đao, rất tốt và vừa vặn tay nàng, Dạ Yến động tác múa đao thật linh hoạt, dứt khoát, và mạnh mẽ, cũng đã lâu rồi mới tập lại, Dạ Yến thấy cũng tốt, nàng múa đao, Thanh Phong đứng ngoài xem chỉ nghe được tiếng gió, hân không nhìn ra được chiêu thức, vì quá nhanh.

_ Thanh Uy nhìn Dạ Yến mà trong lòng ngầm khâm phục nàng, hân không ngờ muội muội này của bọn quá đổi xuất sắc.

_ Trương Dạ Yến, tập luyện thoải mái rồi thì nàng dừng lại, mặt quay sang Thanh Phong nở nụ cười dụ hoặc, và nói Thanh Phong ca ca huynh đấu với muội vài chiêu nha nàng nhìn hân hỏi? Hà!! Đấu với muội?... không...không... ta không đấu với muội, ta sẽ bị bay đầu mất, muội tha cho ta đi, ta còn chưa có thể từ đó nha.

_ Thanh Phong bài ra gương mặt đau khổ tội nghiệp nhìn nàng, nhưng Trương Dạ Yến khi đã muốn làm gì, thì khó mà thay đổi được, đôi mắt phượng nheo lại nhìn ca ca nói, huynh nhất định không đấu với muội đúng không, Thanh Phong chưa kịp trả lời, thì một cú đâm vào ngực, vì nàng ra tay khá nhanh và bất ngờ, Thanh Phong không kịp né, ủa đau mà muội, sao muội đánh huynh? Dạ Yến không nói gì cầm song đao trên tay, hướng Thanh Phong đánh tới, lần này đã chuẩn bị, hân vội né, và co giò bỏ chạy khỏi phòng, tìm đường thoát khỏi cô muội muội nghịch ngợm này.

_ Trương Dạ Yến tức giận đuổi theo miệng thì la, tay nàng cầm đôi song đao hướng người kia mà rượt, hét nhảy lên chỗ này, rồi phóng qua chỗ nọ, một mảng rượt đuổi âm ỉ, náo loạn cả vương phủ.

_ Lúc này Tước Thiên vừa tiến phó tướng ra về, nghe hắc y vệ báo nương tử luyện võ trong phòng, hân vui vẻ chạy nhanh đến xem nàng tập, có ngờ đâu gần đến nơi hân thấy được một cảnh rượt đuổi chẳng ra thế thống gì. Đôi mày kiếm chau lại, hân khề lắc đầu nghĩ, nương tử này của hân thật là nghịch ngợm nha, dừng lại bước chân Tước Thiên gọi lớn, nương tử nàng lại đang làm loạn gì vậy?

_ Trương Dạ Yến lúc này nghe được tiếng phu quân gọi mình, nên quay sang nhìn hân, không những nàng không dừng lại, mà còn nói lớn nhỏ, phu quân giúp thiếp bắt huynh ấy lại

.

Hà!! Nàng bảo ta đi bắt y vệ sao? đôi mục quang mở to nhìn nàng hỏi. Đứng bắt dùm thiếp mau đi phu quân, lúc này đây Thanh Phong đã kịp nhảy lên mái phủ trốn.

_ Tước Thiên bắt đắc dĩ chiều nàng, hân khề gọi Thanh Phong ra đây, nghe được tiếng chủ nhân gọi, hân liền từ trên mái phóng xuống thờ hồn hên, vội ôm quyền thi lễ, dạ vương gia gọi.

Trương Dạ Yến chạy đến bên phu quân, đôi mắt phượng liếc nhìn Thanh Phong lên tiếng trách móc, sao lại không đấu với ta hả? Tước Thiên nghe nương tử nói, hân đã hiểu ra vấn đề, nương tử của mình đòi đấu võ với y vệ, ôi trời có ăn gan hùm họ cũng không dám đấu, lắc đầu hân hiểu được nỗi khổ của tên y vệ trước mắt, chợt có ý hay, hân quay sang nàng, để ta đấu với nương tử, hà!... phu quân đấu với thiếp sao? Thật không? Thật ta đấu với nàng, Dạ Yến vui vẻ nở nụ cười xinh, tay Dạ Yến cũng nhanh ra đòn, Tước Thiên đã chuẩn bị nên né được một chiêu của nương tử.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chương 9_04

_Dạ Yến vui vẻ nở nụ cười xinh, tay Dạ Yến cũng nhanh ra đòn, Tước Thiên đã chuẩn bị nên né được một chiêu của nương tử.

_Cuộc đấu võ của phu thê họ kéo dài gần một canh giờ, dưới sự chứng kiến của các khán giả, là tất cả mọi người trong vương phủ, cùng bốn ca ca của nàng Trương Dạ Yến nhà ta.

_Tước Thiên biết nương tử thương tích vừa khỏi, nên chỉ dùng nửa phần công lực, tránh cho nàng bị thương, cuộc đấu đang tiếp tục, thì bụng Tước Thiên sôi sùng sục, hân đới rồi giờ mà không phân thắng bại có khi bị đới chết, nghĩ vậy nên hắn quyết định ra đòn cuối, khóa trụ tay nàng, ôm cả người mềm mại của nương tử vào lòng mình, đầu cúi xuống hôn lên môi nàng mát, liếm hết vị ngọt, thơm của riêng nàng.

_Đang đấu võ tự dưng không lại bị ôm, rồi còn bị ăn đậu hũ một cách ngang nhiên trước mắt bao nhiêu người, Trương Dạ Yến mặt đỏ như mặt trời trưa nắng nóng, phu quân bỏ thiếp ra, mọi người nhìn thấy kìa, vị xấu hổ mà Dạ Yến dùng tay muốn đẩy kẻ đang làm loạn ra xa, nhưng nào dễ dàng vậy, hắn cứ vờ như không nghe nàng nói, lại tiếp tục hôn sâu hơn.

_Tước Thiên hôn mát mẻ như từng phạt nàng vì tội làm loạn cả vương phủ, Dạ Yến vì bị hôn sâu, lại còn mạnh giờ đây biểu hiện khó thở mặt chuyển xanh, sắp ngất xỉu, đúng lúc ấy nụ hôn mới ngừng lại, được buông ra, Dạ Yến thở dồn dập, từ từ mặt hồng trở lại. Liếc mắt phượng nhìn phu quân trước mặt, chàng làm gì vậy muốn thiếp chết hay sao hả? Miệng thì nói hai tay chống nạnh, nhìn nàng hân cười tươi âm lượng nhỏ nhẹ, nương tử phu quân đới bụng.

_Hả! Hai mắt phượng mở to nhìn phu quân chàng đới rồi sao? Ủ ta đới nương tử, vâng vậy chúng ta đi ngự thiện phòng dùng cơm nhe phu quân, cả hai tay trong tay ung dung hướng ngự thiện phòng mà đến, bỏ lại nơi này cả nhóm người đang ngu mặt vì những gì vừa chứng kiến, bốn vị ca ca, ngu hồi lâu cũng bừng tỉnh, khinh công đi theo đới phu thê hạnh phúc đó.

_Tại ngự Thiện phòng Tước Thiên kéo ghế cho nương tử thì gọi người mang thức ăn lên, Trương Dạ Yến chợt lên tiếng nói với gia nhân, nói ngự thiện chuẩn bị một bàn y như vậy cho các ca ca của ta dùng nhé, dạ phu nhân, Tước Thiên bắt ngờ ca ca của nàng là ai? Cười tươi Dạ Yến nhẹ nhàng nói, thiếp kết nghĩa huynh muội với bốn ca ca, là hắc y vệ, Thanh Uy, Thanh phong, Đặng Minh và Khắc Trí đó phu quân, sao, là bọn họ đới mây kiếm châu lại nhìn nàng, dạ đúng, từ khi thiếp đến nơi đây ngoài phu quân, thì các huynh ấy là người thân duy nhất của thiếp, họ quan tâm thiếp, bảo vệ thiếp, xin phu quân đừng phản đối việc này được không, nàng nhìn hân như nắng nỉ, được nàng cứ làm gì mà nàng thấy thích, thiếp cảm ơn phu quân nhiều lắm, được rồi nào cùng ăn cơm.

_Nơi phòng kế bên cả bốn hắc y vệ trong lòng đang cảm động không thể nói được, một vị phu nhân tướng quân, cao cao tại thượng, vậy mà xem bọn họ là người thân của mình, còn gì mà cảm động hơn nữa chứ, bàn ăn đã được dọn lên, cả bốn người vừa ăn vừa khóc, nam nhi thà rơi máu, chứ không rơi lệ, nhưng với tình cảm của một người như vậy, những nam nhân như họ cũng không cảm lòng được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 9_05

_Nam nhân thà đổ máu chứ không rơi lệ, nhưng vì tình cảm của một người như vậy, những nam nhân như họ cũng không cảm lòng được.

_Sau khi dùng cơm xong hai người cùng vui vẻ về sương phòng, cùng tắm, và thay y phục nhẹ nhàng, Trương Dạ Yến mệt mỏi vì cả ngày rượt đuổi lòng vòng, nàng vội trèo lên giường, không bao lâu chìm vào giấc ngủ ngon.

_Tước Thiên ngồi xem lại báo cáo của phó tướng quân đưa lúc sáng, gương mặt trầm lặng suy nghĩ, trước kia chưa có nàng bên cạnh, hắn làm việc không phải lo sợ trước, sau gì, bất quá thì chết, cũng một mạng, vì vậy đới với kẻ thù không hề khoan nhượng, không sợ bị trả thù, nhưng giờ đây còn có nàng bên cạnh, mọi việc đều phải cẩn thận hơn, một tiếng thở dài của Tước Thiên giữa đêm khuya canh vắng, nghe càng lớn hơn, chợt đứng lên đi đến giường lớn thăm chừng xem nương tử ngủ có ngon không, một vốc dáng mỏng manh, với mái tóc dài mềm mại xoắn trên lưng, da trắng mịn màng, nương tử của hắn đang ngủ ngon, với tư thế nằm hết sức bá đạo, tay dang rộng, chân nằm như ôm gối, nhưng dang thật rộng, hơn nữa giường lớn đi đến gần kéo

chấn đấp cho lên nàng ngay ngắn, miệng khẽ cười Tước Thiên tự nói, nương tử của ta,phu quân rất yêu nàng, ta sẽ luôn bảo vệ cho nàng.

_Tước Thiên bước ra khỏi sương phòng nhìn thấy hai y vệ vẫn còn đứng gác, dừng lại nhìn họ nói, sắp tới đây là tết Đoan ngo, cũng là cơ hội tốt cho bọn do thám hành động, các người phải theo sát phu nhân ta,hãy bảo vệ cho nàng được an toàn, ta lúc đó trước giờ lễ hội sẽ vào cung chúc mừng thái hậu, và hoàng thượng, rồi ta sẽ về ngay,nên an toàn của nàng ta nhờ cả vào các người. Dạ vương gia an tâm chúng hạ nhân sẽ hết lòng bảo vệ phu nhân. Ủ ta cảm ơn mọi người trước. Hà ! Có nghe lắm không ?vương gia mà cảm ơn bọn họ sao? Cả bốn người há miệng to hết cỡ, mắt đứng hình ,họ nhìn người trước mặt xem có phải vị chủ nhân của mình không đây, mặt cho mấy người ngu mặt đứng đó, Tước Thiên nhẹ nhàng quay lưng đi trở vào sương phòng, rồi nhẹ nhàng nằm xuống bên nương tử của mình, không lâu cũng chìm vào giấc ngủ ngon.

_Buổi sáng thức dậy nhìn chung quanh không thấy phu quân đâu cả, bước xuống giường nhìn sang một cái bàn có một bộ y phục màu hồng nhạt,môi xinh khẽ cười, cái này phu quân chuẩn bị cho mình sao đẹp quá, Trương Dạ Yến đang lúc ngẩn ngơ, tiếng gõ cửa vang lên ,cùng tiếng nói ngọt êm,phu nhân nô ti vào được không ạ? Ủ em vào đi nàng nói, tiếng mở cửa nhẹ nhàng, a đầu Hạ Nhi bước vào cung kính hành lễ, nô ti tham kiến phu nhân, để nô ti chải tóc và trang điểm cho phu nhân, ta không thích trang điểm, em cứ làm tóc dùm ta thôi, dạ thưa phu nhân, là vương gia căn dặn, nếu không làm đúng, nô ti sẽ bị phạt mất thừa phu nhân .

_Trương Dạ Yến nghe nói lòng không vui lắm nói, ta sẽ chịu trách nhiệm cho ,em đừng lo,mà hôm nay là ngày đặt biệt gì của tướng phủ hay sao ha em? Dạ Yến nhìn a đầu hỏi,một nụ cười tươi trên môi ,a đầu nhìn nàng nói, hôm nay là tết Đoan ngo thừa phu nhân. À ! Là hôm nay sao ,chắc vui lắm phải không em?dạ vui lắm thưa phu nhân, vương gia đã chuẩn bị hết cho tối nay cùng phu nhân ngắm trăng,và rước đèn,mời phu nhân ngồi xuống nô ti làm cho người, ừ ta ngồi đây, mà em thấy vương gia đâu không? Hồi phu nhân sáng sớm vương gia vào cung chúc mừng thái hậu và hoàng thượng ,chắc vương gia cũng sắp về rồi ,ừ cảm ơn em.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 9_06

_Hồi phu nhân sáng sớm vương gia vào cung chúc mừng thái hậu và hoàng thượng, chắc vương gia cũng sắp về rồi, ừ cảm ơn em.

_Tại hoàng cung sau khi chúc mừng thái hậu và hoàng thượng thì Tước Thiên xin phép ra về, chân bước ra khỏi điện, vừa hay phó tướng bước đến gần, phó tướng Dương Thái Kiệt tham kiến vương gia đại tướng quân, phó tướng miễn, những gì ta căn dặn ngài, đã chuẩn bị xong hết chưa? Hồi vương gia mặc tướng đã chuẩn bị sẵn sàng, cho thêm binh lính trấn giữ các cổng thành nghiêm ngặt, vương gia an tâm. Ủ mong rằng không xảy ra sơ xuất gì, thôi phó tướng vào thỉnh an thái hậu và hoàng thượng đi,ta xin kiếu, dạ mặc tướng chào vương gia, bước chân vội vã trong lúc này trong lòng hẳn có cảm giác việc gì đó sắp xảy ra, trong lòng rất nôn nóng muốn mau về gặp nương tử của mình ,hắn nhớ nàng.

_Nơi sương phòng Trương Dạ Yến ngồi cứng cả lưng để cho các nha đầu, làm tóc, trang điểm suốt hơn canh giờ, nàng chịu không nổi nữa lên tiếng.

_ Khi nào mới xong vậy các em?

"Ta chịu không nổi nữa rồi" đau lưng quá đi mất, một a đầu cười tươi nói, dạ xong rồi thưa phu nhân, em giúp phu nhân thay y phục nhé.

" Ủ cảm ơn em" y phục được thay xong Dạ Yến nhìn vào gương ,oa ! Minh đây sao? nàng tự hỏi chính mình, chợt tiếng cửa phòng mở ra,Tước Thiên bước vào một cách vội vã, đôi mục quang liếc nhìn trong phòng,miệng gọi nương tử nàng đâu rồi?phu quân thiếp trong này, chân bước vào bên trong Tước Thiên nhìn thấy nàng, hắn chợt ngẩn ngơ ,đứng hình, khẽ nói, nương tử nàng đẹp quá, trước cảnh yêu thương của hai chủ nhân, hai nha đầu thông minh rút lui ra khỏi phòng, trả lại sự yên tĩnh cho hai người.

_Tước Thiên bước lên ôm nương tử vào lòng mắt vẫn nhìn không hề chớp mắt.

_Trương Dạ Yến vì việc bị nhìn mà mặt đỏ lên, chợt đôi môi bị người chiếm lấy, liếm mát không thương tiếc, như muốn nhai luôn cả môi vào bụng.

_Dạ Yến chợt nhớ mình vừa trang điểm, bị hôn như vậy thì hồng mất, tay vội đưa lên đẩy người đang ăn đậu phụ của mình ra,nhưng dù có đẩy thế nào phu quân của nàng cũng không hề nhúc nhích, mà động tác càng tiến xa hơn, miệng liếm mát từ cổ,rồi lại xuống dưới đôi gò bồng cân tròn trắng mịn của nàng mà cắn ,mút, lúc đầu ý định của nàng là ngăn cản phu quân, giờ đây với sự kích thích của hắn, Dạ Yến khẽ rên rỉ, chấn mấy chốc y phục đã bị cởi sạch, và những tiếng rên rỉ, thờ đốc trong sương phòng vang lên suốt đến hai canh giờ mới ngưng. Tước Thiên vui vẻ ôm nương tử vào lòng nhắm mắt dưỡng thần.

_Cốc... cốc...cốc tiếng gõ cửa vang lên, và giọng nói của hắc y vệ ,thưa chủ nhân đã sắp đến giờ cúng trăng và dự lễ rước đèn rồi thưa chủ nhân.Ủ để ta chuẩn bị rồi ra ngay.

_Trương Dạ Yến cũng vội vã ngồi dậy khi nghe lời ca ca của mình vừa nói, mặc lại y phục, sửa sang lại tóc tai, và đánh lại son môi đã bị mất vì ai kia,nắm tay phu quân, cả hai bước ra khỏi sương phòng, theo sau hai người là bốn y vệ thân tín,

Một bàn lớn đặt giữa trong khuôn viên tường phủ, ở trên đầy đủ các bánh, hoa, quả, và đèn thì được treo thấp sáng khắp nơi trong tường phủ, nhìn thật đẹp mắt.

_Tước Thiên cầm trên tay ba nén hương, đến khấn nguyện nơi bàn cúng, rồi quay sang nương tử khẽ nói, nàng cũng thấp hương đi, dạ phu quân, thật thành tâm Dạ Yến lúc này chỉ cầu mong quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa cho dân chúng no ấm, cũng nguyện cho mình và vương gia luôn mãi ở bên nhau hạnh phúc.

Buổi lễ cúng đã xong, Tước Thiên nắm tay nương tử đến bên đình ngọc các, cùng nàng xem pháo hoa, rước đèn, ngắm trăng, nương tử nàng ngồi xuống đây ta có một thứ tặng nàng, từ trong tay áo lấy ra một hộp dài bằng gỗ, đưa cho nàng ta tặng nàng, Dạ Yến mở ra xem, lòng cảm động nàng rơi nước mắt.

Một cây trâm ngọc bích hình hoa lan được nghệ nhân làm thật tinh xảo, và một sợi dây chuyền hình hoa mai.

_Nàng thích không? Hắn nhìn nương tử khẽ hỏi, dạ rất thích phu quân, đa tạ phu quân, để ta đeo dây chuyền cho nàng, nói là làm đứng lên đeo sợi dây cho nương tử, và cài cây trâm lên tóc nàng, pháo hoa được chuẩn bị sẵn lúc này chợt nổ lên thật đẹp, hai người cùng nhau nâng chung rượu, chúc mừng tết đoàn ngộ vui vẻ, cạn nào nương tử, nàng ăn bánh đi, dạ, pháo hoa thật đẹp quá phu quân.

_Tại sương phòng một bóng đen xuất hiện hắn lén vào phòng của Tước Thiên bằng cửa sổ, tìm một vị trí thích hợp ẩn núp chờ cơ hội ra tay với Dạ Yến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 9_07

_Tại sương phòng một bóng đen xuất hiện, hắn lén vào phòng bằng lối cửa sổ, tìm một vị trí thích hợp ẩn núp, chờ cơ hội ra tay với Dạ Yến.

_Buổi lễ đang diễn ra rất vui, cả hai cùng ngắm trăng, xem pháo hoa, lâu lâu lại trao nhau nụ hôn say đắm, làm cho bốn vị ca ca của Dạ Yến ngồi bàn đối diện, nhìn mà đỏ mặt.

_Bất chợt Trương Dạ Yến như nhớ ra việc gì đó, vội quay sang phu quân nói, thiếp vừa nhớ ra, thiếp có món quà tặng phu quân, mà lại quên không mang theo ra đây, để thiếp vào sương phòng lấy mang ra tặng chàng, dứt lời nàng đứng lên, cúi hôn lên môi phu quân, thiếp vào lấy sẽ ra liền.

_Ừ nàng lấy mau trở lại, còn nhiều tiết mục hay, nàng ra xem cùng ta, phu quân đợi nàng, dạ thiếp trở lại ngay mà.

_Trương Dạ Yến chân bước nhanh về sương phòng, vào cửa nhanh chân đến bên tủ, mở lấy ra một cái hộp vuông bằng gỗ xinh đẹp, trên môi nàng khẽ cười, vì Dạ Yến nghĩ đến phu quân sẽ rất thích khi nhận món quà này, trong lúc này một làn khói trắng từ đầu bay vào mũi Dạ Yến, nàng quay lại thử tìm khói đỏ từ đầu ra, nhưng chỉ kịp đi một bước, đầu đã quay tròn, hai mắt nặng trĩu bất ngờ, và Dạ Yến lao đầu té ngã ra trước, một bàn tay kịp đưa ra đỡ, tránh phát ra tiếng động khi nàng ngã xuống.

_Tên hắc y nhân đặt nàng vào một cái bao vải to màu đen, vác nàng lên vai hướng cửa sổ đi ra, mon men theo cổng sau của tường phủ lên xe ngựa đã được đội sẵn mà tẩu thoát.

_Lúc này tại đình ngọc các, thời gian Dạ Yến về sương phòng đã được hơn một khắc, đôi mày kiếm của Tước Thiên giờ đã chau lại, liếc mắt nhìn sang bốn y vệ, không cần hắn nói, Thanh Uy vội đứng lên ôm quyền nói để tiểu nhân đi mời phu nhân, chủ nhân an tâm, lời vừa dứt, Thanh Uy vội thi triển khinh công hướng tới sương phòng.

_Đến trước sương phòng, thật lạ cửa phòng mở rộng, Thanh Uy vội vã bước vào, một mùi khó chịu xông vào mũi.

_Thanh Uy chợt xanh mặt, mê hồn hương... đúng là mê hồn hương, trong sương phòng của vương gia sao lại có mê hồn hương chứ hắn thối hả?

_Mà còn muội muội đâu? Trương Dạ Yến muội đâu rồi vương gia đợi muội đó Thanh Uy lo lắng gọi to.

_Cảm nhận sự bất an, hắn vội bước vào chỗ giường ngủ của họ, liếc mắt nhìn chung quanh, nhìn đến vị trí tủ đồ, cửa tủ vẫn mở, chợt Thanh Uy nhìn thấy hai vật gì đó nằm dưới đất, đi vội đến nhặt lên, một cái là sợi dây chuyền hình hoa mai, và một cái là ngọc bội phi thủy, mà mấy hôm trước hắn đi với muội muội ra chợ, có ghé một cửa tiệm muội ấy mua, nói tặng cho vương gia, mắt lại liếc kiểm tra quanh phòng, trong góc tối gần cửa sổ dưới đất có vài cây mê hồn hương đã đốt đang dở, đưa tay nhặt lên, quay lưng chạy vội ra khỏi phòng hướng hoa viên đi đến.

_ "Thanh Uy thi triển khinh công lướt gió nhanh nhất có thể, gương mặt đã căng ra, tưởng chừng như sẽ đứt bất cứ lúc nào. Ngồi tại đình ngọc các, Tước Thiên trong lòng lúc này có cảm giác bồn chồn không yên, chợt từ xa Thanh Uy lao đến trước mặt ôm quyền lạy bấp nói không thành câu, làm cho Tước Thiên, cùng ba hắc y vệ nhìn hắn thêm lo lắng.

_ Có việc gì? "Nương tử của ta,nàng đến chưa? "Nói nhanh, Tước Thiên giờ đã mất bình tĩnh, này giờ hân chỉ cố gạt chính mình ,mặt đã nổi đầy gân xanh,đỏ, phu nhân đâu ?hắn hỏi lại lần nữa, phu nhân bị bắt cóc rồi vương gia, sao!!!!. Bắt cóc... khi nào? Ở đâu? Sao ngươi dám khẳng định? dạ vương gia, đây là mê hồn hương, tiểu nhân vừa tìm thấy trong sương phòng của ngài, và đây là vật phu nhân bị tên bắt cóc lúc bắt làm rớt lại, Thanh Uy đưa sợi dây chuyền cho Tước Thiên, cầm món đồ mình mua tặng nương tử trong tay,lòng hân chợt nhói đau, và còn đây là miếng phi thủy mà phu nhân mua tặng cho vương gia đó, gương mặt vẫn giữ nguyên nét mặt băng lãnh hơn bao giờ,nhưng tim hân như chết lặng rồi, khốn khiếp ta sẽ cho các người biết thế nào là chết còn hơn là sống ,tay đưa lên lật đổ cả bàn ăn, miệng ra lệnh, phong tỏa các cổng thành cho ta,không cho một ai ra khỏi thành .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 9_08

_ Phong tỏa các cổng thành cho ta,không cho một ai ra khỏi thành.

_ Dạ tuân lệnh! Thanh Uy vội vã quay người thi triển khinh công lướt gió đi mất, Tước Thiên tay nắm thành quyền, mục quang rực lửa, miệng khẽ nói,Thanh Phong đi điều tra trên dưới người trong phủ xem có gì khả nghi không , dạ chủ nhân, quay lưng thân thủ cũng nhanh như gió phóng đi.

_ Mất phượng hân nhìn xa xăm, lòng đau xót, nương tử nàng đang ở đâu?hãy đợi ta ,phu quân sẽ sớm đến cứu nàng. "Đặng Minh, Khắc Trí các người chia nhau các hướng ,ta đi một hướng ,các người không được bỏ sót chỗ nào,điều động binh mã đi cùng, dạ chủ nhân, ba thân ảnh chia ra ba hướng thi triển khinh công lướt gió đi trong màn đêm tìm kiếm.

_ Xe ngựa chở Trương Dạ Yến đã ra khỏi cổng thành, hướng phiên quốc mà chạy.

_ Trên mái nhà cao,một thân ảnh cô độc, đứng sừng sững, đôi mục quang nhìn xa xôi không một chút biểu cảm vui ,buồn,gương mặt sắc lạnh ,làm cho ai nhìn thấy cũng phải rùng mình khiếp sợ.

_ Bóng dáng Thanh Phong lướt gió đến trước mặt chủ nhân, ôm quyền nói, chủ nhân đã điều tra được, lúc chiều có một tên giao gao cho vương phủ, người của phủ không chú ý ,vì hắn nói là người mới vào của cửa hàng ,mà phủ ta thường lấy, và theo tiểu nhân điều tra được, thì có người thấy một chiếc xe ngựa đậu ở cổng sau vương phủ rất lâu mới rời khỏi, trên xe có bốn tên mặc đồ nông dân, và một đánh xe, trên xe có một bao vải đen, lính canh cửa thành nghĩ là bao gạo nên cho ra thành trước khi có lệnh phong tỏa ,trước đó hơn nửa canh giờ rồi chủ nhân.

_ Tước Thiên nét mặt sắc lạnh nói, gọi ba người kia ,chuẩn bị ngựa đuổi theo, dạ chủ nhân. Năm thân ảnh cười ngựa phóng nhanh,với tốc độ chóng mặt, chỉ thấy bụi bay mù mịt.

_ Lúc này trên xe ngựa bốn hắc y nhân nhìn nhau cười nói, giờ đây bọn chúng có phát hiện ra thì cũng không còn kịp, chúng ta đã đi xa rồi, hay chúng ta tìm một nơi nào nghỉ chân một tên trong nhóm nói, cả bọn gật đầu đồng ý, thấy đằng xa có ngôi nhà hoang,cả bọn cho xe ngựa chạy vào cột ngựa, một tên ôm bao vải có Dạ Yến đem vào nhà, để xuống một góc xác tường, hân vội mở miệng bao kiểm tra xem nàng còn thở hay không, thấy được hơi thở nhẹ nhàng của Dạ Yến, hân mới bỏ đi ra phía trước của ngôi nhà hoang ngồi xuống ăn uống cùng bốn tên còn lại.

_ Trương Dạ Yến đã tỉnh lại từ nãy giờ, nhưng vẫn cứ nhắm mắt đánh lừa tên hắc y nhân đó ,liếc mắt phượng nhìn trên, dưới chung quanh ngôi nhà ,lại nhìn thấy đám người ngồi ngoài kia miệng Dạ Yến khẽ nhếch mép cười, nàng nhìn thấy được một cái chén đã bể,nàng cố gắng lết cả người đến bên cái chén bể nhặt nó bằng tay vẫn bị trói, cũng mai chúng trói để đằng trước, nếu cột ra phía sau là coi như xong.

Trương Dạ Yến vội dùng phần bện của chén bị bể, cắt bỏ dây đang cột tay mình, trong ít phút cố gắng, tay cũng đã được mở trói, và đến chân nàng nhẹ nhàng tháo, thời gian trôi qua cũng gần nửa canh giờ, Dạ Yến bước nhẹ nhàng vòng qua phía sau của ngôi nhà, hướng cửa sau chạy trốn, nàng không biết phải chạy hướng nào, nhưng khi nhìn xuống mặt đường, Dạ Yến thấy được dấu bánh xe ngựa lúc nãy khi chạy vào, và thế nàng theo đó mà chạy ngược trở ra.

_ Lúc này đây bóng vó ngựa của nhóm người Tước Thiên cũng lần theo dấu bánh xe ngựa mà đuổi theo, hân hy vọng là mình đã tìm đúng hướng.

_ "Những tên hắc y nhân ăn uống no say,chợt nhớ đến người nằm trong kia,một tên đứng dậy đi vào muốn kiểm tra trước khi ngủ, bước vào hân hoảng hốt khi không thấy người đâu, dây trói đã bị cắt, hân gầm lên nói anh em đuổi theo, con ả nó trốn rồi ! Cả năm tên tức giận lên xe ngựa đuổi theo Dạ Yến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 9.9

_Trương Dạ Yến dùng hết sức mình có thể chạy, nàng nghĩ phải chạy càng xa càng tốt, mặt dù chạy đã xa, nhưng chân thì làm sao chạy bằng xe ngựa chứ, không bao lâu thì bọn hắc y nhân cũng đã đuổi theo kịp nàng, một tên la lớn, đứng lại cho ta! con tiện nhân kia, khi xe ngựa chạy đến gần thì bốn tên phóng khỏi xe ngựa, đứng trước mặt Dạ Yến nói lớn, còn muốn chạy sao? ngoan ngoãn theo chúng ta về, nếu không đừng có trách sao chúng ta không thương hoa tiếc ngọc.

_Trương Dạ Yến mắt phượng tròn trừng nhìn bọn chúng, đừng mơ ta theo các ngươi, nàng khẽ nhếch môi nói, được lên anh em, dứt lời một tên vương tay định chụp bả vai Dạ Yến để bắt nàng, Dạ Yến nhanh hơn né sang bên, tung cú đá vào ngực, làm tên hắc y nhân té ra xa, từ bên phải một cú đâm hướng mặt nàng đánh tới, Dạ Yến chụp được cánh tay tên đó bẻ ngược... rắc... tiếng xương kêu lớn, tên hắc y nhân ôm tay gào thét, bất chợt phía sau một cú đá bất ngờ, trúng lưng cú đá này của người luyện võ công nhiều năm, nên rất có lực... phụt... máu từ miệng Dạ Yến phun ra, nàng mắt thẳng băng té về phía trước, nhưng cũng kịp đứng lên, thủ thế đánh tiếp với tên y nhân vừa đá mình, nàng dùng hết những gì mình được học khi là đặc cảnh, thế trận lúc này cũng coi là cân bằng, nhưng bất ngờ tên hắc y nhân phóng người hất lên cao, từ trên hất chia mũi kiếm xoay tròn hướng đỉnh đầu Dạ Yến đâm xuống, khi nàng nhìn ra Dạ Yến chỉ kịp né đầu qua, mũi kiếm trượt xuống đâm vào xương quai xanh của nàng, cổ gồng chịu đau, tay nàng rút từ dưới chân ra cây chủy thủ, hướng tay đang cầm kiếm của tên y nhân chém. Phụt... trúng ngay gân tay máu phun như vòi nước hồng, hất đầu đón chân vung lên đá một cước vào Dạ Yến, mai sao nàng nhanh chân nhảy sang bên né được.

_Trương Dạ Yến không ngờ còn lại một tên, này giờ hắc y nhân không đánh, trong lúc này hắc y nhân cầm trên tay chủy thủ hướng nàng vừa né đứng mà phóng tới, Dạ Yến nghiêng người né được, nhưng một cây khác liên theo sao lao đến trước mặt, giờ phút này Dạ Yến đã thấm mệt, và vì vết thương trên quai xanh đang vẫn ra máu, Dạ Yến phản xạ đã chậm hơn, và rồi... phụt... máu từ vết thương trước ngực phải, do cây chủy thủ vừa cắm vào, mắt phượng khẽ nheo vì đau, vừa bị nội thương, và bị cả ngoại thương, nàng không chịu được nữa, miệng lại phun ra một ngụm máu, Dạ Yến lao đảo đứng không vững, tên hắc y nhân, thấy nàng như vậy, cười đắc ý bước đến trước mặt nàng, à tiện nhân này, ta sẽ không giết ngươi, có ngươi, chúng ta mới ép được tướng quân Tước Thiên đầu hàng, ngươi không dễ chết đâu.

_Trương Dạ Yến vừa nghe chúng muốn dùng mình để làm khó phu quân nàng, bằng sức lực còn lại, bất ngờ nàng tung một cú đâm vào ngực tên y nhân trước mặt, kèm theo là một cú đá vào yết hầu, một ngụm máu từ họng tên y nhân phun ra, hất lùi lại ba bước té ngã ra, một cú đá đó đã lấy đi hết sức của nàng lúc này, nàng té ngổ xuống đất, miệng lại phun ra một ngụm máu, Dạ Yến mắt phượng nhìn xa xăm, miệng khẽ nói phu quân chàng mau tới đi, thiếp nhớ chàng, thiếp mệt lắm rồi Tước Thiên.

Đang xa tiếng vó ngựa mỗi lúc gần hơn, bóng bạch y đã đến mắt hắc y nhân nhìn xa thấy được bóng dáng của nàng, người hắc y nhân yêu đến khắc cốt ghi tâm nàng đang nằm dưới đất, chợt một tên y nhân bị thương đã tỉnh dậy, hắc y nhân cầm kiếm đứng trước người Dạ Yến đưa tay cầm kiếm nhắm ngay tim mà đâm xuống, kiếm gần đến người Dạ Yến bỗng một phi tiêu từ xa phóng đến cây kiếm, đánh văng cây kiếm ra xa, một thân ảnh cao lớn bạch y thi triển khinh công lướt gió đến trước mặt tên y nhân, kiếm đã tước khỏi vỏ, xẹt một đường ngay cổ tên y nhân đổ gục xuống đất.

_Tước Thiên quỳ xuống hai tay hắc y nhân ôm nung tử vào lòng, nhìn nàng toàn thân một màu đỏ tươi chói mắt, trên ngực nàng cây chủy thủ vẫn còn cắm, máu vẫn không ngừng chảy ra, Tước Thiên nhanh tay điểm huyết cầm máu, miệng gào to thê thảm nung tử... nung tử... nàng không được rồi xa ta, nàng mở mắt ra nhìn ta đi nung tử.

Bốn hắc y vệ vừa chạy đến nơi mắt thấy muội muội một thân bị thương nặng, máu khắp cả người, lòng đau đớn gọi to, muội muội, hãy tỉnh lại đi, tên nào làm muội ra như vậy, Thanh Uy liếc mắt nhìn năm tên đang kia, người nào cũng bị thương, hắc y vệ cầm kiếm liền đi tới giết từ tên, Tước Thiên vội lên tiếng, chừa lại hai tên để điều tra, ta tin có nội gián, dạ chủ nhân, còn lại giết chắc nhỏ ra, làm buổi tối cho thú rừng.

Đôi mục quang giờ đây đầy xác chết, lấy xe ngựa của bọn chúng đưa nàng hồi phủ cử hai người áp giải chúng về, chữa cho chúng tỉnh lại, từ từ đối đãi với chúng, dạ chủ nhân, Tước Thiên ôm cả người nung tử lên xe ngựa, để đầu nàng dựa vào ngực mình, tay vẫn nắm chặt tay nàng không buông ra, hắc y nhân máu từ vết thương chảy ra toàn đỏ tươi, chắc chắn là không có độc hắc y cũng nhẹ nhõm chút ít, không dám rút chủy thủ ra lúc này, vì bên người không mang theo dược liệu, phải về phủ thôi, nhìn nàng hắc y khẽ nói, nàng ráng thêm chút nữa thôi.

Không bao lâu đã về đến kinh thành, giờ đây dòng người dự lễ cũng thưa bớt, Tước Thiên chợt lên tiếng, truyền thái y Kỳ Lôi vào phủ gấp, dạ chủ nhân, Đặng Minh lướt gió thi triển khinh công, hướng phủ vương gia Kỳ Lôi mà đến. xe ngựa đã về tới phủ, chạy thẳng đến khuôn viên chỗ sương phòng của hai người mới dừng lại,

_Tước Thiên bế nàng vào, đặt lên giường lớn, mang nước ấm khăn sạch vào, dạ gia nhân nghe hắc y nói lập tức co giò chạy, Tước Thiên nhìn nàng miệng khẽ nói, nung tử nàng đừng bỏ ta mà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nỗi Buồn Nhân Đôi, Tước Thiên Tự Trách

_Tước Thiên nhìn nàng hai tay đưa ra nắm lấy tay của nung tử, mắt chợt phát hiện ngay cổ tay nàng có dấu bầm tím, do bọn bắt cóc cột chắc nên mới

bấm đến vậy, lòng hấn đau đớn không nguôi.

_ Những giọt nước mắt cay xé lạnh lẽo rơi, hấn ôm nàng vào lòng, miệng gọi to, nương tử... nương tử... nàng đừng rời xa ta, nàng mở mắt nhìn ta đi nương tử. Tiếng gọi da diết thâm thía của Tước Thiên, giọt nước mắt của hấn rơi xuống mặt nàng, Trương Dạ Yến dần mở mắt.

_ Mắt phượng nhìn lên thấy mình đang nằm trong lòng phu quân, miệng nàng khẽ gọi... phu... quân... phu quân. Tước Thiên mừng rỡ khi nghe được tiếng gọi của nương tử, hướng mắt nhìn nàng, xin lỗi nương tử, ta đến muộn, làm cho nàng thương tích như vậy, hai mắt hấn đỏ vì khóc quá nhiều, cả gương mặt cũng ửng đỏ, Dạ Yến nhìn mà lòng đau, đưa tay lên Dạ Yến lau những giọt nước mắt trên mặt phu quân, nàng khẽ cười nói, không sao dù sao chàng cũng đến, thiếp nhớ chàng, thiếp rất sợ sẽ không gặp được chàng nữa.

_ Tước Thiên ôm cả người nàng vào lòng, hôn lên môi nàng, như để chắc chắn nàng vẫn còn bên hấn, ta rất sợ nàng rời xa ta, nếu mất đi nàng ta sẽ không biết phải sống ra sao Tước Thiên nói bên tai nàng.

_ Cửa phòng mở ra Kỳ Lôi vội vã bước vào, thi gia nhân ôm chậu nước cũng bước theo sau, đặt chậu lên bàn rồi cũng lui xuống, giờ đây Kỳ Lôi vội mở miệng khẽ gọi vương huynh đệ đến rồi, ừ đệ vào đây đi, vâng đệ vào ngay, Kỳ Lôi bước vào bên trong, chỗ giường lớn, mắt nhìn thấy một cảnh trước mặt làm hấn không khỏi giật mình, một nữ nhân nằm trên giường lớn, thân y phục toàn là máu, mặt nàng không còn tí huyết sắc nào. Hấn kinh hãi vội hỏi, vương huynh nàng ấy vì sao ra nông nỗi như vậy chứ?

_ Tước Thiên đôi mắt quang thoáng buồn, pha lẫn tức giận, hấn nhìn biểu đệ nhẹ nhàng nói, nàng bị bắt cóc, trong lúc đầu để tìm đường thoát, nàng bị chúng đã thương, cây chùy thủ vẫn còn cắm ở trên ngực nàng, và trên xương quai xanh cũng bị vết chém, đệ đến xem cho nàng đi, bước chân đi đến gần, Kỳ Lôi nhìn miệng vội kêu to... Trời ơi! Sao mà bị thương nặng giữ vậy chứ, huynh không cứu kịp nàng sao? Nghe câu nói này của Kỳ Lôi, Tước Thiên trong lòng một cô chua xót, chỉ biết cuối đầu, Dạ Yến nhìn phu quân buồn, nàng vội lên tiếng tiếng, ta không sao, vương gia đừng lo lắng, phu quân cũng đã tới cứu ta mà, không có phu quân chắc giờ đây ta làm mồi cho thú hoạn mất rồi, mắt phượng nhìn lên phu quân, bàn tay đưa lên trên má của phu quân, nàng khẽ vuốt, như an ủi động viên.

_ Tước Thiên lại nhìn Kỳ Lôi miệng khẽ nói, giờ đệ chữa khỏi cho nàng dùm ta nhé, ừ đệ biết rồi, nhưng giờ việc trước tiên là phải rút cây chùy thủ ra khỏi người nàng, rồi mới băng lại, nhớ giữ vết thương sạch sẽ, và tắm bỏ cơ. Thế cho tốt vào đó.

_ Giờ vương huynh hãy ôm chặt nàng ấy vào nha, vâng ta sẽ ôm, dứt lời Tước Thiên trèo lên giường lớn ngồi xuống ôm cả người Dạ Yến vào lòng, tay Dạ Yến cũng vòng qua eo ôm chặt người phu quân. Kỳ Lôi tay giữ vai Dạ Yến làm trụ, tay kia cầm cây chùy thủ, đếm, nhất, nhị, tam, tay cầm chùy thủ giật mạnh ra... á Dạ Yến khẽ kêu lên, và miệng nàng cũng đồng thời phun ra một ngụm máu đỏ tươi, làm ướt hết y phục trắng của Tước Thiên.

Thân y phục dưới của Dạ Yến chợt một dòng máu đỏ từ phía dưới chảy ra, Dạ Yến chỉ kịp nói... thiếp đau quá...

bụng đau quá, phu quân, rồi nhắm mắt rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 10.2

_ Thân y phục dưới của Dạ Yến, chợt một dòng máu đỏ từ phía dưới chảy ra, Dạ Yến chỉ kịp nói... thiếp đau quá... bụng đau quá phu quân, rồi nhắm mắt rơi vào hôn mê.

_ Tước Thiên gương mặt hoảng loạn ôm nương tử thét lên... nương tử... nương tử... nàng sao vậy? Mở mắt ra nhìn ta đi nương tử, nàng đừng rời xa ta, tại ta vô dụng không bảo vệ được nàng, nương tử... nàng mở mắt nhìn ta đi, hai hàng nước mắt rơi là chảy, về mặt băng lạnh của một đại tướng quân, giờ đây chỉ còn là nỗi sợ hãi, đau đớn, tự trách.

_ Kỳ Lôi vội vã bước đến, hai ngón tay bắt mạch cho Trương Dạ Yến, nửa khắc trôi qua, đôi mắt quang của Kỳ Lôi châu lại, ngược mắt nhìn Tước Thiên, khẽ thở dài, miệng chậm chạp nói, vương huynh à, đôi mắt quang đỏ ngầu vì khóc Tước Thiên nhìn sang biểu đệ, có gì đệ cứ nói ra, nương tử của ta, nàng bị làm sao? Híc một hơi Kỳ Lôi nhìn hấn, lòng không khỏi chua xót cho vương huynh của mình.

_ Nàng bị nội thương rất nặng, nhưng đệ không biết là trúng cho nào trong người nàng, nhưng tổn thương nội tạng, lát vương huynh kiểm tra trên người nàng, rồi cho đệ biết, để hốt thuốc chữa trị. Và còn một chuyện nữa... huynh phải giữ bình tĩnh được không? Tước Thiên liếc mắt nhìn Kỳ Lôi miệng khẽ nói, đệ nói nhanh đi, vâng đệ nói.

"Nàng ấy vừa mất đi... đưa trẻ... vì bị người ra tay quá mạnh... nên... đứa trẻ không giữ được. Lúc nào đây Tước Thiên như bị đánh rơi xuống mười tám tầng địa ngục, lỗ tai ừ luôn trong lúc này, trái tim như vỡ nát tan tành, sắc mặt đỏ ửng, không chút gì biểu cảm vui hay buồn. Kỳ Lôi hoảng loạn nhìn vương huynh như vậy, hai tay Kỳ Lôi khẽ lắc người Tước Thiên gọi to... vương huynh... vương huynh... tỉnh lại đừng làm đệ sợ, Kỳ Lôi gọi nhiều tiếng tiếp theo, Tước Thiên giờ mới biểu hiện tỉnh, hấn khẽ nói, đệ nói là nàng mất đi đứa trẻ, vậy là nàng mang thai, mà thai nhi đó là hài nhi của ta và nàng, Kỳ Lôi khẽ gật đầu, vâng hài nhi của huynh và nàng. Ầm... trời như sụp đổ trước mắt Tước Thiên... hài nhi của ta chưa kịp chào đời... mà... mà đã bị chúng giết chết... A... a... a Tước Thiên gào thét, làm bốn hắc y vệ ở ngoài cửa hét hồn, tung cửa chạy vào nhìn thấy chủ nhân đau đớn ôm nương tử mà khóc gào thê thảm, cả bốn đều có võ công, và nội lực cao, nên những gì nói bên trong họ đều nghe rõ, không ai cầm được nước mắt khi biết mệnh mệnh của mình bị tổn

thương quá lớn như vậy, mắt họ nhìn chủ nhân đau đớn, cả bốn chỉ biết im lặng, cùng chịu đau với người.

Kỳ Lôi khẽ nói vương huynh dần bớt đau thương, để chữa trị cho nàng, chuyện này sẽ nói sau, Tước Thiên nghe Kỳ Lôi nói chợt hiểu ra, đôi mắt quang sáng hơn một chút, vậy đệ tính sao? đây là lọ thuốc, vương huynh hãy thay y phục cho nàng, và rắc thuốc lên vết thương, rồi băng lại, nhớ kiểm tra chỗ bị nội thương, giờ đệ đi sắc thuốc dưỡng cơ thể cho nàng, việc này xem như đã sanh nở một lần, cần phải tắm rửa cho tốt, để những lần mang thai sau, thai nhi và mẹ mới khỏe mạnh được. Ủ vậy đệ đi sắc thuốc đi, thanh uy gọi người mang chậu nước ấm khác vào cho ta lau cho nàng, còn các người ra ngoài đi, dạ chủ nhân, cả bốn hắc y vệ lui ra khỏi phòng.

Một khắc sau gia nhân ôm chậu nước ấm vào, cùng y phục mới, để lên bàn gần giường lớn, rồi vội lui ra ngoài đợi lệnh. Tước Thiên nhẹ nhàng cởi bỏ y phục dính máu của Dạ Yến, lau sạch các vết máu trên người, rắc thuốc vào lên vết thương, băng lại cho nàng, rồi lại mặc y phục sạch vào, khi hắn đưa tay ra sau lưng để cột dây áo, thì mắt nhìn thấy vết bầm đen trên lưng nương tử, đôi mày kiếm khẽ chau lại, hắn đã hiểu vì sao nàng lại thổ huyết, vội vàng mặc cho xong y phục nhẹ nhàng đặt nàng ngay ngắn, miệng lên tiếng gọi vào dọn phòng cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 10_03

_ Vội vàng mặc cho xong y phục, nhẹ nhàng đặt nàng ngay ngắn Tước Thiên miệng lên tiếng gọi, vào dọn phòng cho ta.

_Quần gia nghe được lệnh của chủ nhân, vội vã gọi các gia nhân nhanh chân đi vào ,người quét nhà, người dọn đồ đạc, đến khi họ muốn dọn nơi giường lớn, nhưng phu nhân của họ còn nằm trên đó, thật sự không biết phải làm sao, gia nhân nhìn nhau hồi lâu, chợt một nha đầu bước ra khỏi phòng.

_ Nha đầu khẽ nói nhỏ vào tay của hắc y vệ Thanh Phong, hiểu được sự khó của mọi người, Thanh Phong bước vào phòng, ôm quyền thi lễ với Tước Thiên, dạ chủ nhân các gia nhân xin phép được dọn giường lớn cho chủ nhân.

_Tước Thiên đang ngồi trên giường, tay vẫn nắm chắc tay nương tử nghe hắc y vệ nói, hắn chợt hiểu mình đang làm khó đám gia nhân, không trả lời Tước Thiên đứng xuống đất ,xoay người vào giường cuối xuống hay tay đưa ra bế nương tử lên ôm vào lòng, đi sang một cái ghế nệm dài đặt ở góc phòng, nhưng vẫn bế nương tử trong lòng, nhẹ nhàng Tước Thiên ngồi xuống ghế, mọi người nhìn vị chủ nhân cao cao tại thượng của họ, giờ đây thật là đầy nhu tình, yêu thương nương tử như vậy, thật sự làm cho họ cảm động.

_Tước Thiên ôm Trương Dạ Yến trong lòng, nghe được tiếng thở nhẹ nhàng của nàng, trong lòng thấy ấm áp hơn, hắn rất sợ, nếu nàng xảy ra việc không may, chắc hắn cũng theo nàng, giờ đây nàng cũng đã ổn định, chỉ là hài nhi của hắn chưa kịp nhìn thấy ánh sáng mặt trời mà đã mất. Nếu sau này nương tử biết nàng sẽ đau lòng lắm, thôi cứ dấu được lúc nào, hay lúc ấy vậy ,hắn khẽ thở dài nhìn nương tử.

_Vài khắc trôi qua các gia nhân đã dọn dẹp xong, trả lại sương phòng một không khí sạch sẽ, mùi trầm hương thơm nhẹ nhàng làm cho người ta thấy dễ chịu, Tước Thiên lại ôm nương tử trở lại giường lớn, đặt nàng nhẹ nhàng xuống giường, đắp chăn lên cho nàng ,mắt nhìn sang các cửa sổ trong phòng xem đã đóng chưa, thấy tất cả đều được đóng Tước Thiên mới an tâm đi sang phòng bên mà tắm rửa, thay y phục sạch khác.

_Tước Thiên tắm vội vàng cho xong nhanh chân trở ra, thì tiếng gõ cửa nhẹ vang lên, giọng của Kỳ Lôi khẽ nói vương huynh đệ vào được không. Ủ đệ vào đi Tước Thiên trả lời, tiếng cửa phòng mở nhẹ, Kỳ Lôi bước vào, ngồi lên ghế, hướng mắt nhìn vương huynh khẽ nói, huynh kiểm tra thương tích của nàng ấy chưa? bị đánh trúng chỗ nào? Đôi mắt quang châu lại gương mặt nhìn rất thương tâm khi nói về thương tích của nương tử, Tước Thiên khẽ nhếch môi nói, trúng nơi lưng, phía trên gần là phổi, nên nàng mới bị thổ huyết, công lực tên này khá cao, loại võ công này chỉ có ở phiến quốc. Gương mặt chợt sắc lạnh khẽ nhếch môi nói, đệ biết gì không? Kỳ Lôi ngơ ra vì câu hỏi bất ngờ của vương huynh, biết gì vậy huynh? Chúng vô tận sương phòng của ta bắt người đó .

_ Hà!!!

"Huynh nói gì?"

"Chúng vô tận sương phòng của vương gia mà bắt cóc người... thật sao?...Tước Thiên khẽ gật đầu.

_Gương mặt của Kỳ Lôi giờ đây lạnh lùng, ẩn hiện màu xanh đỏ vì giận, đôi mày kiếm chau lại ,miệng khẽ nói, loạn... loạn thật rồi, dưới mi mắt hoàng thượng mà lại xảy ra những việc như thế này, thật sự chúng không coi nước ta ra gì mà, ngay phủ của đại tướng quân, mà chúng vào tận sương phòng mà bắt cóc thể tử của tướng quân, thật chuyện này đồn ra há chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ sao. Kỳ Lôi không kiềm chế được mà rống lên, nhưng chợt nghĩ ra việc gì, vội quay sang Tước Thiên nói, mà vương huynh sương phòng của huynh ít ai biết được, chỉ một số ít người biết thôi, thì làm sao chúng từ phiến quốc sang, mà biết rõ đường đi mà vào đúng phòng huynh mà bắt nàng? Im lặng hồi lâu Tước Thiên nhìn biểu đệ khẽ nói, vậy nên đây mới là chuyện đáng quan tâm đó vương đệ của ta...chúng ta có nội gián, đã có kẻ ham hư vinh mà nổi giáo cho giật rồi, chúng ta phải sớm tìm ra kẻ đó mới được, ừ huynh nói đúng, không thể để kẻ đó hại nước, hại dân được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 10.4

_Tước Thiên nhìn biểu đệ khẽ nói, vậy nên đây mới là chuyện đáng để quan tâm đó vương đệ của ta...chúng ta có... nội gián đã có kẻ ham hư vinh mà nói giáo cho giặc rồi, chúng ta phải tìm ra kẻ đó mới được, ừ huynh nói đúng,không thể để kẻ đó hại nước, hại dân được.

_Kỳ Lôi rất đồng ý với lời vương huynh mình nói, chợt như nhớ ra việc gì đó, vội vã ôm quyền thi lễ với Tước Thiên rồi xoay người rời khỏi sương phòng, trong sự ngạc nhiên của Tước Thiên.

_Tước Thiên lắc đầu nhìn biểu đệ đi khỏi, chân hần cũng vội vã bước đến bên giường lớn, hần đứng ngắm nhìn nương tử, đôi mắt phượng nhắm chặt, gương mặt nàng trắng như không thể trắng hơn được nữa ,đôi môi nàng khô nứt, Tước Thiên nhìn nàng mà tim mình như rỉ máu ,người nương tử này ta yêu thương bằng cả sinh mệnh, vậy mà sợ y lại bị người hãm hại, còn làm cho hài nhi của hần chưa kịp nhìn ánh mặt trời ,đã phải đoảng mệnh.thù nay ta phải đòi lại gần trăm lần. Nghĩ đến việc hai tên bất cóc vẫn còn trong nhà lao,hai mắt Tước Thiên đầy những tơ máu đỏ xanh,tràn ngập sự thù ,kiểm tra kĩ qua sương phòng trước rời khỏi ,chân bước vội ra cửa phòng, mắt nhìn thấy bốn thân hắc y vệ đứng ,Tước Thiên khẽ nhếch môi hỏi Thanh Phong,ngươi có thấy tiểu vương gia đâu không?Thanh phong ôm quyền trả lời lờ,lời chu nhân, tiểu vương gia đang nấu thuốc ở ngự thiện phòng, một cái gật đầu như đã hiểu, Tước Thiên lại nói Thanh Phong ,ngươi và thanh uy ở lại bảo vệ cho nàng, ta đi nhà lao ,có việc gì phải cho người báo ngay cho ta nhớ không ,cả bốn hắc y vệ ôm quyền đồng loạt dạ, Tước Thiên quay lưng bước đi hướng nhà lao tưởng phủ mà đi đến, theo sao là hai tên y vệ, mặt đầy sát khí.

_Bóng trường bào trắng của Tước Thiên đã đi xa,hai hắc y vệ, vội nhẹ nhàng bước vào trong sương phòng, hướng giường lớn mà đến, hai nam nhân gương mặt buồn nhìn vị muội muội nằm trên đó ,đôi mắt phượng nhắm chặt, môi khô nứt nẻ, da mặt trắng bệch,Thanh Phong nhìn muội lòng đầy đau xót, rồi chợt lên tiếng nói. Chúng ta xin lỗi muội muội ,chúng ta vô dụng không đã bảo vệ tốt cho muội ,thật không xứng đáng làm ca ca của muội ,chúng ta hứa sẽ sớm bắt được kẻ nội gián .

Trong lúc này Trương Dạ Yến hai mắt vẫn nhắm, nhưng trong giấc mơ nàng đang đi trên cánh đồng đầy hoa nhài thơm ngát, chợt có một cậu bé chạy đến bên chân Dạ Yến tay nhỏ nắm vạt áo khẽ gọi... mẫu thân..mẫu thân nghe tiếng kêu mình, Dạ Yến cuối xuống,mắt nhìn thấy được một hài nhi trắng trẻo, tròn trịa đáng yêu, nàng ngồi xuống ôm cậu bé vào lòng nàng, khẽ nói nhỏ, con gọi ta là mẫu sao?cậu bé cười tươi gật đầu, rồi lại nói tiếp, con bây giờ chưa o với người được, con phải đi nhưng sớm sẽ sớm quay lại với hai người, mẫu thân đừng lo lắng u buồn nha,một nien nữa con sẽ quay lại với hai người,nói xong dứt lời, cậu bé vùng ra khỏi tay Dạ Yến bỏ chạy, làm nàng hoảng loạn vội chạy theo, miệng gọi lớn ,hải nhi đừng đi,ở lại với mẫu thân đi con,nước mắt nàng rơi lã chã đầy mặt. Ngoài thật tế mặt dù chưa tỉnh lại, nhưng khóe mắt nàng những giọt nước mắt ,đã rơi từng giọt, từng.

" Vào lúc ay tại nhà lao vương phủ tiếng rên la thê thảm của hai tên bất cóc, máu đỏ toàn thân thể của bọn chúng, tiếng gió từ chiếc roi da từng cái quất lên người bọn chúng, lời hỏi của Đặng Minh vang lên, ai chỉ dẫn các người đường vào phủ? Kẻ nào bán thông tin cho các người?... nói ra mau...tụi bây còn mạng trở về nước, hai tên bất cóc vẫn im lặng, một lần roi lại roi trên người bọn chúng, tay Đặng Minh hốt một nam tay loại bột mà trắng, Đặng Minh chà lên trên vết thương đang chảy máu mà chà mạnh, một tiếng thét lớn vang lên, nghe chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 10.5

_Tay Đặng Minh hốt một nắm bột có màu trắng, chà lên trên vết thương đang chảy máu của tên bất cóc, hần cứ bình thản mà chà mạnh, một tiếng thét lớn vang lên nghe chói tai.

_Tước Thiên ngồi trên ghế cao,thân ảnh im lặng gương mặt không cảm xúc ,chỉ có đôi mục quang nhìn chăm chăm vào những tên đang bị tra tấn kia ,trong mắt đầy tia máu đỏ, sự bình thản lúc này như đóng băng tất cả mọi người trong nhà giam.

Dưới kia tiếng rên la vẫn tiếp tục, vì sự tra tấn kinh khủng của Đặng Minh, nhưng miệng của những tên này cũng khá chặt, nên suốt một canh giờ trôi qua mà cuộc điều tra hỏi cung vẫn chưa kết thúc, lúc này đây ngoài cửa có một binh sĩ chạy vào ,ôm quyền thi lễ với Tước Thiên ,hỏi tướng quân ở sương phòng vừa hồi báo, phu nhân bệnh tình trở nặng, mời tướng quân trở lại sương phòng gấp.

"Sao?... Ngươi nói gì?... Phu nhân bị gì?"

"Dạ...phu nhân... bệnh... trở nặng... mời tướng quân về gấp ạ" binh sĩ không nói nổi một câu đằng hoàng, vì mắt nhìn thấy vị chủ tướng mặt đã biến sắc.

_Tướng Thiên sắp không trụ được vì tin này, Đặng Minh nhanh mắt thấy được sự lão邁 của chủ nhân, vội vã chạy đến sau lưng mà đỡ cho chủ nhân mình khỏi té ngã, Đặng Minh khẽ nói nhỏ bên tai chủ nhân, chúng ta mau quay về xem phu nhân thế nào, chuyện điều tra để lại sau ,nghe được loi y vệ thân cận nói Tước Thiên chợt hoàn hồn, gật đầu, thân ảnh hần quay đi ,hướng cửa phóng ra ,tiếp theo sau là hai hắc y vệ thân cận cũng phóng theo ,thi

triển khinh công lướt gió hướng sương phòng của tướng quân mà đến.

_Không đầy nửa khắc cả ba người đã đến trước sương phòng, tay Tước Thiên nhẹ nhàng mở tung cửa bước vội vã vào trong.

_Thanh Phong và Khắc Trí vừa thấy bóng chủ nhân vội vã ôm quyền thi lễ, Tước Thiên gật đầu, lên tiếng hỏi phu nhân thế nào? Miệng hỏi chân đã đi đến bên giường lớn ngồi lên giường hai tay ôm nường từ vào lòng.

_Thanh phong ôm quyền trả lời, hỏi chủ nhân lúc ngài đi không bao lâu phu nhân mới nói mê sảng, mắt vẫn nhắm, nhưng miệng gọi lớn hài nhi, phu nhân đã khóc khi vẫn đang mơ, chúng tiểu nhân lo lắng đến gần xem, thì phát hiện gương mặt phu nhân đỏ bất thường, tiểu nhân đã gọi a hoàng vào sờ mặt phu nhân kiểm tra, thì mới biết phu nhân đang sốt rất cao, nên đã cho người đi mời chủ nhân về và cũng đã chạy báo cho vương gia Kỳ Lôi đang nấu thuốc ở ngự thiện biết rồi, vương gia kỳ Lôi đang nấu thuốc hạ sốt cho phu nhân.

_Tước Thiên gương mặt xanh mét khi nghe tin nường từ xảy ra chuyện, giờ đây nghe nói có biểu đệ đang nấu thuốc cho nàng, mặt hắn giờ có phần giảm căng thẳng hơn một ít, chợt lên tiếng, các người gọi người mang vào chậu nước ấm và vài cái khăn sạch cho ta, còn bốn người thay phiên nhau kê canh người đi nghỉ, nếu không sẽ mệt lắm, cả bốn ôm quyền thi lễ trước hắn rồi nhẹ nhàng lui ra làm phận sự, cả bốn người đều nhìn vào vị tiểu muội nằm kia mà lòng đầy lo lắng không biết muội muội có bị sao không, nhưng đành lui ra vì bên cạnh muội ấy đã có phu quân của nàng lo rồi, bốn tên bước ra khỏi phòng mà lòng như đeo chì, thật nặng nề ai cũng tự trách mình đã không bảo vệ được muội muội, một khắc trôi qua, các gia nhân đã mang vào những thứ Tước Thiên cần, đặt chúng lên cái ghế gần giường, rồi chào thi lễ với Tước Thiên vội lui ra khỏi phòng.

_Tước Thiên mắt nhìn thấy mọi người đã lui ra, hắn nhẹ nhàng đặt nường từ nằm xuống, vội trèo xuống giường đi đến bên chậu nước nhúng khăn vào nước ấm, vắt khô một cái đặt lên trán nường từ, còn cái còn lại thì nhẹ nhàng hắn lau mát khắp người nường từ để hạ nóng cho nàng.

_Một canh giờ trôi qua, Tước Thiên đã thay năm chậu nước ấm, tiếng trống thành giờ đã gõ báo hiệu đầu canh, hắn vẫn thật ôn nhu mà lau mát cho nường từ, tay lúc này chợt dừng lau, đưa lên sờ trán nường từ kiểm tra độ nóng của nàng, cảm nhận nhiệt độ đã giảm nhiều hơn một canh giờ trước, nét mặt Tước Thiên mới giảm bớt căng thẳng, lòng hắn cũng nhẹ đi đôi chút, chợt tiếng gõ cửa nhẹ vang lên, tiếng Kỳ Lôi nói khẽ, vương huynh đệ mang thuốc vào, Tước Thiên khẽ nói, ừ đệ vào đi, Kỳ Lôi nhận được sự đồng ý mở cửa nhẹ bước vào, trên tay cầm chén thuốc, đưa đến trước mặt vương huynh, huynh mau cho nàng uống đi thuốc hạ sốt, và giảm đau đó, còn thuốc kia khi nào nàng tỉnh lại mới cho uống, thôi đệ lui ra, về sương phòng nghỉ ngơi, mai sáng còn nấu thuốc cho nàng ấy, huynh cho nàng uống xong cũng nghỉ ngơi đi, cứ như vậy huynh sẽ ngã quỵ mất, đệ xin phép cáo lui, Tước Thiên khẽ gật đầu với biểu đệ, Kỳ Lôi nhẹ nhàng quay lưng hướng ra cửa phòng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 10_06

_Tước Thiên khẽ gật đầu với biểu đệ, Kỳ Lôi nhẹ nhàng quay lưng hướng ra cửa phòng mà đi.

_Mắt nhìn biểu đệ đã đi, Tước Thiên quay lưng đi đến bên giường lớn, tay nhẹ nhàng nâng đầu và vai của nường từ lên cao chút, tay cầm chén thuốc hắn đưa lên miệng mình uống một ngụm, rồi chuyển thuốc đó sang miệng nường từ, hắn dùng lưỡi cạy miệng nàng hé mở thuốc chảy vào miệng rồi xuống cuốn họng, từng ngụm thuốc, từng ngụm, không bao lâu Tước Thiên cũng đã cho Dạ Yến uống xong thuốc.

Thật ôn nhu Tước Thiên dùng khăn lau sạch những vết thuốc còn dính trên miệng nàng, lau xong Tước Thiên lại uống một ngụm nước ấm từ bình trà đặt trên bàn gần đó, lại đưa vào miệng cho nường từ uống cho đỡ đắng, việc uống thuốc cũng đã xong, đặt nường từ nằm ngửa, tay nhẹ nhàng kéo chăn đắp cẩn thận cho nường từ, bản thân cũng nằm xuống kế bên nàng, đôi mày kiếm chợt chau lại, khi nhìn gương mặt tiểu tụy của nường từ, lòng hắn đau xót khôn nguôi, cảm thấy mình thật giống như một tên bại tướng, cả nường từ mà cũng không bảo vệ tốt được, thì nói gì đến việc bảo vệ đất nước, cảm thấy đôi mắt hơi mệt mỏi Tước Thiên cũng nhẹ nhàng nhắm mắt nghỉ ngơi trông ngoài thành cũng vừa điểm canh hai.

_Trương Dạ Yến trong giấc mơ nàng vẫn đang chạy khắp nơi trên cánh đồng vàng thom mùi lúa chín, đôi mắt phượng nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng hài nhi đáng yêu của mình, miệng vẫn gọi lớn... hài nhi... hài nhi... con trở về với mẫu thân đi con ...hài nhi ơi, miệng luôn gọi lớn, đôi mắt hai hàng lệ lãnh dài trên má nàng.

_Tước Thiên đang chìm vào giấc ngủ ngon, chợt giật mình vì nghe được tiếng nường từ gọi lớn... hài nhi... hài nhi... hài nhi, giật mình tỉnh dậy nhìn sang nường từ mình đang ôm trong lòng, vội ngồi dậy kiểm tra thương tích của nường từ, không thấy gì bất thường, mắt nhìn vào gương mặt nường từ, Tước Thiên giật mình vì thấy hai hàng nước ấm đang chảy từ khóe mắt của nường từ ra, lòng hắn giờ đây thấy đau đớn, như ai cầm dao đâm vào tim chính mình, bất chợt miệng Dạ Yến lâm bầm gọi...hài nhi... hài nhi... con đừng đi...chờ mẫu thân theo với... hài nhi... hã...nường từ vừa... nói gì vậy?... nàng muốn theo hài nhi sao? ...nà, mà hài nhi đã mất rồi mà...theo là nghĩa làm sao? Lẽ nào nàng muốn chết theo hài nhi, trong đầu Tước Thiên giờ suy nghĩ hoảng loạn, và tự hỏi chính mình... không... không... nường từ nàng không được phép theo hài nhi... còn ta...nàng định bỏ lại phu quân này sao nường từ, hai tay hắn ôm Dạ Yến vào lòng, miệng gọi lớn nường từ nàng tỉnh lại cho ta...hãy mở mắt nhìn ta đi nường từ... nường từ, tiếng gọi não lòng của Tước Thiên, lúc này trong mơ Trương Dạ Yến đang chạy đi tìm con, chợt nghe tiếng gọi mình, tiếng gọi quen thuộc làm Dạ Yến dừng chân không tìm con nữa, mà đi theo hướng phát ra tiếng gọi tìm mình.

_Tước Thiên vẫn ôn nhu ôm chặt thân nường từ, mặt đỏ lên vì khóc, miệng vẫn gọi mãi nường từ... nường từ... nàng đừng rời bỏ ta, nàng tỉnh lại đi có được không? giọt nước mắt của Tước Thiên rơi xuống mặt Dạ Yến mà chính hắn cũng không biết, tiếng nói khẽ vang lên, phu quân! chàng làm gì mà ồn

ào quá vậy ,định không cho thiếp ngủ hay sao?Đâu có nàng cứ ngủ đi,Tước Thiên trả lời theo bản năng, chợt... hà... nương tử... nàng tỉnh lại rồi sao? Bản thân hẳn vui không thể tả ,khi mắt nhìn thấy nương tử đã tỉnh lại, nàng con đang tròn xoe mắt nhìn hẳn cười nữa chứ, vì vui hẳn vội cúi xuống hôn lên môi nàng, liếm láp cánh môi mềm mại mát lảy vị ngọt ngào chỉ của riêng nàng, hẳn muốn chắc chắn nương tử thật sự đã trở lại với hẳn, hôn đã thỏa mãn Tước Thiên mới chịu dừng lại để cho Dạ Yến thở,nương tử nàng làm ta sợ lắm, nàng có biết hay không? Ta sợ mất nàng, tay Dạ Yến đưa lên nhẹ nhàng sờ lên đôi má của phu quân, cũng vì lo lắng cho nàng mà phu quân gầy đi không ít, phu quân chẳng dùng lo lắng nữa, thiếp đã về với chàng rồi, không đi đâu nữa, sẽ mãi mãi bên cạnh chàng, người hãy an tâm nha, giờ chàng hãy nằm xuống, chúng ta cùng ngủ, mai dậy nói tiếp nha phu quân, Tước Thiên cười tươi, gật đầu đồng ý, nhẹ nhàng nằm xuống bên nương tử, vòng tay ôm nhẹ nàng vào lòng, kéo chăn đắp lên cho cả hai,khẽ nói bên tai Dạ Yến, nương tử ta yêu nàng rất nhiều, Dạ Yến cũng khẽ nói Thiên ta yêu chàng nhiều lắm phu quân của ta,nói xong cả hai cùng nhắm mắt đi vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chương 10.7

_Nói xong cả hai cùng nhắm mắt đi vào mộng đẹp.

_Tiếng gà gáy vang trên mái tường phủ, trước cửa sương phòng tướng quân, hai hắc y vệ đứng gác, một thân ảnh y phục đỏ nhẹ nhàng bước đến, trên tay cầm một cái mâm nhỏ, thấy được người đến là vương gia, hai y vệ ôm quyền thi lễ, chúng tiểu nhân thỉnh an vương gia, Kỳ Lôi khẽ gật đầu, ra dấu cho họ đứng lên. Kỳ Lôi khẽ quay lại nhìn Thanh phong chợt lên tiếng nói, các người thấy vương huynh của ta đã dậy chưa? Dạ hỏi vương gia, chủ nhân chưa dậy, Kỳ Lôi khẽ châu mày nói, không được phải gọi họ dậy, còn phải cho Dạ Yến uống thuốc nữa, dạ chúng tiểu nhân không dám làm phiền chủ nhân cùng phu nhân, Thanh Phong khẽ nói, được đề ta gọi, dứt lời Kỳ Lôi quay sang cửa, đưa tay lên gõ cửa, cóc... cóc... miệng khẽ gọi vương huynh đệ mang thuốc đến, huynh mau cho nàng ấy uống đi huynh,tiếng nói vừa dứt, thì tiếng cửa mở ra, Kỳ Lôi vui vẻ nhìn người mở cửa miệng lên tiếng chào, chào vương huynh, đệ vào được không? Tước Thiên nhìn biểu đệ mà bất chợt nhếch miệng cười, đệ vào đi.

_Kỳ Lôi trước khi bước vào quay sang y vệ nói, nói ngự thiện mang điểm tâm vào cho ta và vương huynh, cùng cháo cho phu nhân, y vệ Khắc Trí ôm quyền thi lễ với Kỳ Lôi, nhanh chân bước đi đến ngự thiện phòng.

_Vào bên trong Tước Thiên khẽ nói đệ đưa chén thuốc cho ta,nàng còn ngủ,đệ ngồi xuống đi, vâng vương huynh, Kỳ Lôi ngồi xuống ghé, tiếng cửa phòng mở nhẹ, nha hoàng mang trà và điểm tâm sáng cho hai người, rồi nhẹ nhàng lui ra.Tước Thiên đi đến bên giường kiểm tra nương tử, đắp chăn cho nàng, rồi mới an tâm quay trở ra ngồi xuống bàn ăn, miệng khẽ nhếch mép nói, mời biểu đệ dùng, Kỳ Lôi cũng khẽ nói đệ mời vương huynh, dứt lời hai người cùng cầm đĩa bắt đầu ăn .

_Kỳ Lôi vì đói bụng nên rất vô tư ăn một cách ngon lành, Tước Thiên gấp vài thứ vào chén nhưng, ăn được hai miếng thì dừng đĩa, tâm tình lúc này, thật làm cho hẳn không thể nuốt nổi, Sự đau đớn trong lòng khó vui đi được, nương tử thì bị thương nặng, hải nhi thì không còn, còn tên nội gián thì vẫn chưa tìm ra được, một ngày chưa tìm ra tên đó, thì không thể sống yên ổn được, nương tử cũng sẽ lại bị nguy hiểm, nghĩ đến việc này tay Tước Thiên nắm chặt, chợt một bàn tay khác đặt lên tay hẳn, tiếng nói của Kỳ Lôi khẽ lên tiếng, vương huynh đừng lo lắng quá nhiều, huynh phải bảo trọng sức khỏe của mình, huynh khỏe mạnh thì mới lo được cho nàng ấy chứ, còn về tra ra nội gián, đệ có cách để bọn chúng khai ra ,huynh giờ hãy ăn chút đi ,huynh gầy đi nhiều rồi đó, cảm ơn biểu đệ... huynh sẽ ăn, dứt lời tay Tước Thiên cảm chén lấy đầy một chén canh tổ yến, đưa lên miệng uống một hơi hết sạch, đưa mắt nhìn sang Kỳ Lôi khẽ nói, ta ăn no rồi đó, đệ từ từ ăn nha,ta uống trà đây, Kỳ Lôi mắt mở to... vương... huynh...ăn như vậy mà no sao?... thật đệ hết cách với huynh rồi. Tước Thiên khẽ nhếch mép cười... đệ ăn tâm ta khỏe mà, tay Tước Thiên cầm chén trà đưa lên miệng nhấp một ngụm.

_Nơi giường lớn Trương Dạ Yến đang trong giấc ngủ, cổ họng khô hốc ,làm Dạ Yến ho khan nhiều tiếng, đôi mày liễu khó chịu chợt châu lại ,ngoài bàn ăn Tước Thiên chợt nghe được tiếng ho liên tục phát ra từ người nằm trong giường, Tước Thiên lo lắng nhìn sang biểu đệ hỏi, sao nàng ho nhiều vậy đệ? đệ ta vào xem thử, lời nói vừa dứt chân Tước Thiên đã đi đến bên giường hai tay ôm nương tử vào lòng, miệng khẽ gọi nhỏ, nương tử nàng sao vậy?

Sao lại ho nhiều như vậy, nàng dậy đi ,phu quân lấy nước cho nàng uống nha, nghe tiếng gọi Trương Dạ Yến mở mắt nhìn người đàn ông của mình đang làm loạn, Dạ Yến nhìn phu quân, nàng nở nụ cười tươi với hẳn,miệng khẽ nói, chàng mới sáng đã làm ồn ã lên rồi, không cho thiếp ngủ sao?

Tước Thiên nghe nương tử hỏi tội mình, hẳn khóc không ra nước mắt, làm ra gương mặt đau khổ nhìn nương tử, ta đâu có làm ồn ã đâu, tại ta nghe nàng ho nhiều ta lo lắng nên gọi nàng dậy để uống nước cho đỡ thôi mà, nương tử nghỉ oan cho phu quân rồi...gương mặt lúc này Tước Thiên làm như sắp khóc, Dạ Yến nhìn phu quân của mình như thể không thể nhịn cười được, mà bật ra tiếng cười nhẹ, tay đưa lên ôm cổ hẳn, đưa môi của mình hôn lên môi phu quân, đầu lưỡi liếm láp cánh môi gọi cảm của hẳn mà liếm láp,

Tước Thiên bị nương tử hôn bất ngờ, chợt đứng hình mặt cho nàng làm loạn trên môi mình, hôn đã thỏa mãn Dạ Yến dừng lại, nàng cười tươi nhìn phu quân còn đơ người chưa tỉnh mà lên tiếng nói, chàng lấy nước cho thiếp uống với, thiếp khát quá phu quân, Tước Thiên khi nghe nương tử nói là khát nước, và tay nàng lay nhẹ người mình, lúc ấy hẳn mới chợt tỉnh, vâng đề ta lấy nước cho nàng...nàng ngồi đợi ta...nhanh chân đi đến bàn trà, gọt đầy chén trà, mang đến bên giường, nhẹ nhàng bồi nương tử uống, uống hết chén trà Tước Thiên cầm lấy chén thuốc mà Kỳ Lôi mang đến lúc này, đưa qua Dạ Yến, nàng uống thuốc đi cho mau khỏe,

Dạ Yến cười tươi nhận lấy chén thuốc đưa lên miệng, một hơi uống hết cả, Tước Thiên thật yêu thương dùng khăn lau đi vết thuốc còn dính trên môi

nuong tử, hôn lên trán nàng thật ôn nhu âu yếm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương: 10_8

_Dạ Yến cười tươi nhận lấy chén thuốc đưa lên miệng ,một hơi uống hết cả, Tước Thiên thật yêu thương dùng khăn lau đi vết thuốc còn dính trên môi nuong tử, hôn lên trán nàng thật ôn nhu âu yếm.

_Kỳ Lôi từ ngoài bàn ung dung bước vào trong giường lớn của vương huynh, mắt nhìn thấy vương huynh của mình thật vui vẻ âu yếm nuong tử,tinh thần phấn chấn, khác hẳn với lúc trước đây, đau khổ, gào thét thê thảm, giờ nhìn thời khắc này, mới ngộ ra được tình yêu thật kỳ diệu sức mạnh của nó không thể diễn tả được, có thể làm cho một nam nhân đầu đội trời, chân đạp đất, tung hoành ngang dọc trên lưng ngựa, phải rơi lệ vì tình, phải lo sợ mất đi người mình yêu thương .Kỳ Lôi chợt chạnh lòng, hẳn cũng muốn có được một người để yêu thương cuồng nhiệt quên cả trời đất như vương huynh vậy, trong lòng Kỳ Lôi chợt có suy nghĩ ganh tị.

_Kỳ Lôi đến gần khẽ nhếch mép cười, đôi mắt quan nhìn Dạ Yến khẽ nói, nàng thấy trong người thế nào rồi? Có đỡ hơn tí nào không? Dạ Yến nhìn Kỳ Lôi khẽ nói, tôi đỡ hơn rồi, đa tạ vương gia đã tận tâm cứu chữa, không có gì đâu, nàng đừng khách sáo như vậy, Kỳ Lôi ngại khi nghe Dạ Yến cảm ơn mình, Tước Thiên không có nhìn biểu đệ, hẳn vẫn ôn nhu tay vuốt nhẹ mái tóc nuong tử, thỉnh thoảng lại hôn lên má nàng, chẳng thèm quan tâm có biểu đệ đứng nhìn, Dạ Yến đôi gò má giờ đây đã ửng đỏ vì ngượng ngùng, tay nàng khẽ lay phủ quân để nhắc nhở có biểu đệ ở đây.

_Tước Thiên khẽ ngược nhìn biểu đệ nhếch mép cười nói, đệ về sương phòng nghỉ ngơi đi,hay đi dạo phố chợ,ta cho nàng ăn, rồi cho nàng ngủ, còn một đồng việc chờ ta giải quyết nữa đó biểu đệ, Kỳ Lôi trán đầy vạch đen, liếc mắt nhìn vương huynh, ý huynh đuổi đệ đi chứ gì...hừ...đi...đi thì đi,đâu có huynh có đuổi đệ hồi nào, chỉ nói đệ đi dạo, để ta làm cho xong việc thôi mà, thôi đệ đi đây chào vương huynh, chào nàng ta cáo từ, nàng nhớ bảo trọng sức khỏe nhé, cảm ơn vương gia Dạ Yến nhẹ nhàng gật đầu nói ,Kỳ Lôi quay lưng hướng cửa phòng bước ra.

_Tước Thiên mắt thấy biểu đệ đã đi khỏi, hẳn ôn nhu vui vẻ ôm nuong tử vào lòng đặt môi mình lên môi nuong tử hôn nhẹ nhàng ,chợt dừng lại động tác hôn, Tước Thiên khẽ hỏi nhỏ nàng có đói bụng không? Dạ Yến thành thật gật đầu, Tước Thiên lại hỏi nàng ăn cháo tổ yến cho khỏe nha? Dạ Yến lắc đầu nói, cho thiếp cháo trắng với muối là được rồi, Tước Thiên đôi mày kiếm khẽ chau lại nhìn nàng, thắc mắc hỏi, sao lại ăn cháo và muối, ăn như vậy sao khỏe được? Trương Dạ Yến khẽ cười tươi nhìn phủ quân nói nhỏ, ngày mai sẽ ăn những thứ đó, giờ ăn cháo loãng và muối cho nhẹ bụng tốt cho bao tử phủ quân à,ừ vậy cũng được cứ theo ý nuong tử vậy, Tước Thiên gọi lớn, người đầu Thanh Phong nghe chủ nhân gọi, mở cửa phòng bước vào, đứng ngoài phòng khách ôm quyền thi lễ, da chủ nhân có gì cần dặn ,người nói ngự thiện làm cho ta cháo trắng và muối mang vào cho phủ nhân dạ chủ nhân Thanh Phong ôm quyền thi lễ cáo lui,không bao lâu cháo được mang vào, Tước Thiên ôn nhu thổi nguội bởi nuong tử ăn hết cháo, rồi đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi ,Tước Thiên tranh thủ lúc nuong tử ngủ, hẳn bước sang phòng bên tắm rửa, thay y phục sạch, rồi ngồi vào bàn xem các tấu chương các quan của các nơi khác gửi về, giờ đây nó cao gần đến nóc phủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 10.9

_Dạ Yến cười tươi nhận lấy chén thuốc đưa lên miệng,một hơi uống hết cả, Tước Thiên thật yêu thương dùng khăn lau đi vết thuốc còn dính trên môi nuong tử, hôn lên trán nàng thật ôn nhu âu yếm.

_Kỳ Lôi từ ngoài bàn ung dung bước vào trong giường lớn của vương huynh, mắt nhìn thấy vương huynh của mình thật vui vẻ âu yếm nuong tử,tinh thần phấn chấn, khác hẳn với lúc trước đây, đau khổ, gào thét thê thảm, giờ nhìn thời khắc này, mới ngộ ra được tình yêu thật kỳ diệu sức mạnh của nó không thể diễn tả được, có thể làm cho một nam nhân đầu đội trời, chân đạp đất, tung hoành ngang dọc trên lưng ngựa, phải rơi lệ vì tình, phải lo sợ mất đi người mình yêu thương.Kỳ Lôi chợt chạnh lòng, hẳn cũng muốn có được một người để yêu thương cuồng nhiệt quên cả trời đất như vương huynh vậy, trong lòng Kỳ Lôi chợt có suy nghĩ ganh tị.

_Kỳ Lôi đến gần khẽ nhếch mép cười, đôi mắt quan nhìn Dạ Yến khẽ nói, nàng thấy trong người thế nào rồi? Có đỡ hơn tí nào không? Dạ Yến nhìn Kỳ Lôi khẽ nói, tôi đỡ hơn rồi, đa tạ vương gia đã tận tâm cứu chữa, không có gì đâu, nàng đừng khách sáo như vậy, Kỳ Lôi ngại khi nghe Dạ Yến cảm ơn mình, Tước Thiên không có nhìn biểu đệ, hẳn vẫn ôn nhu tay vuốt nhẹ mái tóc nuong tử, thỉnh thoảng lại hôn lên má nàng, chẳng thèm quan tâm có biểu đệ đứng nhìn, Dạ Yến đôi gò má giờ đây đã ửng đỏ vì ngượng ngùng, tay nàng khẽ lay phủ quân để nhắc nhở có biểu đệ ở đây._Tước Thiên khẽ ngược nhìn biểu đệ nhếch mép cười nói, đệ về sương phòng nghỉ ngơi đi,hay đi dạo phố chợ,ta cho nàng ăn, rồi cho nàng ngủ, còn một đồng việc chờ ta giải quyết nữa đó biểu đệ, Kỳ Lôi trán đầy vạch đen, liếc mắt nhìn vương huynh, ý huynh đuổi đệ đi chứ gì...hừ...đi...đi thì đi,đâu có huynh có đuổi đệ hồi

nào, chỉ nói đệ đi dạo, để ta làm cho xong việc thôi mà, thôi đệ đi đây chào vương huynh, chào nàng ta cáo từ, nàng nhớ bảo trọng sức khỏe nhé, cảm ơn vương gia Dạ Yến nhẹ nhàng gật đầu nói, Kỳ Lôi quay lưng hướng cửa phòng bước ra.

Tức Thiên mất thấy biểu đệ đã đi khỏi, hẳn ôn nhu vui vẻ ôm nương tử vào lòng đặt môi mình lên môi nương tử hôn nhẹ nhàng, chợt dừng lại động tác hôn, Tức Thiên khẽ hỏi nhỏ nàng có đói bụng không? Dạ Yến thành thật gật đầu, Tức Thiên lại hỏi nàng ăn cháo ăn cháo tổ yến cho khỏe nha? Dạ Yến lắc đầu nói, cho thiếp cháo trắng với muối là được rồi, Tức Thiên đôi mày kiếm khẽ chau lại nhìn nàng, thắc mắc hỏi, sao lại ăn cháo và muối, ăn như vậy sao khỏe được? Trương Dạ Yến khẽ cười tươi nhìn phu quân nói nhỏ, ngày mai sẽ ăn những thứ đó, giờ ăn cháo loãng và muối cho nhẹ bụng tốt cho bao tử phu quân à, ừ vậy cũng được cứ theo ý nương tử vậy, Tức Thiên gọi lớn, người đầu Thanh Phong nghe chủ nhân gọi, mở cửa phòng bước vào, đứng ngoài phòng khách ôm quyền thi lễ, da chủ nhân có gì cần dặn, người nói ngự thiện làm cho ta cháo trắng và muối mang vào cho phu nhân dạ chủ nhân Thanh Phong ôm quyền thi lễ cáo lui, không bao lâu cháo được mang vào, Tức Thiên ôn nhu thổi nguội bồi nương tử ăn hết cháo, rồi đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi, Tức Thiên tranh thủ lúc nương tử ngủ, hẳn bước sang phòng bên tắm rửa, thay y phục sạch, rồi ngồi vào bàn xem các tấu chương các quan của các nơi khác gửi về, giờ đây nó cao gần đến nóc phủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: 11: Kỳ Lôi Gặp Phải Khắc Tinh

Tức Thiên tranh thủ lúc nương tử ngủ hẳn bước sang phòng bên tắm rửa, thay y phục sạch, rồi ngồi vào bàn xem các tấu chương của các quan từ nơi khác gửi về, giờ đây nó cao gần đến nóc phủ.

Kỳ Lôi bước ra khỏi tướng phủ với một tâm trạng buồn bực và có chút ganh tị với vương huynh.

Ý định ban đầu kỳ Lôi cũng muốn về sương phòng đọc sách, nhưng hẳn chợt nhớ cũng đã rất lâu rồi vì chuyện chữa bệnh cho mọi người mà bản thân không ra ngoài đi dạo, nhất là phố chợ, hôm nay đi một vòng cho thư thả tâm trí.

Phố chợ buổi sáng ở kinh thành thật là náo nhiệt, đông vui, người mua, kẻ bán thật tấp nập, Kỳ Lôi thân phục màu đỏ, vài lụa thượng hạng, bước chân chậm rãi, chắc chắn, gương mặt khôi ngô tuấn tú, hẳn đi đến đâu làm náo nhiệt đến đó vì các cô nương tụ lại chiêm ngưỡng vẻ đẹp hút hồn người của hắn, Kỳ Lôi khẽ nhếch mép cười, làm cho các cô nương phải té xỉu, có người phụt cả máu mũi.

Bước chân Kỳ Lôi dừng lại trước một quán trà, quán có tên là Định Duyên, liếc mắt nhìn tên quán Kỳ Lôi thấy hứng thú với cái tên này nên quyết định vào trong nghỉ ngơi, thấy người bước vào quán, tiểu nhị chạy ra vui vẻ lớn tiếng chào khách quan, mời ngồi vào trong, Kỳ Lôi khẽ gật đầu, bước chân hướng trên lầu đi lên, tiểu nhị cũng vui vẻ theo sau, Kỳ Lôi nhìn thấy một chỗ ngồi gần cửa sổ, bước chân nhẹ nhàng đến bên bàn, thật chậm rãi Kỳ Lôi ngồi xuống, thật hay khi ngồi ở đây có thể thấy rõ hết mọi thứ diễn ra ở dưới chợ, tiểu nhị thấy khách đã ngồi yên vị, giờ đây tiểu nhị nhẹ nhàng lên tiếng hỏi, dạ ngài dùng gì? Kỳ Lôi khẽ trả lời, cho ta một ấm trà ngon nhất của quán, và phần bánh hoa quế, tiểu nhị gật đầu nói dạ có ngay, hẳn quay lưng chạy xuống dưới nhà, không đầy một khắc tiểu nhị đi lên, trên tay cầm theo mâm đựng trà và đĩa bánh, tay nhẹ nhàng đặt bánh và trà xuống bàn của Kỳ Lôi, miệng khẽ nói nhỏ, mời khách quan dùng ngon miệng, nói dứt lời tiểu nhị nhanh chân đi xuống lầu tiếp tục công việc phục vụ của mình.

Quan cảnh hiện tại làm cho trong lòng Kỳ Lôi có chút thoải mái, tay cầm ấm trà rót vào vào chén, đưa chén trà lên mũi ngửi, ôi mùi vị thật thơm, Kỳ Lôi khẽ đưa đến miệng nhấp một ngụm trà vào cổ họng, ban đầu có vị đắng đắng, ít phút sau tại cổ họng lại có vị ngọt, thật là dễ chịu, đặt chén trà xuống bàn, tay lại lấy một cái bánh hoa quế đưa đến miệng, cắn nhẹ góc bánh, bánh mềm, thơm, ngọt vừa phải, thật là tuyệt vời, Kỳ Lôi thầm khen ngợi, tâm tư cũng đang thả trôi theo mùi vị ngon tuyệt của trà thơm, bánh ngọt những bực bội cũng biến mất.

Kỳ Lôi đang rất hưởng thụ cảm giác an lành này, chợt tiếng ồn ào từ phía vách của quán kể bên vọng sang, làm cho Kỳ Lôi khó chịu châu mày, tiếng các nam nhân cười khiêu khích, Kỳ Lôi ý định muốn rời khỏi quán nhưng chợt nghe có tiếng nữ nhân gào lên... các người tránh xa ta ra... ta không quen biết với các người... bỏ ta ra... ha ha ha, những tiếng cười kinh khủng của bọn nam nhân, một tên lên tiếng nói, cô nương nàng từ đâu đến?... nàng không có người thân đúng không?... nàng theo công tử nhà ta đi, nàng sẽ được công tử lo cho ăn, mặt sung sướng không thiếu thứ gì cả, chỉ có phục vụ cho công tử mỗi đêm thôi... ha ha ha... nào đi theo chúng ta nào cô nương xinh đẹp... dứt khoát ta mau những tên cầm thú này, bỗng dưng tiếng rầm từ phía cửa phòng đang bị khóa vang lên... rầm rầm tiếng cửa bị đổ vì ai đó đập từ phía ngoài. Một thân ảnh uy nghiêm, tuấn tú bước vào sau tiếng cửa đổ xuống, Kỳ Lôi bước vào mặt không biến sắc, y phục đỏ, bước chân chậm rãi bước đến gần bọn nam nhân đang trợn mắt nhìn mình, khẽ nhếch mép cười khinh bỉ nhìn bọn chúng, lời nói từ tốn nhưng đầy lạnh lẽo, các người thật là gan thật lớn, dưới mi mắt hoàng đế mà dám làm ra những chuyện tội tệ như vậy, giữa phố chợ đông người mà dám bắt ép dân nữ sao hửm?

Người là ai mà dám xen vào chuyện của bọn ta? Dám đụng đến công tử nhà ta, là người tự tìm đường chết rồi, khôn hồn thì rút ngay đi, bọn ta tha cho mạng chó của nhà ngươi, những tên nam nhân đứng đó thay nhau nhìn Kỳ Lôi khinh thường nói, Kỳ Lôi đôi mắt quan nhìn chúng cũng không nói gì, chỉ khẽ nhếch mép cười, mắt liếc sang những tên đang nắm giữ vị cô nương kia, bất chợt lúc này ánh mắt của uyên nghị cũng đang nhìn về phía nam nhân vừa đến, bốn mắt nhìn nhau, như là có một luồng điện phóng ra chạm nhau lúc họ nhìn nhau, tim Kỳ Lôi khẽ rung động.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 11.2

Bốn mắt nhìn nhau,như có một luồng điện phóng ra chạm vào nhau lúc họ nhìn, tim Kỳ Lôi nhẹ rung động vì cô nương trước mắt.

_"Nàng thật đẹp "

_Vóc dáng nhỏ nhắn, làn da trắng mịn,gương mặt sáng không son phấn, đôi mắt to tròn có màu nâu nhạt thật đẹp, đôi mày liễu thanh tú, đôi môi hồng mềm không thoa son,hàng mi dài cong vút, mái tóc dài được cột cao mà dài đến tận lưng,tóc không cài trâm như bao cô nương nơi này,nhưng không vì thế mà xấu bết,lạ nhất là y phục nàng mặc thật khác lạ,nó ôm sát người, càng tôn lên đường cong cơ thể làm nàng đẹp hơn, áo trong có màu đỏ cổ áo hơi sâu làm lộ ra phần da trắng và hơn nữa đôi gò bồng vì nàng thoở gấp làm cho nó cứ phập phồng, thực đáng ghét cái đám nam nhân này lại chú tâm nhìn ở chỗ đó của nàng thật muốn chọc đuôi mắt bọn chúng hết, quần ôm màu đen, áo khoác ngoài cũng màu đen,ở ngang lưng nàng có đeo một sợi đai,có những thứ kì lạ được treo lên đó, Kỳ Lôi chưa từng nhìn thấy, cổ tay phải nàng có đeo chiếc lắc tay màu bạc kim thật đẹp, mắt Kỳ Lôi vẫn chung thủy nhìn nàng không hề rời đi, miệng chợt nhếch mép nói, thả cô nương đó ra mau,tiếng nói dù rất chậm rãi, nhưng khí lạnh tỏa ra làm cả đám chợt rung mình, một tên phía sau lên tiếng, chúng ta không thả,ngươi làm gì chúng ta? Kỳ Lôi vẫn an nhiên nhìn người con gái trước mắt, hần nhẹ nhàng nói, được nếu các người không thả đừng trách ta sao độc ác.

_Ha ha ha cả bọn xúm nhau cười khi nghe lời Kỳ Lôi nói, một người ngồi nãy giờ trên ghế phía sau chợt lên tiếng bắt tên đó đem về phù cho ta,vừa dứt lời Kỳ Lôi liền tung một cước vào tên trước mặt, tung người đến bên những tên đang nắm lấy cô nương kia,hắn ra tay quá nhanh làm mấy tên khi nhìn ra là đã bị đá văng xa,Kỳ Lôi nắm lấy tay nàng, đẩy nàng ra phía sau lưng mình để che chở, một chiêu thức đánh ra làm cho đối phương không kịp nhìn ra,Kỳ Lôi uyển chuyển nhanh nhẹn hạ gục từng tên một, nhưng vào lúc này từ góc khuất của phòng, một cây ám khí đang lao thật nhanh đến Kỳ Lôi, mà hắn chưa phát hiện ra. Uyên Nghi đang ở phía sau tên nam nhân này, nhưng mắt nàng vẫn nhìn chung quanh,đó là thói quen nghề nghiệp của nàng, Uyên Nghi mắt thấy được ám khí bay gần đến người nam nhân phía trước mình, Uyên Nghi nhanh nhẹn ôm lấy cả người Kỳ Lôi, miệng la lớn cẩn thận, cả hai té ra phía cửa phòng, hai người vừa nằm xuống, ám khí cũng vừa đến, phập nó ghim vào cột nhà, trước khi hai người tiếp đất tay Kỳ Lôi nhanh nhẹn một tay vòng qua eo Uyên Nghi, một tay kia đỡ lấy đầu nàng tránh cho nàng bị thương.

_Hai người té xuống với tình cảnh nhìn thật ái ngại, nữ trên, nam dưới, vì bị bất ngờ nên mắt nhắm bịt, vô tình môi của Uyên Nghi lại đặt đúng vào môi của Kỳ Lôi hai môi va chạm mạnh, thân thể nằm lên nhau, đôi gò bồng trắng mịn hiện ngay tầm mắt của Kỳ Lôi, làm cho hắn tim đập thình thịch, da thịt hai người chạm vào nhau tạo ra luồng điện chạy khắp thân thể, Kỳ Lôi cảm nhận đôi môi mềm mại của nàng thật ngọt, thừa lúc nàng chưa hoàng hôn,Kỳ Lôi liền ngậm lấy hai cánh môi của nàng mà liếm láp, đưa lưỡi vại mở miệng nàng, hắn lần mò vào trong khoang miệng, lưỡi du ngoạn khắp nơi trong đó không bỏ sót chỗ nào, hắn mút lấy vị ngọt của riêng nàng, nụ hôn càng lúc càng sâu, Kỳ Lôi mê đắm không muốn rời khỏi, Uyên Nghi lần đầu tiên hôn môi nam nhân, làm cho nàng bồng chột tê dại, rung rẩy, và quên cả kháng cự,an nhiên để mặt tên nam nhân này làm loạn, đến khi Kỳ Lôi phát hiện ra sự khó thở của nàng, hắn mới luyến tiếc tha cho nàng, hai má của Uyên Nghi giờ đây đã đỏ,nhìn nàng càng thêm đẹp, mà chính cả hắn gương mặt cũng đỏ như mặt trời mọc vào buổi trưa, hai mắt nhìn nhau triu mến yêu thương,cả hai đều nghe được tiếng tim đập nhao của nhau,Kỳ Lôi khẽ hỏi nhỏ bên tai,nàng tên gì, Uyên Nghi đáp lời,tên Uyên Nghi họ Lục, Kỳ Lôi không đợi Uyên Nghi hỏi mình, hắn nói nhỏ ta là Kỳ Lôi họ Trần,nàng gọi ta là Kỳ Lôi nhé, Uyên Nghi cười nhẹ.

_Nụ cười của Uyên Nghi chưa dứt chợt một ánh sáng của kim loại từ xa hướng nơi hai người họ đang nằm chém tới,Kỳ Lôi nhanh tay ôm Uyên Nghi ngồi dậy, cả hai né sang bên tránh được một đao của tên công tử mặt trắng kia,thấy hai người né được đòn của hắn tên công tử càng thêm nổi giận, hắn gào lên, ngươi dám đánh nữ nhân của bọn thiếu gia, hôm nay sẽ là ngày giỗ của ngươi,dứt lời tên đó cầm đao chém tới, cuộc đấu vô tiếp tục, làm cho bàn ghế trong phòng trà bể,gãy tang tành, tay Kỳ Lôi vẫn nắm chặt nang,bảo hộ nàng phía sau lưng mình, Uyên Nghi khẽ nói thả tay ta ra để ta hạ chúng

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chương: 11.3

_"Uyên Nghi khẽ nói", ngài thả tay ta ra ,để ta cùng người hạ chúng.

_Kỳ Lôi một tay vừa đánh ,vừa đỡ đòn, tay còn lại hắn vẫn nắm chặt tay Uyên Nghi ,trong lòng hắn lo lắng ,nếu buông tay nàng ra,những tên này sẽ cướp nàng mất, đôi mục quang liếc nhìn nàng, hắn nở nụ cười mê hoặc, miệng khẽ nói, nàng an tâm đã có ta bảo vệ nàng rồi, lời nói xong hắn lại tiếp tục đánh.

_ Uyên Nghi nghe tên nam nhân này nói bảo vệ mình, môi anh đào của nàng chợt cười tươi, nhưng Uyên Nghi không chịu để những tên kia khi dễ nàng, mà nàng không cho chúng một bài học được, Uyên Nghi cố vùng mạnh bàn tay đang bị tên nam nhân trước mặt nắm giữ, vì bị vùng mạnh và bất ngờ, Kỳ Lôi không kịp nắm lại tay Uyên Nghi, cuối cùng tay nàng cũng thoát khỏi tay hắn ,Uyên Nghi nhìn hắn nàng cười nhẹ, khẽ nói cảm ơn ngài bảo vệ, nhưng tôi tự lo được, lời nói xong Uyên Nghi tung cú đá vào ngực một tên đang nhào tới mình.

_Chiêu kế tiếp Uyên Nghi nhắm vào tên công tử mặt trắng, Uyên Nghi tung người đến gần tên công tử ,một cú đấm được tung ra ngay vào bụng tên công tử đó ,làm hắn bị đẩy lui về phía sau,hai tay hắn ôm bụng vì quá đau.Kỳ Lôi đưa mắt nhìn người nữ nhân này, nàng đã đẹp, giờ lúc đánh nhau nàng càng đẹp hơn, thân hình nàng nhỏ nhắn, mảnh mai,nhưng thân thủ lẹ lả, dứt khoát , một chiêu đánh ra làm đối phương không dậy nổi, không bao lâu cả bọn nam nhân đều bỏ lê lét trên san nhà, Uyên Nghi lúc này quay sang Kỳ Lôi cười tươi và nói, nào chúng ta đi thôi, Kỳ Lôi xém ngất xỉu vì nụ cười cười

xinh đẹp của nàng, hấn kịp trấn tĩnh, nhìn nàng gật đầu và cười với nàng. Nhưng chân chưa kịp bước đi, từ phía sau lưng Kỳ Lôi một tên tay hấn rút ra từ ống quần một cây chủy thủ, hai mắt hấn đầy tia máu đỏ, hấn lưng Kỳ Lôi mà đâm tới.

_ Uyên Nghi đứng đối diện Kỳ Lôi mất phương hướng rất nhanh đã nhìn thấy, Uyên Nghi không đắn đo vương hai cánh tay ôm lấy Kỳ Lôi vào người mình, và xoay người hấn lại Uyên Nghi đưa phần thân mình hứng trọn cây chủy thủ đâm vào người mình... pháp... tiếng kêu nhỏ của hung khí khi cắm vào da thịt, đôi mày liễu khẽ chau lại, nhưng sắc mặt Uyên Nghi không biến đổi, nàng vẫn bình thản ôm Kỳ Lôi, thật ra vết đâm này đối với Uyên Nghi không là gì, có lần nàng còn bị thương nặng hơn. Kỳ Lôi bị ôm bất ngờ làm hấn rung động, nhưng khi hấn bình tĩnh lại, giờ đây hấn mới hiểu ra nàng ôm hấn là vì cứu hấn, miệng Kỳ Lôi thét to không... Uyên Nghi... sao nàng lại làm vậy? Hai tay Kỳ Lôi rung rẩy vì sợ cho nàng, và vì tức giận, lúc này đây mắt hấn đã nổi đầy tơ máu, đưa tay rút kiếm khỏi vỏ, không chần chừ vung kiếm hướng tên vừa ra tay với nàng mà chém, một chiêu lấy mạng, thân ảnh tên đó đổ gục không kịp chớp mắt, và cũng lúc này cả thân Uyên Nghi chao đảo nàng khẽ nói bên tay Kỳ Lôi, trong hung khí có vấn đề, bất ngờ miệng nàng phun ra ngụm máu đen bầm, cả thân nàng trượt xuống dưới, Kỳ Lôi lúc này hai mắt trợn ngược, mặt cắt không còn giọt máu, hai tay nhanh vương ra ôm lấy cả thân nàng, cả bọn nhìn thấy tên nam nhân này đã điên rồi, hấn ra tay giết người không chớp mắt, cả đám sợ hãi mạnh tên nào tên đó chạy thoát thân, mang cả cái xác của đồng bọn chạy mất.

_ Kỳ Lôi lo lắng đưa tay bắt mạch cho nàng, thấy mạch vẫn còn ổn, hấn liền điểm huyết cầm máu, vào lúc này những quan binh được dân báo liền chạy lên, nhưng trước mắt họ là vị vương gia, biểu đệ yêu quý của hoàng thượng, cả đám liền ôm quyền thi lễ, Kỳ Lôi không nhìn họ, hấn chỉ nói nhỏ chuẩn bị xe ngựa cho ta về phủ tướng quân Tước Thiên mau, dạ vương gia tên bộ đầu lên tiếng nói, Kỳ Lôi lại nói, điều tra những kẻ vừa rồi ám sát ta, không chừa một tên nào, ta cho các người ba ngày, dạ hạ quan đã rõ, nói dứt lời Kỳ Lôi ôm nàng vào lòng đi xuống lầu, hai bên là binh lính hộ tống, hấn ôm nàng lên xe ngựa, và tên lính đánh ngựa không dám chậm trễ đánh xe đưa vương gia của họ về phủ tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Chương 11_4

_ Nói dứt lời Kỳ Lôi ôm nàng vào lòng đi xuống lầu, hai bên là binh lính hộ tống, hấn nhẹ nhàng ôm nàng lên xe ngựa, tên lính đánh xe ngựa không dám chậm trễ, vội vã đánh xe đưa vương gia của họ về phủ tướng quân.

_ Hơn một khắc trôi qua xe ngựa cũng đã về đến trước cổng tướng phủ, những lính gác cổng thấy xe ngựa này không phải của phủ mình nên họ ngăn lại, một lính gác lên tiếng hỏi tên lính đánh xe, xin hỏi người từ đâu đến vào phủ tìm ai? "Kỳ Lôi đang ngồi trong xe, nghe tiếng tên lính gác hỏi người đánh xe, tay Kỳ Lôi vén màn xe ngựa, đôi mày quan nhìn ra ngoài hướng những tên lính gác cổng đang đứng khể lên tiếng nói, ta đây tam vương gia, những lính gác thấy được mặt Kỳ Lôi, vội vàng ôm quyền thi lễ, nô tài thỉnh an vương gia, Kỳ Lôi khẽ gật đầu, tên lính gác chợt lên tiếng nói, để nô tài đánh xe ngựa đưa vương gia vào phủ. Đại tướng quân có lệnh không cho người ngoài vào phủ, xin vương gia hiểu dùm nô tài, Kỳ Lôi nghe tên lính nói, hấn hiểu vương huynh mình vì chuyện nương tử bị bắt vừa qua mà giờ cẩn thận hơn, Kỳ Lôi khẽ gật đầu, tên lính đánh xe vội vàng xuống xe, nhường chỗ cho tên lính trong phủ, còn mình thì đứng sang một bên chờ đợi, đem xe ngựa về trả cho Lâm bộ đầu.

_ Cuối cùng xe ngựa cũng vào đến sương phòng riêng của Kỳ Lôi tên lính đánh xe vội vàng xuống xe, đi đến mở cửa phòng cho Kỳ Lôi, hấn hai tay ôm Uyên Nghi xuống ngựa đi thẳng vào phòng, còn tên lính cũng nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi đánh xe ngựa trở ra cổng.

_ Vào đến trong phòng Kỳ Lôi ôm nàng đến giường lớn của hấn, nhẹ nhàng đặt cho nàng nằm xấp xuống giường nệm, vì trên lưng nàng cây chủy thủ vẫn còn cắm, Kỳ Lôi nhìn gương mặt xinh xắn của nàng giờ đây vì mất máu mà trở nên tái nhợt, tim hấn chợt nhói đau, đưa tay lên hấn vuốt nhẹ mặt nàng, nhưng chợt nhớ đến việc gì chưa làm, Kỳ Lôi vội vã đi ra hướng tủ đựng dược liệu, tìm trong những lọ dược, hấn lấy ra một cái lọ nhỏ màu nâu, đồ hai viên dược từ trong lọ ra lòng bàn tay mình, rồi quay lại bên Uyên Nghi, ngồi xuống giường bên nàng, dùng tay đỡ Uyên Nghi nằm nghiêng sang bên, một tay giữ người nàng, còn tay kia bỏ từ viên dược vào miệng nàng, bỏ một viên hấn phải dùng miệng thổi hơi vào miệng nàng cho viên dược chạy vào cổ họng, để nàng dễ dàng nuốt viên dược xuống.

_ Kỳ Lôi cho Uyên Nghi uống xong hấn lại đỡ cho nàng nằm lại tư thế lúc đầu, hấn đi ra ngoài cửa sương phòng, miệng gọi lớn, "Đỗ quản gia ông mau đến đây"

_ "Đỗ quản gia" lúc này đang xem chừng những gia nhân trong phủ làm việc, nghe tiếng tam vương gia Kỳ Lôi đang gọi mình, ông quay đầu hướng sương phòng Kỳ Lôi mà chạy thực mạng.

_ Trong ít giây quản gia đã chạy đến trước mặt Kỳ Lôi, nhưng lúc này ông nói không ra tiếng, vì đang đứng thở hổn hển vì quá mệt, đôi mày quan Kỳ Lôi nhìn ông cười như không cười, hấn để cho ông đỡ mệt, rồi mới từ tốn căn dặn việc, sau ít giây thở Đỗ quản gia cũng ổn định lại ông ôm quyền thi lễ, chào tam vương gia ngài gọi nô tài có gì căn dặn?

_ Kỳ Lôi giờ mới khẽ lên tiếng, ông cho người sang phủ của ta, bảo với tên Tiểu Phúc Tử gia nhân hầu bên cạnh ta, bảo hấn sang đây ta có việc cần hấn làm, và ông nói với gia nhân mang vào phòng ta một chậu nước ấm, vài cái khăn sạch, vài bộ y phục nữ nhân, vài lụa nhẹ nhàng, loại tốt nhất, nhanh lên nhé quản gia và nấu cho ta cháo tổ yến, khi nào ta gọi thì mang vào, quản gia vội vã gật đầu, ôm quyền thi lễ, để nô tài đi chuẩn bị cho vương gia, nô tài xin phép lui xuống, Kỳ Lôi khẽ gật đầu đồng ý, ông quay lưng chạy một mạch xuống ngự thiện phòng mà căn dặn, còn Kỳ Lôi quay trở vào phòng, không mấy giây, mấy gia nhân đã mang những thứ hấn cần vào để lên bàn rồi ôm quyền thi lễ lui ra, Kỳ Lôi gài chốt cửa phòng, vội vã đến bên giường

chuẩn bị cho việc rút cây chủy thủ ra, hần lấy kéo cắt bỏ y phục trên người Uyên Nghi để tiện rút chủy thủ, mọi thứ sẵn sàng, Kỳ Lôi hít một hơi, tay nắm cây chủy thủ rút mạnh, chủy thủ được rút ra, theo nó là một dòng máu đỏ tươi phun đầy người Kỳ Lôi nhưng hần chắn cần để ý, vội vã rắc được liệu lên vết thương, rồi băng lại cho nàng, hần thật ôn nhu lau từng vết máu trên người nàng, nhưng không thể mặc y phục vào được chỉ đắp tạm lên người nàng vì hần sợ làm nàng đau, Kỳ Lôi gom hết những đồ dơ dính máu để sang bên, hần đắp chăn cho nàng, rồi bản thân đi qua phòng nhỏ kế bên, nhưng cũng trong phòng ngủ của hần để mà tắm và thay y phục sạch, vì người hần đã dính đầy máu của nàng, bước vào thùng nước ấm ngâm mình trong nước, máu của nàng tan ra đỏ cả nước tắm Kỳ Lôi nhìn thấy lòng càng quặn thắt, chỉ vì cứu hần mà nàng thành ra thế thảm như vậy, ân tình này trả làm sao cho vừa, Kỳ Lôi khẽ thở dài buồn bã, tắm xong thay y phục mới. Kỳ Lôi nhẹ nhàng bước đến bên giường đưa tay bắt mạch nàng, mạch ổn định, trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương 11.5

_Kỳ Lôi nhẹ nhàng bước đến bên giường đưa hai ngón bắt mạch nàng, mạch ổn định trong lòng hần cảm thấy nhẹ nhàng hơn một chút.

_Cốc cốc cốc tiếng gõ cửa phòng vang lên nhẹ nhẹ, tiếng nói trẻ trung của một thiếu niên vang lên, chủ nhân nô tài là Tiểu Phúc Từ đây. Kỳ Lôi bước chân nhẹ nhàng đi ra hướng cửa, đưa tay mở cửa, miệng khẽ nói, người vào đi, Tiểu Phúc Từ rón rén đi vào theo Kỳ Lôi, đến bên chiếc ghế dài Kỳ Lôi ngồi xuống, đôi mục quan nhìn tên gia nhân lên tiếng hỏi, song thân của ta vẫn khỏe chứ? Dạ hồi vương gia Lão gia và Phu nhân vẫn khỏe ạ, ừ...vậy khi người đi họ có biết không? Dạ hồi vương gia dạ biết, Lão phu nhân dặn dò nô tài chăm sóc cho vương gia, nhắc nhở vương gia dùng cơm đúng bữa, đủ bữa, không được bỏ bữa nào.

_Ừ vậy được rồi, ta gọi người sang đây, là ta giao cho người việc sắc thuốc và xem chừng nhắc nhở gia nhân ở ngự thiện phòng nấu đồ ăn tẩm bổ cho thích hợp với thương thế người bệnh, gồm hai người, một là vương phi tương lai của Vương huynh ta, còn người thứ hai là người quan trọng nhất trong tim ta, người này vì cứu ta mà trọng thương, và ta cũng đã chọn nàng là nương tử của mình.

_ "Hả! Tiểu Phúc Từ há to tròn miệng", mắt đứng hình nhìn chủ nhân một cách kinh ngạc, đôi mục quan của Kỳ Lôi châu lại nhìn thái độ của gia nhân của mình hần lên tiếng, người kinh ngạc đủ chưa? Lúc này T Phúc Từ mới chợt tỉnh táo, dạ nô tài xin lỗi chủ nhân, vậy còn đại tiểu thư con quan bộ thị lang thì sao ạ? Lão gia có hứa hẹn với ông ta về hôn sự của hai người, mặt Kỳ Lôi giờ chuyển màu xanh đen, đôi mục quan tròn ngược nhìn tên gia nhân lớn gan trước mặt. Một cỗ lạnh từ sống lưng lên đến đỉnh đầu của Phúc Từ hần biết vị chủ nhân của mình đang giận, hần vội vàng quỳ xuống xin tha lỗi, nô tài đáng chết, xin vương gia tha mạng. _ Kỳ Lôi nghĩ đến người nằm trên giường, không muốn làm cho nàng khó chịu, hần chợt dằn tâm xuống, miệng khẽ nhếch mép nói, việc đó cha ta hứa, ta không đồng ý, nên xem như không có, còn người không có ý của ta, người không được nói lung tung chuyện này, nếu để nàng ấy biết, người tự hiểu bản thân sẽ ra thế nào, đi theo ta đã lâu chắc người hiểu tính ta chứ? Dạ nô tài đã rõ thưa chủ nhân.

_Kỳ Lôi cầm đơn thuốc đưa cho T Phúc Từ, người đi ra mua đúng trong này, về sắc như ta ghi trong đây, đúng bữa mang vào đây, còn bên vương huynh cứ đưa cho Đỗ quản gia mang vào cho phu nhân của vương huynh. Nhớ thay đổi thực đơn trong bữa ăn cho tốt nhé, Phúc Từ ôm quyền thi lễ khẽ nói, nô tài đã hiểu ý của chủ nhân, đây là hai ngàn lượng vàng người cầm đi mua những gì thiếu trong bữa ăn, và mua được cho đúng đó, ta nghĩ tướng phủ này không thiếu thứ gì đâu, ngoại trừ được liệu thôi. Người lo đi đi, dạ nô tài xin phép được cáo lui. Ừ người lui xuống, và gọi người vào dọn phòng cho ta, dạ nô tài xin phép lui ra.

_Kỳ Lôi mất thấy Tiểu Phúc Từ đã ra ngoài hần quay vào ôm Uyên Nghi bế nàng lên đi sang cái ghế dài, hần nhẹ nhàng ngồi xuống, tay vẫn ôm lấy thân nàng, ít giây sau gia nhân đi vào dọn dẹp sạch sẽ trong phòng, còn Kỳ Lôi vẫn chung thủy ôm Uyên Nghi trong lòng mình, đến khi các gia nhân dọn xong lui ra ngoài hết, Kỳ Lôi lại ôm nàng trở lại bên giường, đắp chăn cho nàng cẩn thận, ánh mắt nhìn ra cửa sổ, ánh trăng đã lơ lửng chiếu sáng trên ngọn trúc rồi, cả người hần cũng cảm thấy mệt mỏi, nên treo lên giường nằm kế bên nàng, đưa tay vuốt ve đôi má nàng, tay kia để lên eo nàng, mắt hần nặng trĩu và nhắm lại đi vào giấc mộng đẹp, trông ngoài thành đã điểm báo đầu canh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chương 11-06

-Trương Dạ Yến nhìn thấy phu quân chỉ vì mình khơi dậy lửa dục , mà giờ đây chàng thật khổ sở, mới năng nỉ mình, không đành lòng được : Dạ Yến khẽ cười và gạt đầu, thấy được sự đồng ý của nương tử, hần hưng phấn cởi bỏ y phục cho cả hai, đưa tay kéo màng giường ngủ xuống, nhẹ nhàng nằm xuống người nương tử, động tác nhẹ nhàng hần đốt lên ngọn lửa dục vọng của nàng. Trong sương phòng giờ đây phát ra những tiếng rên rỉ của nữ nhân, và tiếng thờ dốc lên đỉnh của nam nhân, trải qua ba lần lên đỉnh, Tước Thiên mới chịu buông tha cho nương tử, hần đắp chăn cho cả hai, ôm nương tử vào lòng cùng nhau tiến vào mộng đẹp, trông ngoài thành giờ gõ báo canh ba.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 11-07

Mới hơn canh năm, Tước Thiên mở mắt tỉnh dậy, sáng nay hần phải vào cung châu sớm, cũng đã lâu rồi hần không vào triều, vội vàng hần thay y phục võ tướng vào, tất cả đã chỉnh tề, Tước Thiên liếc đôi mục quan về phía giường lớn, nhìn thấy nương tử đang ngủ rất say, bước chân nhẹ nhàng đến bên giường, cuối đầu hần hôn lên trán nàng, đưa tay kéo chăn lên đắp cho nàng cẩn thận mới an lòng quay lưng bước ra khỏi sương phòng.

- Trước khi rời khỏi Tước Thiên dừng lại nhìn sang hai hắc y vệ thân tín của nương tử là Khắc Trí và Đặng Minh nói : các người hãy bảo vệ nàng cẩn thận, nếu nàng có hỏi, hãy nói ta đi vào cung sẽ về sớm, dặn nàng ăn và uống thuốc đầy đủ, các người đã rõ chưa .Dạ chúng tiểu nhân đã hiểu thưa chủ nhân, hần khẽ gật đầu và quay lưng lên xe ngựa rời khỏi tướng phủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 11-08

Dạ chúng tiểu nhân đã hiểu thưa chủ nhân, hần khẽ gật đầu và quay lưng lên xe ngựa rời khỏi tướng phủ.

-Xe ngựa của Tước Thiên vừa rời khỏi cổng, thì trong tướng phủ bóng một con bạch mã đang đang chạy đến, người ngồi trên lưng nó không ai khác là Kỳ Lôi, lính gác thấy được người đang cưỡi con bạch mã đó là tam vương gia của họ, tất cả vội cuối đầu thi lễ, Kỳ Lôi chạy gần đến bọn lính, hần vội dừng lại, đôi mục quan nhìn họ khẽ nói : Ta đi ra ngoài lo việc cho vương huynh , nếu có ai tìm ta các người nói, gần giờ ngo ta về, các người canh phòng cẩn thận, kiểm tra kỹ những người giao đồ vào trong phủ, tránh xảy ra sơ sót như lần trước nữa , các người có hiểu không? : Dạ chúng tiểu nhân đã rõ thưa vương gia: ừ vậy ta đi , dứt lời Kỳ Lôi thúc vào mông ngựa hướng cổng phủ mà chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 11-09

-Dạ chúng tiểu nhân đã rõ thưa vương gia : ừ vậy ta đi, dứt lời Kỳ Lôi thúc vào mông ngựa hướng cổng phủ mà chạy đi.

-Trong lúc này trong hoàng cung Tước Thiên và các quan đang cuối đầu hành lễ trước hoàng thượng, mọi người yên lặng lui ra , ai nấy trở về thủ phủ của họ , trong điện giờ chỉ còn lại Tước Thiên và hoàng huynh, cùng người thái giám thân cận của hoàng thượng. Vĩnh Phúc liếc đôi mục quan nhìn biểu đệ của mình đang đứng trầm ngâm suy nghĩ ở một góc điện Vĩnh Phúc phát tay ra hiệu cho thái giám lui ra ngoài, hần nhẹ nhàng đến gần bên biểu đệ, tay đặt lên vai Tước Thiên vỗ nhẹ khẽ nói : đệ dẫn bớt muện phiền để sức khỏe mà chăm sóc nàng ấy, đệ cứ điều tra rõ tên nào làm ra việc này, ta thề dù kẻ đó là ai, ta cũng sẽ lấy lại công bằng cho hài nhi và nương tử của đệ. Đôi mắt của Tước Thiên khi nghe nhắc đến hài nhi đã mất của mình, lòng không khỏi đau xót, mắt đã đỏ lên, và có tầng nước đọng, hai tay nắm lại thành quyền, Vĩnh Phúc thấy được sự đau đớn của biểu đệ, tim cũng nhói đau, hần khẽ hỏi : đệ có manh mối gì chưa? : hỏi hoàng huynh có vài manh mối, nhưng vẫn chưa đủ, đệ vẫn còn điều tra : ừ ! Vậy đệ hãy điều tra rõ, rồi báo cho ta , đệ chăm sóc nàng cho mau khỏe lại, ta sẽ đứng ra làm chủ hôn cho hai người, phải cho nàng một hạnh phúc trọn vẹn, nàng ấy đáng được điều đó : Đa tạ hoàng huynh làm chủ hôn cho đệ, Tước Thiên vừa nói vừa ôm quyền trước hoàng thượng mà đa tạ : không có gì đệ đứng lên mau, thấy đệ hạnh phúc ta mới an tâm và không cảm thẹn với vương thúc nơi suối vàng chứ.

- Thôi đệ lui về phủ với nàng ấy đi, ta cũng phải vào cung thỉnh an mẫu hậu nữa : dạ đệ xin phép cáo lui, dứt lời Tước Thiên quay lưng bước ra khỏi điện, còn Vĩnh Phúc cùng ung dung bước đi về phía hậu cung của mẫu hậu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 11-10

CC - Tước Thiên quay lưng bước ra khỏi điện, còn Vĩnh Phúc cũng ung dung bước đi về phía hậu cung của mẫu hậu.

-Kỳ Lôi trong lòng rất nôn nóng muốn cáo từ sư phụ để ra về, nhưng sư mẫu cùng sư phụ nhất định giữ hần lại dùng điểm tâm sáng cùng họ, vì đã lâu rồi hần không đến thỉnh an, Kỳ Lôi thấy áy náy với sư phụ nên cố nán lại dùng bữa, nhưng trong lòng chỉ nghĩ về người nào đó đang nằm ở phủ, vừa ăn xong, uống một ngụm trà do sư mẫu đưa đến, hần vội vã lên tiếng: đồ nhi xin phép được cáo từ, vì ở tướng phủ vương huynh đang đợi đồ nhi mang tin tốt về, xin sư phụ và sư mẫu đừng buồn đồ nhi, hẹn khi khác đồ nhi sẽ đến thỉnh an sư phụ và sư mẫu, nghe lời Kỳ Lôi nói bận việc triều đình, hai vị trưởng bối cũng không nỡ trách mắng, chỉ khẽ gật đầu, bước ra cửa tiền học trò yêu của họ ra về, Kỳ Lôi ôm quyền thi lễ hai người, rồi vội vàng lên ngựa phóng như bay hướng kinh thành mà đi.

-Suốt hai canh giờ cười ngựa không nghỉ, cuối cùng hần cũng đã về đến phủ tướng quân.

-Vừa về đến phủ Kỳ Lôi chạy nhanh về sương phòng của mình mở cửa bước vào trong. Lúc này Uyên Nghi cùng vừa thức dậy, mắt phượng xinh đẹp nàng nhìn chung quanh phòng như có điều không hiểu, nàng nhìn thấy Kỳ Lôi đang đứng nhìn mình Uyên Nghi khẽ mở miệng hỏi: đây là đâu vậy? sao tôi lại ở đây? Kỳ Lôi nghe nàng hỏi, đôi mắt hần khẽ chớp, miệng nở nụ cười với nàng hần nói: đây là phủ tướng quân, phủ của vương huynh ta, nàng bị ngất do trúng độc, ta đem nàng về đây chữa cho nàng, giờ nàng thấy trong người thế nào? Có đau ở đâu không? Uyên Nghi nghe hần lo lắng cho mình, lòng cô khẽ rung động, cô lắc đầu nói: ta không sao, đỡ hơn nhiều rồi đa tạ huynh, Kỳ Lôi nhìn nàng ngại ngùng, gương mặt càng đẹp mê người, trái tim hần giờ đây đập lồi một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 11-11

-Kỳ Lôi nhìn nàng ngại ngùng, gương mặt càng đẹp mê người, trái tim hần giờ đây đập lồi một nhịp.

-Kỳ Lôi bước đến bên giường nở nụ cười tươi khẽ nói: ta đỡ nàng ngồi lên nha? Uyên Nghi gật đầu, hai tay hần đỡ lưng nàng cho nàng ngồi dựa vào giường, hần quay sang chậu nước ấm đã được chuẩn bị từ trước, nhúng khăn vào, vắt khô động tác nhẹ nhàng hần lau mặt cho nàng, Uyên Nghi khẽ giật mình vì không ngờ tên nam nhân này lại làm vậy, nàng ngại ngùng đỏ cả mặt, nhưng không dám động đây cứ để yên cho hần lau cho mình.

-Không biết là hần chậm, hay là cố ý mà chỉ có mới lau mặt thôi mà lâu không tương, Uyên Nghi không chịu nổi nữa lên tiếng: ngại để tôi tự làm được rồi, hần vội đi như không nghe nàng nói gì, vẫn cứ ôn nhu mà lau.

Cuối cùng cũng xong, hần nở nụ cười nhìn nàng, ta gọi người mang điểm tâm và thuốc vào cho nàng, nàng đợi ta chút nhé, dứt lời Kỳ Lôi đứng lên bước ra mở cửa gọi lớn: người đầu mang điểm tâm và thuốc vào cho ta, gọi xong hần ung dung trở vào trong, ngồi vào cái ghế đặt kế bên giường của nàng, không đây một khắc gia nhân bước vào, mang điểm tâm và chén thuốc nóng hôi đặt lên bàn, rồi cuối đầu hành lễ với chủ nhân họ vội lui ra khỏi phòng.

-Kỳ Lôi đứng lên tay cầm chén cháo tổ yến, hần thổi nhẹ cho bớt nóng, rồi từng muỗng dứt cho nàng ăn, Uyên Nghi nhìn hần đôi mắt phượng nàng đứng hình vì bất ngờ, như bị thôi miên nàng cũng thật ngoan ngoãn há miệng cho hần dứt cho mình, đến lúc hết sạch chén cháo mà nàng vẫn không biết, Kỳ Lôi nhìn nàng, thấy nàng đang nhìn hần không chớp mắt, làm tim hần đập loạn, mặt cũng đỏ ửng vì ngại, cho nàng ăn xong, hần tính lấy khăn lau miệng nàng, nhưng khi nhìn vào đôi môi hồng và mềm mại kia hần thật thèm muốn cắn vào đó, bất ngờ hần xích lại gần nàng, đặt môi của hần vào môi nàng và mút, hần tham luyến đôi môi nàng không muốn rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 58: Chương 11-12

Kỳ Lôi nhìn nàng, thấy nàng đang nhìn hần không chớp mắt, làm tim hần đập loạn, mặt hần cũng đỏ ửng vì ngại, cho nàng ăn xong, hần tính lấy khăn lau miệng cho nàng, nhưng khi nhìn vào đôi môi hồng và mềm mại kia hần thật thèm muốn cắn vào đó, bất ngờ hần xích lại gần nàng, đặt môi của hần vào môi nàng và mút, hần tham luyến đôi môi nàng không muốn rời khỏi, chỉ khi thấy được người trong lòng khó thở hần mới buông tha cho nàng.

-Uyên Nghi được hần buông ra, nàng tranh thủ thở, sắc mặt nàng đỏ ửng, liếc mắt phượng nàng trừng hần, Kỳ Lôi nhìn nàng khẽ cười tươi một cách vô tội. Hần lại cầm lấy chén thuốc còn ấm đưa sang nàng: nàng uống thuốc đi cho mau khỏe, Uyên Nghi nhìn chén thuốc đen thui, đầu lắc lia lịa và khẽ nói:

không ta không uống thứ này đâu, nhìn ghê quá, không uống

-Đôi mục quan của Kỳ Lôi châu lại khi nghe nàng cự tuyệt không chịu uống thuốc, hần nhìn nàng có vẻ sợ hãi, tâm tình hần dịu đi, hần nói bằng giọng nhẹ nhàng: ngoan ngoan uống thuốc cho mau khỏi, không khó uống đâu, Uyên Nghi nghe hần nói nhưng nàng vẫn không đồng ý, đầu khẽ lắc, Kỳ Lôi thật sự không vui, hần không nói gì tay cầm chén thuốc đưa lên miệng, uống một ngụm vào miệng mình để chén thuốc sang bên, bất ngờ tay hần vòng ra sau đầu nàng chế trụ sau ot, còn ta kia nâng cằm nàng lên, miệng đang ngậm thuốc cuối xuống hôn lên môi nàng, khẽ mút, cạy miệng nàng đưa thuốc vào trong, dùng môi mút lưỡi nàng, ép buộc nàng nuốt tất cả thuốc xuống họng, khi đó hần mới ngừng hôn, Uyên Nghi nuốt xuống loại thuốc đó, một vị đắng ngắt làm nàng khẽ rùng mình, nàng không sợ gì, duy nhất chỉ có thuốc đắng là nàng sợ nhất, Kỳ Lôi thấy phản ứng của nàng khi uống thuốc hần cười tươi khẽ nói: bây giờ nàng tự uống hay để ta giúp, mặt Uyên Nghi căng thẳng khi nghe tên nam nhân này nói giúp mình, nàng lạnh miệng nói: ta tự uống thuốc, không phiền đến ngài, dứt lời Uyên Nghi lấy đi chén thuốc từ tay của hần, một tay nàng tự bịt mũi mình, tay kia đưa chén thuốc lên miệng, mắt phượng nhắm lại, uống một hơi hết chén, đưa chén không lại cho hần, tay khẽ vuốt trước ngực, tránh bị nôn thuốc trở ra, miệng nói với hần: cho ta xin ít nước, thuốc đắng quá, Kỳ Lôi nghe nàng nói, hần nhanh chân đi đến bàn lấy một tách trà đưa đến cho nàng, Uyên Nghi nhận lấy và uống một ngụm cho đỡ đắng.

- Kỳ Lôi ôn nhu hỏi: nàng có thấy đau ở đâu không? Uyên Nghi khẽ lắc đầu: trừ vết thương ở lưng, còn những chỗ khác không vấn đề gì, nàng nhìn hần nói nhỏ: vậy ta an tâm, thôi ta đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi, ta qua chỗ vương huynh có chút chuyện bàn, nàng ngủ ngon, dứt lời hần đứng lên đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn lên cho nàng, cuối người hôn lên trán nàng một cái, rồi quay người đi ra khỏi sương phòng, còn nàng cũng an phận nhắm mắt ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 11_13

_Tước Thiên từ trong cung trở lại, chân bước vào sương phòng hần vội đi đến bên giường nhìn ngắm nương tử đang ngủ, thân ảnh nàng thật đẹp trong mắt hần, mái tóc nàng đen dài xõa trên lưng, làn da trắng mịn, môi hồng mềm mại tự nhiên không thoa son, chiếc mũi cao xinh xinh, nhưng duy có tướng ngủ của nàng thì thật là bá đạo, và đây gọi cảm, chân nàng dang rộng, tư thế như đang ôm gối, hai tay vương rộng, còn ôm cả cái chân vào người, y phục của nương tử bị nàng không biết dùng cách gì mà bị vén lên cao, áo thì mở rộng hơn nữa người phía trên, lộ ra đôi gò bồng trắng mịn, còn nữa thân dưới của nàng thì lộ ra cả thâm cò mực mà, Tước Thiên nhìn mà cả người máu huyết sôi trào, tình hình hiện tại nàng mới sinh non, và tối hôm qua vì chiều hần mà nàng phải chịu đựng dù bị thương, nếu không giờ này hần sẽ ăn sạch nương tử. Cố gắng dẫn lại dục vọng của mình, Tước Thiên nhắm mắt nghĩ cũng mai mỗi khi rời khỏi phòng, hần điều thả màn xuống che nàng lại, nếu không thì thật nguy mất.

_Tước Thiên thay ra bộ quan phục, mặc vào y phục thường ngày nhẹ nhàng, cùng lúc đó tiếng gõ cửa vang lên, Kỳ Lôi lên tiếng: vương huynh đệ vào được không? Ủ đệ vào đi, dứt lời Kỳ Lôi mở nhẹ cửa bước vào, Tước Thiên nhìn biểu đệ nói: đệ ngồi đi, có chuyện gì vậy biểu đệ? Từ trong túi áo Kỳ Lôi lấy ra một hũ nhỏ đưa đến trước Tước Thiên: đây là thứ thuốc huynh cần chỉ cần hai viên được này, uống vào thì bọn chúng không thể nào giấu được chuyện gì, vương huynh bây giờ có thể giải quyết bọn chúng được rồi đó, và cả tên nội gián kia.

_Đôi mục quan của Tước Thiên khẽ châu lại, nhìn vào cái bình nhỏ đầy sự căm hận, vì hần nghĩ đến đứa con của mình bị bọn chúng hại, giờ đây đã đến lúc đòi lại công bằng cho hài nhi và nương tử của hần rồi.

_Kỳ Lôi nhìn vương huynh thất thần Kỳ Lôi khẽ gọi: vương huynh... vương huynh, nghe tiếng gọi Tước Thiên bừng tỉnh hần nói: biểu đệ có đi với ta vào nhà lao không? Kỳ Lôi khẽ lắc đầu nói: không đệ đi đường xa nên mệt quá, đệ về sương phòng nghỉ ngơi: ừ! Đệ về nghỉ đi, huynh vào nhà lao chơi với bọn chúng đây, dứt lời cả hai bước ra khỏi sương phòng, Kỳ Lôi thì đi về hướng sương phòng của mình, còn Tước Thiên vẫn đứng tại chỗ trước hai hắc y vệ hần nói, Thanh Phong, Thanh Uy, các người đứng gác ở đây, còn Đặng Minh và Khắc Trí theo ta vào nhà lao, chúng ta vào chơi với hai tên kia một chút nào, dặn dò xong Tước Thiên cùng hai hắc y vệ lướt gió thì triển khinh công hướng nhà lao mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 11_14

_Tước Thiên cùng hai hắc y vệ bước vào nhà lao, lính canh thấy được người đến là vương gia đại tướng quân, lính gác vội quỳ xuống hành lễ với, rồi vội vàng mở cửa.

_Tước Thiên tướng mạo uy nghiêm, bước chân vững chắc, nhưng khi bước lại không hề có một tiếng động, hần ngồi xuống một cái ghế trạm khắc thật tinh xảo hình con hổ gầm, đứng hai bên là hai hắc y vệ thân tín, Tước Thiên khẽ nhướn mày kiểm soát với y vệ: đem chúng ra đây, dạ thưa chủ nhân, dứt lời Khắc Trí gọi lớn: đem bọn chúng ra, binh lính nghe lời truyền, liền đi vào trong đem hai tên bắt cóc ra, trói họ vào cột rồi liễn lui ra ngoài. Tước Thiên không nhìn bọn chúng, tay hần đưa vào tay áo lấy ra cái lọ nhỏ mà Kỳ Lôi đưa, nhìn Đặng Minh hần nói: người cho bọn chúng mỗi người uống hai viên

đi; Dạ, tay cầm lọ được Đặng Minh đồ ra lòng bàn tay bốn viên được, chân hấn bước đến bọn bắt cóc, tay đỡ đầu chúng bỏ được vào miệng, ép chúng nuốt xuống, xong hấn quay lại bên chủ nhân, đứng sang bên bảo vệ và chờ đợi.

_Hơn một khắc trôi qua, gương mặt hai tên bắt cóc đã bắt đầu có phản ứng, đôi mắt chúng đờ đẫn, ngây dại, và hơi khép, mặt đỏ lên thấy rõ, lúc này mục quan Tước Thiên nhìn thấy một màn này hấn biết đã đến lúc hỏi rồi.

_Tước Thiên từ ghế ngồi đứng lên bước chân nhẹ nhàng đi đến đứng đối diện với chúng, hấn lên tiếng hỏi một trong hai tên: người tên gì? Ngược nhìn người đứng trước mặt tên bắt cóc trả lời: chủ nhân nô tài tên Các nỹ, Mày kiếm Tước Thiên khê châu lại vì câu trả lời của tên này, hấn hiểu được thuốc này sẽ làm cho bọn chúng nhìn lộn người trước mắt thành chủ nhân của họ nên chúng sẽ nói thật, Tước Thiên lại hỏi: các người qua đây làm nhiệm vụ gì? tên đó lại trả lời, chúng nô tài sang đây theo lệnh bắt cóc phu nhân của đại tướng quân Tước Thiên, Tước Thiên nghe nói sắc mặt đã vốn lạnh giờ càng băng lãnh thêm, hấn dẫn con giận đang muốn bùng phát hấn lại hỏi: các người biết phu nhân của hấn sao? mà phủ tướng quân rộng lớn các người làm sao biết được phòng của hấn mà vào? Tên bắt cóc cặp mắt lừ đừ nhìn Tước Thiên lần nữa rồi trả lời: chủ nhân chúng ta có người bên trong, nô tài có hình họa của phu nhân của hấn, và có băng đồ phủ của hấn, do thừa tướng Lý Trần đưa cho chúng ta, cả mật thư Lý Trần gửi cho đại vương: những thứ đó giờ ở đâu Tước Thiên châu mày hỏi: nô tài để ở trên thân cây trước đình, đoạn trước khi vào thành thưa chủ nhân, tên Lý Trần hấn là nội gián do chúng ta mua chuộc được lâu nay, giờ có việc cần, mà ông ta cũng quá tham vọng, nhờ đại vương giúp ông ta chiếm ngôi vua, chỉ là đang chờ thời cơ thích hợp thôi thưa chủ nhân.

_Tước Thiên vừa nghe xong con thịnh nộ đã được đưa lên đỉnh điểm, hấn bắt ngờ gào to. A...a...a: thật là một bọn khôn khiếp, Lý Trần ơi.. Lý Trần ông có phúc không biết hưởng, hưởng lộc vua, mà lại mưu toan tính hại vua, thật là phản nghịch mà, người hại chết hài nhi của ta, làm nương tử ta bị trọng thương thể thảm như vậy, ta sẽ bắt người trả gấp trăm lần: người đâu! "giữ tên này lại, tên kia giết", mang thủ cấp hấn treo trước doanh trại của chúng ta, cho những tên đồng bọn của chúng lấy đó làm gương: dạ tuân lệnh; Đặng Minh! người ra đó lấy những thứ ấy về cho ta: dạ chủ nhân, dứt lời Đặng Minh quay lưng ra của nhà lao thì triển khinh công, lướt gió đi mất.

_Tước Thiên ra lệnh: "lấy vải nhét vào miệng hấn", tránh tình trạng hấn cắn lưỡi tự vẫn, canh phòng cẩn thận, nhân chứng sống đó: dạ chủ nhân, đôi mục quan nhìn Khắc Trí khê nói:

"Hỏi phủ".

_Dạ chủ nhân, hai thân ảnh ra khỏi nhà lao, vội thi triển khinh công lướt gió hướng sương phòng quay về.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 11_15

"Hỏi phủ".

"Dạ chủ nhân", hai thân ảnh rời khỏi nhà lao, vội thi triển khinh công lướt gió hướng sương phòng quay về về.

_Tước Thiên về đến sương phòng, thân ảnh từng bước nhẹ nhàng đi đến bàn làm việc, được đặt một góc phía trước buồn ngủ của hấn, từ khi có nương tử, hấn làm gì cũng nhẹ hơn, vì hấn không muốn nương tử của mình bị sợ hãi, và giật mình trong khi đang ngủ.

_Hấn ngồi vào ghế, đôi mắt nhìn so lướt những tẩu chương được để trên bàn, lúc này ngoài cửa phòng bóng dáng Thanh Uy bước vào hai tay ôm quyền thi lễ: bái kiến chủ nhân, tiểu nhân đã mang những thứ đó về, và đây thưa chủ nhân, dứt lời hai tay Thanh Uy đưa đến trước mặt Tước Thiên một cái hộp gỗ, hình chữ nhật. Tước Thiên nhận lấy, tay mở nắp hộp ra xem, quả như lời tên bắt cóc nói trong hộp có một bức họa, mà người trong đó là nương tử của hấn, cầm bức họa trong tay Tước Thiên giận rung người, hấn nghĩ nương tử chỉ ở nội trong phủ, ít ra ngoài, trừ lần đi cùng các y vệ ra ngoài dạo, vậy mà bị người nhìn được, chắc chắn phủ của hấn đã bị người theo dõi rất lâu rồi, càng nghĩ càng giận, đôi mày kiếm châu lại hầu như gần dính nhau, đôi mục quan tỏa ra khí lạnh bức người, gương mặt không nhìn rõ biểu cảm, hấn lại nhìn vào hộp lấy ra hai tờ giấy, một là bức vẽ địa hình trong tướng phủ, bức thứ hai là bức thư do Lý Trần gửi cho Đại Hấn nước bên đó, có cả dấu ấn riêng của Lý Trần.

_Giờ phút này trong sương phòng chợt có khí lạnh lẽo chết người, Thanh Uy tưởng như mình đang đứng trong mùa đông giá rét, Thanh Uy khê rùng mình, hai mắt lên nhìn chủ nhân, bất chợt Tước Thiên lên tiếng: người và Thanh Phong cầm lệnh bài này của ta điều động binh mã, hai hôm nữa sẽ có nhiều chuyện hay, các người và ta đã đến lúc đòi nợ máu cho hài nhi của ta và nương tử của ta rồi.

_Thanh Uy đã hiểu, đôi mục quan kiên định nhìn chủ nhân, hai tay nhận lệnh bài từ tay của Tước Thiên, hấn liền ôm quyền thi lễ với chủ nhân, rồi quay lưng bước đi ra khỏi sương phòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 62: Chương 12_01 Rửa Mối Hận Thù

Thanh Uy đã hiểu, đôi mục quan kiên định nhìn chủ nhân, hai tay nhận lệnh bài từ tay của Tước Thiên, hần liền ôm quyền thi lễ với chủ nhân, rồi quay lưng bước ra khỏi sương phòng.

Tước Thiên mắt nhìn thấy y vệ đã ra khỏi, hần bước chân đi vào phòng kế bên, tắm rửa thay y phục mới nhẹ nhàng, từng bước đến bên giường lớn, nương tử của hần vẫn ngủ say, dùng tay kéo chăn xuống treo lên giường nằm kế nương tử, hai tay ôm kéo nhẹ nhàng vào trong lòng, ngửi mùi thơm trên tóc nương tử, rồi lại hôn lên má của nàng. Tước Thiên hần mê mẩn mùi cơ thể của nương tử, làn da trắng mịn của nàng.

Như cảm thấy chưa đủ Tước Thiên ngồi chồm dậy, lật nhẹ nhàng người nương tử qua, hần cúi xuống hôn môi nàng, dùng lưỡi cạy mở răng nàng hần tiến sâu vào trong, mút lấy vị ngọt ngào của riêng nàng, hôn môi thỏa mãn, hần hưng phấn làm loạn, tiếp tục với vành tai của nàng, dùng cả miệng hần ngậm lấy vành tai, trong lúc còn ngủ mà Trương Dạ Yến vẫn nổi lên phản ứng, những tiếng rên nhẹ trong lúc đang ngủ của nàng làm cho Tước Thiên máu huyết sôi trào, không thể chịu được, tiểu đệ của hần đang biểu tình muốn được giải thoát. Tước Thiên vội vàng cởi bỏ y phục trên người hần, và nhẹ nhàng cởi bỏ luôn y phục của nương tử, lưỡi hần lướt trên da thịt mềm mại của nương tử, đi xuống đến nơi u cốc xinh đẹp của nàng, từ chút, từ chút hần đốt lên ngọn lửa tình ái, khiến cho nương tử lúc vẫn ngủ, mà nước bên trong u cốc của nàng không ngừng chảy ra, hần biết nàng đã sẵn sàng đón tiếp tiểu đệ của hần xâm nhập rồi. Hai tay dang rộng chân nàng, không chần chừ tiểu đệ của hần tiến vào sâu bên trong của nương tử, ừm... tiếng rên rỉ của hần vì được ở bên trong của nàng, và bắt đầu cuộc rong ruổi, đến lúc Dạ Yến phát hiện sự khác thường trong người nàng, và vội mở mắt, thì ôi thôi một cảnh trước mặt làm nàng khóc không ra nước mắt, chỉ còn biết phó hợp với phu quân mà thôi, trải qua nhiều lần lên đỉnh, chịu không nổi Dạ Yến ni non xin thôi, hần cuối cùng cũng chịu thua cho nàng với câu nói : nương tử! cho ta ba lần nữa nha, rồi chúng ta cùng ngủ nha nương tử, Dạ Yến nhìn cái mặt phu quân lúc này hận không có gì đập vào mặt hần một cái, tức chết đi được mà, Dạ Yến thở phì phò tức giận, còn hần vẫn mạnh mẽ chiếm thành.

Kỳ Lôi lúc này đang ngồi tại phòng sách, xem thêm cho biết những gì tốt cho việc có con nối dõi, từ khi gặp được Uyên Nghi hần đã khẳng định nàng sẽ là nương tử của hần, sẽ sinh cho hần những đứa con dễ thương, bất chợt tiếng gõ cửa vang lên... cộc...cộc... tiếng y vệ bẩm báo : hồi tam vương gia, có Lâm bộ đầu cầu kiến, người đang chờ ở phòng khách, : ừ ta ra ngay, dứt lời Kỳ Lôi đứng lên, sửa sang y phục, chân vội bước ra khỏi phòng sách, hướng phòng khách tướng phủ mà đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 12_02

Tại phòng khách tướng phủ, (Lâm Túc Nguyên) Lâm bộ đầu ngồi trên ghế, ngón tay thon dài hần nâng tách trà lên miệng uống một ngụm, lúc này phía ngoài cửa phòng khách, một thân trường bào đỏ thong thả bước vào.

Lâm Túc Nguyên liền đứng dậy khỏi ghế, hai tay ôm quyền, cuối đầu thi lễ lên tiếng chào : hạ quan tham kiến Tam Vương Gia, : miễn lễ "Lâm bộ đầu người ngồi đi": đa tạ Vương gia .

Cả hai ngồi an vị trên ghế, ngoài cửa nô tài đem trà vào cho hai người, rồi vội vàng lui trở ra, Kỳ Lôi liếc đôi mục quan về phía Lâm Túc Nguyên lên tiếng hỏi : việc ta bảo người điều tra thế nào rồi?.

Hồi Tam Vương gia , hạ quan điều tra được tên công tử đó là, con trai của thừa tướng đương triều Lý Trán, hần tên Lý Trán Tùng , hai mươi tuổi, còn những tên đi cùng đều là gia đình của hần...dừng lại lời nói Lâm Túc Nguyên nhìn Kỳ Lôi tỏ ý ngại khi phải nói ra chuyện này, nếu để thừa tướng biết hần điều tra con trai ông ta, chắc cái mạng này cũng e khó giữ Túc Nguyên trầm nghĩ.

Kỳ Lôi như hiểu được sự lo lắng của Lâm bộ đầu, hần nghiêm mặt miệng khẽ nói : người cứ an tâm đi đã có ta và Vương huynh phía sau nhà người, không có ai dám động đến người đâu, miễn sao người điều tra cho chân thật là được. Túc Nguyên nghe Tam Vương gia nói trong lòng cũng an tâm một chút, hần lại uống một ngụm trà rồi bắt đầu nói : tên công tử này cậy vào cha làm quan to trong triều đình nên hần thường kéo theo gia đình ra ngoài quậy phá, hiếp đáp dân lành, và nhất là bắt ép dân nữ về làm thê thiếp, bắt chấp họ đã có phu quân, hay đã có hôn ước, và điều quan trọng là hần hay bắt dân đưa tiền, nói là thu tiền bảo vệ cho họ, cướp của một cách trắng trợn, mà không ai dám lên tiếng nói hay báo quan vì sợ uy danh của cha hần.

Giương mặt Kỳ Lôi khi nghe những gì Lâm bộ đầu nói, mặt đã chuyển từ trắng sang đỏ và giờ thì xanh đen, trán nổi đầy gân xanh vì giận, hai bàn tay Kỳ Lôi nắm lại thành quyền, một khi lạnh lẽo chợt từ đâu ủa đến , làm cho sống lưng của Túc Nguyên lạnh cứng đơ, cũng mai là hần ngồi ghế, nếu không chắc té ngựa ra rồi, giờ đây Túc Nguyên phân vân không biết nên nói tiếp hay ngừng lại, trong lúc rối rắm vì suy nghĩ thì Kỳ Lôi chợt lên tiếng nói : người hãy thu thập đầy đủ chứng cứ về tội của hần, nhân chứng, vật chứng đầy đủ, rồi báo cho ta, ta đích thân vào cung xin ý chỉ của hoàng thượng định tội hần, cha của hần còn chưa biết sắp tới sẽ giữ được mạng không, chứ nói gì đến hần, người an tâm có ta và Vương huynh phía sau người cứ an tâm làm việc, ta sẽ cho hắc y vệ cùng người đi thu thập chứng cứ, và bảo vệ người an toàn.

Dạ! hạ quan đã hiểu ý của người, hạ quan sẽ tận lực vì Tam vương gia ,: đây là một trăm lượng vàng, ta cho người làm lộ phí đi lại điều tra cùng với các y vệ ,Kỳ Lôi đặt gói vàng vào trong tay của Lâm bộ đầu khẽ nói: hãy cố gắng lên, hai tay nhận lấy Túc Nguyên vội ôm quyền thi lễ với Kỳ Lôi khẽ lên tiếng cáo từ : hạ quan xin phép cáo lui đi làm việc thưa Vương gia : Ừ người cứ lui đi, có gì phải báo liền cho ta: dạ Vương gia, dứt lời Lâm Túc Nguyên vội quay lưng lui ra khỏi phòng khách tướng phủ đi mất, Kỳ Lôi cũng quay lưng đi về phía sương phòng của mình, lòng hần đang nhớ người nào đó da diết.

Chương 64: Chương 12_03

_ Kỳ Lôi cũng đi về phía sương phòng của mình, lòng hắn đang nhớ người nào đó da diết.

_ Vừa bước vào sương phòng Kỳ Lôi đã thấy bóng dáng của Uyên Nghi đứng quay lưng mắt nhìn ra cửa sổ, mái tóc đen nàng xõa dài quá lưng, trên người nàng mặc y phục vải lụa ,màu xanh nhạt, gương mặt đầm chiêu ,ánh mắt nhìn xa xôi, không biết nàng suy nghĩ gì, mà khi hắn bước đến bên nàng ,mà nàng vẫn không hay biết.

_ Đôi mày kiếm hắn chau lại vì không được vui, hắn đứng phía sau nàng, bàn tay đưa lên, động tác thật ôn nhu vuốt nhẹ mái tóc nàng, lời nói khê thì thào bên tai Uyên Nghi : nàng thương thế chưa khỏi hẳn sao không nằm nghỉ ngơi, mà lại đứng lên làm gì?

_ Lúc này đây Uyên Nghi đang nhớ về những chuyện lúc còn ở hiện đại, vui vẻ cùng đồng đội, cùng vào sanh ra tử,mà giờ đây chỉ có mình nàng ở nơi chốn này, thật là tẻ nhạt, đang suy nghĩ nàng chợt giật mình vì lời nói của kẻ nào đó. Uyên Nghi quay lưng về phía sau theo giọng nói, mỗi nàng vừa vận chạp vào môi của Kỳ Lôi làm nàng ngại ngùng ,đôi má chợt hồng và nóng lên, như hiểu được có gì không đúng Uyên Nghi ý nghĩa muốn lùi về sau tránh đi sự đụng chạm này.

_ Kỳ Lôi như hiểu được sự diễn biến của nàng, hai tay hắn vội đưa ra ôm cả người nàng kéo nàng nhẹ nhàng xích lại gần hắn hơn, không bỏ qua cơ hội hắn hôn môi nàng mạnh mẽ hơn, lưỡi cạo mở môi nàng tiêng vào trong khoáy đảo, mút lấy vị ngọt ngào của riêng nàng, nụ hôn mỗi lúc say đắm hơn, khi mất hẳn thấy sự khó chịu của nàng, hắn mới cam tâm buồn tha môi nàng, được thả ra Uyên Nghi vội hích thở không khí, nhưng hắn chưa dừng lại ở đó, hắn găm nhâm vành tai của nàng làm cho cơ thể Uyên Nghi một trận rung rẩy, hắn lại đi xuống chiếc cổ xinh đẹp của nàng, đầu lưỡi hắn lướt đến đầu cả người nàng nổi lên phản ứng.

_ Kỳ Lôi nhìn nàng đã chấp nhận mình, nên vương tay cởi bỏ lớp áo ngoài của nàng xuống, bàn tay tay lướt nhẹ lên vết thương của Uyên Nghi, lòng hắn chợt nhói đau,đầu lưỡi hắn vẫn vẫn mê mẩn trên xương quai xanh, và có chiều hướng đi xuống đến nơi đôi gò bông trắng mịn, đang phập phồng, nhấp nhô vì nàng thở gấp, môi hắn lướt trên phía trên đôi gò bông trắng mịn, bàn tay có ý định cởi xuống chiếc áo nhỏ trước ngực nàng, tay chưa kịp đụng vào thì... bốp...bốp...hai cái tát vào mặt Kỳ Lôi và thêm một cú đấm vào bụng hắn...á... vì quá bất ngờ ,hắn không nghĩ là nàng sẽ phản ứng mạnh như vậy, hắn nghĩ nàng cũng thích mình, nên không hề phòng bị gì, nên ăn đủ ba đòn của nàng.

_ Lúc này đây mắt phượng của Uyên Nghi đỏ ngầu, và mở lớn nhìn hắn, gương mặt xinh xắn của nàng giờ chỉ vì tức giận mà xanh mét, nàng nhìn hắn tay ôm bụng vì đau,nhưng nàng không thấy động lòng, Uyên Nghi nhìn và hét to : ngươi thật quá đáng, sao lại làm vậy với ta chứ? Ai cho phép ngươi làm vậy? Kỳ Lôi nhìn thấy nàng giận dữ hét to, nhưng hắn không hề tức giận, chân bước nhẹ đến gần nàng hơn, khê lên tiếng nói : "Ta xin lỗi nàng " tại ta yêu thương nàng, và ta nghĩ nàng cũng thích ta, nên ta không kiềm chế được cảm xúc của mình " ta thật xin lỗi nàng ".

_ Uyên Nghi nét mặt có dịu đi một chút, nhìn vào mặt hắn nàng khê nói : ta có thích ngươi thì sao? Đâu phải vì như vậy mà ngươi có những hành động thiếu tôn trọng ta như vậy, nói lời vừa dứt, hai giọt nước mắt của nàng cũng rơi xuống đất, Uyên Nghi động tác quay lưng lại không nhìn hắn, miệng khê nói, người ra ngoài trước đi,tà cần yên ổn một mình suy nghĩ.Kỳ Lôi nhìn nàng vì hắn mà rơi lệ, tìm hắn như ai đó bóp nghẹt, thật là khó chịu, muốn lên ôm nàng vào lòng an ủi, nhưng sợ nàng lại không vui,nên im lặng quay lưng đi trở ra rồi khỏi sương phòng.

_ Mắt thấy Kỳ Lôi đã đi khỏi Uyên Nghi lúc này mới khóc ào lên, trút ra hết sự uất ức trong lòng, nàng ôm mặt ngồi nơi góc giường mà tức tưởi, ở ngoài cửa Kỳ Lôi chưa đi,chi đứng bên cửa sổ, khi nghe tiếng nàng khóc lớn, hắn thật muốn chạy vào ôm lấy nàng vào lòng, nhưng đôi chân lúc này như đeo chì nặng, không thể bước vào, nói đúng hơn là không dám vào, chỉ dao đón nghe tiếng nàng khóc ,trong lòng luôn tự chửi mắng chính mình mà thôi.

Chương 65: Chương 12_04

_ Hắn chỉ biết đau đớn đứng nghe tiếng nàng khóc, trong lòng hắn đang tự chửi mắng chính mình mà thôi.

_ Kỳ Lôi thấy rất hối hận vì những hành động của mình, giờ đây nghe nàng vì uất ức mà khóc như vậy, trong tim hắn thật rất khó chịu không thể tả. Nghĩ lại nàng vừa bị những tên kia hiếp đáp, và còn vì cứu hắn mà bị trọng thương, cùng trúng độc, vậy mà hắn lại làm ra những hành động không thua gì bọn thổ phỉ, làm cho nàng đau lòng hơn,mình thật là một tên khốn khiếp mà, nội tâm dần xé Kỳ Lôi tự trách cứ bản thân.

_ Tiếng khóc của nàng đã nhỏ dần ,còn lại là những tiếng thút thít, rồi trở nên im lặng, Kỳ Lôi nghĩ rằng: nàng khóc mệt rồi ngủ mất, hắn cũng thấy đỡ lo

lặng hơn một ít, Kỳ Lôi nghĩ ngợi :cứ để cho nàng một mình bình tâm lại, giờ đây không thể phiền đến nàng.Kỳ Lôi quay lưng bước đi hướng ngự thiện phòng dặn dò Tiểu Phúc Tử sắc thuốc cho nàng, rồi lại đi sang phòng đọc sách.

_ Uyên Nghi trong phòng nghe tiếng bước chân rồi đi của Kỳ Lôi đã được xa, nàng rón rén mở cửa phòng, trên thân nàng mặc bộ y phục nam nhân màu trắng, tóc búi cao gọn gàng, cùng những vật dụng của nàng khi xuyên qua nàng mang theo, trong lúc cứu nàng về đây hẳn đã cất vào tủ kín cang, Uyên Nghi cho tất cả vào tai nài, ở đây không có ba lô , nàng mượn tạm của Kỳ Lôi một túi vàng để mang theo chi dùng trên đường đi, tất cả đều sẵn sàng nàng bước ra khỏi sương phòng, dùng tay đóng lại cửa cẩn thận như cũ, bước đi về phía cửa sau của phủ, hai bóng người từ xa đi tới, Uyên Nghi vội nấp vào cây to vì mắt nhìn thấy quân gia của tướng phủ đang hướng dẫn người giao gạo cho phủ ra về bằng lối cửa sau, nàng nhẹ nhàng đi theo ,khi thấy những người kia đã thật rồi khỏi .Uyên Nghi nhẹ nhàng mở cửa theo lối cửa sau mà rời khỏi, đi vài bước nàng quay lại nhìn về tướng phủ miệng khẽ nói : Kỳ Lôi cảm ơn huynh ,dứt lời quay lưng hướng công thành mà đi ./

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chương 12_05

Uyên Nghi nhẹ nhàng mở cửa theo lối cửa sau mà rời khỏi, đi vài bước nàng quay lại nhìn về tướng phủ miệng khẽ nói : Kỳ Lôi cảm ơn huynh,dứt lời quay lưng hướng công thành mà đi.

_ Mấy ngày ở phủ tướng quân Uyên Nghi cũng tranh thủ hỏi các nha hoàng cách nhận biết xài ngân lượng, và những điều cần biết để sống tại nơi này, ra khỏi công thành nàng đi một khoản xa có một chỗ bán ngựa, nàng biết vì vừa hỏi thăm một lão bá trong thành.

_ Uyên Nghi chậm rãi tiến vào cửa hàng, ông chủ tiệm thấy khách bước vào, vội vã bước ra chào hỏi : chào công tử, người mua ngựa sao? Uyên Nghi gật đầu, ông vui vẻ nói,: công tử thích ngựa đen hay ngựa trắng? Uyên nghi xem sơ lược các con ngựa,cuối cùng nàng chọn con bạch mã, tướng nó to khỏe Uyên Nghi hỏi ông chủ : con này giá bao nhiêu vậy?

_ Dạ công tử:con này giá mười lượng vàng, được ta lấy con này, dứt lời Uyên Nghi lấy vàng trong túi trả cho ông chủ, rồi dắt ngựa rời chuồng, nàng đưa tay vuốt nhẹ đầu ngựa nói nhỏ vào tai nó : ta chỉ có người là bạn, hãy cùng phiêu bạt giang hồ với ta nha bạch mã đáng yêu của ta, con vật như hiểu ý nàng, nó quẫy đuôi như ngầm đồng ý, đầu nó nghiêng qua cho nàng thuận tiện để vuốt nó.

_ Tâm sự xong với chú ngựa, nàng để tai nài lên lưng ngựa, rồi nhẹ nhàng trèo lên lưng nó, cũng mai lúc tập huấn nàng có được dạy cưỡi ngựa, giờ đây đã đến lúc tận dụng rồi, tay cầm roi quất nhẹ vào mông ngựa, đầu cúi chào ông chủ tiệm, rồi quay lưng nhắm đường thẳng trước mặt mà rời đi hướng Giang Nam thẳng tiến.

_ Lúc này mặt trời đã lặn, nhường chỗ cho ánh trăng chiếu sáng, Kỳ Lôi ngồi trong thư phòng cũng đã gần hai canh giờ, chợt tiếng gõ cửa vang lên, tiếng nói của tiểu Phúc Tử bẩm báo : hồi chủ nhân đã đến giờ dùng bữa, và giờ cho tiểu thư Uyên Nghi uống thuốc rồi thưa chủ nhân.

_ Kỳ Lôi đứng lên rời khỏi bàn sách ra mở cửa, đôi mục quan nhìn gia nhân trước mắt, miệng hần khẽ mở nói : người chạy qua sương phòng mời nàng dậy, ta sẽ qua ngay, nhận được lệnh Phúc Tử quay đầu hướng sương phòng của chủ nhân mà chạy đến.

_ Trên tay Phúc Tử cầm một cái mâm trên đó là thuốc của Uyên Nghi và cháo tổ yến của nàng, Phúc Tử đứng trước cửa phòng, tay đưa lên gõ cửa ba cái, miệng lên tiếng nói : tiểu thư Uyên Nghi ! đã đến giờ uống thuốc và dùng bữa rồi, mời tiểu thư dậy ạ.

_ Kỳ Lôi từ xa bước đến thấy Phúc Tử vẫn còn đứng ngoài, hần lên tiếng nói : nguoi bước vào trong đi ,chắc nàng còn ngủ nên chưa nghe ,ta đứng ngoài này chờ người, được lệnh của chủ nhân Phúc Tử nhẹ nhàng mở cửa phòng bước vào trong, đặt mâm lên bàn, miệng lên tiếng gọi : tiểu thư... tiểu thư,người dậy đi, thuốc nguội rất khó uống lắm ạ. Gọi mấy tiếng mà vẫn không thấy động tĩnh gì từ phía bên trong, Phúc Tử vội quay trở ra bẩm báo : hồi chủ nhân nô tài gọi mãi mà tiểu thư không lên tiếng, nô tài không dám bước vào trong ạ.

_ Kỳ Lôi nghe gia nhân nói, hần linh cảm có chuyện không tốt ,không nói gì ,hần vội vã chạy vào trong nơi giường lớn ,đảo đôi mục quan nhìn chung quanh,nhìn lên giường ,mềm được phủ qua gối,hần thăm nghĩ: nàng thật là trẻ con mà, giận dỗi mà chùn chân kính đầu như vậy sao mà thờ chứ? Bước chân đến bên giường đưa tay cầm góc chăn ,miệng khẽ nói Uyên Nghi đừng giận ta nữa mà, nàng dậy uống thuốc trước đi, tay Kỳ Lôi lúc này kéo mở tấm chăn xuống, nhưng những gì hần nhìn thấy làm lòng hần rung rẩy, lẩn giận dữ, hần gào lớn.

_ Uyên Nghi... nàng đâu rồi?

_ Uyên Nghi!

_ Đôi mắt hần nhìn về phía tủ đồ, cửa tủ có dấu bị mở,chân vội bước đến kiểm tra ,hần giờ đây hoàn toàn suy sụp, thân thể chao đảo té về phía sau. Phúc Tử ở ngoài nghe tiếng chủ nhân gào, hần vội chạy vào, mắt hần kịp nhìn thấy thân ảnh chủ nhân sắp té, vội chạy đến đỡ Kỳ Lôi không để chủ nhân bị thương.

_ Phúc Tử khẽ lên tiếng hỏi : chủ nhân người bị làm sao vậy? Để nô tài gọi thái y xem cho người, hai cánh tay hần đỡ người chủ nhân ngồi qua ghế, chân muốn bước đi gọi thái y,nhưng cánh tay hần bị Kỳ Lôi ngăn lại, Phúc Tử ngạc nhiên nhìn chủ nhân.Kỳ Lôi lên tiếng nói : ta không sao,lúc này ngoài cửa

phòng, một toán quân lính đang đi tuần tra chung quanh phủ họ vội chạy vào .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chương 12_06

Kỳ Lôi lên tiếng nói : ta không sao,lúc này ngoài cửa phòng một toán quân lính đang đi tuần tra chung quanh phủ, họ vội chạy vào.

_ Kỳ Lôi tinh thần hoang mang thân ngồi dựa vào ghế miệng hần lẩm bẩm : vậy là nàng ấy đi rồi, nàng ấy chán ghét ta nên đã bỏ đi, Phúc Tử không hiểu những gì chủ nhân nói, hần khẽ nói : có thể tiểu thư ra vườn hoa đi dạo, để nô tài đi ra tìm, Kỳ Lôi lắc đầu nói : không nàng ấy đã lấy đi những thứ của nàng, mà ta cất giữ trong tủ bấy lâu nay.

_ Thị vệ dẫn quân lính bước vào phòng, hai tay ôm quyền thi lễ : nô tài tham kiến Tam Vương Gia, có gì việc làm kinh động đến người không ? Kỳ Lôi liếc nhìn thị vệ đang lo lắng cho mình, đầu hần khẽ lắc, bất chợt như nghĩ ra điều gì, đôi mày kiếm chau lại, sắc mặt toát ra vẻ lạnh lùng, làm cho cả đám người đứng trong phòng chợt lạnh run.

_ Kỳ Lôi đứng lên khỏi ghế, mặt quay về hướng thị vệ nói : "truyền phong tỏa các cổng thành, không cho bất luận ai ra vào" hần lại quay sang Tiểu Phúc Tử nói : " người cho người họa hình nàng thành nhiều tấm đưa cho quân lính đi tìm kiếm, dò hỏi tin của nàng, nhớ không được bỏ sót một quán nào, kể cả những chỗ cờ bạc, hay chỗ để chơi cờ, các thanh lâu đều phải tìm cẩn thận" :dạ rõ thưa chủ nhân, Phúc Tử vội chạy đi làm việc, các quân lính cũng vội đi truyền lệnh phong tỏa các cổng thành theo lệnh của vương gia.

_ Mọi người đều đã đi khỏi Kỳ Lôi ngồi xuống ghế, gương mặt trầm tư, cùng đau khổ trong lòng đầy lo lắng cho Uyên Nghi ở nơi đây nàng không có người thân, trên người đầy vết thương chưa lành, nàng sẽ ở đâu, lỡ gặp mấy tên khốn nào đó làm nàng tổn thương thì biết phải làm sao? Trong lòng đầy sự lo lắng, gương mặt hần chuyển biến theo nội tâm liên tục.

_ Ngoài cửa phòng bóng dáng một thân y phục trắng trẻo bước vào phòng. Tước Thiên bước vào trong mắt thấy biểu đệ của hần tính tình vốn vui vẻ, náo nhiệt giờ đây ngồi dựa vào ghế gương mặt thất thần, không có một chút gì gọi là sức sống, đến độ hần bước vào từ lâu mà đệ ấy không hề hay biết. Tước Thiên thở dài bước đến gần biểu đệ hần khẽ gọi : Tam đệ...tam đệ... tam đệ, hần gọi ba tiếng cuối cùng Tước Thiên dùng tay lay người biểu đệ, lúc này đây Kỳ Lôi mới giật mình, hần nhìn sang bên người đang lay mình, thấy được người đứng kế là vương huynh hần chỉ khẽ nói một câu : huynh mới tới à có việc gì tìm đệ sao? Nói xong đầu lại cúi xuống không nhìn Tước Thiên, thấy hần như vậy Tước Thiên vội nói : Biểu đệ! Đệ có việc gì ? Sao lại ra lệnh phong tỏa các cổng thành,và còn đi dò hỏi tìm người khắp nơi vậy? Đệ có việc khó gì? Hãy nói với ta , ta sẵn lòng giúp đệ mà.

_ Kỳ Lôi nét mặt âu sầu, đôi mục quan có cả tần nước mắt đọng trong đó ngược mặt nhìn Tước Thiên hần khẽ nói : Vương Huynh giờ đệ mới hiểu, khi ta yêu một ai đó thật lòng, thì khi mất đi ta lại thấy đau như vậy ,rất đau đớn.

_ Tước Thiên sững sờ khi nghe biểu đệ của mình nói như vậy, đôi mục quan mở to hết mức nhìn biểu đệ, miệng hần khẽ hỏi : biểu đệ của ta yêu rồi sao? Đệ quen nàng ta lúc nào? Nàng ấy ở đâu, tiểu thư con nhà ai?

_ Tinh thần mệt mỏi Kỳ Lôi trả lời bằng một giọng điệu uể oải: cách đây vài hôm, đệ đi uống trà ở ngoài phố chợ,vô tình thấy chuyện bất bình, nên ra tay cứu giúp, trong lúc giao đấu nàng ấy kịp cứu đệ, đỡ một đao cho đệ, và bị trúng độc,nàng không có người thân ở đây, gia cảnh bình thường, đệ đem nàng về phủ chữa trị, nhưng vì đệ rất thích nàng, nên có hành động hơi quá với nàng, làm nàng tổn thương, giờ đây nàng ấy bỏ đi rồi .

_ Tước Thiên nghe biểu đệ nói mà lòng thầm cười, vì chuyện lúc trước hần và nương tử tên nhóc này hay trêu chọc, giờ đây chính bản thân hần dính vào, thật là ông trời có mắt mà, nghĩ vậy thôi chứ không biểu hiện ra mặt, giờ đây nhìn biểu đệ đau khổ, lòng Tước Thiên cũng thấy khó chịu.

_ Hần nhìn Kỳ Lôi lên tiếng hỏi : nàng ấy có võ công chứ? Kỳ Lôi khẽ gật đầu, Tước Thiên lại hỏi : đệ phát hiện nàng đi lâu chưa?: Đệ đọc sách ở thư phòng, đến giờ cơm tối đệ về lại sương phòng thì mới biết, độ khoảng gần hai canh giờ .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 12_07

Đệ đọc sách ở thư phòng, đến giờ cơm tối đệ về lại sương phòng mới biết, độ khoảng gần hai canh giờ.

_ Nhưng điều đệ lo lắng nhất là vết thương trên lưng của nàng, và độc tố trong người nàng vẫn còn, và có thể tái phát bất cứ lúc nào. Gương mặt không biểu hiện cảm xúc gì Tước Thiên nhìn biểu đệ vì lo lắng cho cô nương ấy giờ đây thật như tướng bại trận, ủ rũ không có tin thần,miệng khẽ cười nhẹ và

hỏi : nàng ấy biết võ công không? Kỳ Lôi khẽ gật đầu, : vậy cũng an tâm một chút.

_ Nhưng nếu từ giờ đến khuya vẫn không tìm ra ,sáng mai chúng ta ra ngoài thành tìm, : Vâng đệ biết ,giờ đệ phải đi tìm nàng, huynh về với phu nhân của huynh đi, nói lời xong thân ảnh Kỳ Lôi nhanh như gió thì triển khinh công đi mất. Tước Thiên đứng đây chỉ biết lắc đầu nhìn đệ đệ của mình, ít giây sau cũng quay lưng rời khỏi đó ,trở lại bên nương tử của hắn.

_ Trên mái nhà trong màn đêm cô tịch,một bóng người cô độc đứng đó, mục quan nhìn xa xăm như đang tìm kiếm một điều gì đó rất quan trọng, thân mặc trường bào đỏ thắm, càng tôn lên vẻ đẹp hút hồn người, nhưng có ai biết, trong sự đẹp đẽ đó còn có sự cô đơn vô hạn, từ xa hai y vệ mặc y phục đen ,trắng lướt gió đến trước mặt Kỳ Lôi, tay ôm quyền thi lễ : chúng tiểu nhân ra mắt chủ nhân, Kỳ Lôi không nhìn họ,mà chỉ lên tiếng hỏi : việc tìm kiếm thế nào rồi? Dạ hồi chủ nhân vẫn chưa tìm ra người,... Nhưng... nhưng... y vệ ngập ngừng không biết có nên nói chuyện này với chủ nhân hay không, : nhưng thế nào nói nhanh? Đôi mục quan của Kỳ Lôi đột nhiên sắc lạnh nhìn hai y vệ vì tỏ ra ngập ngừng, hai người giật mình khi thấy chủ nhân tỏ ra giận dữ : dạ thưa chủ nhân khi chúng tôi dò hỏi lính gác cổng thành thì có một người khi xem bức họa hắn nói không thấy nữ nhân này, chỉ có một nam nhân mặc y phục trắng, nhìn tựa tựa như vậy thôi, mà cũng rời khỏi thành rất lâu rồi ,nghe xong lời đôi mày kiếm Kỳ Lôi chau lại hắn suy nghĩ : chắc nàng cái nam trang để không ai nhận ra đấy mà, ừm nàng khá thông minh đó.

_ Quay sang y vệ Kỳ Lôi ra lệnh:"các người đem hình nàng họa lại thành nam nhân, rồi chia thành ba ngã ra khỏi thành đi tìm " còn hai người ,ánh mắt hắn nhìn qua hai y vệ nói : hai người lựa ra khoảng mười người thân thủ giỏi nhất theo ta ra ngoài thành ngay bây giờ, nhưng phải thay y phục thường hết,: Dạ chủ nhân! : còn nữa Ảnh Dạ người cùng Ảnh Tuyết trở về tương phủ lấy thùng thuốc chữa bệnh của ta mang theo,và nói vương huynh đưa ta ngân lượng để lúc cần dùng, : Dạ ! rõ thưa chủ nhân, dứt lời Ảnh Tuyết cùng Ảnh Dạ quay lưng thì triển khinh công lướt gió đi mất .Kỳ Lôi nói thầm Uyên Nghi ơi! Uyên Nghi! nàng trốn không khỏi tay ta đâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương 12_08

Kỳ Lôi thầm nói : Uyên Nghi ơi ! Uyên Nghi ! Nàng trốn không khỏi tay ta đâu.

_ Một khắc trôi qua Ảnh Dạ lướt gió thì triển khinh công đến trước Kỳ Lôi bẩm báo : hồi chủ nhân mỗi thứ đã được chuẩn bị xong, được chúng ta đi, dứt lời thân ảnh Kỳ Lôi lướt gió đến trên lưng con hắc mã cùng đoàn y vệ đã được lựa chọn, tất cả mặt đều mặt thường phục, thấy Kỳ Lôi cả đoàn ôm quyền thi lễ : chúng tiểu nhân tham kiến Tam vương gia, không có trả lời Kỳ Lôi đầu khẽ gật, tay liền quát roi lên mông con hắc mã phóng đi trong màn đêm cô tịch, theo sau là đoàn người ám vệ.

_ Trong lúc này Uyên Nghi đi đường cũng khá mệt mỏi, và đi cũng khá xa ,nàng an tâm không sợ bị đuổi kịp, liếc mắt phượng nhìn chung quanh Uyên Nghi thấy được một quán trọ bên đường quyết định đi vào, cho ngựa dừng lại trước cửa quán, tiểu nhị vui vẻ chạy ra chào khách, cột ngựa cho nàng, Uyên Nghi chân bước vào quán đến bên quầy lên tiếng nói : ông chủ cho tôi một phòng, và phần ăn tối lên phòng, và bình trà hảo hạng cho ta luôn nha, sáng ta trả phòng sớm, hết bao nhiêu ta gửi tiền trước, : Dạ công tử! Cửa người hết năm trăm lượng bạc.

_ Uyên Nghi không nói gì tay lấy túi tiền từ trong tai nải ,lấy ra số bạc đưa cho ông chủ . ông chủ vui vẻ nhận lên tiếng : mời công tử lên phòng , nàng đi theo ông chủ lên phòng ,vào trong phòng Uyên Nghi để tai nải lên giường ngủ, tiểu nhị lúc này cũng bước vào đem buổi tối và trà đặt lên bàn cho nàng rồi lui trở ra, Uyên Nghi cẩn thận khóa cửa, đến ngồi trước bàn ăn, nàng lấy ra cây trâm bạc để vào bình trà và thức ăn, nàng sợ mình bị hạ độc thôi, thấy tất cả an toàn nàng mới từ tốn ăn, dùng xong lên giường nằm xuống ngủ.

_ Dù rằng rất mệt mỏi nhưng Uyên Nghi không ngủ được, lăn lộn mãi, trong đầu thì hiện ra gương mặt buồn bã của Kỳ Lôi, làm cho tim Uyên Nghi như thắt lại .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 12_09

_ Dù rằng rất mệt mỏi nhưng Uyên Nghi không ngủ được, lăn lộn mãi trong đầu thì hiện ra gương mặt buồn bã của Kỳ Lôi ,làm cho tim Uyên Nghi như co thắt lại.

_ Uyên Nghi cứ nằm như vậy, mắt không thể nhắm, bất ngờ tiếng có tiếng gà gáy vang từ xa vọng lại, nàng ngẫm nghĩ : giờ này cũng đã canh ba rồi, nằm chút nữa canh tư mình rời đi, nếu không đi e là quan binh sẽ đuổi kịp, nhắm lại đôi mắt phượng cho đỡ mỏi, tiếng trống vừa báo sang canh tư Uyên Nghi liền bật dậy, vào trong tắm rửa sạch sẽ, cầm lấy tai nải, mở cửa bước xuống dưới lầu.

_ Lúc này tiểu nhị đang ngủ, nghe tiếng chân người bước xuống lầu, hần liền mở mắt ngồi dậy, nhìn thấy người đi xuống tiểu nhị an cần hỏi : công tử người rồi đi sớm vậy sao? Uyên Nghi nhìn tiểu nhị không nói chỉ khẽ gật đầu, thấy rõ ràng ý tứ của khách, tiểu nhị vội chạy ra chuồng ngựa, dẫn ngựa ra cho Uyên Nghi, nàng bước ra cửa thấy ngựa đã sẵn sàng, miệng khẽ cười tươi, tay lấy ra từ túi áo một thỏi vàng đưa cho tiểu nhị, nàng nhẹ nhàng nói : ta cho huynh , cảm ơn huynh nhiều, tiểu nhị nhận vàng hần không ngờ vị công tử này lại hào phóng như vậy, hần cuối đầu nói: đa tạ công tử rất nhiều, chúc người thượng lộ bình an, Uyên Nghi gật đầu nhìn hần ,rồi xoay người lên ngựa phóng đi.

_ Lúc nàng đi khỏi quán trọ trời vẫn còn tối đen, nhưng ý chí muốn rời xa Kỳ Lôi mặc dù trong người đang rất mệt nàng vẫn quyết định rời đi, bạch mã đang chạy tự dừng ngừng lại, không ngừng lớn tiếng hí vang .

_ Từ hai bên hàng cây rậm rạp, nhiều thân ảnh xuất hiện trước đầu ngựa của Uyên Nghi, trên tay những tên đó đều có vũ khí, một tên bước lên trước nhìn nàng nói : tên công tử mặt trắng kia ,muốn toàn mạng rời khỏi thì có bao nhiêu tiền vàng đưa ra đây, bọn ta tha mạng cho nguoi rời đi, nếu chống cự đừng trách bọn ta độc ác.

_ Cướp sao? Minh gặp cướp sao? Không phải xui xẻo vậy chứ? Nàng cứ lăm bằm một mình.

_ Cả đám nhìn người trước mặt không thấy phản ứng gì, tên nói lúc này nóng giận la lớn : tên kia nguoi suy nghĩ xong chưa? Bị gọi lớn làm cho tâm Uyên Nghi quay trở lại thực tại, đôi mắt phượng sắc sảo nàng nhìn những tên cướp, miệng khẽ nhếch mép nói, nếu ta không đưa thì sao?

_ Sao! Gan của nguoi cũng lớn đó , tên đứng đầu hô lớn,: tất cả lên! Nghe được lệnh cả bọn chúng đều tiến lên tay cầm vũ khí chém đến nàng, Uyên Nghi nhảy xuống ngựa tay rút cây côn nhị khúc nàng nhắm vào ngực đối phương đánh tới, không bao lâu cả bọn nằm lê lết trên đất, bị thương thê thảm, nàng liếc qua đám người nằm đó, rồi quay lưng bước đến ngựa muốn trèo lên, bất ngờ một tên cướp lấy ra từ tay áo một cây chùy thủ, thấy nàng lúc này không đề ý, hần phóng chùy thủ về phía lưng nàng, nghe tiếng gió Uyên Nghi biết có ám khí phóng tới, nàng xoay người tránh né, nhưng vẫn bị hung khí ghim ở tại cánh tay trái, thay gì là ở lưng nàng.

_ Uyên Nghi dừng bước chân, nàng quay lưng nhìn về tên vừa mới ra tay , từng bước chân từ tốn đến trước hần, tay Uyên Nghi lấy ra từ tai nài cây súng ngắn, lên cò đề hòng súng giữa trán tên đó nàng nói nhỏ : ta không muốn giết hại các người, nhưng nguoi ép ta phải ra tay, đừng trách ta độc ác... đừng... một tiếng nổ vang tên đó gục tại chỗ, máu giữa trán không ngừng chảy ra, dưới sự khiếp sợ của những tên còn lại, cả bọn cuối đầu trước nàng xin tha thứ, Uyên Nghi không nói gì lấy khăn ra lau máu ở mặt mình rồi lau sạch súng, bỏ vũ khí vào lại tai nài, quay lưng lên ngựa phóng đi, cả đám thấy người đã đi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, và mừng vì chính mình không bị giết.

_ Uyên Nghi phóng ngựa chạy đi mà nàng không thèm quan tâm vết thương trên cánh tay đang ra máu, nàng chạy suốt đến lúc mặt trời đã lên đến ngọn cây, mắt nhìn thấy phía trước có một làng nhỏ nàng quyết định tìm quán trọ nghỉ ngơi, thật sự nàng đã quá mệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 12_10

Uyên Nghi phóng ngựa chạy đi mà nàng không thèm quan tâm vết thương trên cánh tay đang ra máu, nàng chạy suốt đến lúc mặt trời đã lên đến ngọn cây, mắt nhìn thấy phía trước có một làng nhỏ nàng quyết định tìm quán trọ nghỉ ngơi, thật sự nàng đã quá mệt rồi.

_ Uyên Nghi vào làng nàng dừng lại trước cửa một quán trọ , tiểu nhị thấy khách đến, vội vã chạy ra nở nụ cười tươi hỏi : công tử mời người vào trong, người muốn dùng bữa hay ở trọ? Nghe tiểu nhị hỏi nàng khẽ đáp : ta muốn dùng bữa và ở trọ một đêm, sáng đi sớm, : Dạ vâng mời công tử đến quầy nhận phòng, tiểu nhị lại hỏi : công tử có cần gì thêm không?

_ Suy nghĩ một chút Uyên Nghi nói : cho ta chậu nước ấm và vài cái khăn sạch, ta nhờ người mua dùm ta bộ y phục mới, đồ ta đã bẩn hết rồi. : Dạ ! Công tử cứ lên phòng, tiểu nhân sẽ mang lên cho công tử, cả buổi trưa luôn, người an tâm.

_ Uyên Nghi gật đầu đi đến quầy ,ông chủ đưa một tấm thẻ đề số năm, cầm thẻ trên tay nàng quay lưng đi lên lầu, hướng về phòng số năm bước vào, để tai nài lên giường nàng ra ngồi trên ghế tại bàn trà ,ý muốn đợi tiểu nhị mang đồ vào, một khắc sau tiểu nhị bước vào, trên tay đã đầy đủ những thứ nàng cần, tiểu nhị vui vẻ nói : mời công tử dùng bữa ngon miệng.

_ "Ừ"

_ Tay đưa đến trước mặt tiểu nhị một thỏi vàng nhỏ, nàng cười nói : ta cho huynh , cảm ơn huynh ,tiểu nhị cầm vàng mừng không thể tả, vội vàng cuối đầu nói : đa tạ ...đa tạ công tử rất nhiều, : không có gì huynh lui xuống làm việc của mình đi,dứt lời tiểu nhị cuối chào rồi lui ra.

_ Uyên Nghi chốt cửa cẩn thận, rồi đến ngồi xuống ghế, tay mở áo khoác ngoài ra, cánh tay trái cây chùy thủ vẫn còn cắm ở đó, tay phải nàng cầm chùy thủ gạt mạnh, máu theo đó phun ra ,nàng vội bỏ y phục, dùng nước ấm rửa vết thương, rắc dược liệu lên vết thương dùng vải sạch băng lại, còn lại vết thương trên lưng vì nàng động mạnh quá nhiều nó cũng rách ra và chảy máu, nhưng vì phía sau lưng nàng cũng không thể tự thay được, cũng đành để vậy, lau sạch thân thể thay y phục mới vào, Uyên Nghi ngồi vào ăn cơm, nàng thật rất đói rồi, ăn uống xong, nàng đem đồ dơ dính máu và chậu nước đầy máu, để ra trước cửa phòng, vì nàng biết lát nữa tiểu nhị sẽ dọn dùm.

_ Trở vào phòng nàng chột cửa cẩn thận, chỉ để cửa sổ cho thoáng mát, đi đến bên giường đặt người nằm sắp xuống nệm tránh cho đụng vào vết thương, không bao lâu nàng nhắm mắt ngủ.

_ Lúc này ở dưới lầu, sau đó hai khác ,một toáng người ngựa đang từ từ tiến vào làng, Kỳ Lôi khi đã tra được ít nhiều tung tích của Uyên Nghi do gặp được bọn cướp giữa đường, nếu không cũng khó lòng định được hướng đi của nàng, Kỳ Lôi và các y vệ nhìn chung quanh cuối cùng quyết định vào quán này nghỉ chân, hẳn không ngờ lại tìm được nàng ở đây.

_ Vào quán ngồi xuống ghế, tiểu nhị vui vẻ ra chào khách : tiểu nhân xin chào các vị, các vị dùng gì, Ảnh Dạ lên tiếng nói, cho chủ nhân ta món gì ngon nhất quán, và trà thượng hạng nhất đó, lúc này Kỳ Lôi lên tiếng nói tiếp : lấy tất cả cho anh em của ta đều dùng, tiểu nhị vui vẻ gật đầu đi vào, ít giây sau đem ra thức ăn cùng trà cho tất cả, để lên bàn rồi lui xuống, Kỳ Lôi lên tiếng : các người ăn no rồi chúng ta đi tìm tiếp, : Dạ chủ nhân! Dứt lời họ cuối đầu ăn, riêng Kỳ Lôi hẳn không ăn nổi, hẳn lo cho nàng, thương cũ chưa lành, đã thêm vết thương mới rồi, không biết nàng giờ ở nơi đâu, hẳn thở dài lo lắng .

_ Tiếng bước chân từ trên lầu đi xuống, làm cho Kỳ Lôi quay sang nhìn, tiểu nhị tay ôm một chậu nước, và y phục dính toàn máu đi đến chủ quán, tiểu nhị nói : ông chủ người xem, vị công tử đó bị thương rất nặng ,y phục và cả chậu nước toàn là máu cả, mà hình như bị thương ở lưng, và cánh tay trái, hèn chi lúc này nhờ mình mua hộ y phục mới. Kỳ Lôi ngồi nghe rất rõ, hẳn trong lòng sanh nghi ngờ, hẳn muốn làm rõ vấn đề này, Kỳ Lôi đứng lên đi tới bên tiểu nhị lên tiếng nói : người cho ta mượn xem qua y phục này được không? Tiểu nhị nhìn hẳn, tay vẫn đưa y phục cho hẳn xem, mặt dù không hiểu lý do.

_ Tay cầm y phục dính đầy máu, hẳn lật mặt trái của áo, phía cổ áo như tìm gì đó, chợt đôi mục quan dừng lại ngay dưới cổ áo, nét mặt hiện lên nét vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Chương 12_11

Kỳ Lôi nhìn sang Ảnh Dạ nói : đưa bức họa qua đây! Như hiểu ý Ảnh Dạ đứng lên hai tay đưa bức họa cho hẳn. Kỳ Lôi nhận lấy đi đến trước chủ quán, hẳn mở bức họa nhìn chủ quán hỏi : ông có thấy vị công tử này qua đây không?

_ Chủ quán từ tốn nhìn vào liễn nhận ra ngay, ông mở miệng nói : có vị công tử này đang ở đây, và người tiểu nhị này giờ nói bị thương là công tử đó đây, mà ngài là gì của công tử đó vậy?

_ Kỳ Lôi hiện tại nghe nói nàng có ở đây, hẳn mừng không thể tả được, nhưng nhìn xuống y phục nàng mặc dính đầy máu đỏ tươi, lòng ngực hẳn như sắp vỡ nát, gương mặt không còn giữ được bình tĩnh hẳn hỏi chủ quán : vậy công tử ấy ở phòng nào? Chủ quán nhìn Kỳ Lôi ái ngại không nói, Kỳ Lôi lặp lại lần nữa : ở phòng nào? Chủ quán nhìn vẻ mặt nổi giận của hẳn mà cả người run rẩy, ông chậm chạp lên tiếng : quy định không thể nói được những việc của khách hàng mong ngài hiểu cho tôi.

_ Gương mặt hẳn giờ đây tỏa đầy khí lạnh bức người, hẳn nhìn sang các y vệ nói : bao vây quán này, mời hết khách ra cho ta! nhận được lệnh các y vệ lớn tiếng : Dạ!tuân lệnh chủ nhân, khách đều được mời ra hết, giờ quán chỉ có người của Kỳ Lôi, hẳn lại từ tốn nói với chủ quán, : công tử đó là nữ giả nam nhân, nàng là nương tử của ta, nàng giận ta nên giả nam bỏ đi chơi, không ngờ trên đường đi gặp phải bọn cướp nên mới bị thương ,bây giờ ông có thể nói được chưa? Chủ quán tròn mắt kinh ngạc nhìn Kỳ Lôi, ông lắp bắp nói: phòng số năm thừa ngài, vừa nghe xong Kỳ Lôi liền nhanh chân đi lên lầu đứng trước cửa phòng ,tay đưa lên đẩy cửa,không ngờ cửa đã bị nàng khóa từ bên trong, nhanh trí hẳn đi qua phòng kế bên trèo ra cửa sổ đi vào phòng nàng bằng cách trèo cửa sổ, chân thật nhẹ nhàng không tạo ra tiếng động, bước đến bên bàn, thấy thức ăn còn dở dang,nhìn chung quanh ,nhìn sàn nhà vết máu văng tung tóe,phía góc phòng có một cây chủy thủ còn dính máu nằm ở đó, chắc lúc nàng rút nó ra máu mới nhiều như vậy, bước chân tiến đến bên giường mắt nhìn thấy Uyên Nghi nằm đó với tư thế nằm sắp, vết thương trên lưng vẫn đang ra máu, và cả bên tay trái vết thương cũng chưa dừng chảy máu, ngồi xuống giường hẳn nhìn kỹ mặt nàng, gương mặt đã tái xanh vì mất máu, và mặt mũi, không kim được tay đưa lên vuốt nhẹ mặt nàng, hôn lên cánh môi mềm mại của nàng, giờ đây hẳn đã quyết định không để nàng rời xa hẳn một lần nào nữa, dùng ngón tay điểm huyệt đạo của nàng, không cho nàng cơ hội trốn nữa, đi ra mở cửa phòng, quay lại đeo tai nài nàng lên vai hẳn, rồi cuối xuống ôm bế nàng vào lòng đi xuống lầu với sự kinh ngạc của chủ quán, Kỳ Lôi dùng chân bước nói với Ảnh Dạ : người đưa cho chủ quán hai mươi lượng vàng xem như bù lỗ cho ông ấy, và chuẩn bị xe ngựa hồi phủ !,nói xong hẳn ôm Uyên Nghi ra xe ngựa, trả tiền xong cả đoàn người ngựa rồi đi còn chủ quán thì vui như mở hội.

_ Chỉ có mình Uyên Nghi lúc này vẫn ngủ say nàng không hay mình đã bị đưa trở lại phủ đại tướng quân, ôm nàng trong lòng hẳn vô cùng yêu thương, cứ chút lại hôn môi nàng, rồi lại kiểm tra trán ,hẳn sợ nàng sẽ bị sốt, cứ ôm như vậy đến khi về đến phủ tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 12_12

_ Chỉ có mình Uyên Nghi lúc này nàng vẫn ngủ say, nàng không hay mình đã bị đưa trở lại phủ đại tướng quân, ôm nàng trong lòng hẳn vô cùng yêu thương, cứ chửi lại hôn môi nàng, rồi lại kiểm tra trán nàng, hẳn sợ nàng sẽ bị sốt, cứ ôm như vậy đến khi về đến phủ tướng quân.

_ Đoàn người ngựa về đến phủ, Tiểu Phúc Tử thấy chủ tử của mình đã về, lòng hớn hở vội chạy ra nghênh đón, hai tay ôm quyền đầu cúi thấp thi lễ nói : mừng chủ tử đã về, Kỳ Lôi ôm Uyên Nghi xuống xe ngựa, rồi đi thẳng vào sương phòng, đặt nàng lên giường lớn của hắn, người hắn lúc này quay sang Phúc Tử đang đứng đợi lệnh ở phía sau, Kỳ Lôi khẽ lên tiếng nói : người đi chuẩn bị cho ta, một chậu nước ấm, mấy bộ y phục nữ nhân, loại vải lụa tốt nhất, mềm mại, và mang vào thùng thuốc của ta còn để ngoài xe ngựa : dạ chủ tử!

_ Dứt lời Phúc Tử quay lưng chạy ra khỏi phòng để chuẩn bị những thứ chủ tử dặn.

_ Kỳ Lôi bước chân hướng về phía giường lớn đi lại, hắn nhẹ nhàng ngồi lên giường, ánh mắt vẫn say đắm ngắm nữ nhân đang ngủ say, trên lưng vết thương vẫn đang ra máu, làm ướt hết một khoản y phục của nàng, cứ chỉ ôn nhu hắn đưa tay lên vuốt trên mái tóc của nàng miệng hắn lầm thầm nói : Uyên Nghi ! Ta xin lỗi nàng, ta yêu nàng Uyên Nghi.

_ Cốc...cốc...cốc, tiếng gõ cửa vang lên, tiếp theo là tiếng Phúc Tử : chủ tử! nô tài đem đồ người cần đến ạ. :ừ người vào đi, được lệnh Phúc Tử mở cửa, tay ôm thùng thuốc cùng y phục, còn theo sau là một nô tài khác, trên tay ôm chậu nước bước vào theo, họ để tất cả lên bàn, rồi cúi đầu thi lễ lui ra.

_ Trong phòng giờ còn có hắn và nàng, Kỳ Lôi cẩn thận khóa chắc cửa, đi đến bên giường, cởi bỏ y phục đã dính đầy máu của nàng xuống, dùng khăn nhúng nước ấm lau sạch vết máu chung quanh vết thương, rồi rắc được liệu lên vết thương băng lại, hắn lại lau sạch thân thể nàng, phải rất khó khăn hắn mới chặn lại được đục hòa, khi mất đối trước thân thể như ngọc của nàng, người mà hắn quyết tâm sẽ cưới làm nương tử, vì tình hình hiện tại nàng đang giận hắn, và cũng đang bị thương, chứ hắn cũng không có tốt như vậy nha. Thay y phục cho nàng xong, kéo chăn đắp cẩn thận cho nàng, dọn dẹp những đồ dơ, hắn chạy sang phòng bên ngâm nước lạnh hạ hỏa.

_ Lúc này bên sương phòng của Tước Thiên hắn được y vệ báo cáo lại biểu đệ đã tìm được người về, hắn biết đệ ấy còn phải chăm sóc nữ nhân đó, chắc lát cũng sang thưa chuyện với hắn, nhưng mà Tước Thiên đợi hơn hai canh giờ mà chẳng thấy bóng dáng biểu đệ đâu cả, vừa tò mò, vừa lo lắng không biết nữ tử kia có bị thương nặng không? Cuối cùng Tước Thiên đành bảo hắc y vệ đi qua gọi biểu đệ sang đây.

_ Kỳ Lôi sau khi tắm hạ hỏa, thay y phục đi đến bên giường, trèo lên kéo chăn nằm xuống bên nàng, ngửi mùi tóc nàng, cánh tay đặt lên eo Uyên Nghi từ từ tiến vào mộng đẹp, hắn thật sự rất mệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chương 12_13

_ Kỳ Lôi sau khi tắm hạ hỏa, thay y phục, đi đến bên giường trèo lên kéo chăn nằm xuống bên nàng, ngửi mùi tóc nàng, cánh tay đặt lên eo uyên nghi từ từ tiến vào mộng đẹp, hắn thật sự rất mệt rồi.

_ Mắt vừa nhắm không bao lâu, ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa, cốc... cốc... cốc, tiếng nói của hắc y vệ khẽ vang: tam vương gia ! Chủ nhân cho mời ngài qua thư phòng thưa vương gia.

_ Kỳ Lôi nghe tiếng gọi đôi mắt mở to, miệng khẽ trả lời : ừ ta sang ngay, hắc y vệ nghe được câu trả lời, hắn quay đầu rời khỏi, Kỳ Lôi uể oải ngồi dậy, hai tay với hạ màn giường ngủ xuống, kéo đắp chăn cho Uyên Nghi cẩn thận, hắn đi ra lấy áo khoác mặc vào, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi sương phòng.

_ Chân bước ra khỏi phòng đi vài bước Kỳ Lôi lên tiếng gọi người đâu? Từ phía trên hai thân ảnh, một y phục trắng, một y phục đen, cả hai quỳ xuống hai tay ôm quyền thi lễ nói : Ảnh Tuyết, Ảnh Dạ tham kiến chủ nhân. Kỳ Lôi nét mặt điềm đạm nhìn họ khẽ nói : các người đứng lên cả đi, ta gọi hai người là có việc giao cho hai người.

_ :Dạ chủ nhân căn dặn!

_ Hai người thấy nữ nhi nằm trong đó chứ ? Cả hai gật đầu, các người phải bảo vệ cho nàng luôn an toàn, và nhớ không để nàng trốn đi, và cũng không cho một ai ở bên ngoài tiếp xúc nàng, nếu cần thiết cứ điều thêm y vệ để bảo vệ nàng, nhớ an toàn của nàng ta giao cho huynh đệ các người đó, nàng mà xảy ra sơ xuất gì, các người cùng chôn theo nàng.

_ Hai vạch đen thui hiện rõ trên trán của hai hắc y vệ, lưng họ đổ đầy mồ hôi, cả người run lên vì sợ, mặt dù chủ nhân của họ không nóng nảy như nhị vương gia, nhưng về phần ác độc, thật cũng không kém phần, lúc này đây hai hắc y vệ chỉ biết cúi đầu không dám nói, Kỳ Lôi liếc nhìn họ lại nói : ta đi qua thư phòng của vương huynh, các người hãy đứng trước cửa mà trông chừng nàng, không cho bất cứ kẻ nào vào làm phiền nàng.

_ :Dạ chủ nhân!

_ Lời nói vừa xong, Kỳ Lôi bước chân thư thả hướng thư phòng của vương huynh mà đi đến, còn hai hắc y vệ liền đi đến trước cửa sương phòng đứng gương mặt họ khỏi ngộ, tướng mạo phi phàm, trên tay người ôm thanh đao, người kia ôm huyết kiếm, cả người tỏa ra một khí lạnh lùng, y phục một đen

,một trắng nhìn càng thêm sắc lạnh, không ai dám đến gần.

_Tại thư phòng của Tước Thiên hần đang ôn nhu vẽ tranh, Kỳ Lôi bước vào, hai tay ôm quyền thi lễ nói : vương huynh đệ đã đến, nghe tiếng biểu đệ Tước Thiên dừng vẽ, ngược mắt nhìn sang biểu đệ khẽ lên tiếng : biểu đệ ngồi đi, đệ tìm được người về rồi phải không? Kỳ Lôi khẽ gật đầu, : vậy thương thế của cô nương ấy có nghiêm trọng lắm không đệ? Lúc này gia nhân bước vào mang cho bọn họ trà thơm và bánh ngọt rồi cuối đầu thi lễ lui ra, tay Kỳ Lôi cầm lên tách trà uống một ngụm, giọng nói từ tốn, ánh mắt nhìn vương huynh,miệng lại nói : nàng ấy bị chủy thủ chém vào cánh tay,lại thêm vết thương cũ, do nàng vận động mạnh nên đã rách ra, đệ đã băng bó lại cho nàng rồi, giờ bồi bổ và uống thuốc đầy đủ, nghĩ ngại sẽ chóng khỏe lại. Ủ vậy cũng mừng, ta lo lắng không biết vết thương có nguy hiểm không.

_:Giờ cô nương đó ngủ rồi sao? : Dạ nàng đang ngủ, đệ đã điểm huyết của nàng, dù có thức dậy thì nàng cũng không có khả năng trốn đi được, Kỳ Lôi khó chịu khi nói về việc này, Tước Thiên đôi mày kiếm khẽ chau lại nhìn biểu đệ,hắn không nghĩ biểu đệ của hắn lại hành động như vậy, : sao đệ lại làm vậy? Nếu cô ấy lại vì chuyện này rồi giận đệ thêm thì sao?

_ Nét mặt Kỳ Lôi lúc này đầy biến hóa, nội tâm dần vật khổ sở, đôi mục quan lộ nét đau lòng nhìn Tước Thiên nói : trước mắt cứ để vậy, đệ không biết làm sao, nàng ấy ghét đệ nên mới bỏ đi,nhưng đệ thì không thể buông tay được vương huynh à.

_ Mà thôi huynh nói về chuyện cha con tên gian thần kia đi ,huynh định tính làm sao? Tước Thiên hần biết biểu đệ của mình không muốn mình xen vào việc riêng của đệ ấy, hần đành im lặng nói về chuyện khác : sáng mai đệ và ta vào triều trình tấu lên hoàng thượng, ta đã gửi tấu chương cùng chứng cứ về tội của họ cho hoàng thượng rồi, ngày mai chúng ta vào để hoàng thượng ban chiếu chỉ mà làm thôi, : được sáng mai đệ đi cùng huynh, nương tử của huynh,nàng ấy đỡ hơn nhiều không? : Tốt hơn nhiều rồi biểu đệ,ta cảm ơn biểu đệ rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 12_14

_Được sáng mai đệ đi cùng huynh,nương tử của huynh nàng ấy đỡ hơn nhiều không? : tốt hơn nhiều rồi đệ, ta cảm ơn biểu đệ rất nhiều.

_Buổi sáng tại hoàng cung Tước Thiên cùng Kỳ Lôi hai tay ôm quyền thi lễ : chúng thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế, : miễn lễ các đệ đều đứng lên đi, ta đã đọc tấu chương do nhị đệ trình lên cùng chứng cứ,ta đã có chủ ý của mình.

_ Vua Vĩnh Phúc chân đi đến bàn, tay cầm lấy thanh thượng phượng bào kiểm đưa đến trước mặt Tước Thiên, nét mặt nghiêm nghị nhìn hai biểu đệ nói : ta trao thượng phượng bào kiểm cho hai đệ cùng lệnh bài, ta trao quyền xử lý vụ việc này cho hai đệ, hãy thay ta xử tội bọn chúng ,không cần lo lắng, chém trước tâu sau , " nhị vương gia, tam vương gia nhận lệnh", : Dạ ! Chúng thần y lệnh hoàng thượng, Tước Thiên hai tay đón lấy kiểm cùng lệnh bài đứng lên, ba cặp mắt không hẹn lúc này cùng nhìn nhau khẽ gật đầu như hiểu ý .

_Vĩnh Phúc nhìn nhị đệ lên tiếng hỏi : Trương Dạ Yến sức khỏe của nàng ấy tốt hơn nhiều không? : đã để cho hoàng huynh bận tâm, nương tử, nàng ấy đã khỏe hơn nhiều rồi thưa hoàng huynh,vậy tốt rồi .

_ Đôi mục quan Vĩnh Phúc nhìn qua phía tam đệ nói : tam vương đệ ,theo ta biết đạo gần đây biểu đệ không có về vương phủ ,mà chỉ ở bên phủ đại tướng quân của nhị đệ mà thôi đúng không hùm?

_ : Hà!... Chuyện đó,...Kỳ Lôi ngập ngừng không biết nên nói thế nào, nên đầu cứ cúi xuống để né tránh ánh mắt soi mói của vị huynh trưởng này. Vĩnh Phúc nhíu miệng cười ánh mắt nhìn Kỳ Lôi nói tiếp : hoàng thúc hôm qua người vào gặp ta, người phản nản về đệ đó, ý của hoàng thúc muốn đệ sớm thành thân .

_ : Sao! Thành thân ư?

_ : Đúng là ý đó !

_ Không!... Đệ không thành thân ,nhưng nếu có thành thân, thì nương tử của đệ sẽ do đệ chọn , đệ sẽ không lấy người mà đệ không yêu , cuối xin hoàng huynh cho phép đệ tự quyết định hôn sự của mình. Nét mặt Vĩnh Phúc có ý cười khi người gặp họa nhưng không dám thể hiện rõ , hần nhìn biểu đệ thái độ cố gắng nghiêm trọng nói : theo ta biết từ trước nay đệ không có thích nữ nhi, đệ chỉ thích chữa bệnh, và lên núi tìm thảo dược, nếu đợi cho đệ chọn thì biết đến khi nào đệ mới thành thân, chi bằng ta mai mối cho biểu đệ, và làm chủ hôn cho đệ luôn vậy.

_:Không!...Đệ không cần hoàng huynh lo, đệ có người trong tim rồi, chỉ có nàng ấy ngoài ra đệ sẽ không cưới ai cả huynh có biết không? Kỳ Lôi sắc mặt giận dữ,trong giọng nói không có sự bình tĩnh nhìn Vĩnh Phúc nói lớn tiếng.

_ :Tam vương gia ! Đệ hơi quá với hoàng thượng rồi đó, Tước Thiên lên tiếng nhắc nhở, Kỳ Lôi nghe Tước Thiên nói hần chợt nhớ, người huynh trưởng này không phải bình thường, mà người là vua của một nước nha.

_ Hai tay Kỳ Lôi ôm quyền quay sang Vĩnh Phúc cuối đầu tạ lỗi : xin hoàng huynh tha tội ! : Tam đệ! không sao đâu, ta đùa đệ mà thôi, ta biết đệ có người mình yêu, ta đã nói với hoàng thúc, chuyện thành thân ta cho quyền hai đệ tự định đoạt, và không có bất cứ ai được quyền ngăn cản, nên các đệ

cứ an tâm, các đệ xử xong vụ án này, ta chính thức định ngày làm hôn sự cho hai đệ, : chúng đệ đa ta hoàng huynh. Thôi hai đệ lui về lo việc đi, : dạ! chúng đệ xin phép cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 12_15

_ Thôi hai đệ lui về lo việc đi, : dạ chúng đệ xin phép cáo từ.

_ Hai thân ảnh rời khỏi cung điện, giờ phút này chỉ còn lại Vĩnh Phúc trong điện, tướng mạo uy nghiêm hấn ngồi trên bệ rồng, nét mặt tối sầm, hai tay nắm lại thành quyền, miệng nói thầm: Lý Trần ơi!... Lý Trần! Người bức trung, thì đừng trách sao ta đây ra tay độc ác, người dám cả gan đụng tới huyết mạch dòng họ Trần của ta, thì cả nhà các người phải xuống dưới hầu hạ cho đứa cháu bảo bối của ta. Đồi mạt quan đồ ngẫu vì tức giận, hấn lớn tiếng gọi : người đâu ! Dứt lời từ bốn phía xuất hiện một toáng người áo đen, hai tay ôm quyền họ quỳ xuống trước mặt hấn thi lễ : tham kiến chủ nhân, các người đứng lên đi !.

_ :Ta giao nhiệm vụ cho các người, ngay lập tức đến phủ thừa tướng, đem cả nhà Lý Trần giết ! Nhưng làm trong êm đềm, không kinh động đến gia nhân, những người đồ tha cho họ, chỉ trừ gia đình Lý Trần không được chừa lại mầm mống về sau ,các người đã hiểu chứ, giải quyết trước khi các biểu đệ của ta đến, các người rõ chưa? : Dạ chúng tiểu nhân đã rõ thưa chủ nhân. : Vậy các người lui ra đi làm đi ,: dạ chúng tiểu nhân xin phép lui ra, cánh tay Vĩnh Phúc phát nhẹ ra hiệu họ lui ra.

_ Toàn bộ các y vệ lúc này đã rời khỏi, tâm tình của Vĩnh Phúc sau khi phân phó giải quyết xong vấn đề làm hấn đầu bao nhiêu năm, giờ phút này hấn thật nhẹ lòng, hấn nghĩ : nếu như Lý Trần không tiếp tay với giặc, mưu đồ soán ngôi vua, và không làm chết hài nhi của nhị đệ mà hấn yêu quý nhất, thì hấn sẵn lòng tha thứ hết cho Lý Trần, nhưng ông ta đã chạm đến giới hạn cuối cùng của hấn rồi, thì đừng mong sống sót.

_ Bước chân an ổn hấn đi về phía cung của nữ nhân mà hấn yêu thương sâu sắc, và hấn chỉ có mỗi mình nàng mà thôi, Uyển Ngọc hoàng hậu của hấn ,Vĩnh Phúc cũng như các biểu đệ trong tim chỉ có thể dung nạp được một người, và hấn khác hấn với các vua khác, trong hoàng cung này hấn không có tam cung lục điện ,chỉ có một hoàng hậu là nữ nhân của hấn, cùng với mẫu hậu, và các quận chúa mà thôi, phụ hoàng của hấn chỉ có mỗi hấn là nam, còn những người phi của phụ hoàng hạ sanh toàn nữ nhi ,nên khi truyền ngôi cũng không có gì âm ỉ, còn hai biểu đệ kia chơi với hấn từ nhỏ ,một người thì lo học chữa bệnh không mần danh vọng, còn người kia thì từ nhỏ đã theo xác bên hấn, bảo vệ cho hấn, vì vậy phải nói rằng cuộc sống của hấn thật khá là hạnh phúc ,so với các triều đại khác.Đối với hấn như vậy đã là an ổn rồi,nên hấn rất chú trọng chăm lo đến cuộc sống của bá tánh, không để họ phải chịu lầm than khổ sở, đó là lý tưởng sống của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 12_16

_ Đối với hấn như vậy đã là an ổn rồi, nên hấn rất chú trọng chăm lo đến cuộc sống của bá tánh, không để họ phải chịu cảnh lầm than khổ sở, đó là lý tưởng sống của hấn.

_ Lúc này tại phủ thừa tướng chuẩn bị có một sự việc kinh khủng, cuộc thanh trừ tên phản bội.

Trên nóc tường những tên hắc y đang chia nhau ra mà làm việc, Lý Trần đang ngồi đọc sách tại thư phòng, ba hắc y bất ngờ xuất hiện kế bên mà Lý Trần không hề hay biết, đến khi một vật sáng và lạnh được đặt lên cổ ông ta ,lúc này đã không còn kịp nữa, một hắc y nhân nói : Lý Trần ông âm mưu cùng giặc, ý muốn soán ngôi vua, bắt cóc nương tử của tam vương gia, hai tội lớn này không thể tha, chúng ta tiễn ông đi trước vậy.

_ Dứt lời... xoạt...một đường chém ngang cổ, thân thể Lý Trần gục xuống bàn tắt thở, ba hắc y nhân kiểm tra thấy người đã chết, cả ba thân ảnh nhẹ nhàng rời khỏi thư phòng không một ai phát hiện.

_ Tại sương phòng của thừa tướng ,thừa tướng phu nhân đang nằm nhắm mắt hưởng thụ nữ tì xoa bóp, những hắc y nhân xuất hiện, một người bước lên đánh nhẹ vào sau óc nữ tì, nữ tì bất tỉnh, một y nhân khác đi đến tay cầm tấm chăn ,đề lên mặt của phu nhân thừa tướng, thân thể vùng vẫy muốn thoát nhưng không thể, y nhân muốn kết thúc sớm nên tay cầm kiếm nhắm ngay cổ họng, chém ngang, máu từ đó phun ra, ít giây sao cả thân thể nằm yên người đã tắt thở, cả mấy hắc y nhân, cũng lặng lẽ rời khỏi đó.

_ Kể đến là hai người con của Lý Trần họ cũng bị giết trong im lặng, những gia nhân trong phủ không hề hay biết gì, đến khi Tước Thiên, cùng Kỳ Lôi dẫn quân lính đến bao vây, khám xét cùng bắt người, thì lúc này tất cả đều hoảng hốt phát hiện gia đình Lý Trần đã bị giết từ bao giờ rồi.

Tước Thiên ra lệnh tịch thu tài sản của Lý Trần, phân chia cho các gia nhân trong phủ để họ có vốn về quê làm ăn sinh sống, còn những quân lính thì theo Tước Thiên về doanh trại, Kỳ Lôi nhìn Tước Thiên nói : đệ về tướng phủ trước, vương huynh vào cung trình báo với hoàng thượng sự việc này đi, nữ nhân của đệ chắc giờ này nàng giận xanh cả mặt luôn rồi đó, đệ phải đi dỗ dành nàng đây. Tước Thiên trợn mắt nhìn biểu đệ miệng lầm thầm: cái tên mê sắc đẹp, khinh huynh trưởng này, thật là làm mất mặt hoàng thất quá đi. Kỳ Lôi nhìn vương huynh hấn nở nụ cười giảo hoạt, quay lưng rời khỏi phủ thừa tướng.

Tước Thiên thu xếp xong tất cả , rồi vội vào cung báo cáo sự việc cho hoàng thượng, Vĩnh Phúc nhìn biểu đệ miệng khẻ nói : vậy là được rồi, chúng đệ từ nay sẽ sống vui vẻ hạnh phúc không cần lo có người hại gia đình mình, ta thật xin lỗi đệ , vì đã không nghiêm minh để gian thần tác quái, làm cho đệ cùng gia đình phải mất mát lớn như thế, đó một phần là lỗi của ta. Tước Thiên hai tay ôm quyền nhìn hoàng huynh nói : đệ nào dám nhận, xin hoàng huynh đừng phiền muộn nữa, Lý Trần cùng đồng bọn, gia đình hắn đã chết, vậy mối hận cũng đã xóa sạch, từ nay hãy sống tốt vui vẻ là được rồi.

_ : Đệ nghĩ được vậy ta vui lắm, thôi đệ về nghỉ ngơi đi, ta cũng về tẩm cung với hoàng hậu : Dạ đệ xin phép cáo lui, dứt lời Tước Thiên quay lưng rời khỏi điện, còn Vĩnh Phúc cũng nhân hạ bước đi hướng tẩm cung của hoàng hậu mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 13 Chị Em Gặp Mặt

ấy vừa cảm kích, vừa đau lòng, và xen lẫn hạnh phúc trong đó. Ta thật tâm thật dạ muốn được nắm tay nàng cùng với nhau hai ta sống hạnh phúc đến ngày tóc bạc, nhìn con cháu lớn lên nàng có hiểu trái tim ta không?

_ :Ta thật rất xin lỗi nàng, ta có thái độ quá phản kích, quá nóng nhiệt ,nhưng nó xuất phát vì ta quá yêu thương nàng ,nhưng không ngờ điều đó đã làm nàng bị tổn thương, ta xin lỗi nàng Uyên Nghi. Ta nói nghe điều này nha, chỉ có nàng mới làm ta mất kiểm soát như vậy, ở bên nàng ta luôn mất đi sự bình tĩnh, và không biết làm gì mới là đúng nữa Uyên Nghi à

_ Uyên Nghi lúc này đơ và ngu ra ,lỗi tai gần như muốn ù luôn, nghe những lời thổ lộ của tên nam nhân này, tim nàng đập loạn vì quá xúc động, mặt nóng bừng không biết lý do. Thật ra nàng cũng rất thích hắn, nhưng vì hành động vội vã của hắn đã làm nàng sợ, mặc dù thân là đặc cảnh, là tình báo, đối diện với bản giết nàng không hề sợ hãi, duy nhất về chuyện nam nữ thân mật là nàng rất bảo thủ, cách sống nàng tự ép bản thân phải tuân thủ, trong đội nàng được đặt biệt danh là bà cụ non đó nha.

_ Tim Uyên Nghi đã bị rung động với những lời thổ lộ của Kỳ Lôi,nhưng trong lúc này nàng không thể nói được gì vì bị điểm huyết, nàng tức không chịu được. Kỳ Lôi nằm đợi nàng trả lời với những gì hắn thổ lộ, nhưng đợi mãi không thấy nàng nói gì, hắn lại cho là nàng còn giận mình, nên hắn lật người cho nàng mặt đối diện với mình, hắn cúi xuống hôn lên cánh môi xinh đẹp của nàng, lưỡi hắn vại mở môi nàng tiến sâu vào bên trong mà du ngoạn, hắn liếm mút hết những vị ngọt chỉ của riêng nàng, nụ hôn càng lúc càng sâu, Uyên Nghi bị hôn đến đầu óc quay cuồng, muốn khấn cự vì khó thở, nhưng không thể làm gì được, hắn chỉ dừng lại khi thấy nàng gương mặt tím tái vì khó thở, lúc đó hắn mới chịu tha cho môi nàng.

Được thả ra Uyên Nghi cố gắng hích vào không khí cho bản thân đỡ mệt , mắt phượng nàng liếc hắn tỏ ý không vui, hắn nhìn nàng thật ôn nhu nói : ta xin lỗi nàng, nhưng nàng có thể hứa, nàng sẽ ở lại bên ta như vậy có được không? Đừng bỏ rơi ta,nàng muốn gì ta cũng sẽ theo ý nàng, miễn là nàng luôn ở bên ta là được, nàng hứa với ta nha? Hắn dừng lại lời nói, đôi mắt quan nhìn nàng chờ đợi, một khắc trôi qua hắn không nghe thấy nàng trả lời, con giận dữ lúc này bùng phát, hắn buồn người nàng ra và lớn tiếng gào thét : tại sao? Tại sao nàng lại đối với ta như vậy?.

_ Nàng ghét ta đến mức này sao? không thể sống cùng ta được sao? Ta yêu nàng nhiều lắm Uyên Nghi oi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chương 13 Chị Em Gặp Mặt 1

_ Dạ đệ xin phép cáo lui,dứt lời Tước Thiên quay lưng rời khỏi điện, còn Vĩnh Phúc cũng nhân hạ bước đi hướng tẩm cung của hoàng hậu mà đến.

_ Sau khi rời khỏi phủ thừa tướng, Kỳ Lôi vội vàng trở về phủ đại tướng quân,chân bước nhanh về sương phòng , vừa vào phòng hắn đi đến nơi giường lớn để xem nữ nhân trong lòng hắn đã dậy chưa?

_ Vừa đến bên giường hắn đã chạm phải ánh mắt đầy bất ngờ của nàng mở to nhìn hắn, vì bị điểm huyết nên Uyên Nghi không thể động dậy, và nói gì được , nàng chỉ biết dùng ánh mắt để biểu lộ cảm xúc , hắn thấy nàng đã dậy, môi hắn khẽ nhếch mép cười, hắn trèo lên giường nằm xuống kế bên nàng, hai cánh tay vương ra ôm lấy eo nhỏ kéo nàng nằm gọn vào lòng hắn, tay đưa lên vuốt nhẹ mái tóc của nàng, rồi lại vuốt ve mặt nàng.

_ Nằm trong lòng tên nam nhân này Uyên Nghi có một cảm giác rất an toàn, và áp áp trên người hần tỏa ra mùi thơm nhẹ dễ chịu, làm cho nàng hơi đắm chìm, khoảnh khắc này Uyên Nghi thầm ước sẽ như thế này mãi mãi đừng biến mất.

_ Trong lúc nàng đang đắm chìm trong suy nghĩ bỗng nhiên hần lên tiếng hỏi nàng:sao nàng lại bỏ rơi ta một mình ở đây mà đi vậy? Ta đã rất tuyệt vọng khi biết nàng bỏ đi, ta yêu nàng Uyên Nghi à, thật sự là rất yêu, từ trước đến nay ,nữ nhân nguyện theo ta không ít, nhưng ta không mản, ta chỉ mãi lo việc chữa bệnh, đi khắp nơi học hỏi về thuật chữa bệnh để cứu người , nói đúng hơn chưa từng có ai làm trái tim ta rung động, ngoại trừ nàng thôi Uyên Nghi của ta.

_ Kể từ ngày gặp nàng nơi quán trà, ánh mắt nàng nhìn ta lúc đó,thì ta đã xác định nàng là người nắm giữ trái tim ta, là vận mệnh của đời ta,vì cứu ta mà nàng bị thương, tim ta lúc ấy vừa cảm kích, vừa đau lòng, và xen lẫn hạnh phúc trong đó.

_ Ta thật tâm thật dạ muốn được nắm tay nàng cùng với nhau hai ta sống hạnh phúc đến ngày tóc bạc, nhìn con cháu lớn lên nàng có hiểu trái tim ta không?

_ :Ta thật rất xin lỗi nàng, ta có thái độ quá phản kích, quá nồng nhiệt ,nhưng nó xuất phát vì ta quá yêu thương nàng ,nhưng không ngờ điều đó đã làm nàng bị tổn thương, ta xin lỗi nàng Uyên Nghi. Ta nói nàng nghe điều này nha, chỉ có nàng mới làm ta mất kiểm soát như vậy, ở bên nàng ta luôn mất đi sự bình tĩnh, và không biết làm gì mới là đúng nữa Uyên Nghi .

_ Uyên Nghi lúc này đơ và ngu ra ,lỗ tai gần như muốn ù luôn, nghe những lời thổ lộ của tên nam nhân này, tim nàng đập loạn vì quá xúc động, mặt nóng bừng không biết lý do.

_ Thật ra nàng cũng rất thích hần, nhưng vì hành động vội vã của hần đã làm nàng sợ, mặc dù thân là đặc cảnh, là tình báo, đối diện với bản giết nàng không hề sợ hãi, duy nhất về chuyện nam nữ thân mật là nàng rất bảo thủ, cách sống nàng tự ép bản thân phải tuân thủ, trong đội nàng được đặt biệt danh là bà cụ non đó nha.

_ Tim nàng đã bị rung động với những lời thổ lộ của Kỳ Lôi,nhưng trong lúc này nàng không thể nói được gì vì bị điểm huyết, nàng tức không chịu được.

_ Kỳ Lôi nằm đợi nàng trả lời với những gì hần thổ lộ, nhưng đợi mãi không thấy nàng nói gì, hần lại cho là nàng còn giận mình, nên hần lật người cho nàng mặt đối diện với mình, hần cúi xuống hôn lên cánh môi xinh đẹp của nàng, lưỡi hần cạy mở môi nàng tiến sâu vào bên trong mà du ngoạn, hần liếm mút hết những vị ngọt chỉ của riêng nàng, nụ hôn càng lúc càng sâu, Uyên Nghi bị hôn đến đầu óc quay cuồng, muốn khản cự vì khó thở, nhưng không thể làm gì được, hần chỉ dừng lại khi thấy nàng gương mặt tím tái vì khó thở, lúc đó hần mới chịu tha cho môi nàng.

_ Được thả ra Uyên Nghi cố gắng hích vào không khí cho bản thân đỡ mệt , mắt phượng nàng liếc hần tỏ ý không vui, hần nhìn nàng thật ôn nhu nói : ta xin lỗi nàng, nhưng nàng có thể hứa với ta, nàng sẽ ở lại bên ta như vậy có được không?

_ Đừng bỏ rơi ta,nàng muốn gì ta cũng sẽ theo ý nàng, miễn là nàng luôn ở bên ta là được, nàng hứa với ta nha?

_ Hần dừng lại lời nói, đôi mục quan nhìn nàng chờ đợi, một khắc trôi qua hần không nghe thấy nàng trả lời, con giận dữ lúc này bùng phát, hần buồn người nàng ra và lớn tiếng gào thét : tại sao?Tại sao nàng lại đối với ta như vậy?.

_ Nàng ghét ta đến mức này sao? không thể sống cùng ta được sao? Ta yêu nàng nhiều lắm Uyên Nghi,gương mặt hần giận dữ, đôi mắt đỏ hoe hần nhìn nàng. Uyên Nghi nhìn hần đau khổ như vậy tim nàng như bị ai bóp chết, nàng rất muốn nói nàng đã hết giận hần,và sẽ luôn ở bên hần, vì nàng cũng yêu thích hần, nhưng trời ơi,miệng nàng cứng ngắc.

_ Uyên Nghi đau đón hai dòng nước mắt đã không ngừng rơi xuống, Uyên Nghi dồn hết sức lực ,hích sâu vào, ép hơi ra miệng ,nàng sử dụng môn khí công để thử giải huyết đạo, và lần dùng sức này Uyên Nghi đã thành công giải được, nàng chỉ kịp nói được ba từ...ta yêu chàng, tiếp theo là một ngụm máu từ miệng nàng trào ra, Uyên Nghi ngã đầu lên vai hần nhắm mắt bất tỉnh.

_ Kỳ Lôi nghe được nàng nói yêu mình, chưa kịp vui thì một màn kết tiếp làm cho hần hoảng loạn ôm cả người nàng mà gào thét...Uyên Nghi... nàng bị sao vậy?... nàng mở mắt ra nhìn ta đi...Uyên Nghi!.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Chương 13_01

_ Kỳ Lôi nghe được nàng nói yêu mình, chưa kịp vui thì một màn kết tiếp làm cho hần hoảng loạn, ôm cả người nàng mà gào thét... Uyên Nghi... nàng bị sao vậy?... nàng mở mắt ra nhìn ta đi... Uyên Nghi.

_ Lúc này Tước Thiên cùng Trương Dạ Yến đang cùng nhau chơi cờ,tiếng gõ cửa vang lên cốc... cốc... theo sau là tiếng nói của hắc y vệ Thanh Uy: chủ nhân bên tam vương gia có gì đi không ổn, có người báo tam vương gia đang gào thét trong sương phòng , : sao? Đề ấy bị gì sao? : được ta qua ngay ,Dạ Yến nghe được cũng đứng lên đi theo phu quân sang thăm tam đệ ,hần cũng không ngần cản nường từ, hai bàn tay hần bế cả người nường từ lên ,ôm vào lòng hướng của phòng đi ra ,thì triển khinh công hướng sương phòng Kỳ Lôi mà đến.

_ Vừa đến cửa phòng Tước Thiên đã nghe được tiếng gào cùng tiếng khóc của biểu đệ, hai hắc y vệ nhìn thấy người tới là nhị vương gia, hai người vội ôm quyền thi lễ với Tước Thiên, rồi đưa tay mở cửa cho hai chủ nhân đi vào.

_ Tước Thiên cùng nương tử đi thẳng vào bên trong chỗ giường lớn, đôi mành kiềm của hắc chột châu lại khi nhìn thấy một màn trước mắt, biểu đệ của hắc trong lòng ôm nữ nhân đã bất tỉnh, trên thân cả hai đều là máu đen, gương mặt biểu đệ thì lộ rõ sự sợ hãi, hoảng loạn, đôi mục quan đắm lệ. Tước Thiên bước đến gần lên tiếng gọi : tam đệ...tam đệ Kỳ Lôi...nàng ấy bị sao vậy?

_ Kỳ Lôi lúc này nghe được tiếng nói quen thuộc, hắc ngược mặt nhìn lên, thấy được người đứng là vương huynh của mình, hắc vẽ mặt đau khổ nhìn vương huynh nói : đệ đang tức giận vì đệ bảo nàng hứa ở lại bên đệ, mà đội hoải không thấy nàng trả lời, nàng chỉ khóc, nhưng một lát sau nàng có vẻ mệt nhọc nói, nàng yêu đệ, bỗng máu từ miệng nàng phun ra và nàng gục đầu bất tỉnh luôn, đệ không biết nàng bị gì, đệ đã bảo người gọi Triệu Thái Y đến rồi.

_ Tước Thiên nghe biểu đệ nói, hắc châu mành suy nghĩ : sao lại như vậy, không phải Uyên Nghi bị biểu đệ điểm huyết hay sao? Mà nàng ấy còn nói chuyện được? Trầm mặc hồi lâu hắc như hiểu ra điều gì liền nói với Kỳ Lôi: tam đệ ta nhớ đệ nói đã điểm huyết của nàng ấy, vậy đệ đã giải huyết cho nàng ấy chưa, mà nàng ấy lại nói chuyện được? Kỳ Lôi nghe vương huynh nói hắc giật mình tỉnh ngộ, nhìn Tước Thiên trả lời : đệ đã quên mất giải huyết cho nàng, hèn chi lúc đầu nàng chẳng nói năng gì với đệ, vậy lúc cuối sao nàng nói được? Tước Thiên tiếp lời : chắc nàng dùng nội lực để giải, nàng cũng là người luyện võ mà, nhưng muốn giải được phải mất nhiều sức lực lắm đó. Kỳ Lôi lại nói : mà trong người nàng vẫn còn chất độc, chưa hết hẳn, giờ dùng nội lực nên khiến chất độc càng bộc phát nhanh hơn rồi, nên nàng thổ huyết là vì vậy. : Trời ơi ta đúng là một tên ngu ngốc mà, không giải huyết mà bắt nàng trả lời, và còn lớn tiếng với nàng, khiến nàng phải đau lòng đến rơi lệ, ta quả thật là ngu ngốc mà, Kỳ Lôi đau khổ tự trách, Tước Thiên nhìn biểu đệ khẽ lắc đầu nói : đệ là thầy thuốc mà sao không chữa trị cho nàng, lại còn truyền thái y làm chi? Nghe vương huynh nhắc nhở Kỳ Lôi mới nhớ chính mình là thái y kia mà.

_ Kỳ Lôi chấn chỉnh lại tinh thần, đặt Uyên Nghi nằm xuống giường ngay ngắn, hắc để hai ngón tay lên mạch kiểm tra, lúc này Trương Dạ Yến từ nãy giờ nhìn cô gái mà Kỳ Lôi ôm, gương mặt rất quen thuộc, giờ hắc để nàng ấy nằm xuống, cả gương mặt Dạ Yến nhìn thấy rõ ràng hơn, thêm nghe Kỳ Lôi gọi tên Uyên Nghi thì không có thể sai lầm gì nữa, là người em cấp dưới của mình, chẳng lẽ em ấy cũng bị xuyên qua luôn lúc đó hay sao? Vì hôm đó có em ấy đi cùng cả đội mà.

_ Trương Dạ Yến bước đến gần hơn nhìn mặt Uyên Nghi, nàng lầm thầm đúng là em ấy rồi, Kỳ Lôi xem mạch xong hắc thở ra nhẹ nhàng, quay sang vương huynh nói : cũng may chưa đứt mạch, chỉ tổn thương bên trong một chút, vì nàng cơ thể hiện rất yếu, nên mới dễ bị tổn thương đến vậy, đệ sẽ châm kim đã thông kinh mạch cho nàng, và uống thuốc, bồi dưỡng nàng sẽ chóng khỏe lại, giờ phải thay y phục cho nàng rồi đệ mới châm, Dạ Yến nhanh miệng lên tiếng : để ta thay y phục cho nàng ấy, huynh đi tắm thay y phục mới đi, cả người huynh toàn là máu thôi.

_ Tước Thiên lộ nét mặt không vui, hắc không muốn nương tử của mình bị mệt, nhưng không dám ngăn sợ nàng không vui, đành im lặng đi sang phòng khách kế bên ngồi đợi, Kỳ Lôi cũng đi ra ôn tuyền mà tắm.

Một khắc sau Tước Thiên thấy nương tử đã thay xong y phục cho Uyên Nghi hắc không nói lời nào bế nàng ôm vào lòng, thi triển khinh công về lại sương phòng của họ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Chương 13_02

_ Một khắc sau Tước Thiên thấy nương tử đã thay xong y phục cho Uyên Nghi hắc không nói lời nào bế nàng ôm vào lòng, thi triển khinh công về lại sương phòng của họ.

_ Ôm nương tử vào sương phòng, đặt nàng lên giường lớn, lúc này giọng nói đầy bức bối của Dạ Yến vang lên : phu quân ! Chàng đang làm cái trò gì vậy ha? Sao tự dưng ôm thiếp về đây mà không đợi nói lời chào với tam vương gia, mà cô nương kia đang bị thương nữa, chúng ta đúng ra phải phụ giúp huynh ấy, tự dưng bỏ về, lại không nói lời nào nữa, thật là bất lịch sự quá đi.

_ Trương Dạ Yến nổi giận, nói một hồi mới ngừng lại, nhưng Tước Thiên hắc vẫn im lặng ngồi trước mặt nàng, nét mặt ôn nhu, đôi mục quan mở to nhìn nàng mê đắm, Dạ Yến nói xong nhìn mặt phu quân, nhìn ra được vẻ mặt say mê của hắc làm nàng kim lòng không được nở nụ cười tươi, cả người nàng chồm tới chui vào lòng hắc, Tước Thiên cười nhẹ nhàng, hai cánh tay ôm chặt lấy người nương tử, mũi hắc đưa vào tóc nàng ngửi mùi thơm làm cho hắc mê mẩn, yêu thương biết bao nhiêu, giọng nói ấm áp từ tốn rót vào tai nàng : nương tử! nàng đừng giận ta nữa, tại phu quân không muốn nương tử bị mệt, nàng vừa khỏi bệnh mà thôi, ta nhìn nàng lòng ta đau xót lắm, nàng hiểu cho tâm lòng của ta nha nương tử? .

_ Dạ Yến nằm trong lòng phu quân, nghe hắc nói những lời này, lòng cô thấy ấm áp cùng hạnh phúc, hai hàng nước mắt tự nhiên rơi, ngược mặt nhìn hắc miệng khẽ nói : phu quân cảm ơn chàng đã yêu thương thiếp như vậy, thiếp hiểu lòng phu quân, nhưng chàng phải hứa với thiếp không được như vậy nữa?

_ Hắc nhìn nàng đầu khẽ gật, Dạ Yến lại nói : ngày mai thiếp sẽ sang thăm cô nương ấy, thiếp muốn kết bạn với cô ấy, chàng không được ngăn cản đâu đó phu quân, hắc nhìn miệng nàng chu lên nói, thật đáng yêu quá đi mất, đầu hắc gật và nói nhỏ vào tai nương tử, : nhưng việc trước tiên nàng phải cho ta

ăn no mới được : được để thiếp đi gọi ngự thiện dọn cơm cho chàng liền, miệng nói chân Dạ Yến bước xuống giường toan muốn đi , hai tay hấn ôm eo nàng kéo lại, đặt nàng nằm xuống giường, nở nụ cười gian manh nói : nàng là món ăn ngon nhất, và phu quân muốn ăn nàng.

_ Dứt lời một nụ hôn thắm thiết đặt lên môi nàng, và những chuyện gì tiếp theo thì khỏi phải nói rồi.

_ Kỳ Lôi lúc ở ôn tuyền trở lại, trong phòng không còn ai, trên giường Uyên Nghi đã được thay y phục, hai tay chốt cửa ,hắn đi đến tủ lấy ra hộp kim châm được làm bằng vàng, đến bên giường lật người Uyên Nghi cho nằm sấp, tập trung cao độ hấn châm chữa trị cho nàng.

_ Sau nữa canh giờ việc châm cứu đã xong, hắn để nàng nằm ngay lại, dọn dẹp kim châm ,hai ngón tay lại kiểm tra mạch của nàng lần nữa, hắn thở ra nhẹ nhàng.

_ Bước chân ra ngoài phòng hắn gọi lớn: Tiểu Phúc Tử nghe tiếng chủ nhân gọi,Phúc Tử chạy thục mạng, đứng trước chủ nhân hắn thờ dõc, Kỳ Lôi không nói gì, tay đưa cho Phúc Tử tờ giấy liền nói : sắc thuốc theo đơn này cho ta,xong mang vào đây : dạ nô tài đã rõ, nói xong hắn quay lưng đi vào sương phòng chốt cửa lại, để lại phía ngoài hai hắc y vệ cùng Tiểu Phúc Tử đứng nhìn nhau .

_ Kỳ Lôi trở vào lúc này Uyên Nghi đã tỉnh lại, mắt phượng nàng mở to nhìn hắn, Kỳ Lôi mừng rỡ đi nhanh đến bên giường, ngồi xuống giường, hai bàn tay hấn nắm lấy tay Uyên Nghi miệng khẽ nói : ta xin lỗi nàng Uyên Nghi! Ta thật là ngu ngốc đã làm cho nàng đau khổ vì ta như vậy, hai giọt nước mắt của hắn rớt xuống, rơi vào bàn tay Uyên Nghi, nàng thật đau lòng khi thấy nam nhân trước mặt vì mình mà rơi lệ, bàn tay nàng đưa lên lau đi giọt nước mắt của hắn, miệng khẽ cười và nói : ta không giận chàng, ta cũng yêu thích chàng nhiều lắm, chàng đừng buồn và suy nghĩ nhiều, ta hứa chỉ khi ta chết đi thì ta mới xa chàng, và chỉ khi chàng muốn ta rời khỏi, thì lúc đó ta mới cam tâm rời bỏ chàng mà thôi.

_ Kỳ Lôi ! Hắn thật không ngờ chính tai hắn được nghe những lời nói yêu thương,cũng như lời hứa chắc chắn từ miệng của nữ nhân mà hắn yêu, thật không có gì vui hơn, không có gì hạnh phúc hơn lúc này.

_ Hai cánh tay hấn ôm trọn cả người nàng vào trong lòng, miệng khẽ nói : ta yêu nàng, hấn cúi xuống ngậm lấy môi nàng mà liếm mát, nàng cũng hòa theo sự dẫn dắt của hắn,nàng bị hôn đến thất điên bát đảo, hơi thở bị nghẹt, nét mặt chuyển xanh mét, Kỳ Lôi thấy người trong lòng có biểu hiện lạ hấn nhìn xuống mặt nàng, hoảng hồn hấn buồn môi nàng ra,miệng lí nhí nói : ta xin lỗi nàng Uyên Nghi.Uyên Nghi nhìn mặt của tên vừa gây tội,lúc này đây vẽ mặt lo lắng nhìn nàng, Uyên Nghi khóc không ra nước mắt, miệng nàng khẽ trả lời : thôi không sao,nhưng ta đói bụng quá!.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương 13_03

_ Uyên Nghi nhìn mặt của tên vừa gây tội,lúc này đây vẽ mặt hấn lo lắng nhìn nàng, Uyên Nghi khóc không ra nước mắt, miệng nàng khẽ nói : thôi không sao ,nhưng ta đói bụng quá.

_ Kỳ Lôi bối rối khi nghe nàng nói đói bụng, bước chân liền rời khỏi sương phòng, nói gì đó với hai y vệ ngoài cửa xong, hấn liền quay vào, đi đến bên nàng hai cánh tay hấn ôm nàng vào lòng đi đến bên ghế ,đặt nàng ngồi xuống, cửa phòng chọt nhẹ mở, những gia nhân lần lượt bước vào đặt những đĩa thức ăn lên bàn, cơm được dọn lên đầy đủ, những gia nhân cuối đầu hành lễ trước hai người rồi lui hết ra ngoài.

_ Trong phòng giờ chỉ có hấn và nàng, Kỳ Lôi đi đến ngồi xuống kế bên nàng, nở nụ cười tươi nhìn nàng nói : ta bồi nàng ăn nha,dứt lời tay cầm chén, tay cầm đũa gấp thức ăn, quay sang nàng lên tiếng : nàng mở miệng ra đi nào, Uyên Nghi nhìn hành động của hấn làm nàng ngại ngùng, gương mặt trở nên đỏ lên trông thấy, miệng vẫn há to để hấn đút cho mình, cứ như vậy hấn cứ liên tục.

_ Uyên Nghi thấy hấn lo đút cho mình mà không có ăn ,nàng liền cầm đũa gấp thức ăn đưa đến miệng hấn khẽ nói : chàng hử miệng ra ta đút cho chàng, được nàng đút ăn Kỳ Lôi đờ người trong ít phút, miệng thì há to mà không chịu khép lại, chỉ khi nghe tiếng nàng gọi lớn: Kỳ Lôi huynh bị làm sao vậy? Giật mình hấn trở về thực tại,miệng vội nhai thức ăn trong miệng của mình, nụ cười luôn nở trên môi hai người họ suốt cả bữa ăn.

_ Một buổi sáng mát mẻ của mùa thu những chiếc lá vàng ? rơi lất đát ở trước cửa sương phòng của Trương Dạ Yến, sáng nay nàng dậy sớm trong khi đó Tước Thiên vẫn đang ngủ, thay y phục gọn gàng nhẹ nhàng, tóc cột cao , tay mở nhẹ cửa bước chân rời khỏi phòng, ra ngoài nàng gặp hai vị đại ca là Khắc Trí và Đặng Minh Dạ Yến nở nụ cười dịu dàng cùng khẽ nói : đại ca các huynh đến sớm vậy? Hai người lúc này nhìn thấy người đi ra là cô tiểu muội của mình thì họ hết sức ngạc nhiên, đứng ra giờ này muội ấy phải còn ngủ mới đúng chứ? Khắc Trí muốn lên tiếng hỏi, nhưng miệng đã bị cô lấy tay che lại, nàng ra hiệu cho hai người xích ra ngoài hấn nói, nàng sợ phu quân thức dậy.

_ Cả ba người cùng nhau đi ra xa phòng chút lúc này Khắc Trí nhìn nàng nói : muội định đi đâu vậy? Dạ Yến cười nhìn hai người liền nói : muội đi qua phòng của tam vương gia thăm tiểu thư Uyên Nghi ,các huynh đi cùng muội nhé? Đặng Minh liền lên tiếng : để đệ đi cùng muội ấy, Khắc huynh ở đây gọi thêm người gác với huynh đi,Khắc Trí liền gật đầu, Dạ Yến cười khẽ nói : cảm ơn các huynh,dứt lời nàng và Đặng Minh quay lưng hướng phía sương phòng Kỳ Lôi mà đến, còn Khắc Trí quay lại vị trí canh gác hấn gọi thêm một người nữa đến cùng gác.

_ Đứng trước cửa phòng Trương Dạ Yến gõ cửa liên hồi...cốc... cốc... cốc, dứt tiếng gõ cánh cửa được mở ra , đứng trước mặt nàng là gương mặt đang ngủ của Kỳ Lôi, y phục xộc xệch, chiếc áo được banh ngực lộ ra vùng cơ bắp, bụng sáu múi, hai mắt Dạ Yến đứng trông nhìn người trước mặt, miệng nàng lắp bắp : tam vương gia!...ta sang thăm Uyên Nghi tiểu thư.

_ Kỳ Lôi lúc này mới tỉnh hẳn con buồn ngủ hẳn nhìn nàng bắt ngờ cùng bối rối hai tay gài lại y phục xộc xệch của chính mình, miệng lúc này cũng ngại ngừng nói : mời nàng vào trong, Đặng Minh liền đứng bên ngoài cửa phòng mà canh gác.

_ Dạ Yến bước vào trong ghế ngồi, lúc này Uyên Nghi cũng đã thức dậy, Kỳ Lôi vào nói với nàng ,là có phu nhân của vương huynh sang thăm nàng, Uyên Nghi rất vui vì có người quan tâm đến mình, Kỳ Lôi bước ra phòng ngoài nhìn Dạ Yến nói : nàng vào trong đó đi Uyên Nghi đã dậy rồi, để ta đi gọi người mang điểm tâm và trà cho các nàng, nói xong hẳn quay lưng rời khỏi phòng. Dạ Yến đi vào bên giường lớn mắt nàng nhìn người trên giường nàng liền gọi lớn: Uyên Nghi! "cụ non" .

_ Uyên Nghi giật mình ngược mặt lên, nàng bắt ngờ vì biệt danh này chỉ có người trong đội đặc cảnh mới biết, nhìn người trước mặt Uyên Nghi không thể ngờ lại là đại tỷ cấp trên của mình miệng nàng cũng lên tiếng gọichị Dạ Yến! .

_ Cả hai thân ảnh ôm nhau mừng mừng tủi tủi, Dạ Yến đưa tay vuốt mái tóc Uyên Nghi nàng nói nhỏ vào tai Uyên Nghi : em cũng xuyên qua đây luôn rồi sao? vết thương em thế nào rồi? .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Chương 13_04

Cả hai thân ảnh ôm nhau mừng mừng, tủi tủi. Dạ Yến đưa tay vuốt mái tóc Uyên Nghi nàng nói nhỏ vào tai nàng : em cũng xuyên qua đây rồi sao? Vết thương em thế nào rồi.

_ Uyên Nghi khẽ lắc đầu nhìn Dạ Yến nói : chút thương tích này thì có là gì đâu chị, nhưng em hỏi chị nè, chị bị xuyên qua lúc nào vậy? Và chị ở đây lâu chưa? Trương Dạ Yến nghe Uyên Nghi hỏi Dạ Yến nét mặt trầm tư từ tốn trả lời : chị ở đây cũng hơn ba tháng rồi, còn về chị xuyên qua lúc nào thì... cô hơi ngập ngừng, vì cô nghĩ đến diễn cảnh ngày hôm đó tim cô chột nhói đau, cô nhìn Uyên Nghi rồi thở dài, miệng lên tiếng nói nhỏ nhẹ : chị thành ra như thế này, đều nhờ cả vào tên Thiết Duy tặng cho.

_ : Hả! Uyên Nghi mở to mắt đầy ngạc nhiên vì câu nói của Dạ Yến, cô liền hỏi lại : chị nói vậy là có ý gì? Thiết Duy anh ấy đã làm gì hà chị?... hít một hơi dài Dạ Yến nói tiếp : Thiết Duy hẳn là tay trong, hẳn bắt tay với bọn buôn lậu vũ khí, nên em nhớ không? Có rất nhiều lần chúng ta mở cuộc ra quân truy bắt, nhưng đều thất bại, hoặc đến sau bọn chúng một bước.

_ Còn hôm đó khi bị chị phát hiện, hẳn không một chút hối cải, mà còn đánh tâm chĩa súng bắn vào chị, cũng mai chưa trúng tim, lúc hẳn muốn bắn thêm một phát nữa để thủ tiêu chị, để diệt nhân chứng, thì lúc đó trên trời có một luồng sét đánh xuống, trúng vào cột điện gần nơi chị té ngã, chị đã không biết gì nữa, khi tỉnh lại, chị thấy mình đang rơi tự do xuống một cánh rừng, nếu lúc đó không có phu quân tình cờ thấy và cứu chị , thì với tình cảnh toàn thân đều bị thương, trên ngực thì vết đạn bắn, máu không ngừng chảy như vậy, thì khả năng sống sót là hy hữu.

_ : Trời ơi !

_ Uyên Nghi nghe những gì Dạ Yến nói, hai lỗ tai cô lúng búng, hai mắt tròn trũng, miệng thì há to có thể vừa quả trứng gà, nét mặt cô chuyển đen thui vì quá tức giận, hai tay nắm lại thành quyền, cô nghiến răng nói : thật là một tên khốn nạn, lòng của hẳn bị chó ăn mất rồi sao? Chị yêu hẳn đã nhiều năm, lo lắng cho hẳn, cũng vì cứu hẳn mà chị bị thương vô số lần, ấy vậy mà hẳn lại đối đãi với ân nhân, cũng là đồng đội, vừa là người yêu của hẳn như vậy hay sao? Nếu em còn ở thế giới hiện đại, thì mạng chó của hẳn em chắc chắn lầy, thực là tức quá đi thôi, Uyên Nghi khẽ gầm gừ vì tức giận, chọt một bàn tay đặt lên má Uyên Nghi vuốt nhẹ, Dạ Yến nhìn cô em này vì mình mà nổi giận nàng lên tiếng nói nhỏ : thôi bỏ đi em, giờ đây ông trời cho chị gặp được phu quân tốt như vậy, xem như ông trời không hề bạc đãi chị, mọi chuyện hãy cho nó qua đi, chìm vào dĩ vãng, chị em ta hãy sống tốt ở thế giới này là được rồi em,... dừng lại ít giây Dạ Yến lại nói : em hãy kể chuyện của em đi? Đến đây khi nào? Nguyên nhân nào gặp được tam vương gia Kỳ Lôi?

_ Uyên Nghi nhìn Dạ Yến nàng định mở miệng nói, thì bắt ngờ cửa phòng bị mở toang, Dạ Yến ra hiệu cho Uyên Nghi im lặng, những tưởng là Kỳ Lôi trở lại, ai ngờ đầu người bước vào lại là Tước Thiên phu quân của nàng. Tim Dạ Yến bắt đầu đánh trống trện rồi nha.

_ Tước Thiên bước vào phòng lên tiếng gọi ngọt ngào: nương tử nàng đâu rồi? Ra đây phu quân có chuyện bàn với nàng một chút, một trận tê rần từ gót chân lên đến đỉnh đầu của Dạ Yến, mặc dù phu quân rất thường ngọt ngào với nàng, nhưng hôm nay trong lời nói có một khí tức giận, mà Dạ Yến là người hiểu lý do hẳn nổi giận, nàng quay sang Uyên Nghi nói : em thay y phục đi mau ra chúng ta cùng ăn sáng, Uyên Nghi gật đầu nở nụ cười thật tươi khi nhìn người gặp họa.

_ Dạ Yến chân bước nhẹ đi ra phòng ngoài, mắt nhìn thấy phu quân đang đứng đưa lưng về hướng mình, hôm nay phu quân mặc trên người y phục trắng, nhìn thật là tao nhã, nhìn từ phía sau lưng, vóc dáng này của phu quân thật thu hút người nhìn, Dạ Yến hít một hơi lấy can đảm bước chân đến gần phu quân, hai cánh tay vương ra ôm trọn cả người hẳn từ phía sau, cả mặt nàng dựa vào lưng hẳn ,nàng ngửi được mùi thơm quen thuộc của hẳn, không biết từ bao giờ Dạ Yến đã yêu say đắm mùi cơ thể của phu quân rồi, lời nói nhẹ nhàng của Dạ Yến vang lên : phu quân! Sao chàng lại thức dậy sớm vậy? Tỏi qua chàng đã mệt lắm rồi, sao không ngủ thêm chút đi, phải giữ sức khỏe của chàng chứ. Phu quân thiếp rất yêu chàng! Nếu chàng có việc gì thiếp không muốn sống trên cõi đời này nữa, cánh tay Dạ Yến giờ còn siết chặt hơn, ôm cơ thể hẳn cho xác vào người nàng.

_ Tước Thiên với ý định sẽ giận nàng lâu một chút vì cái tội bỏ hẳn ngủ một mình mà đi sang đây, ấy vậy mà giờ đây nghe nương tử nói là yêu hẳn, nàng lo

cho sức khỏe của hân, thì bao nhiêu tức giận đã tan biến mất.

Hân quay người lại đối diện với mặt nướng tử, hai cánh tay hân ôm trọn người nàng, cuối đầu xuống hôn lên môi mềm mại của nàng và bắt đầu cắn ,mút, đầu lưỡi hân tách môi nàng tiến vào trong hút lấy vị ngọt của riêng nàng, nụ hôn say đắm, càng lúc càng sâu làm Dạ Yến bắt đầu khó thở, lúc này hân mới chịu buông tha môi của nướng tử.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chương:hiếu Lầm

Từ ngoài cửa Kỳ Lôi bước vào, theo sau hân là các gia nhân, trên tay họ bưng vào các món ăn đặt lên bàn liền lui ra.Kỳ Lôi nhìn sang phía hai người nọ đứng, miệng hân khẽ nhếch mép cười rồi nói : "Vương huynh! đệ không ngờ huynh chạy theo sang đây nhanh như vậy đây" huynh tìm đệ có việc gì gấp sao?.

Gương mặt Tước Thiên đang kiềm chế sự bức tức ,vì hân biết tên biểu đệ này đang cố ý trêu chọc hân, hai tay hân vẫn thủy chung ôm cả người nướng ,từ ngón tay hân cứ đùa những sợi tóc của nàng, đó là sở thích của hân kể từ khi gặp nướng từ mới có.

Từ bên trong Uyên Nghi bước ra, trên người nàng mặc y phục xanh nhạt, đuôi áo dài lết đất, không biết nàng mặc cách nào mà cổ áo hở quá vai, lộ ra làn da trắng nõn nà, da dẻ mịn màng, tóc nàng búi cao thành hoa thật đẹp, nhưng cũng vì vậy mà cần cổ trắng cao, cùng xương quai xanh xinh đẹp lộ ra hoàn toàn, Kỳ Lôi đứng hình ít giây vì nàng quá gợi cảm mà, nhưng liền tiếp đó là gương mặt đen thui của hân, vì hân chợt nhớ trong phòng lúc này còn người khác, một vị chưa lết nằm ngay cổ họng của hân nha, bước chân vội vàng hân đi về phía Uyên Nghi nắm tay nàng kéo nàng trở vào bên trong, còn về Tước Thiên vào lúc nữ nhân kia bước ra hân liền quay mặt ra phía ngoài cửa, nên chẳng nhìn thấy gì, thật chất hân không thích nhìn nữ nhân khác, duy nhất nữ nhân hân nhìn là nướng tử của hân mà thôi. Trương Dạ Yến rất vừa lòng khi phu quân của mình có tính tốt như vậy, hai tay nàng ôm hân chắc hơn, Uyên Nghi cùng Kỳ Lôi từ bên trong lại bước ra lần nữa ,tiếng nói của Kỳ Lôi vang lên:"nào chúng ta cùng ăn điểm tâm " thức ăn nguội hết bây giờ, nghe hân nói xong cả bốn người đều ngồi xuống ghế chỗ bàn ăn đã dọn cả bốn người cùng ăn vui vẻ, không bao lâu cuộc ăn cũng kết thúc, giờ trên tay ai cũng cầm chén trà hương sen thơm ngon mà nhâm nhi uống, bỗng dưng lúc này ngoài có tiếng nói của y vệ:"hồi hai vị chủ nhân ngoài phòng khách có nhị vị tiểu thư, một là đại tiểu thư con của quan Bộ Thị Lang, còn một là nhị tiểu thư con của quan Ngự Sử, họ muốn yết kiến chủ nhân và đang chờ hai chủ ở ngoài phòng khách" được chúng ta ra ngay mời trà bánh! Kỳ Lôi liền lên tiếng ra lệnh: dạ tuân lệnh chủ nhân! .

Hắc y vệ nhận lệnh rồi đi, trong sương phòng lúc này một không khí lạnh lẽo tăng lên không thể chịu nổi, hai đôi mắt phượng của hai nữ nhân nhìn vào tên nam nhân của mình, giống như muốn đem bọn họ đông thành đá, và dùng búa tạ mà đập nát họ ra cho xong, Tước Thiên lên tiếng giải thích : "nướng tử! hai cô nướng đó chúng ta xem như muối muối, vì từ nhỏ đều có chơi đùa chung, nên họ cũng hay đến phủ chơi lúc rảnh rỗi vậy thôi" không có gì đâu, không có gì cả nướng tử đừng hiểu lầm nha.

Dạ Yến nhìn phu quân của nàng vì sợ nàng hiểu lầm, rồi buồn giận, lúc này hân đang hết sức giải thích, nàng nhìn mặt phu quân muốn cười mà không dám cười, chỉ nhỏ nhẹ lên tiếng đáp lại : " phu quân cứ an tâm ra đó tiếp đón hai muội muội đi, thiếp và Uyên Nghi ở đây chơi cờ, chẳng dùng lo lắng nha, nghe Dạ Yến nói bên kia Uyên Nghi cũng gật đầu đồng ý, hai nàng cười tươi cùng hỏi thúc hai tên nam nhân mau đi ra cho rồi.

Bị hỏi quá hai tên nam nhân liền phải đứng lên mà rời khỏi, họ cũng không quên căn dặn các y vệ cẩn thận bảo vệ nướng tử của mình, hai nam nhân vừa rời khỏi hai nàng liền lôi bài ra chơi, Dạ Yến chỉ cho Uyên Nghi chơi, các nàng lôi luôn cả các đại huynh kết nghĩa của nàng Dạ Yến vào chơi, duy chỉ có các nữ tì là không chơi vì bận phục vụ hậu cần cho những người chơi bài.

Cuộc chơi kéo dài hơn hai canh giờ phần thắng nhiều nhất thuộc về y vệ Khắc Trí, rồi tới hai y vệ bên cạnh Uyên Nghi phần còn lại là hai vị vương phi nhà ta, các y vệ cười vui sướng khi ăn được vàng.

Uyên Nghi kéo tay áo xem giờ qua chiếc đồng hồ đeo trên cánh tay mình ,: chơi hơn bốn tiếng rồi nàng nói cho Dạ Yến biết , Dạ Yến quay sang Khắc Trí hỏi : "hai người kia chưa có về sao huynh?" Khắc Trí khẽ gật đầu , nét mặt Dạ Yến lúc này mới thật sự là không vui đây, nàng quay sang Uyên Nghi nói:"chúng ta ra tiễn khách thôi em, Uyên Nghi hiểu rõ ý của Dạ Yến nói, nàng liền đứng lên, cả hai cùng bước rời khỏi sương phòng theo sau là các y hắc vệ.

Chân của hai nàng dừng lại trước cửa phòng khách, nhưng cái cảnh trước mắt làm cho hai nữ nhân giận sôi máu, bên trong tiếng cười nói vui vẻ, vô chai rượu rơi lung tung các nữ nhân y phục đã cởi bỏ áo ngoài, chỉ còn áo trong ,ây đã vậy còn ngồi trong lòng các nam nhân nữa chứ, làn da trắng mịn lộ ra bên ngoài, Dạ Yến cùng Uyên Nghi nhìn hồi lâu nhưng các nàng không đi vào trong, mà cả hai quay lưng đi trở lại hướng phòng luyện võ của Tước Thiên mà đến, Dạ Yến nói nhỏ với Khắc trí:" huynh đừng nói gì với họ chuyện hôm nay " và huynh đi gọi Thúy Nhi cùng Tiểu An đem hai mươi bình nữ nhi hồng cùng thức ăn vào đây cho muội, Khắc Trí biết nàng đang buồn và giận lắm nên hân không dám nói gì cả chỉ làm theo lời nàng, một khắc sau Tiểu An cùng Thúy Nhi đã đem những gì Dạ Yến cần vào phòng luyện võ cho nàng, nàng ra lệnh đóng tất cả các cửa lại, khóa cửa chính cẩn thận, Dạ Yến cùng Uyên Nghi bắt đầu cuộc tắm sự loài chim biển, mặc kệ ngoài cửa các y vệ rầu lo muốn xỉu:" Nào uống đi chị ơi, được chị mời em không say chúng ta không về nhà em " một... hai... ba...cạn nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chương _01

__ "Nào uống đi chị ơi! :Được chị mời em không say chúng ta không về nhà em ,một.. hai..ba..cạn nào".

__ Uyên Nghi cầm bình rượu uống cạn,mắt phượng buồn bã nhìn người chị của mình nâng lên tiếng hỏi : "Dạ Yến!chị yêu nhị vương gia rồi sao?."

__ Trương Dạ Yến thờ dài, nét mặt đượm buồn tay cầm bình rượu đưa lên miệng một hơi uống cạn.

__ Dạ Yến ngược mặt nhìn Uyên Nghi miệng khẽ mở nói : "chị yêu Tước Thiên, nhưng không phải vì hần là vương gia chị mới yêu, chị yêu hần vì, hần mặc dù không biết chị là ai, tại sao lại bị thương, và không cần biết gia cảnh chị thế nào, nhưng hần vẫn cứu chị"

__ Tước Thiên : hần thức trắng đêm chỉ vì lo lắng cho chị khi chị bị sốt cao , quan tâm chị,những chuyện khó khăn chị vướng phải, hần đều thay chị mà lo lắng giải quyết.

__ Dạ Yến lại cầm một bình rượu khác đưa lên miệng uống sạch, Uyên Nghi cũng uống thêm bình rượu nữa, Dạ Yến chậm rãi nói tiếp : "không biết từ khi nào chị hình thành một thói quen, là phải có hần chị mới ngủ được, ngửi mùi trên cơ thể hần chị sẽ ngủ ngon.

__ Nhưng những gì chị thấy hôm nay, làm chị thật sự rất thất vọng",không phải chị ghen gì, chị thất vọng một điều, chị muốn thay đổi cái suy nghĩ cổ hủ của người cô đại là,một nam có quyền được nhiều nữ,nhưng e rằng điều đó là không thể nào em à,họ không như chúng ta sống thời hiện đại, một vợ, một chồng.

__ Uyên Nghi khẽ thờ dài nói:"em cũng như chị ,suy nghĩ muốn thay đổi tam vương gia,muốn hần sống chỉ tuân thủ một người phụ nữ mà thôi, nhưng giờ thì không thể rồi chị,theo em nghĩ đã vậy chị em mình cứ sống như mình muốn, đừng theo ý của họ, chị thấy có đúng không? Trương Dạ Yến gật đầu đồng ý".

__ "Chị nào chúng ta cùng cạn..một.. hai..ba..dô..dô",

__ Uyên Nghi nhìn qua thấy hai nữ hầu cứ đứng im lặng nhìn họ uống, cô không vui chút nào liền lên tiếng gọi : "hai em lại đây, uống cùng hai chị nè"

__ Dứt lời Uyên Nghi đứng lên kéo ai nha đầu ngồi xuống, và lấy hai bình rượu đưa đến hai cô bé bắt họ uống cạn, Tiểu An cùng Thúy Nhi sợ hãi nhìn qua Dạ Yến đề cầu cứu, ai đề Dạ Yến cười tươi nhìn hai nha đầu liền nói : "ta cho phép hai em uống, hãy uống đi không uống hết ta phạt nặng".

__ Hai nha đầu nghe chủ nhân nói vậy, hai nha đầu sợ hãi tay cầm bình rượu đưa lên miệng một hơi uống cạn,Uyên Nghi thấy vậy vỗ tay cổ vũ nói : "tốt hai em uống giỏi quá, nào bốn chúng ta cùng cạn ..dô..dô..không say không về,Dạ Yến bỗng dừng nổi hứng đọc thơ.

__ Đa tình tự cổ nan di hận.

__ Dĩ hận miên miên bất tuyệt kỳ.

__ Uyên Nghi vỗ tay nói : "Hay ..hay,chị đọc thơ hay quá, nào chúng ta cùng cạn".

Lúc này tại phòng khách tướng phủ vì uống hơi say nên Tước Thiên cùng Kỳ Lôi chưa dám trở lại sương phòng, Tước Thiên bảo gia nhân cùng binh sĩ đánh xe ngựa và hộ tống hai tiểu thư và nữ hầu của họ về lại gia trang,còn Tước Thiên cùng Kỳ Lôi nán lại phòng khách nghỉ ngơi cho bớt mùi rượu mới trở về phòng.

__ Trở lại tại phòng luyện võ ,lúc này bốn người đã uống hết hai mươi bình rượu,hai nha đầu uống đến bình thứ ba thì khóc lóc, kể lể đủ thứ chuyện.

__ Tiểu An kể,cô yêu Thanh phong đã lâu rồi nhưng hần cứ giữ nét mặt lạnh lùng, không hề biểu hiện gì cho cô biết, làm cô buồn bã không biết phải sống sao.

__ Còn về Thúy Nhi lại yêu Khắc Trí cô bài tỏ thì hần chỉ cười, rồi cô lại thấy hần đi thanh lâu ôm ấp nữ nhân khác, tim của cô rất đau đớn không biết nói với ai,hu..hu..hu.tiếng khóc cứ vậy mà lớn hơn.

__ Dạ Yến nhìn Uyên Nghi kể mặt vào tai Uyên Nghi hỏi nhỏ : "em có còn nhớ cười ngựa không?"

__ Uyên Nghi gật đầu, Dạ Yến lại nói:"vậy chị em ta thì cười ngựa nhé, ai thua sẽ trả tiền một chầu rượu Uyên Nghi vui vẻ gật đầu".

__ Dạ Yến lại lên tiếng nói : "vậy chị dẫn em ra chuồng ngựa, dứt lời Dạ Yến đi mở cửa phòng, rồi nắm tay Uyên Nghi chạy hướng chuồng ngựa mà đến".

__ Khắc Trí cùng hai y vệ họ Ảnh cũng liền chạy theo sau.

__ Dạ Yến cùng Uyên Nghi đến trước chuồng ngựa hai nàng ngắm mãi những chú ngựa hồi lâu ,Uyên Nghi cũng chọn được một con có tên là : Bảo Tuyết, còn Dạ Yến chọn được một con có tên là :Thần Tiễn ,chọn lựa xong hai nàng dắt ngựa ra khỏi chuồng, vuốt ve chú một lúc rồi cả hai đều leo lên

lưng ngựa, Uyên Nghi hỏi Dạ Yến : " chị mình ra khỏi thành đưa cho vắng người nha?"

_ Dạ Yến gật đầu đồng ý, cả hai cùng dùng roi quất nhẹ lên mông ngựa, nó liền phóng đi, cửa tướng phủ lúc này cũng chưa đóng, hai nữ nhân thuận lợi cưỡi ngựa rời đi, Thanh Uy lúc này liền chạy về báo cho hai chủ nhân, còn Khắc Trí cùng anh em họ Ảnh thì thi triển khinh công theo bảo vệ họ.

Tại phòng khách hai tên nam nhân đang ngủ đầu gác lên trên mặt bàn, Thanh Uy từ ngoài phóng vào gọi lớn: " chủ nhân.. chủ nhân, nguy mất rồi phu nhân, Tước Thiên đang ngủ gục tại nghe nhắc đến nương tử hần liền tỉnh táo, đứng dậy khỏi ghế nhìn Thanh Uy hỏi: " nương tử của ta, nàng ấy bị gì? " Thanh Uy liền đáp: " phu nhân cùng tam phu nhân uống rượu say rồi.. Thanh Uy ngập ngừng, Tước Thiên trợn mắt nhìn làm Thanh Uy hết hồn hần liền nói tiếp : " hai vị phu nhân đang thi cưỡi ngựa ở ngoài ngoại thành ".

_ Sao! người nói hai nàng thi đua ngựa sao? Thanh Uy liền gật đầu, Kỳ Lôi khi nghe đến Uyên Nghi hần cũng liền tỉnh táo luôn.

_ Tước Thiên nói lớn : " mau đi lấy ngựa cho chúng ta! Mà có ai theo bảo vệ hai nàng không?" Thanh Uy khẽ đáp : dạ có ba hắc y vệ ă. Tước Thiên gật đầu hần vội lên ngựa, Kỳ Lôi cũng nhảy lên ngựa, cả hai cùng hắc y vệ đều lên ngựa phi nhanh rồi khỏi tướng phủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương _02

_ Tước Thiên cùng Kỳ Lôi cưỡi ngựa nhanh đến mức tối đa, người đi hai bên đường không nhìn thấy được là ai đang cưỡi ngựa ,mắt họ chỉ thấy lớp bụi trắng khi bọn họ chạy qua.

_ Lúc này ở bìa rừng rộng rãi, hai con chiến mã chờ trên lưng hai nữ nhâ, Dạ Yến giọng nhura nhura đếm: " một.. hai..ba,dứt lời cả hai cưỡi ngựa chạy nhanh về phía trước".

_ Cuộc rượt đuổi ngang sức, vào lúc này chưa có người nào vượt qua nhau, hai nàng chạy qua đâu, bụi cát bay mù mù,cả hai đều ở trạng thái say rượu.

_ Nhất là Trương Dạ Yến nàng uống nhiều nhất, nàng ngồi trên lưng ngựa mà người cứ ngã qua ngã lại, Khắc Trí ẩn mình trên cây theo dõi cùng bảo vệ, hần nhìn thấy tiểu muội như vậy trong lòng đầy lo lắng ,cứ di chuyển theo Dạ Yến, hần sợ nàng té ngựa.

_ Anh em họ Ảnh cũng không dễ chịu gì hơn, họ theo bảo vệ Uyên Nghi,nếu nàng ấy có việc gì, thì cái mạng của anh em họ cũng khó giữ.

_ Lúc này ở đầu bìa rừng, Tước Thiên cùng Kỳ Lôi đã chạy đến, bọn họ chẳng nhìn thấy gì, chỉ thấy được từ đằng xa bụi bay mù mù, Tước Thiên ánh mắt nhìn về phía đó hần chắc chắn nương tử đang ở đây, hần liền cưỡi ngựa vọt đến phía đó, theo sau là Kỳ Lôi và các hắc y vệ.

_ Hai nữ nhân đang hưng phấn cưỡi trên lưng ngựa mà phi như bay, nỗi buồn trong lòng cũng nhờ đó mà vơi đi một ít, nhưng không ngờ từ trong rừng hai con cộp phóng ra ,nó lên tiếng gầm lớn, làm cho hai con tuấn mã đi phi nhanh,bất ngờ nghe tiếng gầm làm cho sợ hãi,nó ngừng đột ngột, đứng lên hai chân trước lên tiếng hí vang.

_ Dạ Yến cùng Uyên Nghi bị tình huống bất ngờ hai nàng bị hất về phía sau,không kịp phản ứng,cả hai đều té xuống đất, lộn hết mấy vòng ba hắc y vệ vội vàng phóng đến chỉ kịp đỡ hai nàng dậy, tay trái của Dạ Yến va trúng vào đá bị chém một đường dài máu phun ra như vòi nước hồng.

_ Uyên Nghi té xuống một chân đầu gối bị đập mạnh xuống đường, làm máu nơi đó cũng tuôn ra, va chạm mạnh nên khiến Uyên Nghi đứng lên khó khăn.

_ Những con cộp khi nghe được mùi máu, chúng chạy nhanh về phía hai nữ nhân, kéo theo một đàn ở phía sau, Dạ Yến đỡ Uyên Nghi đứng dậy, Uyên Nghi lấy dưới chân ra cây súng lục, Dạ Yến cũng cúi xuống lấy dưới ống quần ra cây súng ngắn của mình, mỗi khi làm nhiệm vụ nàng đều mang theo.Hai người đứng đầu lưng lại với nhau,cùng với ba hắc y vệ, năm ánh mắt sắc sảo bọn họ nhìn về bảy cộp trong tu thế sẵn sàng chiến đấu.

_ Lúc này Tước Thiên cùng Kỳ Lôi đã tới, nhưng cảnh trước mắt làm hai nam nhân thật sự hốt hoảng, cánh tay nương tử bị thương nặng, chân của Uyên Nghi cũng bị thương, trước mặt các nàng là đám cộp hung hãn, Kỳ Lôi lên tiếng la lớn: " người đầu bảo vệ hai phu nhân".

_ Dứt lời cả đám hắc y vệ kiểm tước khỏi vũ,dàng hàng ngang trước hai vị phu nhân để bảo vệ.

Dạ Yến thấy vậy lên tiếng nói: các người tách đôi ra,chú ý hai bên hông, Tước Thiên kiểm cũng rút ra, hần đi đến bên nương tử, vòng tay ôm cả người nàng vào lòng, miệng khẽ nói vào tai nàng:"nương tử nàng có đau lắm không?" xin lỗi ta đến muộn đã để nàng bị thương như vậy, Kỳ Lôi cũng đến bên Uyên Nghi ánh mắt lo lắng cùng đau xót hần nhìn nàng, nhưng cả hai nữ nhân điều không thêm nhìn họ,mắt hai nàng vẫn đang canh chừng đám cộp đó.

_ Bất ngờ một con xông lên nhắm vào Uyên Nghi mà tấn công, Uyên Nghi không kịp gì nàng đưa súng canh ngay chính giữa đầu cộp mà nổ súng,..bùm.. một phát ngay tâm, con cộp nằm yên tắt thở,những con khác thấy đồng loại bị giết chúng càng tức giận,hung hăng tràn lên tấn công, những tiếng nổ vang lên liên tục,tiếng kiếm va chạm,khắc Trí theo sát Dạ Yến bảo vệ, còn anh em họ Ảnh thì theo sát Uyên Nghi,Tước Thiên ra đòn dứt khoát không để cho lũ cộp có cơ hội sống sót,Kỳ Lôi một đòn đánh ra thì nhẹ nhàng, nhưng sẽ làm cho ngũ tạng vỡ nát từ bên trong, tiếp theo đó là tiếng nặng nề ngã

xuống của bầy cạp, sau hơn ba khắc chiến đấu cuối cùng cũng hạ được bọn cạp, chỉ còn vài con bỏ chạy vào rừng.

_ Lúc này cả người Dạ Yến cùng Uyên Nghi đều dính đầy máu, sức lực đã hao tổn quá nhiều, vết thương ở cánh tay, cùng đầu gối của hai nàng vẫn không ngừng chảy máu, nhưng cả hai lại không cho băng lại, Dạ Yến muốn Kỳ Lôi lo cho các hắc y vệ đã bị thương trước, hai tên nam nhân đánh bầm bụng phải nghe theo các nàng.

_ Tước Thiên và Kỳ Lôi cũng không thua gì người đầy máu của lũ cạp, một số y vệ cũng bị thương khá trầm trọng, trong số đó có khắc Trí cùng Ảnh Dạ, lúc này hai nàng đang đứng nghỉ mệt, lưng quay về phía lùm cây, trong đó có một con cạp to lớn đang ẩn nấp, nó thấy cả hai nàng không phòng bị, nó nhào ra móng vuốt nó vương dài chụp lên hai bả vai của hai nàng.. á.á..hai tiếng thét đồng thời vang lên.

_ Tước Thiên cùng Kỳ Lôi đang kiểm tra thương tích của y vệ, nghe tiếng thét của hai nàng họ quay lại, thì trời ơi một cảnh trước mắt làm cả hai nam nhân đau đớn mà gọi lớn :nương tử!.. Uyên Nghi! hai thanh kiếm được tước khỏi vỏ, họ phóng như bay đến con cạp, đâm kiếm vào điểm chí mạng trên thân cạp, nó gầm lớn gục xuống nhưng móng vuốt cũng không rời khỏi người của hai nàng.

_ Dạ Yến đôi mắt phượng mệt mỏi ngược nhìn phu quân cánh tay nàng đưa ra về hướng người nam nhân nàng yêu thương say đắm, miệng nàng nói thảm lời gì đó rồi liền nhắm mắt đầu gục xuống bất tỉnh.

_ Uyên Nghi thấy chị mình ngất đi nàng cũng chỉ kịp gọi lớn tên chị mình, bản thân cũng rơi vào hôn mê, trên cơ thể hai nữ nhân, xác con cạp vẫn đè lên họ. Tiếng gào lớn của hai tên nam nhân làm chấn động cả khu rừng, các loài chim sợ hãi bay toáng loạn Tước Thiên thét lớn :'' tất cả cùng kéo sát con cạp chết tiệt này ra khỏi người các nàng mau, hấn quay sang Kỳ Lôi đang ôm cánh tay của Uyên Nghi mà ngồi bất động dưới đất, hấn gọi lớn:"biểu đệ mau phụ một tay với mọi người, để các nàng mất máu nhiều nàng sẽ chết mất, nhanh lên Kỳ Lôi.

_ Nghe tiếng gọi lớn Kỳ Lôi chợt tỉnh lại, đứng lên cùng khiêng xác con thú này sang bên, đem nó về phủ sẽ thịt ăn, khi xác cạp được kéo lên, thì máu trên hai cánh vai của hai nàng phun ra như nước Tước Thiên vội xé vạt áo băng lại vết thương cho nương tử, Kỳ Lôi cũng như vậy, cả hai ôm hai nữ nhân vào lòng, đi lên xe ngựa trở về tướng phủ.

_ Về đến nơi Tước Thiên gọi lớn:" truyền Lý thái y vào tướng phủ gấp".

_ Kỳ Lôi thì lo chữa trị cho Uyên Nghi, vết thương đã được xử lý xong, hấn thay y phục sạch cho nàng, lúc này hấn mới thở ra nhẹ nhàng một chút.

_ Lý thái y bên này cũng xử lý xong các vết thương, ông bắt mạch cho Dạ Yến kiểm tra, một khắc sau ông dừng lại ngược nhìn Tước Thiên cười nói:" xin chúc mừng nhị vương gia, vương phi đã có thai", và cũng mừng là vết thương không ảnh hưởng lắm đến thai nhi, nhưng cần phải cẩn trọng ba tháng đầu của thai nhi thừa vương gia.

_ Tước Thiên đứng ngẩn ngơ khi nghe báo là hấn sắp được làm phụ thân, niềm vui trong lòng lúc này biết phải diễn tả ra sao?, hai giọt nước mắt vì quá hạnh phúc mà rơi xuống.

_ Lý thái y thấy hấn như vậy cũng không dám làm phiền, ông lẳng lặng rời khỏi sương phòng.

Trên giường Trương Dạ Yến vẫn nhắm mắt ngủ say, Tước Thiên nhẹ nhàng nằm xuống bên nương tử, tay hấn nắm chặt tay nương tử, cứ như vậy thật ôn nhu mà ôm nàng .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Chương _03

_ Trên giường Trương Dạ Yến vẫn nhắm mắt ngủ say, Tước Thiên nhẹ nhàng nằm xuống bên nương tử, tay hấn nắm chặt tay nương tử, cứ như vậy thật ôn nhu mà ôm nàng .

_ Ánh nắng của buổi sáng sớm chiếu rọi khắp nơi trong phủ tướng quân, trong sương phòng Uyên Nghi mở mắt tỉnh dậy, những vết thương trên người làm nàng đau đớn, đôi mày liễu khẽ chau lại.

_ Uyên Nghi: chợt nhớ lại diễn cảnh tối qua mình cùng chị Dạ Yến bất ngờ bị con cạp tấn công từ phía sau lưng, chị Dạ Yến vì mất máu và đuối sức nên ngất đi, vừa nghĩ đến Dạ Yến trong lòng Uyên Nghi lại lo lắng cho chị, không biết hiện giờ chị ấy thế nào rồi?.

_ Uyên Nghi lo lắng cuối cùng quyết định đi qua bên phòng của Dạ Yến xem thương tích chị ấy ra sao, nghĩ là làm Uyên Nghi chân bước nhẹ xuống đất rời khỏi giường, nàng đi vào bên trong thay y phục chỉnh tề, cùng vệ sinh cá nhân, tóc nàng không cột được vì bả vai bị thương.

_ Uyên Nghi đi từng bước nhẹ nhàng tránh làm tên nam nhân kia thức dậy, thật nhẹ nhàng nàng rời khỏi sương phòng, ra đến bên ngoài nàng đụng mặt hai hắc y vệ, một trong hai người có một người Uyên Nghi biết mặt đó là Ảnh Tuyết, còn người kia chắc mới tới, nên nàng không biết.

_ Ảnh Tuyết thấy nàng đi ra hấn thật giật mình, tối qua bị thương đến bất tỉnh, mà mới sáng sớm nàng đã rời giường, lại muốn đi ra ngoài, Ảnh Tuyết hai

tay ôm quyền thi lễ với nàng, rồi lên tiếng hỏi : " phu nhân sao người không nằm nghỉ ngơi?"

_ Trên người của phu nhân đầy thương tích, sao không nằm nghỉ dưỡng thương, mà định đâu vậy phu nhân?.

_Mắt phượng Uyên Nghi nhìn Ảnh Tuyết môi nàng khẽ cười đáp : "cảm ơn huynh Ảnh Tuyết, nhưng tôi không sao đâu"tôi muốn qua xem tỷ tỷ có khỏe không? Huynh đi cùng với tôi nha?.

_Ảnh Tuyết nhìn Uyên Nghi đầu khẽ gật, nàng quay sang y vệ đang đứng yên nãy giờ lên tiếng hỏi hần : "huynh tên là gì vậy?" Hắc y vệ liền nói : tiểu nhân họ Lý, tên gọi: Mặc Trình ạ,Uyên Nghi khẽ gật đầu lại nói:" vậy huynh bao nhiêu tuổi rồi?" Mặc Trình đáp: tiểu nhân hai mươi ba tuổi.

_ Uyên Nghi nói:" huynh lớn hơn tôi" thực cực khổ cho các huynh quá, phải đứng bảo vệ như thế này, theo tôi thì đâu cần phải làm như thế này chứ, vương gia cũng thật thái quá rồi, thôi tôi đi sang bên sương phòng của nhị vương gia,huynh đứng đây, nếu tam vương gia dậy có hỏi, huynh trả lời dùm tôi nha.

_ Nói dứt lời Uyên Nghi quay lưng bước đi,hướng phòng của tỷ tỷ mà đi đến, theo sau lưng là Ảnh Tuyết .

_ Uyên Nghi bị thương ở đầu gối,cùng bả vai thật sự trên cơ thể nàng rất đau,nhưng trong lòng lo lắng tỷ tỷ nên nàng cố gắng mà đi. Lê từng bước chân chậm chạp đi,vết thương ở đầu gối vì nàng vận động nó lại rách ra,và bắt đầu chảy máu, đi đến những bậc tam cấp của hành lang vì đường bị ướt do mưa,làm Uyên Nghi trượt té nhào về phía trước, hai chân quỳ gối chống xuống mặt đường, á. á một trận rung rẩy đau xót ở đầu gối truyền lên tới não bộ, Uyên Nghi nghiêng răng hích hà vì quá đau,hai hốc mắt đỏ lên và nước mắt thi nhau chảy.

_Ảnh Tuyết vội đỡ Uyên Nghi đứng dậy và nói:"để tôi ẵm phu nhân qua đó, chân đau như vậy cố gắng đi,không khéo là bị phé luôn" tiểu nhân nếu có bị phạt cũng cam tâm, chứ nhìn người như vậy thật không chịu được, dứt lời Ảnh Tuyết cuối người ẵm bổng Uyên Nghi, thì triển khinh công lướt gió đi về hướng phòng của Tước Thiên.

_ Đến trước cửa Ảnh Tuyết để Uyên Nghi nhẹ nhàng đứng xuống, nàng nhìn Ảnh Tuyết liền nói : cảm ơn huynh rất nhiều ,dứt lời Uyên Nghi quay sang hai hắc y vệ đang đứng trước cửa nàng nói : " nhờ các huynh báo lại dùm có ta sang thăm tỷ tỷ".

_ Thanh Phong gật đầu, quay sang cánh cửa đưa tay lên gõ cửa ba tiếng, liền lên tiếng nói : hoi chủ nhân! có tam vương phi sang thăm phu nhân ạ.

_ Bên trong Tước Thiên cùng Dạ Yến đã dậy, nhưng Dạ Yến vẫn không nói chuyện đến Tước Thiên, nàng mặt hần muốn làm gì thì làm, Dạ Yến nghe báo có Uyên Nghi sang,nàng liền lên tiếng nói : cho mời vào, được sự đồng ý Uyên Nghi mở cửa bước nhẹ vào phòng, còn Ảnh Tuyết thì đứng phía ngoài cùng hai y vệ kia để chờ.

_ Thấy Uyên Nghi bước vào Tước Thiên liền đi ra chào cô rồi khẽ nói : " Uyên Nghi muội vào bên trong với nương tử trò chuyện đi ,nàng ấy có thai nên không tiện xuống giường"

_ Uyên Nghi mở to mắt ngạc nhiên nhìn Tước Thiên nàng gật đầu nói:" chúc mừng huynh đã lên chức phụ thân, nói xong Uyên Nghi bước đi vào bên giường,Tước Thiên cũng bước đi rời khỏi phòng.

_ Dạ Yến đang ngồi mất phượng nhìn ra tìm kiếm bóng dáng Uyên Nghi, thấy cô đi vào Dạ Yến nở nụ cười tươi nói : em thương tích sao rồi?còn còn đau lắm không?.

_ Uyên Nghi nhanh chóng lắc đầu mắt nhìn tỷ tỷ lên tiếng nói :em không sao đâu chị, còn chị thế nào, hôm qua chị bị ngã làm em lo lắng lắm.

Dạ Yến cười nhẹ, đầu cũng lắc lại nói:" chị không sao chỉ hơi choáng vì mất máu nhiều thôi em, giờ trong bụng còn có hài nhi chị sẽ thận trọng hơn để bảo toàn cho con.

_ Uyên Nghi gật đầu cười nói:"em chúc mừng chị nhé, lên chức mẫu thân rồi nha"chị phải giữ sức khỏe đó, em xin phép về lại phòng nha,Dạ Yến:Ừ em về nghỉ ngơi cho mau khỏi,dứt lời Uyên Nghi quay lưng, chân cố gắng bước nhanh,mạnh để cho chị Dạ Yến thấy mình vẫn khỏe, chị sẽ đỡ lo lắng hơn, an tâm mà dưỡng thai,nhưng cũng vì nàng cử động chân quá nhanh,và mạnh nó làm động đến vết thương nơi đầu gối, làm nó chảy máu nhiều và một trận co giật ở nơi đó.

_ Chân bị đau đứng không vững làm Uyên Nghi té nhào về trước,với tư thế té quỳ hai đầu gối xuống nền đất,một trận rung rẩy đau đớn,toát cả mồ hôi lạnh ra khắp người Uyên Nghi,sắc mặt tái mét vì quá đau,sự chịu đựng của cô giờ phút này hoàn toàn bị phá vỡ.

_ Uyên Nghi hít qua kẻ răng để ép xuống tiếng rên của mình vì đau, hai mắt hiện rõ một đốm ngầu ,phía trước mặt cô bỗng tối sầm lại,cả thân người Uyên Nghi đổ gục xuống đất bất tỉnh.

_ Dạ Yến gào lên:"Uyên Nghi!.. Uyên Nghi!"

_ Chân bước vội xuống giường,đi đến bên Uyên Nghi đang nằm bất tỉnh, hai tay Dạ Yến ôm cả người Uyên Nghi mà khóc.

Ở ngoài các y vệ nghe tiếng thét của Dạ Yến, cả ba y vệ đập cửa phóng vào trong, một màn trước mắt làm họ cảm động cùng sợ hãi, một y vệ nhanh chân thì triển khinh công đi thông báo với hai chủ nhân của mình .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương _04

_ Kỳ Lôi cùng Tước Thiên trên đường đi trở lại sương phòng của Tước Thiên, bóng dáng hắc y từ xa thi triển khinh công lướt gió đến trước mặt hai người họ, hai tay ôm quyền nói: "hồi hai chủ nhân, nhanh mau trở về phòng tam phu nhân xảy ra chuyện".

_ Hà ! "Người nói gì vậy?"

_ Dạ! "tam phu nhân bị ngất xỉu"

_ Kỳ Lôi nghe lời vừa dứt liền vội quay lưng thi triển khinh công lướt gió hướng sương phòng của vương huynh mà nhanh đến, theo sau là Tước Thiên và hắc y vệ.

_ Vừa vào đến phòng Kỳ Lôi giật mình vì nhìn thấy cảnh trước mắt, Uyên Nghi cả người nàng nằm trong lòng của Trương Dạ Yến , vết thương trên vai chắc vì bị động mà máu chảy ra ướt hết y phục bên trên, còn vết thương ở đầu gối thì không còn gì để nói,xung quanh hai nữ nhân là ba hắc y vệ, họ khuyên Dạ Yến lên giường nghỉ ngơi, vì họ sợ ảnh hưởng đến đứa hài nhi của chủ nhân, nhưng dù cho họ có nói gì Dạ Yến vẫn ôm lấy Uyên Nghi mà khóc không buông, làm cho các y vệ cảm động, xen lẫn thắc mắc về tình cảm của hai vị phu nhân này.

_ Kỳ Lôi bước đến gần Uyên Nghi bắt mạch kiểm tra cho nàng, hắc thỏ nhẹ đôi mục quan nhìn Dạ Yến nói:Uyên Nghi không sao đâu, vì mất máu và đau nên nàng ấy mới bị ngất đi, tiểu thư đừng lo lắng quá" hãy chú ý đến hài nhi trong bụng nàng cho tốt, để ta bế nàng ấy về lại sương phòng chữa trị.

_ Tước Thiên lúc này vừa vào thấy một màn trước mắt làm cho hắc châu mày khó chịu,mắt thấy nương tử của mình yêu thương trân trọng, nâng niu ấy mà giờ đây ngồi bẹp dưới đất lạnh, gương mặt vì khóc mà đỏ lên hết, mắt phượng xinh đẹp của nàng giờ đây sưng búp, lòng hắc đau nhói, không nói gì bước chân hắc đi đến bên nương tử, bàn tay hắc đưa lên lau đi những giọt nước mắt trên mặt nương tử, đưa hai cánh tay ôm cả người nương tử vào lòng bế lên đi đến giường đặt nàng nằm xuống, hắc nhìn nương tử khẽ nói:"đã có Kỳ Lôi rồi Uyên Nghi nàng ấy sẽ không có gì đâu, nàng đừng lo lắng quá, hãy giữ sức khỏe của nàng và cũng vì hài nhi của chúng ta"vừa nói nhưng động tác hắc đầy yêu thương ôm nương tử vào lòng, tay hắc vuốt nhẹ mái tóc đen mượt của nàng, Dạ Yến nghe phu quân nói vậy, đầu nàng khẽ gật thay cho lời nói.

_ Kỳ Lôi bế Uyên Nghi bước chân sắp rời khỏi cửa sương phòng, thì Dạ Yến lên tiếng gọi : " Tam vương gia! Ta nghe muội ấy nói ngài nói yêu muội ấy nhiều lắm đúng không?.

_ Bước chân Kỳ Lôi dừng lại ,Dạ Yến lại nói tiếp : "nhưng tại vì sao ngài và Tước Thiên đại tướng quân đây ,lại ôm ấp nữ nhân khác vào lòng, ngay chính trong phủ này,chỗ mà các ngài sống cùng nữ nhân mà các ngài bảo là yêu thương họ đến chết không xa vậy thì phải làm sao đây?.

_ "Uyên Nghi:và tôi tận mắt nhìn thấy việc đó, nên Uyên Nghi muội ấy buồn cùng thất vọng mới uống nhiều rượu như vậy, và cũng vì thế mới xảy ra những việc khác" nam nhân các người đều tham lam cả, điều dối trá như nhau,chúng ta rất thất thất vọng về các người.

_ Kỳ Lôi đôi mục quan mở to hết cỡ, gương mặt chuyển xanh,Tước Thiên nghe xong những lời này, gương mặt cũng không tốt hơn biểu đệ mình, hắc không phải sợ vì bị nhìn thấy, nhưng hắc đang sợ vì nương tử của hắc đã hiểu lầm sự việc đó mất rồi, và cũng vì hiểu lầm mà kéo theo một số chuyện không hay khác, cũng mai là nương tử và hài nhi trong bụng không có gì, nếu không hắc hối hận cả đời cũng không đủ.

_ Kỳ Lôi tâm lo lắng,thân thể khẽ rung, nhưng hắc vẫn tỏ ra thái độ dửng dưng, không trả lời Dạ Yến hai tay hắc ôm Uyên Nghi, chân vẫn bước đi về phía cửa phòng mà rời khỏi.

_ Trương Dạ Yến nhìn thấy Kỳ Lôi đã rời khỏi, các y vệ cũng đã ra ngoài, giờ đây nàng nằm xuống giường tay mới cầm lấy cái chăn đắp kính đầu mình liền khóc tức tưởi.

_ Tước Thiên nhìn nương tử hành động như vậy hắc đau lòng khi thấy nương tử khóc, nhưng trong lúc này không thể nói gì được, tốt nhất bây giờ là im lặng , hắc để yên cho nàng, chân bước ra khỏi phòng đi đến ngự thiện phòng căn dặn gia nhân nấu những món ăn cùng thuốc bổ cho hài nhi và nương tử.

_ Nghe được hắc đã rời khỏi Dạ Yến càng khóc lớn hơn, trong tâm đã quyết định không nói chuyện với hắc dù là nửa lời cũng không, nàng sẽ vì hài nhi mà sống tốt ,ăn uống bồi dưỡng cho hài nhi khỏe mạnh chỉ vì bảo bối của nàng mà thôi.

_ Tại sương phòng của Kỳ Lôi hắc đã thay băng cho Uyên Nghi và thay y phục sạch cho nàng, hắc yêu thương ngồi bên nàng ngắm nghía gương mặt xinh xắn lúc nàng ngủ,thật là ngây thơ như trẻ con,và đây an lành ,nhưng lúc nàng thức dậy thì về mặt này có còn không?.

_ Cũng chỉ vì hắc mà nàng mới thành ra như thế này,hắc suy nghĩ: nếu lúc đó hắc cương quyết từ chối tổ chức tiệc mừng tuổi cho đại tiểu thư thì sự việc say rượu đầu xảy ra, các nàng đó đâu thể mượn cớ say mà té nhào vào lòng bọn hắc,xuôi xèo là vừa đúng lúc các nương tử của họ nhìn thấy được cảnh đó mới khổ ,giờ đây có miệng mà không thể nói gì được, còn các nàng đây thì hiểu lầm rồi đau khổ giận dữ, thật nhứt đầu quá đi hai ngón tay Kỳ Lôi xoay lên trán, lúc này Uyên Nghi mở mắt thức dậy nàng nhìn thấy hắc, tên nam nhân làm tim nàng đau khổ không nói gì đến hắc Uyên Nghi ngồi dậy đi xuống giường, Kỳ Lôi thấy nàng muốn né tránh mình hắc không muốn điều đó,đưa hai cánh tay hắc ôm cả người Uyên Nghi trở vào trong lòng mình, cuối đầu chiếm lấy môi nàng mà cắn mút, Uyên Nghi bị hắc hôn đến thở cũng khó khăn, lúc này hắc mới buông tha cho nàng, nhưng hai cánh tay vẫn ôm cả người Uyên Nghi không cho nàng rời khỏi, lúc này Uyên Nghi khẽ lên tiếng : "Tam vương gia!ngài loạn đủ chưa? Nếu đủ rồi thì thả tay ra tôi đi nhà xí

,tôi cần giải quyết ".

Kỳ Lôi liền buông tay ôm nàng ra,Uyên Nghi từng bước chân khập khiễng đi vào trong, hần liền đi đến bế nàng đi vào nhà cho nàng giải quyết, hần ôn nhu đứng bên ngoài chờ đợi, Uyên Nghi vừa bước ra khỏi cửa, một lần nữa hần nhấc bổng cả người nàng ôm vào lòng đi ra giường lớn đặt nàng nằm đó, hần liền quay ra ngoài gọi người đem thuốc và bữa trưa cho cả hai,Uyên Nghi cũng không buồn phản đối gì,chi im lặng mà theo ý hần.

_Một tuần trôi qua vết thương ở vai cũng đã lành,đầu gối cũng hết đau,sắc mặt của Uyên Nghi cũng sức khỏe đã tốt hơn rất nhiều,nhưng nàng vẫn không nói chuyện với hần,cứ im lặng mà nhìn nhau,một buổi tối trăng sáng của đêm mười lăm Uyên Nghi có hứng ra ngoài đài ngắm trăng,nàng đem theo cây cô cầm mà nàng nhờ Anh Tuyết mua dùm mình, ngồi nơi đây một mình kế bên là bình rượu nàng nhờ một nha đầu mua từ ngoài phủ vào, cầm bình rượu đưa lên miệng uống một hơi để xuống, tay nàng bắt đầu đánh lên trên dây đàn, một khúc nhạc u buồn da diết vang lên trong đêm tối tĩnh lặng,ở trên thân cây to gần nơi Uyên Nghi ngồi, một thân y phục toàn đen, đôi mắt đang nhìn nữ đánh đàn một cách say mê, hần nghĩ nhất định hôm nay phải chiếm được nữ nhân này,thân thủ mau lẹ,hần đến bên trên Uyên Nghi mà nàng không hề hay biết, mắt hần nhắm ngay bình rượu phóng một viên đạn vào trong rượu, rồi an nhiên mà chờ đợi.

_Khúc nhạc vừa dứt Uyên Nghi cầm bình rượu đưa lên uống một ngụm,hơn nữa bình, lại đặt xuống tiếp tục đánh lên một bài, Uyên Nghi say sưa thả hồn vào tiếng nhạc,nhưng trong cơ thể một khí nóng tỏa ra làm nàng trán đổ nhiều mồ hôi,Uyên Nghi cũng không nghĩ nhiều vẫn đàn cho xong khúc nhạc,lúc này cơn nóng càng lúc tăng cao,đụng với rượu nó càng bùng phát,đôi mắt phượng khẽ nhắm,miệng nàng khô hốc,cơ thể thật khó chịu, đầu thì đau và xây xẩm, Uyên Nghi đứng lên muốn trở về, nhưng lúc này đôi chân không còn lực,nàng ngã xuống bãi cỏ,trong cơ thể nàng như mong muốn một thứ gì đó, mà chính nàng không biết,mồ hôi ra ướt hết y phục, không thể chịu nổi Uyên Nghi cởi bỏ y phục bên ngoài, bên trong chỉ còn cái yếm và bên dưới còn lại cái váy, miệng nàng khẽ gọi:Kỳ Lôi! Kỳ Lôi! Chẳng đâu rồi cứu ta,nàng vô thức đưa bàn tay mình lên vuốt ve chính thân mình, động tác này làm nàng dễ chịu hơn một chút.

_Người trên cây lúc này phóng xuống, ngồi xuống bên Uyên Nghi, bàn tay hần vuốt ve mặt nàng, trượt xuống vai xinh đẹp của nàng,rồi hần lại lướt nhẹ lên đôi gò bồng hể lộ sau cái yếm mỏng này,hai ngón tay hần nắm nhẹ nhụy hoa đang hé nở chào mời người đến hái,...ừm.ừm.thoải mái quá cho ta đi,nóng quá nàng vùi tác dụng của thuốc mà giờ đây nàng lên tiếng rên rỉ, cùng van xin người vuốt ve thân mình, tên mặc y phục đen miệng khẽ nhếch mép cười, tay hần đưa ra cởi bỏ cái yếm trước ngực nàng bàn tay hần xoa bóp đôi gò bồng tròn trịa, trắng mịn, miệng hần ngậm lấy bên còn lại mà liếm láp, ừm.ừm,nàng lại lên tiếng rên nhẹ làm tên y nhân đầy hưng phấn,một tiếng gào lớn làm hần dừng lại .khốn khiếp buông nàng ấy ra mau!

Kỳ Lôi phóng đến nơi thấy người nằm đó là Uyên Nghi thì cơn giận dữ bộc phát dữ dội, tước kiếm khỏi vỏ Kỳ Lôi phóng đến tên y nhân đánh tới hai bên đánh tới, miệng lớn tiếng nói người đâu có thích khách.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Trúng Xuân Được, Kỳ Lôi Giải Độc

_Sau tiếng gọi của Kỳ Lôi bốn phía hắc y vệ phóng đến, thấy chủ nhân đang đánh với tên thích khách cả đám y vệ tước kiếm liên thủ đánh, nhưng tên thích khách là hạng cao thủ, một mình hần mà đánh với hơn mười y vệ mà thể trận xem như cân bằng.

Kỳ Lôi lớn tiếng nói ta muốn hần còn sống, các người chăm sóc hần đi,Kỳ Lôi quay sang Uyên Nghi đang nằm dưới cỏ,thân trên của nàng đang phơi bày ra, hần cởi áo khoác trùm lên người nàng, hai tay bế nàng lên, thi triển khinh công về sương phòng.

_ Vừa vào phòng hần đặt nàng nằm xuống giường, hai tay Uyên Nghi nắm giựt phẳng chiếc áo khoác đắp cho nàng, miệng nàng khẽ nói nhỏ :"nóng quá, khó chịu quá ,Kỳ Lôi chẳng đâu rồi cứu ta với".

_Kỳ Lôi sững sờ khi nghe nàng nói, trong lúc này người nàng nhớ nhất chính là hần, vậy là nàng vẫn yêu thương mình, không có chán ghét mình, một niềm hạnh phúc không thể diễn tả được lúc này,nhưng hần nhìn lại Uyên Nghi lúc này mặt nàng ửng đỏ, hần đặt bàn tay lên tay nàng kiểm tra, hần hết hồn người nàng nóng quá.

_Uyên Nghi cảm nhận một sự dễ chịu khi tay hần chạm vào người mình, nàng vô thức đưa tay lên chụp lấy thứ mà làm mình dễ chịu, nàng để tay hần đặt lên trước ngực mình xoa tròn bàn tay lên đôi gò bồng, nó làm nàng dễ chịu mà rên rỉ.

_ Kỳ Lôi hần khẽ nghiêng răng nói thầm: khốn khiếp tên đó dám cả gan hạ xuân được lên nàng, ta sẽ bầm nó ra mới hả giận.

_ Lúc này đây xuân được đã bộc phát dữ dội Uyên Nghi uốn éo khó chịu, tay nàng kéo luôn những thứ còn lại trên người, thân thể trần trụi lộ ra trước mắt hần, Uyên Nghi vòng tay ôm người Kỳ Lôi động tác bạo gan nàng cởi bỏ y phục trên người hần, bàn tay nàng vuốt ve trên người Kỳ Lôi nàng cảm nhận người hần là nước lạnh làm nàng dễ chịu hơn.

_Kỳ Lôi hiện tại dục vọng đã bùng phát, nếu vì giải độc cho nàng, hần cũng nguyện ý, nếu tình dục mà nàng hận hần thì hần cũng chấp nhận, chứ đứng nhìn nàng bị xuân được hành hạ đến chết thì không thể nào,nàng có hận hần thì cứ để cho nàng hận vậy còn hơn để nàng mất mạng.

_ Suy nghĩ kỹ rồi Kỳ Lôi ôm thân thể Uyên Nghi nằm xuống giường, động tác thật yêu thương hần cuối xuống hôn lên môi nàng, nụ hôn say đắm ngọt ngào, nàng cũng đáp lại hần mở miệng ra cho hần di chuyển vào bên trong khoáy đảo,liếm mút vị ngọt ngào của nàng.

_ Ừm..tiếng rên rỉ phát ra từ môi nàng làm hắn thêm hưng phấn,hắn rời khỏi môi nàng đầu lưỡi hắn lướt trên da thịt nàng , lưỡi lướt qua đầu đều khoi lên ngọn lửa ái dục trong người nàng, thân thể Uyên Nghi càng bị kích thích mà uốn éo rên rỉ,hắn trượt xuống tới đôi gò bồng tròn trịa của nàng,miệng hắn ngậm lấy bên nú hoa ở trước ngực nàng mà liếm mát,răng hắn khẽ nghiêng ngả nú hoa làm nàng lên tiếng rên lớn á,..ừm..hắn nhìn nàng miệng nở nụ cười tươi, bàn tay hắn xoa bóp bên gò bồng còn lại, sờ nắn thỏa mãn hắn liền trượt xuống bên dưới giữa hai chân nàng, tách nhẹ hai chân, cảnh xuân trước mắt làm hắn chìm đắm, cuối đầu vào nơi u cổ xinh đẹp lưỡi hắn nhẹ nhàng liếm láp nơi viên trân châu hồng hồng kia,một tiếng rên lớn cả thân nàng cong lại vì con khoái cảm đánh úp ,một dòng nước chảy ra từ hoa huyết Kỳ Lôi thích thú liếm mát vị ngọt ngào từ dòng nước đó, đầu lưỡi hắn đâm ra chọc ngoáy vào trong hoa huyết,những dòng nước lại chảy ra không ngừng.

_ Kỳ Lôi đưa một ngón tay vào bên trong hoa huyết động tác đều đặn rút ra đưa vào, mỗi lúc càng nhanh hơn mạnh hơn,Uyên Nghi một lần nữa la lớn..á..ừm,thân thể nàng cong lại lần nữa lên đỉnh,tiểu đê của hắn từ nãy đến giờ đã trương lớn khó chịu, giờ lại nghe nàng rên rỉ thật sự hắn không kìm chế được nữa, để hai chân nàng mở rộng, hắn cầm tiểu đê đặt trước hoa huyết, đầu hắn cúi xuống hôn môi nàng, đồng thời động tác phía dưới đầy mạnh đưa tiểu đê vào bên trong nàng,lúc này tiểu đê chạm phải màng chắn ngang,hắn biết cái đó tượng trưng cho đều gì,hắn hạnh phúc nhấn mạnh phá đi màng chắn đó giờ đây nàng là người của hắn.

_ Á..một tiếng la lớn cùng những giọt nước mắt vì đau đớn, cả người Uyên Nghi rung rẩy, hai bàn tay nàng bấu vào da thịt hắn,máu theo đó chảy ra, hắn biết nàng bị đau khi bị phá thân, hắn ôn nhu để cho nàng bấu vào người mình,động tác dừng lại ít giây liền lại động,hắn rút ra, lại đâm vào cứ như vậy mỗi lần đều nhanh hơn, giờ đây nàng không còn đau,mà thay bằng là cảm giác dễ chịu lẫn ngứa ngáy, tê tê nàng lên tiếng rên rỉ, hai cánh tay chủ động ôm cổ hắn cùng hắn nghênh hợp,nàng ngậm lấy môi hắn mà cắn mát,Kỳ Lôi càng bị kích thích khi thấy nàng chủ động,hắn ra sức bên trong nàng mà rong ruổi.

Kỳ Lôi lên tiếng rên lớn những lần ra vào cuối hắn dùng hết sức..á..ừm,cả hai cùng lên đỉnh hắn phóng thích tất cả mầm mống vào nơi sâu nhất bên trong nàng, dòng nước ấm được rót đầy bên trong nàng hắn nở nụ cười thỏa mãn, hai tay ôm lấy người nàng mà vuốt ve, còn Uyên Nghi thì đã bất tỉnh vì mệt,nàng vì xuân được phát tác mà đòi hỏi hắn liên tục đến hơn canh năm nàng mới ngất đi vì kiệt sức,còn hắn thì có một đêm đầy hạnh phúc và hắn sẽ nhớ mãi một đêm này,sau này về già hắn sẽ nhắc lại cho nàng nghe về kỉ niệm đẹp này.Kỳ Lôi hai tay ôm cả người nàng thật chắc rồi chìm vào giấc ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương _01

_ Hai thân ảnh ôm nhau ngủ quên cả trời đất khi Uyên Nghi thức dậy đã là chiều ngày hôm sau, nàng ngồi bật dậy phía dưới hai chân truyền đến một cơn đau đớn,cả người đầy sự mệt mỏi, phía dưới như là bị xe thiết giáp nghiền nát vậy, tại sao mình lại bị như thế?

_ Uyên Nghi lo lắng vén chăn,..hà!.. Nàng há miệng hoảng hốt khi thấy trên người không có một mảnh vải, bên hông nàng còn có một cánh tay gát lên ,mắt phượng liếc nhìn người đang ôm mình, không có ai khác, chính là hắn Tam vương gia.

_ Uyên Nghi đã hiểu mình và hắn xảy ra chuyện gì rồi, hai bàn tay nắm lại thành quyền, nàng nghiêng răng khể nói : thật là cảm thú mà, thân thể giữ gìn trong sạch bấy nhiêu năm, ngày hôm nay bị hủy trong tay tên nam nhân này, Uyên Nghi lấy hết sức, cắn răng chịu đau mà xuống giường, hai tay nàng vịn lên tường lần mò đi vào bên trong thùng nước tắm,ngâm mình trong nước ấm làm thân thể dễ chịu hơn rất nhiều, một khắc sau nàng mặc xong y phục, tóc cũng búi cao gọn gàng, lấy tai nài mà nàng đã chuẩn bị từ trước, chân bước đi rời khỏi sương phòng mà không thèm nhìn người trên giường một lần.

_ Nàng hận hắn, thật sự rất hận, nhưng không làm gì hắn được bởi vì hiện tại tỷ tỷ đã là người của vương gia, nàng làm ra chuyện gì với hắn chỉ sợ liên lụy đến chị mà thôi.

_ Bước chân ra khỏi phòng Uyên Nghi đụng phải hai hắc y vệ, Ảnh Tuyết cùng Ảnh Dạ cuối đầu thi lễ với nàng, nhưng Ảnh Dạ liền thấy được trên vai nàng đeo tai nài hắn liền hỏi:" phu nhân người định đi đâu sao?"

_ Uyên Nghi nghiêm mặt trả lời: nợ nần ta thiếu chủ nhân các người tôi qua ta đã trả xong,gờ đến lúc ta phải đi rồi, mong hai người đừng làm khó ta.

_ Hai anh em họ Ảnh: bọn họ thừa hiểu tôi qua đã xảy ra chuyện gì, bây giờ nàng ấy phản ứng như vậy cũng đúng lẽ mà thôi,nhưng nếu nàng ấy đi chủ nhân hỏi thì họ phải trả lời sau đây, Ảnh Dạ lên tiếng nói : " phu nhân người đã nói với chủ nhân chưa?"

_ Uyên Nghi biết họ muốn ngăn cản mình, cô cũng đã chuẩn bị sẵn, rút ra từ tay áo cây sủng ngăn nàng ngấm vào hai y vệ nói : các người cũng biết sự lợi hại của vật này rồi đúng không, để ta đi đừng ép ta phải ra tay với các người, ta không muốn đâu.

_ Hai hắc y vệ mặt liền chuyển sắc sang xanh mét khi thấy thứ Uyên Nghi cầm trên tay,họ đã lãnh ngộ lúc chiến đấu với lũ cạp, hai người liền lui ra,Uyên Nghi cũng lùi đi bước chân rời khỏi, từ phía xa một y vệ vừa đến nhìn thấy cảnh này, hắn nhanh chân hướng cánh tay đang cầm sủng của Uyên Nghi mà đá ý định muốn đá văng đi vũ khí trên tay nàng, nhưng Uyên Nghi lẹ hơn, nàng né sang bên tránh được, tay nàng bóp cò..đùng ,một tiếng nổ lớn vang lên, viên đạn bắn trúng vào vách tường làm thủng một lỗ.

_ Tiếng nổ lớn làm Trương Dạ Yến đang ăn điểm tâm bên sương phòng, nàng giật mình lên tiếng :Uyên Nghi!.. Uyên Nghi!.. em ấy bị chuyện gì mà phải dùng đến súng? Dạ Yến bỏ xuống chén hướng cửa phòng đi ra ,Tước Thiên thấy nương tử muốn rời đi,hắn sợ sẽ ảnh hưởng đến bảo bối, hai cánh tay

vội ôm cả người nàng lại, Dạ Yến quay mặt sang hấn trừng mắt phượng nhìn hấn khẽ nói : "chàng buông tay ra,ta muốn đi xem muội ấy" trong lời nói cũng như gương mặt của nương tử đầy vẻ lạnh lùng, cương quyết làm cho Tước Thiên hơi rùng mình, từ hôm đó đến nay nương tử không hề nói chuyện với hấn, hôm nay vì chuyện Uyên Nghi nàng mới mở miệng nói, nhưng lời nói quá lạnh lùng, hấn nhìn nàng nói : để ta bế nàng sang đó, Dạ Yến khẽ gạt đầu, Tước Thiên liền ôm bế nàng lên thi triển khinh công về hướng sương phòng của Kỳ Lôi.

_ Vừa đến nơi Dạ Yến gọi lớn:Uyên Nghi chị đây, nghe thấy tiếng quen thuộc nàng quay sang,mắt thấy được chị mình nàng liền nhào đến ôm cả người Dạ Yến mà khóc tức tưởi trên tay nàng vẫn cầm chắc cây súng. Bên kia Kỳ Lôi cùng các y vệ thờ phào nhẹ nhõm, Kỳ Lôi bước chân muốn đến gần Uyên Nghi, nhưng Uyên Nghi phát hiện, tay cầm súng lại chia vào người hấn liền nói : người đứng yên đó, nếu dám bước lên đừng trách sao súng đạn không có mất.

_ Dạ Yến ôm Uyên Nghi cô lên tiếng dỗ dành : em có chuyện gì nói với chị sao lại cầm thứ này mà uy hiếp mọi người chứ, vết thương do thứ này làm ra rất khó chữa trị, vì ở đây không phải như nơi mình sống em hiểu chứ?

_ Không nên tùy tiện mang ra,Uyên Nghi khẽ gạt đầu liền nói: chị em muốn rời đi khỏi đây, Dạ Yến bất ngờ khi nghe Uyên Nghi nói, nàng nhìn Uyên Nghi nói: tại sao vậy em? Uyên Nghi cúi đầu hai hàng nước mắt lại rơi,Dạ Yến đau lòng khi nhìn thấy cô bé này khóc, Dạ Yến lại hỏi:"tam vương gia hấn đã làm gì em sao?".

_ Uyên Nghi nghe đến câu này nàng lại khóc lớn hơn, Dạ Yến không cần cô nói nàng cũng đã phần nào hiểu được lý do,hai bàn tay Dạ Yến nắm chặt thành quyền, đôi mắt phượng nhìn Kỳ Lôi hỏi : tam vương gia!ngài đã làm gì muội muội của tôi hả?.

_ Kỳ Lôi nét mặt cân thẳng,ánh mắt yêu thương nhìn về phía Uyên Nghi hấn khẽ nói:" ta xin lỗi nàng,chi vì cấp bách ta mới làm vậy, nhưng ta thật lòng yêu thương nàng Uyên Nghi".

_ Trương Dạ Yến gập dứ hết to: cầm thú mà, các người đều là cầm thú cả,chi thích chiếm đoạt thỏa mãn, không cần biết cảm giác của người ta ra sao,xong rồi còn xin lỗi mà làm gì chứ, Dạ Yến quay sang Uyên Nghi nói:em đi đi chị ủng hộ em, dứt lời Uyên Nghi quay lưng bỏ chạy,Kỳ Lôi muốn chạy theo,liền bị Dạ Yến đưa tay ngăn lại, Tước Thiên lúc này mới lên tiếng nói:nương tử! nàng đừng can thiệp ấy, Kỳ Lôi hấn rất yêu thương Uyên Nghi mà,ha..ha..ha ,Dạ Yến cười lớn nhìn Tước Thiên nói, yêu sao,các người biết yêu là thế nào sao,cường ép xong rồi bảo là yêu sao,ha..ha..ha Dạ Yến cười lớn mà hai hàng nước mắt lại rơi,nàng quay lưng bước đi, chân đi được vài bước bụng nàng chột đau nhói,chân dừng lại hai tay ôm bụng rên rĩ đau quá,Tước Thiên nhìn thấy liền phóng nhanh lại đỡ người nàng đang chao đảo miệng hét to: nương tử nàng bị sao vậy? Kỳ Lôi liền nói:bé nàng về phòng đi,cần thận do xúc động quá ảnh hưởng đến hài nhi trong bụng đó.

_ Tước Thiên nghe nói mặt hấn tái xanh vội ôm cả người nương tử nhanh trở lại sương phòng, hấn lớn tiếng truyền thái y!

Kỳ Lôi thì thi triển khinh công lướt gió đuổi theo Uyên Nghi,cũng may lúc nàng rời đi thì đã có mấy hắc y vệ theo sau âm thầm bảo vệ cho nàng, vì lẽ đó hấn sẽ dễ dàng tìm thấy nàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương _02

_ Uyên Nghi chạy đi ra khỏi phủ tướng quân, nàng cứ chạy mãi đến lúc ra ngoài thành bước chân mới thả chậm lại,cả người nàng nhức mỏi, bên dưới bụng thì lại đau đốn, vì cả đêm qua bị tên nam nhân xấu xa kia làm không biết bao nhiêu lần.

_ Bước chân mỏi mệt nàng đi đến ngồi xuống trên một thảm cỏ nghỉ ngơi, trước mắt là một dòng sông thật đẹp, những con gió mùa Thu thổi nhẹ làm mái tóc dài của Uyên Nghi phất phơ bay trong gió, nàng ngồi hai cánh tay ôm lấy chân, đầu gục xuống khóc lớn, những tức giận, buồn tủi trong lòng hôm nay được dịp tuông ra hết, bỗng dưng trên vai nàng có một bàn tay vỗ nhẹ, giọng nói trầm ấm dễ nghe vang lên bên tai : tiểu thư cô có bị làm sao không? Cô có bị đau ở đâu không? .

_ Nghe tiếng nói Uyên Nghi ngẩng đầu nhìn lên, đứng trước mặt nàng là một nam nhân khôi ngô tuấn tú, đứng chất soái ca luôn nha,một thân y phục trắng,càng tôn lên nét đẹp như điêu khắc của hấn.

_ Uyên Nghi khẽ chớp mắt những giọt nước mắt còn đọng trên mi mắt nàng nhẹ nhàng rơi xuống, hai đôi mắt nhìn nhau ,cánh môi hấn khẽ cười nhìn nàng, bàn tay hấn đưa lên lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên má, bất ngờ về sự quan tâm của tên nam nhân trước mặt, Uyên Nghi ngại ngùng đỏ hết mặt, nàng lên tiếng nói: "cảm ơn huynh!ta không sao đâu" nghe nàng nói hấn không nói gì,chỉ là hấn lại ngồi xuống kế bên nàng, lấy xuống từ phía sau lưng cây cỏ cầm, bàn tay hấn uyển chuyển đánh lên dây đàn khúc nhạc liền vang lên, Uyên Nghi là người chơi nhạc, nghe khúc nhạc này thật sự rất hay,tâm trạng của nàng nhẹ nhàng hơn ít nhiều, đầu nàng dựa vào cánh tay của chính mình, mắt phượng nhìn xa xăm, tâm tư nàng đang thả theo khúc nhạc êm ả.

_ Từ trên cành cây to ba hắc y vệ đang ẩn nấp đi theo bảo vệ nương tử của chủ nhân họ,còn một y vệ khác đã qua về báo cáo cho chủ nhân , những gì diễn ra bên dưới cả ba y vệ đều nhìn thấy, họ bắt đầu lo lắng cho chủ nhân của họ, không khéo nương tử của chủ nhân sẽ bị người ta đánh mất thôi ba người nhìn nhau như ngầm hiểu y.

_ Khúc nhạc vừa dứt tiếng vỗ tay của Uyên Nghi vang lên, nàng khẽ nói : khúc nhạc hay quá, tên nam nhân chỉ khẽ cười nhìn nàng. Uyên Nghi lại nói : huynh cho ta mượn đàn đánh một bài nha?.

_ Nam nhân liền gật đầu và tỏ vẻ rất ngạc nhiên và hiếu kỳ nhìn nàng, tay cầm đàn hán đưa qua cho nàng, Uyên Nghi nhận lấy đàn, nàng điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái ,ngón tay nàng bắt đầu nhẹ nhàng lướt lên dây đàn mà khai khúc nhạc buồn thê lương, nàng đánh được ít giây đôi mục quan của tên nam nhân nhìn nàng mà ngẩn ngơ, trong lòng hần thầm khen ngợi : nàng đánh đàn quá hay, không có chút nội lực nào, chứng minh nàng không phải người trong giang hồ, chỉ là tài chơi đàn hay quá mức hần tưởng tượng, trong khúc nhạc kia nói lên sự yêu thương, nhớ nhung cùng nỗi thất vọng của nàng, giờ đây phải chia ly làm trái tim nàng tan vỡ, tiếng đàn du dương trầm ấm ,từ chút, từ chút đi vào lòng của người trước mặt, hần nhìn nàng đàn, đôi mắt xinh đẹp của nàng giờ nhuộm một màu đỏ tươi , giọt nước từ trong đôi mắt nàng nhẹ nhàng rơi xuống chung quanh cảnh đẹp tuyệt vời, mặt nước trong xanh,đàn cá bơi lội tung tăng, trên bờ muông hoa đua nở ,chim hót véo von khung cảnh hữu tình, tiếng lá cây do gió thổi tạo ra những tiếng kêu xào xạc, nhưng đối với một người mang đầy tâm sự buồn như nàng thì khung cảnh có đẹp cỡ nào cũng trở nên vô nghĩa .

_ Bản nhạc đã kết thúc Uyên Nghi đưa trả lại cổ cầm cho nam nhân nàng nhẹ nhàng lên tiếng nói:" cảm ơn huynh rất nhiều" ,huynh danh tính gọi là gì vậy?.

_ Nam nhân nhìn nàng cười nhẹ nói : ta tên Bạch Mộ Nghiêm, hai mươi sáu tuổi, vậy còn tiểu thư? Uyên Nghi khẽ đáp :"ta tên Lý Uyên Nghi, hai ba tuổi" hần nhìn nàng lại nói nhà nàng ở đâu ta đưa nàng về.

_ Uyên Nghi khẽ lắc đầu nói lúc trước ta ở nhờ nhà người quen một thời gian, giờ đã rời đi, nhưng thật sự ta không biết phải đi đâu? Nói xong đầu nàng khẽ cúi xuống nét mặt buồn bã như sắp khóc.

_ Bạch Mộ Nghiêm nhìn nàng buồn bã, trong lòng hần chợt thấy nhói đau trước ngực, hần từ tốn nói: nếu tiểu thư không chê thì mời nàng về tệt xá của ta, ở đó ta sống chỉ có một mình, song thân đã qua đời, giờ trên thế gian này chỉ còn mỗi mình ta.

_ Uyên Nghi nghe hần nói nàng đắn đo suy nghĩ hồi lâu rồi quay sang hần nói được ta đồng ý nhưng có một điều kiện, Mộ Nghiêm gật đầu, nàng liền nói : ta sẽ trả tiền thuê nhà cho huynh, và huynh giúp ta tìm việc làm được không?.

_ Mộ Nghiêm rất bất ngờ với những gì nàng nói, hần nhìn nàng khẽ lên tiếng hỏi nàng biết làm gì? Uyên Nghi đáp gọn đánh đàn, huynh tìm các từ lâu mỗi quán ta đánh ba bài, và sẽ tính tiền vậy thôi huynh hiểu ý ta không? Mộ Nghiêm gật đầu, vậy ta theo huynh đi về, dứt lời Uyên Nghi và Bạch Mộ Nghiêm cùng đứng dậy, bản thân Uyên Nghi khắp người đều đau nhức, chỗ nhạy cảm phía dưới lại tổn thương nặng nề, bất ngờ đứng lên làm động đến chỗ đau, mặt nàng nhăn lại cả người nàng chao đảo muốn ngã, nhưng ngay lúc này vòng eo của nàng được người ôm lấy.

_ Bạch Mộ Nghiêm lên tiếng lo lắng hỏi: nàng đau ở đâu đứng không? Uyên Nghi đáp lại:" ta không sao cảm ơn huynh", hần không nói gì, bất ngờ hần vương hai cánh tay tay bẻ bông cả người nàng ôm vào lòng, bước chân tiếng về phía trước, bị ôm bất ngờ Uyên Nghi không kịp trở tay cô nhìn Mộ Nghiêm khẽ nói:"đề ta xuống đi, ta tự đi được mà" nhưng tên nam nhân này tỏ ra không hề nghe những gì nàng nói, hần vẫn bình thản ôm nàng đi, Uyên Nghi biết mình đụng phải người nam nhân bá đạo rồi, có nói cũng vô ích, nên cũng im lặng mặt cho hần bế, không bao lâu chắc vì mệt mỏi nên Uyên Nghi nhắm mắt ngủ ngon trong lòng hần, cả gương mặt nàng áp vào ngực hần an ổn ngủ.

_ Bạch Mộ Nghiêm nhìn xuống thấy người trong lòng mình đã ngủ say, hần chợt nở nụ cười tươi khi nhìn ngắm gương mặt xinh xắn của nữ nhân này.

_ Không bao lâu hần cũng bế nàng về đến nhà, đặt nàng lên giường lớn của hần, đắp chăn cho nàng cẩn thận, rồi bản thân mới quay lưng đi vào nhà bếp, tự tay nấu vài món để lát nàng dậy có mà ăn.

Từ xa ba thân ảnh hắc y vệ nhìn về phía nhà gỗ nơi mà vị phu nhân của họ đang tá túc, Ảnh Tuyết nói với một y vệ kế bên huynh thấy chuyện lần này của chủ nhân giải quyết ổn thỏa được không? chứ theo ta thấy phu nhân khó mà tha thứ cho chủ nhân lắm, đã vậy hiện giờ bên cạnh phu nhân còn có tên nam nhân kia, đầy đủ tiêu chuẩn như thế, ta e lần này là chủ nhân gặp trở ngại lớn rồi đây" hai hắc y vệ còn lại gật đầu đồng ý với suy nghĩ của Ảnh Tuyết, cả ba người liền thở dài lo lắng cho chủ nhân của họ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 92: Chuong_03

_ Lúc này này tại sương phòng của Tước Thiên, Lý thái y đã có mặt, ông đang bắt mạch kiểm tra cho Trương Dạ Yến, sắc mặt nàng lúc này tái xanh, mắt phượng nhắm hờ vì mệt mỏi, nửa khắc trôi qua, Lý thái y đã xong việc kiểm tra, ông quay sang Tước Thiên mà bẩm báo.

_ Lý thái y: hồi Nhị vương gia, vương phi không sao, chỉ do vương phi xúc động quá nên ảnh hưởng đến thai nhi một chút , từ giờ vương phi phải nằm yên tĩnh dưỡng cùng ăn ,uống bồi bổ thì sẽ sớm khỏe lại quan trọng nhất là không để vương phi lại bị xúc động, nếu cứ tiếp diễn, thần sợ sẽ không giữ được thai nhi đó thưa vương gia.

_ Tước Thiên nghe Lý thái y nói hần gật đầu như đã hiểu lời ông, Lý thái y đưa đến cho Tước Thiên hủ dược liệu liền nói : vương gia! đây là dược liệu quý tốt cho việc bồi bổ cơ thể, và máu, ngài cho vương phi uống một ngày hai lần, và mỗi lần một viên thôi, hần cầm lấy lọ dược liệu lên tiếng cảm ơn ông, rồi bảo hắc y vệ đánh xe ngựa đưa ông hồi phủ .

Cũng trong lúc này một y vệ khác đến bên Tước Thiên bẩm báo: "hồi chủ nhân! Đại tổng quản thái giám xin cầu kiến".

_ Tước Thiên gật đầu nói: mời đến phòng khách, dâng trà, : dạ chủ nhân! dứt lời hắc y vệ liền quay đi làm việc ,hắn đi đến bên giường đắp chăn cẩn thận cho nương tử, rồi mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

_ Tại phòng khách Tước Thiên bước vào, nét mặt hắn không chút biểu cảm, hắn nhìn Đinh tổng quản thái giám khẽ nói: có việc gì? Đinh tổng quản liền cười tươi đáp : dạ hồi vương gia Hoàng thái hậu, cùng Hoàng thượng bảo nô tài đem những thứ thuốc quý, cùng thực phẩm tốt cho thai nhi để vương phi bồi bổ, xin vương gia nhận để nô tài về còn bẩm báo ,Tước Thiên khẽ gật đầu nói : ông về gửi lời đa tạ của ta đến Thái hậu, cùng Hoàng thượng, vài hôm nữa ta sẽ vào cung thỉnh an người.

_ Đinh tổng quản cười tươi gật đầu, liền xin phép cáo từ, Tước Thiên khẽ gật đầu, rồi quay lưng đi về lại sương phòng, những lễ vật được các gia nhân đem vào kho của bếp.

_ Tước Thiên bước vào sương phòng đi về phía giường lớn, lúc này Dạ Yến nằm trên giường cũng đã mở mắt ,nàng nhìn thấy hắn lo lắng liền lên tiếng hỏi : phu quân! hải nhi của chúng ta có làm sao không? Tước Thiên nằm lên giường hai cánh tay ôm lấy cả người nương tử vào lòng, rồi nói : nàng đừng lo lắng hải nhi không sao, nhưng thái y căn dặn nàng phải nằm nghỉ ngơi, và ăn uống bồi bổ mới tốt cho hải nhi, hắn dừng lại ít giây rồi nói, nàng đừng giận ta nữa có được không?

_ Nghe phu quân nói, nhưng Dạ Yến không trả lời chỉ im lặng ôm eo hắn, vui mặt vào ngực hắn mà khóc thút thít, bàn tay hắn xoa lưng nàng rồi nhỏ nhẹ nói: "ta xin lỗi! nhưng ta và những tiểu thư đó thực không có gì cả, chỉ là lúc đó họ say nên có những hành động thiếu nghiêm túc, riêng ta chỉ xem các nàng ấy là muội muội thôi, không có một ý niệm nào khác cả, xin nàng hãy tin ta một lần này có được không nương tử?" .

_ Trương Dạ Yến nằm trong lòng hắn nàng có cảm giác an toàn, cùng ấm áp, gần một trăng rồi nàng không nói chuyện với phu quân, nhưng thấy hắn vẫn yêu thương chăm sóc cho mình, lo lắng cho hải nhi, trong lòng cũng vui và sự tức giận cũng nguôi ngoai phần nào rồi, giờ đây nghe hắn bày giải, thì đã bỏ qua hết mọi chuyện rồi, chỉ điều vẫn chưa muốn nói ra mà thôi.

_ Tước Thiên khi hắn hỏi nương tử nhưng nàng vẫn không trả lời, nhưng về hành động nàng không xa cách hắn nữa, nàng chủ động ôm eo của hắn, rồi lại để bàn tay lên ngực hắn mà vuốt ve ,những điều này nàng ngầm nói là đã bỏ qua cho hắn rồi, hắn cũng hiểu ý nương tử nên không hỏi tiếp, chỉ nằm yên ôm nàng để nương tử được ấm áp mà ngủ ngon hơn.

_ Ở tại ngôi nhà gỗ nằm bên sườn núi ,trên chiếc giường lớn Uyên Nghi ngủ một giấc say đến hơn một canh giờ, lúc này cũng quá Ngọ rồi, Uyên Nghi mở mắt thức dậy, trên cơ thể cũng bớt đau phần nào, nàng ngồi dậy xuống giường, mắt phượng nhìn chung quanh phòng, cách trang trí đơn giản mà rất sang trọng, thoáng mát, diện tích phòng khá lớn, ở góc tường có thêm một cái giường, nàng nhớ lúc này nàng thấy chỉ có một cái thôi mà, hừm chắc mới mua thêm : "nàng nghĩ vậy, vì giờ nhà có thêm mình ở mà". Nhìn xong một lượt chân bước nhẹ nhàng ra khỏi phòng, đi theo hướng có tiếng động và mùi thơm bay ra, bước chân đến gần một phòng nhỏ, trước mắt nàng là hình ảnh sinh động của một nam nhân, hắn đang tập trung vào cái chảo lớn, gương mặt đã đỏ nhiều mồ hôi vì lửa nóng, Uyên Nghi lên tiếng nói: chào huynh Mộ Nghiêm, huynh đang làm cơm sao? để ta vào phụ huynh.

_ Bạch Mộ Nghiêm đang nấu ăn hắn nghe nàng nói, đầu quay sang hướng nàng, nở nụ cười tươi đáp: không cần đâu nàng không khỏe cứ ở yên đó để ta làm được rồi, mà cũng xong rồi, tiểu thư nàng lên trước đi, ta mang đĩa này ra rồi chúng ta cùng ăn cơm, Uyên Nghi nghe hắn nói đầu nàng gật nhẹ, rồi quay lưng trở ra phía bên ngoài, chỗ có đặt cái bàn gỗ gần cửa ra vào, ngồi xuống một cái ghế, lúc này Mộ Nghiêm cũng cầm đĩa thức ăn trên tay đem lên, hắn ngồi xuống cái ghế kế bên nàng liền nói: mời tiểu thư dùng cơm, Uyên Nghi cười nhẹ liền đáp: dạ ta mời huynh, cả hai cùng cầm chén ăn cơm, Mộ Nghiêm gấp thức ăn vào chén nàng rồi tiếp tục ăn, hắn hôm nay là lần đầu tiên hắn ăn cơm vui vẻ như vậy, và cảm thấy ngon miệng, chắc tại hôm nay có nàng ăn cùng .

_ Ở ngoài xa một bóng y phục đỏ đang phi ngựa nhanh nhất có thể không ai khác là Kỳ Lôi, trong lòng hắn đang mang nhiều cảm xúc, lo lắng, hối hận, rồi lại tức giận, và quan trọng nhất là ôm cả thùng dấm chua lét, khi nghe thuộc hạ báo lại, bên cạnh nương tử có một nam nhân tướng mạo xuất chúng, ngon lửa nóng bốc cháy mạnh như muốn thiêu rụi hết những gì chung quanh, hắn liền phóng ngựa như bay đi gặp nàng, phải bắt nàng trở về dù phải dùng cách tệ nhất, nàng là của hắn, chỉ có hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Hai Nam Nhân Tranh Sủng!

_ Bạch Mộ Nghiêm bản thân là một Minh chủ trong Bạch Ma Cung, võ công đứng hàng cao thủ trong giới võ lâm, vì nữ nhân bé nhỏ này mà làm ra bộ dạng không biết gì, cả đám hắc y vệ đi theo nàng, từ đầu hắn đã biết, nhưng thấy không có gì bất lợi nên hắn không vạch trần, đã lâu rồi chưa được ăn bữa cơm có không khí ấm áp và ngon miệng như vậy, Mộ Nghiêm ngược nhìn Uyên Nghi miệng nở nụ cười nhẹ.

_ Bữa cơm ăn cũng xong Uyên Nghi đứng lên dọn chén cơm phụ vào, bất ngờ bàn tay của Bạch Mộ Nghiêm ngăn lại hành động của nàng hắn liền nói: người nàng còn đau nhức, mà cũng không tiện đi lại, để ta dọn cho, vừa nói tay hắn đã dọn hết tất cả chén đĩa trên bàn đi xuống bếp, Uyên Nghi đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

_ Hắn đi trở lên ,trên tay cầm cái mâm nhỏ ,đặt xuống trên bàn, trước mặt nàng liền nói: nàng uống trà và bánh ngọt đi, Uyên Nghi khẽ gật đầu, tay cầm

lấy tách trà đưa lên uống một ngụm, miệng nàng cười tươi nhìn hắn nói : Nghiêm huynh trà thơm và ngon quá, Mộ Nghiêmlại nói:vậy nàng ăn bánh thử xem có ngon không?.

_ Uyên Nghi cảm lấy cái bánh đưa lên miệng cắn nhẹ bột bánh mềm, thơm, vào miệng liền tan ra thật là ngon nha ,Uyên Nghi cười híp mắt ,Mộ Nghiêmlà đang nhìn nàng xem bánh hắn làm nàng có ý kiến gì không, nhưng đầu ngờ lại nhìn được một màn đáng yêu của nàng như vậy chứ, ôi nụ cười của nàng thật dễ thương quá đi mất, hắn say mê ngắm nhìn, đến lúc tiếng gọi lớn của nàng làm hắn bừng tỉnh,"Mộ Nghiêml! huynh tỉnh táo lại cho ta!"

_ Ôi tiêu thư của tôi, nàng làm gì mà la lớn quá vậy? Ủ hết lỗ tai của ta rồi, nét mặt hắn nhăn nhó, hai bàn tay thì xoa xoa ở lỗ tai,Uyên Nghi nhìn hắn rồi khẽ nói : ta xin lỗi huynh,Mộ Nghiêmlnhìn cái miệng nàng chu chu nói thật hắn muốn cắn lên cái môi đáng yêu đó một cái ghê, chợt hắn nhớ ra một chuyện liền quay sang hỏi : nàng bị thương mà đúng không?đề ta bế nàng đi đại phu chuẩn bệnh.

Uyên Nghi : Hả! Đại phu sao? Mộ Nghiêmlgật đầu, Uyên Nghi lắc đầu lia lịa nói: không...không.. ta không đi đại phu .Mộ Nghiêmlchâu mày nhìn nàng hỏi: tại sao?.

_ Uyên Nghi nét mặt khổ sở nhìn hắn nói: tại vết thương nằm ở nơi tư mật,không tiện cho người nhìn, không sao đâu vài hôm sẽ hết thôi mà.. huynh đừng đưa ta đi đại phu nha,nói lời xong hai má của Uyên Nghi chợt nóng lên vì ngại ngùng và đau khổ.

_ Đôi mày kiếm của Bạch Mộ Nghiêmlliền châu lại, đôi mục quan nổi đầy tơ máu đỏ xanh,hắn cố dằn lại cơn giận để nàng không phải sợ hãi, hắn lời nói nhỏ nhẹ hỏi : nàng bị cưỡng ép sao? Uyên Nghi gật đầu và nói : ta bị kẻ nào đó bỏ thuốc ,nhưng có người khác thừa nước đục, nói đến đây Uyên Nghi không có can đảm nói tiếp, nàng cúi mặt hai hàng nước mắt thi nhau rơi xuống đất, Mộ Nghiêmlquay sang hai cánh tay ôm cả người nàng vào lòng, bàn tay hắn vỗ nhẹ lên lưng nàng rồi nói: nàng hãy an tâm, ta sẽ trả thù cho nàng .

_ Uyên Nghi bất ngờ vì câu nói của tên nam nhân này, đôi mắt nàng mở to nhìn hắn, miệng liền nói: bằng cách gì? Mộ Nghiêmlnói lời nhẹ : "giết chết hắn " Bây giờ thì miệng của Uyên Nghi há to hết mức có thể,nàng lắp bắp nói không thành câu..giết..giết.. chết.. hắn.. sao?Mộ Nghiêmlại gật đầu , Uyên Nghi nói:"không..ta không muốn huynh giết hắn đâu"giương mặt lạnh lùng nhìn nàng hỏi : "tại sao?".

_ Uyên Nghi khẽ nói: vì hắn là ân nhân cứu ta, mà ta cũng có thương hắn, lẽ ra ta và hắn sẽ thành thân, nhưng giờ thì hết rồi, xem như ta trả nợ ân tình cho hắn vậy. Trong lúc này ngoài cửa có người bước vào, thấy một cảnh ôm ấp này hắn gào lớn:cái tên kia !buông nương tử của ta ra mau!

_ Tiếng gào lớn làm Uyên Nghi giật mình quay lại, thấy người đứng đó là Kỳ Lôi trong tim nàng rung rẩy và đánh trống trện, giống như vợ đi ăn vụng mà bị chồng bắt tại trận vậy ta?

_ Nhưng nàng cũng kịp trấn tĩnh lại tinh thần nhìn Kỳ Lôi khẽ nói : xin chào Tam vương gia ,ngài sao rảnh rồi mà ghé thăm tệ xá vậy?.

_ Kỳ Lôi tức giận đôi mục quan càng thêm bốc lửa khi thấy hai người không có ý định buông nhau ra,hắn nhìn thẳng nàng liền nói như ra lệnh: nàng đi qua đây cho ta mau! Nàng tới qua đã là người của ta ,nằm dưới thân ta mà rên rỉ cầu xin, ấy vậy mà hôm nay lại ôm ấp nam nhân khác như vậy sao?.

_ Uyên Nghi nghe Kỳ Lôi nói những lời này mặt nàng đã chuyển từ xanh sang đen,hai bàn tay nắm lại thành quyền, đôi mắt phượng chuyển đỏ ngầu, nàng đã thật sự tức giận rồi,nhưng không nói gì mà chỉ nhìn hắn.

_ Kỳ Lôi thấy nàng đau lòng tim hắn cũng đau ,nhưng cơn ghen tuông đã đánh mất lý trí của hắn lúc này,hắn lại nói: nàng mau qua đây,nàng chỉ có thể là của ta,chỉ có thể ở dưới thân ta mà rên rỉ, và chỉ có ta mới thỏa mãn nhu cầu của nàng.

_ Uyên Nghi vừa nghe xong lời đó, đôi mắt phượng nàng trợn ngược nhìn hắn,tay buông ra cánh tay của Mộ Nghiêmlbước về phía hắn, đứng đối diện trước mặt hắn..Bốp..một cái tát lên mặt Kỳ Lôi, miệng nàng nói nhỏ..đồ cầm thú..phụt.. một ngụm máu đỏ tươi phun ra từ miệng nàng, cả thân nàng liền đổ gục xuống,đôi mắt nhắm nghiền,trong khóe mắt giọt nước mắt vẫn đang chảy ra.

Kỳ Lôi hoảng sợ hai cánh tay hắn liền nhanh đưa ra ôm lấy cả người Uyên Nghi vào lòng,hai tên nam nhân đều đồng loạt thét lên.. Uyên Nghi.. Uyên Nghi nàng bị làm sao vậy? Mỡ mắt ra đi Uyên Nghi!.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chuong_01

_ Bạch Mộ Nghiêmlnói lớn : mau bế nàng vào trong, Kỳ Lôi vội vàng bế bổng Uyên Nghi đi theo Mộ Nghiêmlvào bên trong sương phòng,Kỳ Lôi đặt nàng lên giường lớn, để hai ngón tay lên chuẩn mạch, nửa khắc trôi qua chuẩn mạch cũng đã xong ,Mộ Nghiêmlnhìn Kỳ Lôi hỏi:"nàng ấy có sao không vương gia?."

_ Kỳ Lôi khẽ lắc đầu nhẹ nói : nàng vì tức giận mà bốc hỏa, máu huyết bị dồn nén nên mới xảy ra việc như vậy ,vội lại do mấy lần bị thương trước, nên càng làm nàng bị tổn thương nặng nề hơn.

Ta thật quá sai trái rồi, vì ghen tuông mà thốt ra những câu nói làm tổn thương nàng như vậy, hai bàn tay Kỳ Lôi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Uyên

Nghi áp lên má của hân.

_Bạch Mộ Nghiêm nhìn cảnh này trong lòng hân cũng khó chịu, nhưng vì hân là người đến sau, không thể nói gì nhiều, chỉ có thể cố gắng lấy được tình cảm của nàng, nếu phải chia sẻ nàng với tên này thì, vì được bên cạnh nàng hân cũng sẽ vui vẻ mà chấp nhận.

_Mộ Nghiêm nhìn Kỳ Lôi lại nói: giờ đây phải chữa trị cho nàng trước đã, sắp tới vương gia hãy cố gắng sửa chữa lỗi của mình cho tốt. Mà ta cũng nói cho vương gia biết, ta rất có tình cảm với nàng, ta sẽ chăm sóc cho nàng, vương gia đừng mong loại ta ra khỏi nàng, người ta đã chọn làm phu nhân thì không bao giờ ta buông tay.

_Kỳ Lôi gật đầu nhẹ nói: chuyện đó sẽ nói sau với người, và cũng do ý nàng chọn, ta sẽ theo ý của nàng, ta sẽ không làm nàng bị tổn thương nữa, giờ để ta gọi người đi lấy thuốc và y phục của nàng đem đến đây, chắc chắn lúc này nàng không muốn theo ta về đâu, tạm thời làm phiền huynh vậy.

_Kỳ Lôi bước ra khỏi phòng gọi hắc y vệ quay về phủ tướng quân lấy những thứ cần thiết của nàng, và thùng thuốc của hân, và bẩm báo cho vương huynh biết tình hình của mình.

_Bạch Mộ Nghiêm đi đến bên giường, ngồi xuống mép giường, tay hân cầm lên bàn tay nàng vuốt ve, miệng hân khẽ nói:ta thích nàng nhiều lắm, ta sẽ cố gắng để có được tình yêu của nàng, ta sẽ không để nàng phải bị tổn thương thêm bất cứ lần nào nữa, cô tiểu thư bé nhỏ của ta, nói xong đầu hân cúi xuống hôn lên trên cánh môi mềm mại của nàng, liếm mát nhẹ lấy đi vị ngọt ngào của nàng, hân lúc này nghe tiếng bước chân đi vào, hân đành dừng lại động tác hôn nà.

_Đứng lên đi đến bên cổ cầm ngồi xuống đánh một khúc nhạc mà lúc sáng hân vừa đánh cho nàng nghe.

Kỳ Lôi bước vào phòng cũng ôn nhu ngồi xuống cái ghế kế bên giường im lặng mà nghe khúc nhạc buồn tương tư.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chương _02

_Khúc nhạc du dương êm ái làm cho Uyên Nghi dần tỉnh lại, một cảnh đẹp trước mắt làm cho nàng ngây ngất, hai nam nhân này mỗi người đẹp một vẻ, không ai thua ai, khi tiếng đàn vừa dứt Uyên Nghi không kìm được liền vỗ tay khen ngợi.

_Nghe tiếng vỗ tay cả hai quay lại thấy nàng đã tỉnh, hai tên nam nhân vô cùng mừng rỡ, liền đi lại ngồi gần nàng. Kỳ Lôi xấu hổ cúi mặt không dám nhìn nương tử, miệng lí nhí nói lời xin lỗi: "Uyen Nghi !ta thật xin lỗi nàng"ta vì ghen tuông nên đã thốt ra những lời nói làm tổn thương nàng như vậy, ta thật không muốn, nàng xin rộng lượng bỏ qua cho ta có được không?.

_Uyen Nghi nhìn tên nam nhân này, trong lòng cô có nhiều cảm xúc, vừa giận, yêu, rồi hận, và trong lúc này thấy hân như vậy, đường đường là vương gia một nước mà bây giờ phải cúi đầu trước người mà nhận lỗi, nàng nhìn thật không đành lòng. Uyên Nghi nhìn hân liền nói: thôi bỏ đi ta không trách ngài nữa, nhưng ngài đừng lặp lại chuyện này là được.

_Kỳ Lôi vui mừng đầu gật lia lịa, hân nhìn nàng miệng nở nụ cười tươi, khác hẳn với gương mặt chìm ục lúc nãy nha. Mộ Nghiêm giờ lên tiếng nói : ta đã nấu cơm rồi, cùng ăn nha, ăn xong nàng còn uống thuốc nữa, Uyên Nghi cười nhẹ gật đầu, ngoài trước cửa hắc y vệ đi lấy được liệu và y phục của nàng đã trở lại, Ảnh Dạ lên tiếng nói : "chủ nhân đồ người cần đã có".

_Kỳ Lôi nhanh chân đi ra cửa lấy đồ mang vào, đưa y phục cho nàng rồi nói : nàng tắm thay y phục sạch đi, y phục này đã dính máu cả rồi, lúc này Mộ Nghiêm đi ra ôm một thùng nước ấm vào phòng, ý bảo nàng tắm, hân và Kỳ Lôi liền đi ra ngoài, cũng không quên đóng cửa phòng cho nàng .

_Uyen Nghi cũng nhanh cời bỏ y phục đi vào thùng nước ấm tắm, một khắc trôi qua nàng cũng tắm đã xong, thay y phục nghiêm chỉnh, liền rời khỏi phòng đi ra phía ngoài trước.

_Ra đến nơi trên bàn tròn đã đầy thức ăn đã được chuẩn bị sẵn, Kỳ Lôi đi đến đỡ lấy người nàng, dìu nàng ngồi vào ghế ở bàn ăn, lúc này Bạch Mộ Nghiêm bê tô canh nóng hôi từ bếp lên, đặt vào chính giữa bàn, hân quay qua nàng rồi cười nói : xin mời hai người thử tài nghệ của ta xem có vừa ăn không?.

Cả hai cùng gật đầu ánh mắt nhìn đến các đĩa thức ăn, tay cầm đũa bắt đầu cho cuộc chiến với các món ăn, hai nam nhân cứ thay phiên gắp thức ăn bỏ vào chén của nàng. không bao lâu cái chén đã đầy như cái núi, Uyên Nghi nhìn hai nam nhân, nàng nở nụ cười khổ nói : như vậy thì làm sao mà ăn nổi chứ?.

_Bạch Mộ Nghiêm cười tươi nói : không sao nàng cứ ăn từ chút một, rồi cũng hết thôi, Kỳ Lôi tiếp lời : nương tử nàng cố gắng ăn đi cho mau hồi phục sức khỏe.

_Uyen Nghi âm ức nhìn hai tên này nàng suy nghĩ: từ khi nào mà hai tên này lại hợp với nhau như vậy kia chứ? Uyên nghi cảm thấy từ từ nhấm nháp cả núi thức ăn của mình.

_Buổi tối ánh trăng chiếu rọi sáng cả căn nhà ,khung cảnh chung quanh thật là đẹp non nước hữu tình, xa xa những con đom đóm chúng ẩn nấp trong những bụi cây ,ánh sáng chớp chớp nhìn thật đẹp mắt.

_Mộ Nghiêm bế Uyên Nghi ra ngồi xuống thềm cỏ trước cửa nhà, Kỳ Lôi theo sao cầm đèn hắt chiếc cổ cầm, cả hai cùng ngồi xuống bên nàng. Mộ Nghiêm đánh lên khúc nhạc du dương êm ái, tiếng đàn vang xa vọng khắp núi rừng, cả ba người đều thả hồn trong khúc nhạc thanh trầm, từ đằng xa hai hắc y vệ đang thi triển khinh công tới trước họ, hai tay ôm quyền Thanh Phong cùng Thanh Uy thi lễ với Kỳ Lôi liền nói : "hồi chủ nhân hoàng thượng có lệnh mời chủ nhân vào cung,hoàng hậu lâm bệnh,hoàng thượng không cho thái y trong cung chuẩn mạch, hoàng thượng mời chủ nhân vào gấp"

_Kỳ Lôi gật đầu nói được ta vào ngay ,các người điều thêm y vệ thân tính ở đây bảo vệ phu nhân, hai hắc y vệ gật đầu và lui xuống

_Kỳ Lôi nhìn Uyên Nghi lưu luyến không muốn rời đi, nhưng vì lệnh vua không thể từ chối, hắc nắm tay nương tử nói : "ta vào cung có việc, nàng ở đây với Mộ Nghiêm huynh phải ngoan không nên làm khó huynh ấy đó"ta sẽ sớm quay lại, Uyên Nghi cười tươi nhìn hắc gật đầu, Kỳ Lôi liền hôn lên cánh môi của nàng,liếm mút rồi mới chịu rời đi, bỏ lại nàng ta mặc cỡ đồ hết mặt mày đứng ngơ ngác.

Hai người còn lại ngồi bên nhau ngắm trăng, Uyên Nghi khẽ hỏi: hôm nay là bao nhiêu mà trăng sáng vậy ạ?.

_Bạch Mộ Nghiêm đưa ngón tay tính toán liền trả lời: hôm nay là trăng tròn mười sáu, Uyên Nghi khẽ gật đầu, Mộ Nghiêm lại nói: Uyên Nghi!

"Vâng Mộ Nghiêm huynh!"

_Ta rất yêu thích nàng, trước giờ ta chưa từng thích nữ nhân, nhưng trái tim ta đã rung động khi vừa gặp nàng,xin đừng từ chối ta có được không? Không cần nàng trả lời liền, ta sẽ đợi nàng suy nghĩ. Uyên Nghi đợi ra khi nghe nam nhân này thổ lộ, nàng không dám tin,nam nhân này qua xuất sắc từ bên ngoài,lần tính cách,mà nàng thì có là gì đâu lại mất đi trong trắng,làm sao xứng đáng với hắc này, nét mặt nàng trong khoảng thời gian ngắn ngủi mặt biến hóa đủ loại cảm xúc,Mộ Nghiêm nhìn nàng theo dõi ý tứ trên gương mặt nàng, hắc lo lắng hỏi:nàng chê ta thân phận không xứng đáng với nàng đúng không? Hà! Huynh nói gì vậy?ta làm gì có ý đó.

_Thật ra ta lo lắng,ta không xứng đáng với huynh đâu,ta đã không còn trong trắng để cho huynh,với lại Kỳ Lôi hắc rất yêu thương ta,huynh như vậy thật oan ức cho huynh lắm, không thể như vậy được,huynh tìm cô nương khác tốt hơn mới xứng với người như huynh

_lời nói vừa dứt môi Uyên Nghi đã bị hắc chiếm mất, hắc hôn trong tức giận, ngậm lấy môi nàng mà cắn mút,luôn lách vào bên trong mút lấy vị ngọt ngào của riêng nàng, hai tay ôm chặt eo nàng không cho nàng có cơ hội chạy mất,đến khi hắc phát hiện người trong lòng khó thở lúc này hắc mới chịu tha cho môi nàng.

_Cả mặt Uyên Nghi đỏ ửng lên vì ngại ngùng,nàng thờ phỉ phò vì một,hắc thì vẫn duy trì tư thế ôm eo nàng không có ý định buông ra,hắc nâng cằm của nàng lên, để nàng nhìn thẳng mặt hắc,hai đôi mắt nhìn nhau,hắc lên tiếng nói:"Uyên Nghi nàng hãy cho phép ta ở bên nàng chăm sóc cho nàng suốt quãng đời còn lại,cả ba chúng ta sẽ sống hạnh phúc với nhau,nàng đừng từ chối ta có được hay không?".

_Uyên Nghi im lặng không biết phải nói gì,trong đôi mắt kia đầy yêu thương, chân tình không chút giả dối,thật làm khó nàng nha.

_Mộ Nghiêm nhìn nàng mong đợi câu trả lời,Uyên Nghi suy nghĩ liền nói:ta không xứng đáng với huynh đâu huynh hãy tìm..hừm..lời nói chưa hết ý môi nàng lại bị gặm nhấm lần nữa,nụ hôn này nhẹ nhàng hơn, say đắm hơn vô tình làm cho nàng cũng hòa theo hắc,hai cánh tay hắc ôm bế nàng lên đi vào bên trong sường phòng,nhưng nụ hôn vẫn chưa dừng lại, và có chiều hướng sâu hơn,nhưng chỉ như vậy thôi.

_Mộ Nghiêm đặt nàng xuống giường đắp chăn lên cho nàng cẩn thận, hôn lên trán nàng nụ hôn nhẹ rồi nói, chúc ngủ ngon nương tử của ta.

"hà!"

Đỏ mặt vì câu nói đó của hắc, miệng nàng khẽ cười liền nhắm mắt ngủ,Mộ Nghiêm cũng trở về giường của mình nằm xuống hắc nở nụ cười nhẹ rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Chương _03

_Tại tẩm cung của hoàng thượng, Kỳ Lôi nét mặt căng thẳng hắc tập trung chuẩn mạch cho hoàng hậu.

Vua Vĩnh Phúc lo lắng đi qua đi lại, nét mặt căng thẳng nhìn nữ nhân hắc yêu thương nằm đó, sắc mặt nhợt nhạt, trái tim hắc đang đau đớn như bị ai dùng nghìn mũi kim đâm vào ,đôi mục quan của hắc không rời khỏi trên gương mặt nàng, hắc dõi theo từng trạng thái trên mặt nương tử: hắc thật sự sợ,hắc sợ phải mất đi nàng, hắc sẽ không để chuyện đó xảy ra được không bao giờ .

Sau một khắc trôi qua Kỳ Lôi cũng đã thờ phào nhẹ nhõm, hắc đứng lên quay sang Vĩnh Phúc hai tay ôm quyền nói : "xin chúc mừng hoàng thượng,hoàng

hậu đã có long thai rồi".

Đứng hình vài giây Vĩnh Phúc mới tỉnh táo ,đôi mục quan mở to nhìn vương đệ từ tốn nói : "vương đệ! Đệ nói nàng có thai à?"

_Kỳ Lôi nhìn hoàng huynh đầu gật gù nói:đúng thừa hoàng huynh,đệ đã kiểm tra cẩn thận,không sai lầm đâu.

_Vĩnh Phúc bước chân đến bên ngồi xuống cạnh nương tử, giọng nhẹ nhàng nói:"Uyển Ngọc nàng có nghe không?chúng ta có hài nhi rồi ta vui lắm, hạnh phúc lắm.

_Kỳ Lôi nhìn hai người hân nờ nộ cười tươi liền nói tiếp:hoàng huynh từ giờ phải chú ý ăn uống của hoàng hậu, thường khi hoàng hậu ăn ít quá, nên vừa rồi mới làm một bữa mà ngất đi, từ nay phải ăn nhiều vô,và uống thêm được liệu tám bổ, như vậy mẹ và hài nhi mới khỏe mạnh được.

_Vĩnh Phúc gật đầu tỏ ra hiểu ý,hắn nhìn nương tử bàn tay vuốt ve mái tóc đen mượt mà của nàng khẽ nói:"hàng từ nay phải vì hài nhi mà ăn nhiều hơn cho con khỏe mạnh nha có biết không?".

Uyển Ngọc cười nhẹ ánh mắt nhìn nam nhân trước mặt,lòng nàng cảm nhận được sự yêu thương của hắn đối với nàng là không thể diễn tả được,nàng ngẫm nghĩ:chỉ cần ở bên hắn thôi, dù có nghèo khó nàng cũng vui lòng chấp nhận.

_Kỳ Lôi lúc này nhớ ra một việc hắn nhìn qua hoàng huynh liền nói:"hoàng huynh! trong lúc này cần phải cẩn thận trong các món ăn,và thuốc uống khi cho hoàng hậu dùng, đệ sợ có người thừa lúc này mà ra tay với hoàng hậu và hài nhi trong bụng"đệ nói vậy chắc huynh đã hiểu ý của đệ đúng không?.

Lúc này đôi mày kiếm của Vĩnh Phúc chau lại,nghe vương đệ nhắc nhở hắn mới nhớ,vì muốn được sống hạnh phúc bên nàng, chỉ muốn một mình nàng, nên hắn đã đuổi hết các phi tần ra khỏi cung,và ban sắc lệnh sẽ không bao giờ nạp phi nữa, mà trong số phi tần đó có những người là con ,cháu của các quan trong triều đình, ít nhiều các nàng cũng mang hận ý, nếu biết nương tử mang thai họ sẽ tìm cách mà hại nàng.

Trầm tư một lúc Vĩnh Phúc suy nghĩ được một ý hắn nhìn vương đệ liền nói : tam đệ ta có một ý này, ta nói đệ nghe thử được không nhé, Kỳ Lôi nhìn hoàng huynh đáp:"dạ hoàng huynh thỉnh người nói".

_Vĩnh Phúc nét mặt lộ ý cười nhìn tam đệ rồi từ tốn đáp: huynh cùng nàng dọn đến ở phủ đại tướng quân của nhị đệ, còn đệ giúp ta sắc thuốc bổ dưỡng thai cho cả hai nữ nhân này mỗi ngày nha, cả việc ăn uống của các nàng cũng mong đệ giúp ta, thật sự ta chỉ tin hai đệ đệ thôi, mà phủ tướng quân trên dưới đều một lòng trung thành, nên ta rất an tâm để nàng ở đó,đệ thấy có được không?.

Kỳ Lôi nghe hoàng huynh nói hắn đơ người,đầu ngẫm nghĩ : "thôi rồi xong đời" Tự dung khi không lấy cái gông đeo vào cổ mình mới ghê chứ, tự do không muốn, nhiều lời làm chi giờ ôm trách nhiệm lớn này, không còn thời gian để dung đắp tình cảm với nương tử nhiều hơn,.. mà thôi kệ đi, dù sau nữa bé cũng là cháu mình, lỡ xảy ra chuyện gì, hoàng huynh sẽ đau lòng lắm, cho hoàng hậu uống thuốc xong mình chạy đi gặp nương tử cũng được phải cố gắng vì huyết mạch của hoàng gia thôi.

_Kỳ Lôi đang bận đàm thoại nội tâm chính mình,thì tiếng gọi lớn làm cho hắn trở về hiện tại. .tam đệ!.. tam đệ!.. Kỳ Lôi giật mình lên tiếng: dạ hoàng huynh!.

"Đệ có nghe ta nói gì không?"

"Dạ! Đệ có nghe"

Vĩnh Phúc cười giảo hoạt hỏi:"vậy đệ thấy ý như vậy có tốt không?"

_Kỳ Lôi cười khổ nói: dạ như vậy là tốt lắm, sang đó có nhị vương phi làm bạn, hoàng hậu sẽ không buồn chán, và cả nương tử tương lai của đệ, nàng sẽ vào phủ thường xuyên đàm đạo với hoàng hậu. Vĩnh Phúc gật đầu vui vẻ, hắn đi đến bên bàn lấy lệnh bài đưa sang vương đệ nói:"đệ nói với nhị vương gia chuẩn bị dọn dẹp phủ tướng quân cho tốt tất cả mọi thứ, không được xảy ra sơ suất nào rõ chưa? Có gì cứ nói cho ta biết, dọn xong nhớ báo cho ta,mà việc hoàng hậu có thai tạm thời giữ bí mật đó, kỳ Lôi khẽ nói:" đệ đã rõ, vậy đệ xin phép cáo ,Vĩnh Phúc gật đầu, kỳ lôi cũng nhẹ nhàng bước chân rời khỏi đó.

Vĩnh Phúc yêu thương nằm xuống giường hai tay ôm lấy cả người nương tử liền thì thầm,hoàng hậu của ta!Ta yêu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Chương _04

Tại thư phòng của Tước Thiên hắn đang há miệng to hết cỡ khi nghe Kỳ Lôi báo lại, mặt thì biểu hiện rõ sự khổ sắp tới nơi,Kỳ Lôi thì miệng cứ cười tùm tùm khi nhìn thấy nét mặt này của nhị vương huynh,giống y như đau bụng mà không đi được ấy..ha..ha..ha,hắn vui vẻ khi người gặp họa.

Ngay lúc Kỳ Lôi đang mỉm cười lần nữa thì bị Tước Thiên nhìn thấy được ,nét mặt hắn trên trán nổi đầy vạch đen,mắt nhìn người đang cười kia mà bốc

hỏa miêng liền hết to.

_"Tam đệ!"

Người làm huynh đệ cái kiểu gì đây? Thấy ta gặp họa mà người còn cười được sao hả? .

Ta đây đánh chết người xem người còn cười được nữa không?.

Dứt lời Tước Thiên rút bên hông chiếc roi da nhắm chỗ Kỳ Lôi đang ngồi vung đánh tới,nhanh chân Kỳ Lôi nhảy sang bên né được,miêng Kỳ Lôi nói lớn:"vương huynh! tha cho đệ đi mà"đệ không dám nữa đâu,Kỳ Lôi vừa nói vừa chạy lòng vòng trong phòng, còn Tước Thiên vẫn như củ cắm roi da rượt theo quất tới.

_Kỳ Lôi thấy không ổn liền mở cửa mà phóng ra ngoài nhắm hoa viên mà chạy,Tước Thiên phóng theo miêng la lớn: tam đệ đứng lại đó cho ta ,hai thân ảnh nam nhân phóng qua chỗ này, rồi lại nhảy qua chỗ khác, làm huyền não cả phủ đại tướng quân,các gia nhân được dịp tụ lại xem hai vị chủ nhân của họ chơi trò rượt đuổi.

Lúc này tại sương phòng Trương Dạ Yến đang nằm đọc sách, chợt nghe tiếng ồn ào phía ngoài,nàng lên tiếng nói với nữ hầu đang ngồi xem sách kế bên nàng:Thúy Nhi! Em ra xem có chuyện gì mà ồn ào vậy,Thúy Nhi gật đầu,liền đứng lên đi ra ngoài xem chưa đầy nửa khắc Thúy Nhi quay vào phòng nhìn Dạ Yến cười tươi nói : phu nhân! Nhị vương gia đang rượt tam vương gia ở ngoài đó, vui lắm đó phu nhân, nói xong cô bé còn cười tủm tỉm, Dạ Yến nghe xong mày liễu liền châu lại, nàng ngẫm nghĩ phu quân trước giờ tính tình nghiêm nghị, có lúc nào đùa như vậy đâu, chắc chắn là chàng đang nổi giận gì rồi mới vậy, mà người gây ra chắc là Kỳ Lôi rồi mình phải dừng lại việc này mới được.

Nghĩ là làm Trương Dạ Yến bước chân nhẹ nhàng xuống giường,Thúy Nhi thấy nàng xuống giường hoảng hồn chạy đến đỡ nàng miêng liền nói : phu nhân người lên giường nằm nghỉ đi ,chủ nhân sẽ không vui khi thấy phu nhân xuống giường đâu.

Trương Dạ Yến nhìn Thúy Nhi lo lắng nàng cười nhẹ, bần tay nàng xoa đầu cô bé nói:chị không sao,chị ra ngoài thì vương gia mới ngừng lại cái trò mất mặt đó được, em đi cùng chị nhé, Thúy Nhi cười gật đầu, cánh tay cô bé đỡ lấy eo Dạ Yến hai người bước ra khỏi sương phòng.

Lúc này hai hắc y vệ là Đặng Minh cùng Khắc Trí đang đứng gác, họ thấy Dạ Yến bước ra thì hết hồn nói : tiểu muội! sao muội lại xuống giường, muội mau vào trong lên giường nghỉ ngơi đi, Dạ Yến nhìn hai ca ca nàng cười tươi nói, muội không sao,muội đi ngăn phu quân lại rồi vào ngay,nói xong nàng quay lưng đi, Khắc Trí liền đi theo sau hộ giá,còn Đặng Minh ở lại canh gác.

Tại hoa viên hai nam nhân vẫn còn rượt đuổi nhau,hai người giờ không phải vì tức giận mà rượt, mà vì lúc rượt nhau cả hai đều nhớ về thời tuổi thơ bọn họ,cả ba huynh đệ cũng hay vui đùa và rượt đuổi nhau như vậy, kỉ niệm tràn về làm cả hai đều vui vẻ, chợt một tiếng gọi quen thuộc làm Tước Thiên đứng lại :"phu quân! Chàng mau dừng lại cho thiếp bụng thiếp đau quá"

_Tước Thiên nghe tiếng nương tử hần quay đầu tìm chung quanh,hắn nhìn thấy được dáng nàng đang đứng trong hành lang hoa viên,tức thì hần phóng nhanh đến trước mặt nàng,đôi mày kiếm châu lại, nét mặt vừa lo lắng vừa giận dữ nhìn nàng, hần mở miêng nghiêng răng nói : tại sao lại ra đây hửm? Ai cho phép nàng xuống giường hửm? Chừ cuối hần thét to,hai cánh tay ôm bế cả người nàng vào lòng hướng sương phòng đi về.

Vừa vào phòng hần hét lớn:"tam đệ! Đệ vào xem sức khỏe của nương tử dùm huynh mau lên"đặt nương tử lên giường mặt hần nhăn nhó nhìn nàng nói: nàng đau ở đâu vậy?.

Trương Dạ Yến nhìn phu quân lo lắng nàng cười tươi nói:thiếp đâu có bị gì, thiếp muốn chàng đừng rượt tam vương gia nữa nên mới nói như vậy để chàng dừng lại thôi.

"Hả!" Thật vậy sao? đúng là vậy mà, thiếp rất khỏe nha.

Lúc này ngoài cửa Kỳ Lôi bước vào nhìn hai người vui vẻ cười hần liền nói: vậy là sao đây huynh có cần đệ xem mạch cho vương phi của huynh không?.

Tước Thiên nhìn biểu đệ hần ái ngại nói: không cần nữa đệ, nương tử không có bị gì cả, đa tạ đệ nhiều lắm.

Kỳ Lôi cười nhẹ nói: vậy là tốt rồi, thôi đệ đi gặp nương tử của đệ đây chào hai người, dứt lời Kỳ Lôi phóng ra khỏi cửa phòng, nhắm hướng ngoại thành mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Chương _05

Lúc này tại gian nhà gỗ bên sườn núi, ánh trăng chiếu sáng vào nhà,càng làm cho căn nhà thêm phần đẹp mắt.

_Kỳ Lôi chân bước nhẹ vào bên trong, đi thẳng vào sương phòng, mắt hần nhìn thấy nương tử đang nằm ngủ trên giường lớn, còn cái giường nhỏ nằm

góc kia Bạch Mộ Nghiêm hẳn đang ngủ say.

_Kỳ Lôi nhẹ nhàng trèo lên giường lớn hai cánh tay vòng qua ôm cả người nàng kéo vào trong lòng hắn,đắp chăn lên cho cả hai, mắt hắn cũng mệt mỏi khép lại, đi vào giấc mộng đẹp.

_Bạch Mộ Nghiêm bấy giờ mới mở mắt, hắn nhìn sang phía hai thân ảnh đang ôm nhau ngủ, trong lòng có một nỗi chua xót, nhưng hắn nghĩ nếu muốn được bên nàng, có được tình cảm của nàng, thì phải chấp nhận những chuyện này, hắn tin rằng sẽ có một ngày hắn cũng được ôm nàng cùng nàng sống vui vẻ đến ngày răng long tóc bạc, bỗng dưng từ xa vọng lại ba tiếng hú liên tục.

_Bạch Mộ Nghiêm biết đây là ám hiệu của Ma cung,hắn nhẹ nhàng đứng lên, tránh làm hai người kia thức giấc, bước chân về phía thư phòng của mình, tay hắn xoay nhẹ cái móc áo trên tường, cái cửa nhỏ dính với kệ sách mở ra,Mộ Nghiêm đi vào bên trong, cửa liền tự động đóng lại.

Đường hầm dẫn thẳng đến thư sương phòng của Mộ Nghiêm tại Ma cung,Bạch Mộ Nghiêm thay y phục chỉnh tề rồi từ tốn bước ra ngoài đại sảnh, ở đây đang tề tựu đông đủ mọi người, nét mặt hắn lạnh lùng ánh mắt sắc sảo liếc ngang qua đám thủ hạ,rồi nhàn hạ ngồi xuống ghế của mình.

Cả đám thuộc hạ thấy được Vương thượng ngồi đó họ liền quỳ xuống tung hô:" Thượng vương thiên tuế, Ma cung trường tồn"giọng nói lạnh lẽo vang lên."đứng lên hết đi!các người có chuyện gì mà triệu kiến ta?"một thủ hạ bước lên phía trước, hai tay ôm quyền nói :dạ bẩm Vương thượng nhị đường chủ bị người đã trọng thương Bạch Mộ Nghiêm nét mặt điềm tĩnh miệng khẽ nhếch mép nói:ai đã thương? Lý do bị đã thương?.

Tên thuộc hạ cuối đầu nói:dạ ngài ấy lên vào phủ của đại tướng quân,hạ được nữ nhân của tam vương gia,muốn làm chuyện mây mưa, nhưng không ngờ tam vương gia phát hiện được, liền cho người đánh ngài ấy mới ra nông nỗi này.

"Sao!"

_ "Các người nói thật chứ?"Dạ đó là sự thật.

_Bạch Mộ Nghiêm hai bàn tay nắm lại thành quyền, nét mặt chuyển từ đỏ sang xanh,rồi từ xanh giờ thì chuyển đen thui,cả người hắn tỏa ra khí lạnh chết người ,cả đám thuộc hạ nhìn hắn nổi giận mà cả người run rẩy, họ lại nghĩ sắp có chuyện để vận động tay chân, một tên bước ra miệng hùng hồn nói : Vương thượng xin cho phép hạ nhân kéo đến phủ tướng quân,sang bằng nơi đó để trả mối thù này cho nhị đường chủ..Rầm..lời vừa dứt một nội lực từ bàn tay của Mộ Nghiêm chưởng ra, làm tên thuộc hạ văng ra xa hơn hai thước,máu từ miệng tên thuộc hạ chảy ra.

Bạch Mộ nghiêm nhếch mép nói,làm ra chuyện bại hoại chưa đủ nhục hay sao hả? Chưa có lệnh của ta,các người dám làm ra chuyện gì, thì hậu quả các người cũng biết rồi đây,lời vừa dứt làm cả chánh điện Ma cung mọi người đều hoảng sợ, họ đã biết vì sao Vương thượng lại tức giận như vậy rồi.

_Mộ Nghiêm lên giọng hỏi:nhị đường chủ hắn giờ đâu rồi? Nghe Vương thượng hỏi tất cả đồng loạt trả lời : dạ trong sương phòng, vút dứt lời, một thân ảnh của Mộ Nghiêm đã biến mất khỏi điện, làm mọi người một lần nữa giật mình,ai cũng tự hiểu,lần này nhị đường chủ gặp hạn lớn rồi.

Tại sương phòng của nhị đường chủ Dương Túc Khanh,Bạch Mộ Nghiêm đập cửa bước vào mắt nhìn biểu đệ nằm trên giường, hắn nhớ đến Uyên Nghi nàng đã rất đau khổ vì bị người hạ được, và vì phải giải được mà nàng mất đi cái quý nhất của nữ nhân, đến bây giờ nàng cũng không dám nhận lời yêu thương của hắn thố lộ, chỉ vì nàng đã thất thân với người, cũng do tên súc sanh này mà ra cả.

Bước đến gần bên giường Mộ Nghiêm lên tiếng nói : ngươi đã làm ra chuyện tồi tệ như vậy, mặt mũi của Ma cung này vì hành động của ngươi mà mất hết, từ nay về sau Ma cung với ngươi không còn liên quan, ngươi trở lại gia trang đi,ta vì cô cô mà không phể bỏ võ công của ngươi, như vậy ta đã trọn tình huynh đệ với ngươi rồi, đường thượng khõe ngươi rồi đi đi, ta không muốn thấy mặt ngươi nữa.

Dứt lời Mộ Nghiêm quay lưng rời khỏi phòng, không để cho người kia nói được lời nào , Túc Khanh hẳn rất hiểu tính đại huynh,nên đành im lặng mà chấp nhận thôi.

Bạch Mộ Nghiêm giải quyết xong việc trong Ma cung hắn liền đi vào sương phòng, đi trở lại đường hầm mà về lại nhà gỗ, về đến đi vào sương phòng hai người kia vẫn còn ngủ say, hắn cũng nằm lên giường nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chuong_6

Buổi sáng mát mẻ với khí trời se lạnh, ánh nắng chưa kịp rọi vào cửa sổ thì mùi thơm của món ăn đã bay vào mũi của Uyên Nghi, nàng liền mở mắt thức dậy, lúc này nàng phát hiện Kỳ Lôi nằm ngủ kế bên mình từ khi nào mà nàng cũng không hay biết.

Uyên Nghi nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang ôm eo mình của hắn sang một bên, rồi nhẹ nhàng trèo xuống giường, đi vào trong vệ sinh cá nhân, rồi lại nhẹ nhàng rời khỏi phòng, đi tìm cho được mùi thơm quyến rũ đó .

Bạch Mộ Nghiêm đang say sưa nấu ăn, nhưng hắn vẫn biết có người đang đi vào bếp, và đó không ai khác chính là nàng, nhưng hắn vờ như không hề

hay nàng vào, cánh tay vẫn đều đặn xào nấu.

Uyên Nghi đi vào bếp nàng bị cái dáng đẹp hút hồn trong lúc nấu ăn của Mộ Nghiễm làm cho nàng đơ người vài giây, nàng liền trấn tĩnh chân nhẹ nhàng nàng bước đến phía sau lưng của Mộ Nghiễm, hai cánh tay nàng ôm eo hắn từ phía sau lưng, miệng khẽ nói:"cảm ơn huynh Mộ Nghiễm".

Mộ Nghiễm bất ngờ được nàng ôm, động tác lúc này chợt dừng lại, trái tim hắn đập nhanh thiếu điều muốn văng ra khỏi lồng ngực, miệng hắn lúc này cười rất tươi, từ trước giờ hắn không biết cười, ấy vậy mà từ khi gặp nàng hắn bắt đầu biết cười là gì.

Mộ Nghiễm xoay người lại đối diện với nàng, từ trên cao hắn nhìn xuống gương mặt xinh xắn của nàng, mặt không khỏi ửng đỏ lên vì rung động, miệng nhẹ nhàng lên tiếng nói vào tai nàng: ta nguyện ý nấu ăn cho nàng đến ngày răng long tóc bạc, Uyên Nghi nghe hắn nói, bây giờ tới phiên nàng đỏ mặt xấu hổ, hận lúc này không có chỗ nào để chui vào .

Uyên Nghi đánh trống lảng nàng nhìn vào chảo trên bếp liền nói : huynh mau nấu đi,nó khét hết bây giờ, nghe nàng nói Mộ Nghiễm giật mình mới nhớ mình đang nấu ăn, hắn liền quay lại tiếp tục nấu, nhưng miệng vẫn nói thêm : nàng ra ngồi ghế đi ta đem món ăn ra ngay,sắp xong rồi, Uyên Nghi gật đầu, liền quay lưng bước ra ngoài, thấy nàng đã đi ra ,mắt hắn nhìn theo nàng, miệng lại nở nụ cười tươi hạnh phúc.

Nàng bước ra ngoài lại ghé qua sương phòng xem Kỳ Lôi đã thức chưa, ý muốn gọi hắn ra ăn cùng, nàng bước vào phòng, nhìn vào giường ngủ nàng thấy hắn đang ngủ

Uyên Nghi bước chân nhẹ nhàng đến gần bên giường, mắt nhìn lên gương mặt của tên nam nhân đã lên cướp đi sự trong sạch của nàng, nhưng giờ nàng lại không thấy hận hắn,có lẽ vốn dĩ nàng đã yêu thương hắn từ lâu rồi, nhưng không dám thừa nhận thôi, và vì bị bắt ngờ chuyện hắn làm nên nàng tỏ ra tức giận, nàng muốn để dành cho đêm động phòng khi tổ chức lễ thành thân, không ngờ điều mong ước lại không thực hiện được, vì những chuyện xảy ra bất ngờ vừa qua.

Uyên Nghi đưa bàn tay vuốt lên má của hắn, rồi lại nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên môi hắn một cái, mùi hương bạc hà mát dịu từ trên người hắn làm nàng mê mẩn, nhưng nàng kìm lại sự ham thích, hôn xong quay lưng bước đi.

Khi Uyên Nghi ra khỏi cửa thì trong này đôi mắt của Kỳ Lôi mở to,miệng hắn nở nụ cười thỏa mãn, thật ra hắn tỉnh dậy đã lâu rồi, nhưng muốn để xem nàng có động tác gì, thật là hắn thu hoạch quá lời luôn, được nướng từ hôn và nựng má nữa chứ, hạnh phúc quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Thành Thân_1

Uyên Nghi bước ra phía ngoài, trên bàn đã được Mộ Nghiễm dọn sẵn thức ăn, thấy nàng bước ra Mộ Nghiễm yêu thương nói : nàng mau đến đây ngồi xuống ăn đi,kẻo nguội mất ngon,Uyên Nghi vui vẻ bước đến ngồi xuống ghế kế bên hắn.

Bạch Mộ Nghiễm thấy nàng đã ngồi, hắn nhanh tay gấp thức ăn vào chén của nàng,Uyên Nghi nhìn Mộ Nghiễm nàng nở nụ cười tươi nàng khẽ nói :cảm ơn huynh Mộ Nghiễm! huynh cũng ăn đi lúc này từ bên trong sương phòng Kỳ Lôi nhẹ nhàng đi ra.

_ Uyên Nghi thấy hắn đến liền nở nụ cười,nàng đứng lên bước đến nắm tay Kỳ Lôi kéo hắn ngồi vào ghế, miệng cười, nàng cúi đầu khẽ nói: ta có một ước mơ,hai nam nhân mở to mắt chăm chú nghe nàng nói:từ nay trở về lúc răng long tóc bạc,ta muốn lúc nào cũng được cùng hai huynh ăn cơm như vậy, tới đến cùng ngắm trăng,cùng bắt đom đóm, cùng chơi đàn cùng sống vui vẻ hạnh phúc như vậy mãi mãi, nhưng không biết có người nào muốn cùng ta trải qua cuộc sống như vậy không nữa?.

Lời nói Uyên Nghi vừa xong,hai tên nam nhân không hẹn cùng nhau nói lớn..ta muốn!.

_ Uyên Nghi giật mình bất ngờ, nàng không ngờ hai người này lại có thể dễ dàng chấp nhận như vậy, nàng suy nghĩ kĩ lắm,vì ai nàng cũng không nỡ từ chối:Kỳ Lôi hắn vừa là ân nhân mà hắn lại rất yêu nàng,mà nàng cũng yêu hắn.

_ Còn Bạch Mộ Nghiễm là một người hiểu nàng, tôn trọng nàng, sẵn sàng làm bờ vai vững chắc cho nàng dựa vào những lúc nàng gặp khó khăn, nhưng điều quan trọng, hắn cũng yêu nàng,không cần biết quá khứ nàng xảy ra chuyện gì, cứ yêu nàng,một lòng tin tưởng nàng.

Đã là nam nhân thì tính chiếm hữu rất cao,dễ dàng gì mà họ chia sẻ người họ yêu cùng kẻ khác, trừ khi họ quá yêu người nữ nhân đó, và sợ mất người đó mà thôi.

_ Uyên Nghi chỉ muốn hỏi dò ý xem hai nam nhân này thế nào, nhưng nàng không ngờ,hai người lại dễ dàng chấp nhận cùng nhau như vậy, thật sự giờ lòng Uyên Nghi bắt đầu sợ hãi rồi đó,quả là cái miệng nọ hại cái thân rồi nha.

Trong lúc Uyên Nghi bận bịu với những suy nghĩ trong đầu, bất ngờ hai nụ hôn lên má,làm nàng tỉnh mộng trở về với hiện tại, khi nàng nhìn kĩ lại thì hai gương mặt đẹp hút hồn người của hai tên kia đang trước mặt nàng, họ nở nụ cười gang man với nàng.

_Mộ Nghiêm nói nhỏ:nương tử chúng ta nên ăn thôi,thức ăn ngủi hết rồi.

_Lúc này Kỳ Lôi cười nhẹ cũng nói theo:"huong tử nàng gầy quá,phải ăn nhiều vào mới có sức khỏe mà sinh hài nhi cho chúng ta chứ".

_ "Cái đó có sao?"

_Hai người nam nhân cùng nhau nói: có chứ nương tử! Uyên Nghi mở to mắt nhìn hai người, miệng khẻ nói:"ta đồng ý sinh con cho các huynh khi nào đâu?".

Hai tên lại nói lớn một lượt:"hàng đã đồng ý rồi không được thất hứa đâu đó".

Uyên Nghi nở nụ cười khỏ,trong lòng tự mắng chửi chính mình: thật là cái miệng ngu ngốc mà, khỏ sắp tới rồi đây hu hu hu.

Cuối cùng bữa ăn cũng xong, Uyên Nghi ra ngoài trước sân đi hóng gió, bước chân nàng nhẹ nhàng đi trên thảm cỏ xanh,mái tóc đen mượt xõa dài, làn da trắng mịn, môi hồng tự nhiên mềm mại làm cho hai tên đang đứng ngắm nhìn mà trái tim đập thình thịch.

Kỳ Lôi cùng Mộ Nghiêm thấy nàng đi khá xa,mà phía trước là vực thẳm,hai người nhanh chân, thi triển khinh công đến phía sau nàng, mỗi người một bên cánh tay,sách bỗng nàng lên,thi triển khinh công đưa nàng trở lại nhà,lúc Uyên Nghi tỉnh táo lại vì bất ngờ bị sách lên,thì nàng thấy đã về đến cửa nhà rồi,Uyên Nghi nổi giận trừng mắt vào hai tên trước mặt nàng la lớn .

_ "Hai huynh làm cái trò gì vậy hả?"

Mộ Nghiêm nhìn nàng tức giận, hấn nở nụ cười tươi,bàn tay đưa lên nheo nhẹ má của nàng, liền nhỏ nhẹ nói: lúc này chỗ nương tử đi tới, phía đó là vực thẳm,chúng ta sợ gọi nàng không kịp, nên mới nhanh chân đem nàng an toàn trở lại thôi,nàng có chuyện gì, bỏ lại hai nam nhân chúng ta sống với ai chứ?.

Mộ Nghiêm cùng Kỳ Lôi bày ra gương mặt đáng thương nhìn nàng, làm cho Uyên Nghi bật cười, nàng gật đầu như đã hiểu, liền quay lưng đi vào trong sương phòng ý muốn nằm nghỉ,ai ngờ đầu nàng vừa đặt lưng nằm xuống giường, thì hai nam nhân của nàng đã xuất hiện, đứng bên giường nhìn nàng cười.

_Kỳ Lôi nhẹ lên tiếng:"huong tử! Chúng ta đói"

Uyên Nghi liền mở mắt nhìn hai người nàng lo lắng nói:hai huynh vừa ăn xong mà?sao lại đói nữa chứ?.

Mộ Nghiêm nhìn nàng cười nhẹ nói:nàng chưa cho chúng ta ăn nên mới đói,gìờ nàng phải cho hai phu quân ăn no chúng ta mới ngủ trưa được.

"Hả!"

_ "Là sao chứ?"

Uyên Nghi chưa hiểu ra sự việc thì hai tên nam nhân đã lờ tả trước mặt nàng,mặt nàng giờ đỏ lên vì ngại quá đi mất,miệng nàng lắp bắp nói: phải như vậy sao?từ từ có được hay không?hai tên nam nhân đồng thanh đáp.

"Không được!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chương _2

Hai nam nhân nói xong lời cùng nhau trèo lên giường, đôi mục quan bốc lên ngọn lửa dục vọng nhìn vào thân thể xinh đẹp của Uyên Nghi , bàn tay Kỳ Lôi lướt nhẹ trên y phục nàng, Bạch Mộ Nghiêm vuốt mái tóc nàng miệng khẻ lên tiếng : nương tử nàng tự cởi y phục hay để chúng ta giúp nàng cởi đây?

Uyên Nghi mặt tái mét khi nghe Mộ Nghiêm nói , nàng suy nghĩ: thương thì có thương họ thật, nhưng chuyện này quá bất ngờ thật sự nàng chưa chấp nhận được, với lại hai nam nhân này người nào cũng to lớn, cùng nhau một lượt chắc cái mạng nhỏ này sẽ toi mất thôi , phải tìm cách, trong lúc này tấu là thượng sách , nghĩ là làm Uyên Nghi nhẹ nhàng lên tiếng : để ta tự cởi được , hai cặp mắt nam nhân nhìn nàng chờ đợi , lúc này Uyên Nghi giọng nói chột nùng nịu : hai huynh nhắm mắt lại đi , ta thật ngại lắm đó , đi mà , ta xin hai huynh đó.

Thấy nương tử làm nũng như vậy hai người cảm lòng không đành đành chiều theo nàng cả hai cùng nhắm mắt lại , Uyên Nghi nhìn thấy hai người mắt đã nhắm , nàng nhanh nhẹn hành động , chân bước xuống giường chạy liền ra hướng cửa phòng, bàn tay nàng gần như đụng được vào cánh cửa thì eo nàng bất ngờ bị một bàn tay kéo lại, nhấc bổng cả người nàng ôm nàng đặt lên giường lớn.

Uyên Nghi bị bất ngờ nên hoảng hốt thét lớn.. á..á.. Mộ Nghiêm mắt mở to nhìn nàng nói nhỏ : nương tử nàng dám lừa phu quân sao?

_ "Nàng hay lắm đó!"

_Hãy xem hai phu quân xử phạt nàng đây.

Nét mặt của Uyên Nghi cắt không còn giọt máu , đôi mắt phượng mở to nàng nhìn vào hai nam nhân đang tiến tới mình.

Kỳ Lôi hần nhìn nàng nở nụ cười gian xảo , hần kéo xuống sợi dây buộc màn, cột lại hai cánh tay nàng vào đầu giường bàn tay cời đi y phục trên người nương tử , đến không còn mảnh vải nào .

Uyên Nghi xấu hổ vì cả người trần trụi trước mặt hai nam nhân , khiến gương mặt nàng đỏ rực lên nhìn càng thêm xinh đẹp.

Bạch Mộ Nghiêm thì cột lấy hai chân nàng , dang rộng chân nàng nhìn thành hình chữ đại.

Uyên Nghi lúc này không dám mở mắt nhìn nữa, thật là xấu hổ quá đi mất, cả nơi tư mật kia giờ lại lộ rõ trước mặt người khác như vậy, thật sự giết nàng còn tốt hơn là để như vậy, mất hết cả mặt mũi.

Uyên Nghi khóc không ra nước mắt , hai tên nam nhân xấu xa này thật là muốn hại chết nàng mà.

Bạch Mộ Nghiêm tay nâng cầm nàng lên , hần cúi xuống hôn lên môi nàng , đầu lưỡi liếm láp trên cánh môi mềm mại của nàng , lưỡi cại mở răng nàng tiến vào bên trong du ngoạn, khoái đảo , liếm mát say sưa vị ngọt,thơm tho của nương tử .

Uyên Nghi bị hôn đến nỗi choáng váng , bất ngờ nơi đôi gò bồng bị miệng ai đó ngậm lấy , đầu lưỡi liếm mát nơi hạt đậu hồng của nàng , một trận tê rần lên thẳng đến đỉnh đầu .

Uyên Nghi không chịu được khẽ rùng mình, miệng phát ra tiếng rên rì..ừm.ừ..tiếng rên kích thích dục vọng của hai nam nhân , máu huyết sôi trào chảy khắp cơ thể , nơi cao ngạo của hai nam nhân giờ đây rất là khó chịu , tiểu đệ của họ đang thêm khác được vào nơi ấm áp mềm mại bên trong nàng.

Nhưng hai người đều biết tiểu đệ của bọn họ rất lớn, nên trước phải làm cho nương tử thoải mái và đầy hưng phấn , như vậy lúc họ đi vào nàng mới đỡ đau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương _3

Bạch Mộ Nghiêm rời khỏi môi nương tử khi thấy nàng có biểu hiện khó thở , đầu lưỡi hần linh hoạt di chuyển xuống xương quai xanh xinh đẹp, liếm mát từng chút một trên làn da mịn màng , có mùi hương hoa thoang thoảng ,hít vào hần càng thêm say đắm , bàn tay hần vuốt ve xoa nắn một bên gò bồng tròn trịa vì hưng phấn mà nó đứng lên , không nghĩ ngại Mộ Nghiêm há lớn miệng ngậm gần trọn cả bầu ngực mềm mại vào trong miệng mà mát thật mạnh , răng nanh hần cắn nhẹ lên hạt đậu hồng của nàng.

Hai gò bồng lúc này bị tập kích bởi hai nam nhân to lớn , vì quá kích thích , trong người Uyên Nghi có cảm giác khó chịu , vừa đau , vừa ngứa , vừa nhột , tê dại giống như có một nguồn điện chạy khắp nơi trong cơ thể nàng , không thể chịu nổi nàng nặng nề lên tiếng rên rì.. ừm.ừm..nóng quá..ừm..tiếng rên đáng yêu của nàng tạo lên sự hứng thú cho hai nam nhân.

Kỳ Lôi bàn tay lần mò đi xuống nơi giữa hai chân nàng , ngón tay nhẹ tách ra hai cánh hoa mềm mại , tìm đến cửa hoa huyết từ từ xoay tròn ngón tay , theo thao tác từ chậm đến nhanh , miệng hần vẫn chưa buông bầu ngực tròn trịa của nàng, tiếng mát nghe chịt chịt , Uyên Nghi càng lúc càng lớn tiếng rên rì , nàng uốn éo thân người phối hợp theo nhịp ngón tay của Kỳ Lôi .

Kỳ Lôi buông ra ngực nàng , nhưng hần lại trượt xuống chính giữa của hai chân , mắt nhìn thẳng vào nơi tư mật của nương tử hần khẽ nói : " nương tử nơi này của nàng thật quá đẹp, ta yêu chết nàng mất thôi" nói rồi hần cúi mặt vào hoa huyết vì kích thích mà chảy ra nhiều mật ngọt hần liếm mát mê say miệng khẽ nói:của nàng thật ngọt, và thật thơm,đầu lưỡi hần len lỏi đi vào bên trong hoa huyết liếm láp, khoái đảo trong đó làm cho nàng vì kích thích mà cong người rên rì mà đạt cao trào.

Chưa thỏa mãn Kỳ Lôi đưa ngón tay đâm thẳng vào sâu bên trong , rút ra, rồi lại đâm mạnh vào , mỗi lần như vậy càng nhanh hơn và sâu hơn , Uyên Nghi rùng mình , cong lại cơ thể , miệng rên rì lại đạt tới cao trào lần nữa .

Cả người nàng vì kích thích mà da ửng đỏ nhìn càng thêm hấp dẫn , Mộ Nghiêm lúc này rời khỏi trên ngực nàng, hần trượt xuống giữa chân nàng , Kỳ Lôi lại trường lên trên khoái đảo môi nàng, hai bàn tay xoa nắn đôi gò bồng thành nhiều dạng kiểu.

Mộ Nghiêm đưa miệng lưỡi vào liếm mát vị ngọt chảy ra từ hoa huyết của nương tử, ngón tay cái để lên viên trân châu nho nhỏ mà khều khều , lưỡi hần vẫn thông thả ra vào bên trong hoa huyết , hai cái phối hợp Uyên Nghi thật sự không chịu nổi lớn tiếng hét lớn..á..ừm.: cho ta ..phu quân..ừm,Mộ Nghiêm biết lúc này nương tử đã sẵn sàng, hần đặt tiểu đệ trước hoa huyết, hai cánh tay ôm chân nàng đặt lên vai , đẩy mạnh lưng đưa tiểu đệ vào sâu bên trong nàng..ừm.á..cả hai đều phát ra tiếng rên rì , tiếp theo là động tác ra vào thật đều đặn , mỗi lần đi vào hần đâm sâu tới chỗ sâu nhất , Uyên Nghi hét lớn lên đỉnh , Kỳ Lôi miệng ngậm bên gò bồng mát mê say , còn bàn tay cũng không an phận hần trượt xuống viên trân châu gần nơi hai người

này đang hoạt động, ngón tay hấn khều khều lên viên trân châu, làm cho cả người nương tử rung rẩy vì quá kích thích, nàng lên tiếng : dừng lại đi , thiếp không chịu nổi nữa rồi.. ừm..á..dừng lại đi mà ,ta xin hai chàng mà .

Mặt cho nàng khóc lóc van xin , hai nam nhân của nàng cứ bình chân như vại , họ làm nàng lên đỉnh không biết bao nhiêu lần , cả phần bên dưới của ba người thì dính đầy ái dịch sền sệt , hai phu quân thay nhau muốn nàng , Uyên Nghi đã không chịu nổi mà ngất xỉu, hai người họ chịu buông tha cho nàng , lúc đó ngoài trời đã là canh ba của sáng hôm sau rồi, hai người ôm nàng đi tắm , thay nệm sạch cả hai phu quân ôm nàng đi vào giấc ngủ .

Ở bên ngoài đám y vệ lắc đầu tỏ ý thương cảm cho phu nhân của họ ,những ngày tháng sau này,nàng phải ở trên giường thường hơn là đi lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Chương _4

Ba người ôm nhau ngủ một giấc đến tận giờ ngo của ngày hôm sau , Uyên Nghi mở mắt thức dậy, ánh mắt đụng phải vòm ngực rắn chắc của nam nhân, nàng đưa mắt nhìn lên, thì ra là tên tam vương gia đáng ghét, nàng bực bội không muốn nhìn mặt hắn nên xoay người sang bên khác, nhưng khi xoay qua thì nàng lại đụng phải gương mặt yêu nghiệt của Bạch Mộ Nghiêm, Uyên Nghi nghiến răng ken két, nàng tức giận bật người ngồi dậy .

_"Ui..da"

Một cơn đau từ nơi giữa hai chân, làm đôi mày phượng nhíu lại , miệng phải thốt ra lời vì quá đau , Uyên Nghi nhớ lại hôm qua mình bị hai tên phu quân cầm thú này hành đến ngất xỉu luôn.

Vừa nghĩ đến chuyện đó, cơn giận của Uyên Nghi bùng phát nàng mở miệng hét to:"hai người các huynh..dậy..cút khỏi phòng cho tôi mau!".

Hai nam nhân đang ngủ ngon bị tiếng hét của Uyên Nghi mà giật mình ngồi bật cả dậy, hai đôi mắt quan vẫn còn ngái ngủ hai người nhìn chung quanh mặt ngơ ngác, lúc này Mộ Nghiêm lên tiếng : nương tử! Sao nàng dậy sớm vậy? Mà có chuyện gì mà nàng hét lên vậy?.

Uyên Nghi cặp mắt tròn trũng đỏ lửa nhìn hai tên kia , giả ngây ngô mà nàng lại nổi điên lên la lớn : ta nói các người đi ra ngoài hết cho ta , nếu ta không cho phép vào phòng mà hai người cố tình vào thì đừng trách sao ta tuyệt tình.

_"Hà"

_"Nương tử! nàng đuổi hai chúng ta sao?".

Uyên Nghi không trả lời họ , nhưng cũng không nhìn họ nàng liền quay mặt vào tường , hai nam nhân biết nương tử giận chuyện hôm qua nên hai người đành im lặng mà mặc vào y phục rồi rời khỏi phòng.

Uyên Nghi thấy hai người đã rời đi ,nàng cũng mặc vào y phục chỉnh tề, chân bước nhẹ xuống giường, nhưng dù nàng có nhẹ cỡ nào thì sự đau , rất từ bên dưới thân làm cho Uyên Nghi không chịu nổi mà thốt lên tiếng than vãn : "ui da" nàng đã thật sự tức giận rồi, Uyên Nghi liền lớn tiếng gọi : " Ảnh Tuyết! Ảnh Dạ! Các huynh vào đây cho ta!"

Lời gọi vừa dứt hai anh em họ Ảnh đã xuất hiện trước cửa phòng, họ đưa tay gõ cửa, trong phòng Uyên Nghi lên tiếng đáp: các huynh vào đi , được sự cho phép hai người liền mở cửa phòng đi vào.

Uyên Nghi ngồi trên ghế nhìn hai y vệ nàng nở nụ cười tươi, hai y vệ ôm quyền thì lễ nói : phu nhân gọi chúng tiểu nhân có gì cần dặn? Uyên Nghi nhìn hai người họ nàng nhẹ nhàng nói : ta hỏi các huynh xem ta là gì? Hai y vệ đồng thanh đáp : là phu nhân của chủ nhân ạ , Uyên Nghi liền lắc đầu nói : không phải!

_"Phải xem là tiểu muội mới đúng " ta đã từng nói với các huynh rồi, bây giờ các huynh phải bảo vệ muội muội này đó, hai người liền gật đầu.

Các huynh nghe muội nói nè : từ hôm nay các huynh ở đây bảo vệ cho muội , không để cho hai người kia vào phòng, đến bữa cơm các huynh lấy cơm đùm muội, thật sự bây giờ muội đau lắm không thể đi lại được, hai tên cầm thú đó làm muội ra nông nỗi này đó.

Hai anh em họ Ảnh không cần nàng nói, chuyện ngày hôm qua họ đều biết, nhưng họ không ngờ hai người này lại quá khích như vậy , làm đến nỗi tiểu muội bây giờ đi cũng khó khăn thật là quá đáng.

Ảnh Tuyết lên tiếng hỏi : bây giờ muội có đói bụng không ta đi lấy thức ăn đem vào cho muội nha? Uyên Nghi liền gật đầu , Ảnh Tuyết quay lưng liền bước rời khỏi phòng , đi về phía nhà bếp.

Ảnh Dạ nhìn ánh mắt nàng , đôi mắt đã ửng đỏ ,từng giọt , từng giọt nước mắt rơi xuống, lúc này Ảnh Dạ bối rối không biết làm gì cho muội muội ngừng khóc, hắn liền lên tiếng an ủi : muội đừng nghĩ quá nhiều, ta thấy hai phu quân của muội họ yêu muội thật lòng đó, hôm qua chắc họ hạnh phúc quá nên có hơi làm muội như vậy, ta biết họ không cố tình đâu , muội giận họ vài hôm là được rồi đừng để họ lo lắng lại sanh ra hiểu lầm thì không hay đâu, muội

nghe lời của ta đi, ta không lừa dối muội đâu, bởi vì ta cũng là nam nhân nên ta rất hiểu về nam nhân đó.

Uyên Nghi nhìn hấn nhưng nàng không nói gì, chỉ là nàng cũng bít khóc, ngoài cửa Ảnh Tuyết bước vào, trên tay bê một cái mâm, hấn đặt lên bàn trước mặt tiểu muội liền nói : "muội ăn đi cho nóng".

Uyên Nghi gật đầu lên tiếng : hai huynh ngồi xuống ăn cùng với muội đi, ăn một mình buồn lắm, hai y vệ không hèn mà cùng lên tiếng : không được, chúng ta không thể ăn cùng muội, Uyên Nghi nghe xong lời đó, đôi mày liễu khẽ chau lại không vui, nước mắt lúc này cũng rơi xuống, nàng nức nở nói : hai huynh không thương muội, không xem muội là em gái, các huynh xem thường muội, nói xong nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Hai anh em họ Ảnh nhìn thấy nàng khóc như vậy hoảng loạn liền cùng nhau ngồi xuống ghé liền nói : rồi chúng ta sẽ ăn cùng muội được chưa? Muội làm ơn đừng có khóc nữa nha.

Uyên Nghi liền cười khi thấy cả hai đều ngồi xuống, nàng vui vẻ nói: ta mời hai ca ca, lúc này cả ba cùng nhau ăn cơm thật vui vẻ, đồng thời vào thời điểm này ngoài cửa phòng, có hai người đang tức giận, ghen tị mà không làm được gì, chỉ dám đứng bên ngoài nhìn bọn họ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương _5

Kỳ Lôi cùng Mộ Nghiêm vẫn kiên trì đứng bên ngoài nhìn nương tử của họ đang rất vui vẻ ăn cơm với hai tiểu tử kia, nàng còn cười thật tươi với họ nữa chứ...hừ...tức không chịu được, đáng lẽ ra chỗ hai tiểu tử kia đang ngồi là của bọn họ mới đúng, nhưng hai nam nhân vẫn không dám hó hé gì.

Lúc này ngoài trước cửa gia trang bóng hắc y vệ bước vào, Lăng Triệt bước đến gần Kỳ Lôi hai tay ôm quyền thi lễ liền nói : hồi tam vương gia! Nhị vương gia bảo người về phủ gấp, để chuẩn bị cho việc nghênh đón hoàng thượng ạ.

Kỳ Lôi nghe liền gật đầu, hấn phất tay ra hiệu cho Lăng Triệt lui xuống, Kỳ Lôi nhìn sang Mộ Nghiêm khẽ nói : ta phải trở về phủ lo công việc, huynh hãy lo lắng cho nương tử, đừng để nàng chạy loạn rất nguy hiểm. Mộ Nghiêm nhìn Kỳ Lôi hấn cười nhẹ đáp: huynh cứ an tâm trở về lo việc đi, mau sớm trở lại còn phải đỡ dành nương tử nữa, Kỳ Lôi gật đầu tiếp lời : ta sẽ bố trí thêm y vệ canh giữ chung quanh ngôi nhà này để bảo đảm an toàn cho nương tử.

Mộ Nghiêm gật đầu nói : được vậy là tốt rồi, vậy huynh đi đi kéo nhị vương gia chờ, hai bàn tay ôm quyền Kỳ Lôi chào Mộ Nghiêm liền bước chân đi ra khỏi cửa, hấn ra ngoài dặn dò hắc y vệ xong liền lên ngựa phóng đi, Mộ Nghiêm nhìn nương tử thêm chút rồi cũng rời đi về thư phòng giải quyết những việc ở trong Ma cung.

Tại sảnh lớn của phủ đại tướng quân Tước Thiên đang tất bật chỉ đạo gia nhân chuẩn bị việc đón tiếp hoàng thượng cùng hoàng hậu, phòng ngủ đã chuẩn bị xong, khâu nấu ăn cũng đã lựa chọn người thân tính nhất, không để có một chút sai sót nào, tăng cường thêm binh lính bảo vệ, cả hắc y vệ cũng phải trải qua xác hạch kĩ càng, mọi việc cũng được coi là hoàn tất, trừ cái trang trí lại phủ, vì hoàng hậu mang thai, cho nên những gì có thể tổn hại đến nàng, và sẽ gây ra cho nàng trơn té, thì đều phải thay đổi hết.

Nền nhà lát thêm lên lông thú, những chỗ nào có góc cạnh bén nhọn phải vớt đi hoặc là bọc lại bằng da thú mềm mại, không đặt bàn vuông góc, chỉ sử dụng bàn tròn, thấp thêm đèn khắp nơi trong tướng phủ, vì sợ hoàng hậu không thấy lại vấp ngã.

Kỳ Lôi từ ngoài bước vào đại sảnh hấn lên tiếng : vương huynh! Đệ đã về tới rồi đây.

Tước Thiên quay sang trừng mắt nhìn biểu đệ lên tiếng hỏi : mấy hôm nay đệ đi đâu? Đệ không ở trong phủ coi sóc phụ với ta, nhị tẩu của đệ lại mang thai, ta phải lo lắng cho nàng, và lo cả việc chuẩn bị đón hoàng huynh nữa, đệ thật là, làm ta tức chết được, Kỳ Lôi nhìn vương huynh làm ra dáng vẻ hối hận lên tiếng nói : đệ xin lỗi vương huynh, đệ bận đi quyến rũ Uyên Nghi của đệ, huynh bỏ qua cho đệ nha.

Tước Thiên nhìn biểu đệ hấn lắc đầu nói : "ta hết cách với đệ rồi" thôi đệ vào trong thay đổi y phục chỉnh tề, và ghé qua xem nhà bếp họ nấu những gì, có tốt cho người mang thai không, đệ xem xét giúp ta.

_"Dạ vương huynh đệ đi liền"

Tước Thiên đã chuẩn bị xong hấn quay đi ôn tuyền mà tắm rửa, thay vào y phục chỉnh tề chân bước về sương phòng, lúc này Trương Dạ Yến vẫn còn ngủ say, từ khi mang thai nàng ngủ nhiều hơn, hấn đi nhẹ nhàng tránh làm nương tử thức giấc, đi đến bên giường liền trèo lên nằm kê nương tử, hai cánh tay ôm kéo người nàng vào trong lòng, hôn lên trán nàng, vuốt nhẹ tóc nàng, mắt cũng liền nhắm lại an ổn nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Chương _6

Vào lúc này là khoảng giữa giờ thân hắc y vệ Thanh Uy được thị vệ trong cung báo cáo còn hai khắc nữa xe ngựa chờ hoàng thượng và hoàng hậu sẽ đến nơi.

Thanh Uy vội vã chạy đi thông báo cho tam vương gia, còn Thanh Phong thì gõ cửa sương phòng chủ nhân báo cáo..cốc..cốc..cốc, Thanh Phong lên tiếng gọi: "chủ nhân! Hoàng thượng và hoàng hậu sắp tới rồi, thỉnh chủ nhân và phu nhân ra sảnh đường nghênh đón ạ".

Trương Dạ Yến rất hay thức giấc khi có tiếng động, nên khi tiếng gõ cửa vang lên nàng đã tỉnh dậy, sau đó lại nghe ca ca Thanh Phong nói Dạ Yến quay sang phu quân lay người phu quân, và lên tiếng gọi: phu quân chàng mau thức dậy đi, hoàng thượng và hoàng hậu sắp tới phủ rồi.

Tước Thiên đang ngủ say, nhưng khi nghe nương tử gọi, hần liền mở to mắt nhìn nàng, hần châu mày nhìn nàng nói: sao nàng không ngủ thêm đi dậy làm gì? Hay là nàng đói bụng? Để ta đi bảo nhà bếp làm đồ ăn cho nàng nha?.

Dạ Yến nhìn phu quân lo lắng cho mình, nàng nở nụ cười tươi nói: thiếp không có đói, chỉ là hoàng huynh sắp đến tới cửa phủ rồi kìa, chàng mau ra nghênh đón đi, đừng nên chậm trễ.

Tước Thiên nghe nương tử nói hần giật mình, chân liền bước vội xuống giường, đi nhanh vào trong rửa mặt, chỉnh sửa lại mái tóc cùng y phục, lúc này cũng nhanh bước đi ra, trước khi rời khỏi phòng hần không quên dặn dò nương tử phải nằm yên trên giường nghỉ ngơi có đói thì gọi Thúy Nhi cùng Tiểu An mang món ăn vào cho nàng. Dạ Yến nhìn hần đầu liên gật gù liên tục, thấy nàng đồng ý hần mới an lòng rời đi.

Tại cửa lớn phủ đại tướng quân, hai hàng binh lính đứng ngay ngắn, nghiêm trang chính giữa là hai vị, nhị vương gia Tước Thiên, cùng tam vương gia Kỳ Lôi, hai hàng bên trong là nữ hầu.

Chiếc xe ngựa màu vàng chạy vào trong sân của thủ phủ rồi dừng lại, một thái giám liền đem đến cái bục thang để xác vào xe ngựa, thái giám giọng nhỏ nhẹ lên tiếng: cung thỉnh hoàng thượng cùng hoàng hậu rời xe, lòi vừa xong thân ảnh nam nhân vóc dáng cao lớn, ngũ quan sắc nét, trên người mặc y phục trắng, càng tôn lên vẻ đẹp hút hồn người của nam nhân này.

Thái giám liền nói: hoàng thượng xin hãy nắm tay nô tài, nô tài đỡ người xuống ạ, nói xong thái giám đưa bàn tay đỡ lấy bàn tay hoàng thượng dìu người nhẹ nhàng xuống ngựa.

Vua Vĩnh Phúc hần vừa xuống xe ngựa, liền quay vào nói với nữ nhân còn trên xe: nương tử chậm chậm để ta bế nàng xuống, vừa xong lòi Vĩnh Phúc đưa hai cánh tay ôm bế cả người hoàng hậu Uyển Ngọc vào lòng liền xoay người đi vào đại sảnh của phủ tướng quân, cả đám người đứng nhìn hai người họ mà ngỡ ngàng, chỉ có hai vương gia là không có bị bất ngờ, chuyện này họ thấy thường xuyên nên không bị kinh động.

Vào bên trong Vĩnh Phúc ngồi vào ghế trạm ngọc và được trạm khắc hình rồng rất tinh xảo, được đem từ trong cung ra, nó còn được lót thêm nệm dày ngồi thật êm ái, Vĩnh Phúc vẫn ôm chặt nương tử trong lòng, làm nàng ngại ngùng không dám ngẩng mặt nhìn người chung quanh luôn.

Tước Thiên cùng Kỳ Lôi bước lên hai tay ôm quyền quỳ xuống hành lễ: chúng tiểu đệ tham kiến hoàng huynh và hoàng tẩu, Vĩnh Phúc liền nói: hai đệ đứng lên đi, chúng ta là huynh đệ trong nhà không cần phải như vậy, từ nay về sau ta ra lệnh miễn hành lễ cho hai đệ cùng phu nhân của hai đệ, các đệ nhớ chưa, hai người đồng thanh đáp: xin đa tạ hoàng huynh!

Tước Thiên nhìn hoàng huynh nói nhỏ: hoàng tẩu có đói bụng chưa? Đệ gọi người dọn lên, lúc này ngoài cửa một bóng dáng nữ nhân xinh đẹp, trên người mặc y phục tím nhạt, càng tôn lên nước da trắng hồng của nàng, mái tóc đen mượt được xõa dài bay phấp phới khi có một cơn gió vô tình thổi qua, nàng bước vào trước Vĩnh Phúc cúi đầu hành lễ với hần, liền nói: thân thiếp Trương Dạ Yến tham kiến hoàng thượng cùng hoàng hậu, chúc người phúc thể khinh an.

Tước Thiên đang lúc nhìn lên trên, nên khi nương tử đi vào hần không thấy, nhưng khi nàng nói chuyện hần giật mình quay lại, nhìn nàng làm hần ngỡ ngàng, hần làm thầm "nương tử của ta nàng thật đẹp" chân hần liền bước đến kế bên, hai cánh tay ôm lấy cả người nàng vào trong lòng mình.

Vĩnh Phúc lần đầu gặp được phu nhân của nhị đệ, nhưng hần không ngờ nàng ấy lại xinh đẹp đến vậy, hèn chi lão nhị nhà hần mới yêu say đắm như vậy.

Vĩnh Phúc cười tươi nhìn Dạ Yến nói: đây là vương phi của nhị đệ đây sao? Bây giờ ta mới được gặp mặt đó, ta nghe vương đệ nói nàng đang mang thai đúng không? Dạ Yến đỏ mặt gật đầu, Vĩnh Phúc cười tươi lại nói, xin chúc mừng phu thê của nhị đệ, năm hôm nữa là ngày tốt, làm lễ thành thân cho hai người luôn, ta đứng làm chủ cho hai người.

Tước Thiên nghe xong mừng rỡ cuối đầu tạ ơn hoàng huynh, hần liền quay sang nương tử hôn lên môi nàng trước mặt mọi người, Dạ Yến ngại ngùng đỏ hết cả mặt. Kỳ Lôi lên tiếng chúc mừng, rồi nói: xin mời hoàng huynh và hoàng tẩu cùng mọi người vào dùng cơm, lúc này Tước Thiên mới chịu buông tha cho môi nương tử, hần cúi người xuống bế lên cả người nàng đi vào phòng ăn, Vĩnh Phúc cũng ôm nương tử đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương _7

Trên bàn hiện có rất nhiều món ăn ngon , tất cả đều tốt cho thai phụ lúc này Tước Thiên rất yêu thương gấp thức ăn vào chén cho nương tử , giọng hân nhả lên tiếng : nương tử nàng ăn nhiều vô hại nhi mới khỏe mạnh được , Trương Dạ Yến không nói gì nàng chỉ gật nhẹ đầu ,từ tốn mà ăn.

Ngồi đối diện họ là Vĩnh Phúc hân cũng liên tục gấp thức ăn cho Uyên Ngọc , hân thật ôn nhu mà chăm sóc nàng .

Nhưng hai nữ nhân ăn không được bao nhiêu , khi vừa để miếng cá vào miệng nuốt xuống, bất ngờ một cảm giác buồn nôn ập tới, không ai hện ai , cả hai nữ nhân đều ôm miệng chạy ra ngoài nôn , những gì vừa ăn vào thì lập tức bị tổng trở ra không còn sót tí gì.

Vĩnh Phúc cùng Tước Thiên lo lắng chạy theo các nàng , hai nam nhân đau lòng nhìn nương tử nôn đến độ gương mặt đỏ lên hết , hơi thở cũng khó khăn , Tước Thiên ngồi xuống bên nương tử, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng nàng , Vĩnh Phúc cũng lo lắng ôm lấy người nương tử, bàn tay hân nhẹ xoa lưng nàng , lên tiếng hỏi : hoàng hậu nàng có đỡ hơn chút nào không ?.

Tước Thiên lên tiếng gọi : người đâu lấy nước qua!

Dứt lời nha hoàng liền chạy đi lấy, ít giây sau đem đến hai cốc nước , Tước Thiên cầm một cốc đưa qua hoàng huynh , Vĩnh Phúc cầm lấy nhẹ nhàng dứt cho nương tử uống , Tước Thiên cũng ôn nhu dứt cho nương tử , cả hai nam nhân điều hai nương tử của họ trở lại bàn ăn .

Kỳ Lôi liền đưa đến trước mặt hai huynh trưởng hai viên được liệu, liền lên tiếng nói : hai huynh cho các tỷ ấy uống đi , cái này giúp các tỷ và thai nhi khỏe hơn , đây là bồi bổ cho sức khỏe , Kỳ Lôi nhìn hai tẩu tẩu lên tiếng hỏi : " các tỷ có thêm ăn gì không?".

Dạ Yến nhìn Kỳ Lôi cười nhẹ nói: "ta thêm khoai tây chiên ăn cùng thịt bò bích tếch " những người có mặt ở đây liền há lớn miệng ngạc nhiên nhìn nàng , Tước Thiên nhìn nàng hỏi : món đó là gì? Ở đâu bán hả nương tử ?.

Dạ Yến nhìn mọi người ngạc nhiên nàng cười nhẹ nói : ta biết làm , để ta tự làm không làm phiền mọi người đâu.

Tước Thiên nghe nàng nói hân châu mày không vui lên tiếng : " không được ! Nàng đang mang thai không được làm gì cả" nàng hãy chỉ cho gia nhân , họ sẽ làm cho nàng ăn , Dạ Yến mặt không vui nhìn hân đáp, vậy thì thiếp không ăn nữa nhện đói luôn , Tước Thiên nghe vậy đành chào thua nương tử hân lắc đầu nói: được được ta theo ý của nàng được chưa hả? Dạ Yến liền cười nhẹ nhìn Tước Thiên.

Vĩnh Phúc nhìn sang nương tử lên tiếng hỏi : "Uyên Ngọc nàng có thêm ăn món gì không?".

Uyên Ngọc cuối đầu cười nhẹ nói : thiếp thêm kẹo hồ lô ,và bánh hoa quế thôi , Vĩnh Phúc gật đầu liền nói : được ta bảo người mua cho nàng Kỳ Lôi lên tiếng gọi : " Người đâu ! Đi mua kẹo hồ lô liền cho hoàng hậu " nhận lệnh gia nhân liền chạy vội ra ngoài Kỳ Lôi cũng dặn nhà bếp làm bánh hoa quế cho hai nàng.

Trên bàn ăn các nam nhân tiếp tục dùng bữa, cuối cùng bữa ăn cũng xong, Vĩnh Phúc đưa nương tử ra hoa viên dạo mát , Dạ Yến thì được phu quân bế về sương phòng vì nàng nói là buồn ngủ.

Kỳ Lôi cũng rời bước về sương phòng của mình , hân nằm trên giường mà nhớ nhung về nương tử của mình.

Tại giảng nhà gỗ lúc này Uyên Nghi đã ăn cơm xong , nàng nhờ Ảnh Dạ đi tìm cho mình tám gỗ , nàng nhờ họ cắt ra thành những miếng bằng nhau kích thước, chà lán mặt trên nàng dùng viết , vẽ lên những biểu tượng của bộ bài tây đủ năm mươi hai tám bài , để phơi cho khô mực, ngày mai có thể chơi rồi , nàng cười thầm trong bụng.

Mộ Nghiêm thấy nương tử và hai y vệ lui cui làm việc gì đó , hân lên tiếng muốn vào làm phụ nương tử, ai ngờ bị nàng trừng mắt nhìn , ý không cho , nên hân đành lặng lẽ đứng nhìn nàng.

Uyên Nghi làm xong , liền đi tắm thay y phục nàng nói với hai ca ca : chúng ta ra ngoài đi dạo chút cho mát được không hai ca ca?.

Anh em họ Ảnh nào dám từ chối nàng ,họ sợ nhìn thấy nàng khóc, đầu họ gật lia lịa nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chương _8

Uyên Nghi đi giữa hai bên tả , hữu là anh em họ Ảnh , thời tiết đêm nay thật mát mẻ , lại có trăng sáng thật đẹp , nàng nhìn Ảnh Dạ đang ôm cây cổ cầm mà nàng mới hỏi mượn của Mộ Nghiêm, nàng lên tiếng hỏi : ở đây có cảnh vật nào đẹp không vậy Dạ ca ca ?.

Ảnh Dạ nghe nàng hỏi , hân quay sang nhìn nàng khẽ nói : có đó tiểu muội , cách đây không xa về hướng nam , Uyên Nghi thích thú nói : vậy chúng ta đi

đến đó đi các huynh ,hai nam nhân nhìn nàng cười nhẹ , mỗi người xách một bên cánh tay cả hai thi triển khinh công đem nàng đến đó cho lạ.

Ít phút sau cả ba người đã đứng trước một dòng thác thật là đẹp, dòng nước trong xanh , cây cỏ xanh tươi , nhìn lên ánh trăng chiếu xuống dòng thác , nhìn từ xa như là một cảnh thần tiên , Uyên Nghi thích thú lớn tiếng nói : " oa đẹp quá các huynh ơi , muội thích quá " phải chi muội có một gia trang ở đây, cùng với những người thân yêu sống đến già , thì còn mong ước gì hơn nữa các huynh nghĩ có đúng không? Hai nam nhân nhìn nàng liền gật đầu , Uyên Nghi nhìn Ảnh Dạ nói : ca ca huynh đưa cô cầm đây cho muội.

Ảnh Dạ đưa cô cầm cho nàng , Uyên Nghi ngồi xuống thăm cỏ , đặt cây cỏ cầm an vị trên đùi , nàng nhìn hai nam nhân nói : hai huynh ngồi xuống muội đánh và hát một bài cho các huynh nghe nha , hai y vệ liền ngồi xuống kế bên nàng , Uyên Nghi lướt nhẹ các ngón tay trên dây đàn tiếng đàn trong trẻo vang lên , tiếp theo là giọng hát ngọt ngào của Uyên Nghi cất lên , hai anh em họ Ảnh liền ngân nga họ trong lòng thầm khen ngợi : ôi trời ơi không ngờ muội muội lại hát hay , mà chơi đàn lại quá tuyệt như vậy kia chứ.

Lúc này tại nhà căn nhà gỗ , Bạch Mộ Nghiêm đọc sách trong thư phòng hồi lâu, hần chợt cảm giác sao trong nhà lại im lặng như vậy, thường thì nương tử hay trò chuyện với hai tên y vệ kia rất nhộn nhạo , sao giờ lại im như vậy a ? Hần liền đứng lên bước ra khỏi thư phòng.

Mộ Nghiêm đi hết nhà mà không thấy người đâu cả , bước vội ra trước cửa hần lên tiếng gọi lớn hắc y vệ các người có ở đó không?.

Vừa dứt tiếng gọi từ trên cây lớn một bóng hắc y vệ phóng xuống trước mặt Mộ Nghiêm , hắc y vệ nhìn Mộ Nghiêm nói : tôi Lăng Triệt xin chào công tử! Người gọi chúng tôi có việc gì không?.

Mộ Nghiêm nhìn Lăng Triệt nói : ngươi có thấy nương tử của ta đi đâu không? Lăng Triệt cười nhẹ đáp : phu nhân cùng hai huynh đệ họ Ảnh đi đến dòng thác đằng kia chơi rồi ạ , phu nhân đang chơi đàn ở đó đây Mộ công tử .

Nghe y vệ nói Mộ Nghiêm gật nhẹ đầu lên tiếng cảm ơn Lăng Triệt rồi quay đầu từ tốn bước đi về hướng đó.

Trở lại dòng thác Uyên Nghi vừa hát xong một bài , nàng đầy vui vẻ nên lại đánh thêm một bài nữa hai y vệ đang say mê nghe , bỗng dưng từ trên cao hai âm khí bay tới găm thẳng lên trên cổ của hai y vệ , ít giây sau đó cả hai đều nhắm mắt nằm xuống cỏ ngủ ngon lành , Uyên Nghi lo mải đánh đàn nên không biết gì , và lại nàng nghĩ họ buồn ngủ nên nàng cũng để yên cho họ ngủ , lúc này từ trên cây một bóng nam nhân phóng xuống đứng trước mặt nàng , Uyên Nghi giật mình , ngừng lại đánh đàn, nàng lo lắng lớn tiếng gọi : hai ca ca mau dậy đi có người lạ, Ảnh Dạ! , Ảnh Tuyết! các huynh mau dậy đi !

Tên nam nhân nhìn nàng cười nhẹ nói : bọn họ trúng thuốc của ta rồi nội trong ba canh giờ không có khả năng tỉnh lại đâu , lần trước ta để tuột mất nàng , lần này thì nàng không có cơ hội , vừa dứt lời tay liền vương tới bắt lấy người Uyên Nghi , nàng nhanh nhẹn tránh được , vội quay đầu bỏ chạy , nhưng tên nam nhân chỉ cần tung người là đã đến trước mặt nàng rồi , hai cánh tay ôm lấy nàng , hần lấy từ đai lưng ra viên dược , ép nàng mở miệng bỏ viên dược vào , ép nàng nuốt xuống hần dùng dây trói chân tay nàng lại mà ngồi chờ đợi.

Uyên Nghi biết đó là thuốc gì nên nàng lớn tiếng kêu : cứu tôi với! .. Có ai không cứu tôi với! .

Mộ Nghiêm đang thư thả bước đi bỗng một tiếng kêu làm Mộ Nghiêm chợt dừng lại bước chân lắng nghe , hần giật mình khi nghe ra tiếng kêu đó là của nương tử , hần liền tung người thi triển khinh công lướt gió với tốc độ nhanh nhất về phía tiếng kêu cứu của nương tử .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Chương _9

Không tốn bao nhiêu giây Mộ Nghiêm đã đến nơi của nương tử , Mộ Nghiêm cẩn trọng ẩn mình lên cành cây to , ánh mắt quan sát xem nương tử đang ở đâu , và tên khốn kiếp kia là ai ?.

Nhưng điều Bạch Mộ Nghiêm không ngờ đến cái tên khốn đó lại là biểu đệ của mình , Mộ Nghiêm thực sự tức giận , mặt nổi đầy vạch đen , đôi mục quan đã chuyển đỏ , đó là biểu hiện của ma pháp trong người Mộ Nghiêm đang bùng phát dữ dội , hần nhìn sang dưới gốc cây nương tử đang bị cột nằm đau đớn , những giọt nước mắt lăn dài trên mặt nàng , làm trái tim hần như bị xát muối vậy.

Mộ Nghiêm nói thầm " Dương Túc Khanh à!..Dương Túc Khanh! , ta đã nể tình huynh đệ tha cho ngươi một lần , nhưng bản tánh ngươi không hề thay đổi, lại một lần nữa ngươi muốn hại nữ nhân của ta , thì hôm nay ta sẽ cho ngươi thành phế nhân , đề từ nay về sau ngươi không còn có thể hại người khác nữa , Mộ Nghiêm dùng khăn che lại mặt , liền tung người phóng xuống đất trước mặt Túc Khanh , đôi mắt nhiễm đỏ vì giận dữ, nhìn người trước mặt nói :

_ Ngươi ngang nhiên dám đụng vào nương tử của ta , ngày hôm nay là ngày tận của ngươi rồi , dứt lời Mộ Nghiêm tung chưởng về Túc Khanh , Túc Khanh nhanh nhẹn né được , cũng liền ra chưởng phản công, Mộ Nghiêm lại phóng lên cao né đón , liền tung cú đá đầy nội lực trúng vào trước ngực của Túc Khanh , bị trúng đòn cả người Túc Khanh lao đảo , nhìn thấy Túc Khanh không phòng bị Mộ Nghiêm tung một chưởng trí mạng.

Túc Khanh bị trúng chưởng liền học máu ngã nằm trên đất , Mộ Nghiêm đi lại gần , để bàn tay lên đầu Túc Nguyên , dùng nội công phế bỏ hết võ công của hần , không cho hần có khả năng luyện võ trở lại , không giết chết hần đó là Mộ Nghiêm đã nể mặt cô cô làm rồi.

Bỏ mặt Túc Khanh nằm đó Mộ Nghiêm đi sang bên nường tử , hai mắt nàng to tròn đang ngơ ngác nhìn hấn , vì che mặt nên nàng chưa nhận ra , hấn tháo dây cột cho nàng vương hai cánh tay muốn ôm nàng nhưng Uyên Nghi đề phòng lui ra sau lên tiếng hỏi : huyễn là ai vậy?.

Mộ Nghiêm đưa mặt hấn vào tai nàng khẽ nói : "ta đây nường tử , Mộ Nghiêm của nàng".

Khi nghe tiếng của Mộ Nghiêm Uyên Nghi liền tức tức khóc hai cánh tay được tháo liền ôm chăm lấy cổ hấn mà khóc lớn , hấn nhẹ nhàng nhàn ôm nàng vào lòng thì triển khinh công trở về gia trang .

Đến nơi hấn liền ôm nường tử vào sường phòng đặt nàng lên giường lớn , rồi vào trong chuẩn bị nước tắm cho nàng , chuẩn bị xong hấn ôn nhu bế nàng vào trong cối bỏ y phục cho nàng đặt nàng vào thùng nước , Uyên Nghi vẫn cứ đề yên cho hấn muốn làm gì thì làm , thùng nước ấm áp làm trái tim nàng cũng cảm thấy ấm áp theo nàng nhắm mắt , để cho hấn thoa cánh hoa hồng lên người mình , nhưng có gì đó khác lạ đang chuyển biến trong cơ thể Uyên Nghi , người nàng đang nóng lên , trên người như có hàng ngàn con kiến bò , vừa khó chịu vừa nhột , con nóng càng lúc càng tăng làm Uyên Nghi không chịu được lên tiếng nói : Mộ Nghiêm thiếp nóng ở đây quá .

Mộ Nghiêm nghe nàng nói hấn nhìn theo ngón tay nàng chỉ , không ngờ nàng lại chỉ vào đôi gò bồng xinh đẹp của nàng , Mộ Nghiêm biết xuân dược đã bắt đầu phát tác dung rồi , bàn tay Uyên Nghi chụp lấy bàn tay hấn mà để vào ngực nàng , động tác xoa tròn , trong vô thức Uyên Nghi rên rỉ nói : oa mát quá! ..mát lắm! , Mộ Nghiêm chàng xoa cho thiếp đi .

Mộ Nghiêm cả người hư phần khi nhìn nường tử động tình , nàng thật là đẹp , thật là quyến rũ mê hồn , Mộ Nghiêm cối bỏ y phục trên người bước vào thùng nước , hai cánh tay ôm cả người nàng đặt nàng ngồi lên trên đùi , trước mặt hấn là đôi gò bồng xinh đẹp của nường tử như gọi mời hấn , không thể nhìn được nữa hấn mở miệng to ngậm lấy một bên mà liếm mát.

_"Hừm..á ".

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Chương 10

Dưới nhiệt độ nóng của nước , nhưng cơ thể của cả hai càng lúc càng nóng lên , cơ thể Uyên Nghi do được phát tác mà nàng không ngừng rên rỉ , toàn thân uốn éo phối hợp với Mộ Nghiêm

Đôi bàn tay hấn vuốt ve khắp nơi trên cơ thể nường tử , miệng lưỡi liếm mát trên gò bồng mềm mại , tiếng mát chum chup hết bên này rồi lại sang bên kia tiếng mát càng lúc càng lớn , khiến người nghe phải ngại ngùng

Bàn tay hấn cũng bắt đầu di chuyển xuống vùng bụng phẳng lì mềm mại của nàng , ngón hấn tay vẽ vòng tròn trên bụng nàng tạo ra sự kích thích lớn , làm cho Uyên Nghi càng thờ dốc lớn tiếng rên rỉ , bàn tay hấn tách nhẹ hai chân nàng luân lách đi đến vùng nhạy cảm nhất của nường tử , hai ngón tay tách nhẹ ra hai cánh hoa , đặt ngón trở lên viên trân châu mà xoay tròn , theo tiết tấu từ chậm đến nhanh , bị kích thích Uyên Nghi không kiềm được mà buông thả cơ thể , miệng phát ra tiếng rên rỉ yếu mị , càng làm cho Mộ Nghiêm đầy hưng phấn , lúc lực ngón tay càng nhanh hơn , nàng cũng thờ dốc nhiều hơn và tiếng rên càng lớn hơn , cuối cùng là tiếng thét chói tay , cả cơ thể nàng rung rẩy nàng đạt đến cao trào lần đầu , một dòng thủy dịch ấm áp chảy ra từ nơi hoa huyết làm cho nơi đó nhìn càng thu hút hơn.

Dừng lại mọi động tác Mộ Nghiêm ôm nường tử ra khỏi thùng nước , đi vào giường lớn , đặt nàng nằm xuống giường lau khô người nàng , hấn tách rộng hai chân nàng , cuối đầu vào nơi u cốc xinh đẹp để miệng lưỡi vào mà liếm mát nơi hoa huyết và ngậm lấy viên trân mà liếm mát .

Một tiếng rên lớn .á á á nàng nâng mông lên nhứt gần u cốc của mình vào miệng phu quân để hấn đưa đầu lưỡi vào sâu bên trong nàng , dòng nước ấm cứ liên tục chảy ra , Mộ Nghiêm thích thú mà liếm mát sạch , hấn vẫn chưa thấy đủ liền để hai ngón tay đi vào bên trong nàng , mỗi lần đi vào tận nơi sâu nhất , rồi lại rút ra , đi vào , cứ như vậy từ chậm đến nhanh , miệng hấn trường đi lên liếm mát lấy nhụy hoa trước ngực nàng đầu lưỡi linh hoạt hết mát , rồi lại cắn , rồi lại xoay tròn đầu lưỡi lên nhụy hoa xinh xắn , cơ thể nàng bị kích thích đến cực độ , tay chân đều quắp lại , cả cơ thể cong lại , miệng không ngừng rên la .

Hai ngón tay của Mộ Nghiêm càng lúc càng mạnh , càng nhanh hơn nàng cũng đẩy eo phối hợp theo nhịp ngón tay , những lần ra vào cuối của hai ngón tay hấn làm nàng rên hừ hự , cuối cùng là rung động cả cơ thể và tiếng thét chói tai lên đỉnh của nàng , nơi hoa huyết chảy ra một lượng lớn nước dịch trắng trong , Mộ Nghiêm liền để miệng vào mà hút hết , hấn liếm môi mà thích thú lên tiếng ."huong tử của nàng thật ngọt , thật ngon phu quân rất thích".

Uyên Nghi cả người xụi lơ không động đậy được , đôi mắt phượng nhắm hờ , Mộ Nghiêm cầm hai chân nàng gác lên vai hấn , để tiểu đề đang trướng to trước cửa hoa huyết liền đâm mạnh vào sâu đến tận tử cung của nàng cả hai cùng phát ra tiếng rên thỏa mãn..hừm..á..và hấn cũng bắt đầu cuộc rong rui ra vào bên trong nàng , mỗi lần ra vào là tới chỗ sâu nhất bên trong của nàng , mỗi lần là mạnh hơn , không biết hấn làm bao lâu , số lần là bao nhiêu , nhưng Uyên Nghi đã ngất đi vì quá mệt mỏi .

Lúc Uyên Nghi mở mắt tỉnh lại thì tên nam nhân vẫn còn trên người nàng mà rong rui , nàng lại rên rỉ phối hợp , nhưng cũng không được bao nhiêu lâu lại ngất đi , khi tỉnh dậy lần nữa thì đã là sáng của ngày hôm sau , cơ thể nàng đang nằm trong vòng tay ôm ấp của phu quân sắc lang này .

Chương 110: Chương _11

Uyên Nghi cả người ớn lạnh nhè nhẹ ngồi dậy, mặc vào áo khoác chân bước xuống giường, chân nàng chỉ vừa bước thì một con đầu từ dưới bụng truyền đến làm Uyên Nghi nhăn mặt, châu mày, nàng cố gắng bước từng bước chậm chạp nàng muốn đi vào trong, bước được hai bước thì cả người nàng được một dòng tay ôm bồng cả người lên.

Giọng nói trầm ấm vang bên tai nàng: "nương tử! Sao nàng không gọi ta dậy bế nàng đi, sao lại tự làm khó mình như vậy chứ, ta đau lòng lắm đó nương tử".

Uyên Nghi nhìn mặt Mộ Nghiêm nàng khóc không ra nước mắt luôn, nàng nghiêng răng nói: "ta ra nông nổi như thế này, không phải do chàng mà ra hay sao?" Còn ở đó giả mèu khóc chuột hả?

Mộ Nghiêm nhìn nàng hần cười tươi, chân vẫn từ bước ôm nàng vào trong, cõi ra y phục cho nàng, đặt nàng vào thùng nước ấm, hần bàn tay nhẹ nhàng thoa được liệu thơm lên da nàng, miệng khẽ nói: "hôm qua nàng bị hạ thuốc, nếu phu quân không giải cho nàng, thì sau một canh giờ nàng sẽ bị đứt hết mạch, thổ huyết mà chết mất" ta đâu phải muốn như vậy, nương tử nghĩ oan cho ta rồi.

Uyên Nghi nghe hần nói nàng mới nhớ, đúng là nàng bị tên khốn đó hạ được, nàng chợt nhớ đến hai ca ca bị ngất nằm bên thác nước, không biết bây giờ các huynh ấy ra sao rồi, Uyên Nghi lo lắng liền tẩm nhanh đứng dậy bước ra ngoài, Mộ Nghiêm nhìn nàng có vẻ vội nên lên tiếng hỏi: nương tử! Nàng định đi đâu sao?

Uyên Nghi gật nhẹ đầu đáp: "thiếp đi ra xem các ca ca đã về chưa" dứt lời nàng bước nhẹ chân đi ra phía cửa phòng.

Vừa mới mở cửa Uyên Nghi đã nhìn thấy hai nam nhân quỳ trước cửa phòng từ khi nào rồi, nàng bất ngờ lên tiếng: "các huynh đang làm gì vậy? Sao lại quỳ như vậy chứ?".

Uyên Nghi liền đưa tay đỡ hai người đứng dậy, Ảnh Tuyết lên tiếng nói: "chúng ta thật là xin lỗi muội, hai chúng ta không còn mặt mũi nào nhìn muội nữa, chúng ta không bảo vệ cho muội được an toàn".

Uyên Nghi lắc đầu nói: "các huynh đừng nghĩ như vậy, tại tên khốn đó dùng cách hạ lưu, hần trong tối, mình ngoài sáng thì rất khó phòng bị, muội không hề nghĩ ngợi gì, và hiện giờ muội vẫn an toàn đây thôi, các huynh đừng tự trách mình nữa, muội sẽ rất buồn đó, nếu các huynh sợ muội buồn, vậy các huynh chơi trò chơi với muội, xem như là phạt các huynh, vậy các huynh có đồng ý hay không?".

Hai anh em họ Ảnh cảm động nhìn nàng cười tươi liền gật đầu, Uyên Nghi cười lại nói: nhưng bây giờ trước tiên chúng ta phải ăn điểm tâm sáng trước đã, muội rất đói bụng.

Bạch Mộ Nghiêm nghe nương tử bảo đói, hần liền bước đến gần nàng nói nhẹ: được nương tử, đợi phu quân một chút, ta vào nấu cho nàng, dứt lời Mộ Nghiêm bước chân ra khỏi phòng, Ảnh Tuyết lên tiếng: tôi phụ công từ một tay cho mau, nói rồi bước theo sau Mộ Nghiêm, còn Ảnh Dạ thì đỡ Uyên Nghi ra bàn ngồi đợi.

Lúc này tại phủ đại tướng quân, mọi người đang rất bận rộn, nào lo bữa ăn cho hoàng hậu cùng vương phi phu nhân, rồi lại phải trang hoàng phủ để chuẩn bị cho hôn lễ của nhị vương gia, cũng là đại tướng quân của Trần quốc hùng mạnh, thiệp mời cũng đã gửi xong hết, bây giờ trong tay của Kỳ Lôi còn tám thiệp mời Bạch Mộ Nghiêm, nhưng bận rộn bù đầu hần chưa đi mời được, lúc này vừa cho hai thái phụ kia uống xong thuốc bổ, hần dặn dò công công những việc cần thiết, liền vội lên ngựa hướng nhà gỗ mà chạy đến, hần đã mấy ngày không gặp nương tử hần rất nhớ nàng, hần chuẩn bị cho nàng bộ lễ phục thật đẹp để dự lễ thành thân của tỷ tỷ của nàng.

Tại sương phòng Tước Thiên đang giúp nương tử thử lễ phục, Trương Dạ Yến châu mày với bộ lễ phục rườm rà này, nàng nhìn phu quân nói: đuôi áo dài quá phu quân, lỡ thiếp vướng rồi té thì không tốt cho hài nhi đâu nha.

Tước Thiên liền hiểu ra vấn đề nhìn nương tử nói: đúng rồi, nàng nói thật chính xác, nàng đang mang thai mọi thứ đều phải cẩn thận, để ta bảo người sửa lại, cả mũ phượng cũng phải nhẹ nhàng thôi, như vậy sẽ đỡ mệt cho nàng, Dạ Yến vui vẻ gật đầu, hần hai tay bế cả người nương tử đặt lên giường lớn, cuối xuống hôn lên trán nàng nói: "nàng ngủ cho khỏe, phu quân ra ngoài lo những việc chưa xong, Kỳ Lôi, hần đi gặp Uyên Nghi rồi" Dạ Yến gật đầu mắt nhắm lại an ổn ngủ.

Chương 111: Chương _12

Lúc này tại nhà gỗ bên sườn núi Bạch Mộ Nghiêm, cùng Uyên Nghi và hai anh em họ Ảnh, bốn người đang rất hăng say chơi bài tây, do có sự chỉ dẫn của nàng Uyên Nghi nhà ta, hiện tại phần thắng đang thuộc về Uyên Nghi, ba nam nhân còn lại cứ thay phiên nhau nộp tiền đưa cho nàng.

Cuộc chơi đang lúc hồi kết thúc ai cũng tin tưởng vào ván bài cuối cùng này, thì ngoài cửa một thân nam nhân y phục đồ rực bước vào, giọng nói đầy uy lực vang lên: mọi người đang làm cái trò gì vậy hả?.

Nghe tiếng nói cả bốn cặp mắt đều quay về hướng cửa mà nhìn, hai hắc y vệ nhìn thấy được chủ nhân, họ hoảng sợ cả hai té luôn xuống ghế, hai người liền đứng dậy cuối đầu thi lễ: chúng tiểu nhân tham kiến chủ nhân, Kỳ Lôi vậy tay ra hiệu cho họ lui ra ngoài.

Mộ Nghiêm nhìn Kỳ Lôi khẽ gật đầu chào hần rồi lên tiếng hỏi: công việc ở trong phủ huynh lo ổn hết rồi hả?.

Kỳ Lôi gật nhẹ đầu đáp: "xem như đã ổn" mà Mộ Nghiêm huynh, tôi gửi thiệp mời huynh hai hôm nữa đến phủ dự lễ thành thân của nhị vương huynh tôi cùng với nàng Trương Dạ Yến, là tỷ tỷ của nương tử nhà chúng ta đây.

Mộ Nghiêm cười tươi tay đón lấy tấm thiệp, miệng cười nói: "thật là vinh hạnh cho tại hạ đây quá rồi, nhất định sẽ đến".

Uyên Nghi nghe nói đến tỷ tỷ xuất giá nàng tâm liền phấn khởi, Kỳ Lôi đưa đến tay nàng một hộp giấy, hần nhìn nàng khẽ nói: ta đã chuẩn bị cho nàng bộ y phục này, nàng sẽ mặc để dự ngày vui của tỷ tỷ, nàng mở ra xem có thích không?.

Uyên Nghi đón lấy, liền mở ra xem, nàng cười tươi khi thấy bộ y phục là màu nàng rất thích, màu hồng tím, với chất vải thượng hạng, mềm mại, cùng với những trang sức đủ loại bằng vàng ròng, nào là: trâm cài tóc, khuyên tai, vòng tay, dây cổ đai lưng trạm ngọc, và cả quạt tay nữa chứ, Uyên Nghi cười tươi gật nhẹ đầu tỏ ra vừa ý.

Bạch Mộ Nghiêm cũng hết lòng khen ngợi bộ y phục này, Kỳ Lôi đi đến bên nàng, hai cánh tay ôm lấy eo của nàng khẽ thủ thi bên tai: "Uyên Nghi ta rất nhớ nàng, nàng tha lỗi cho ta được không?"

Uyên Nghi nhìn hần khẽ gật đầu, Kỳ Lôi mừng rỡ cúi xuống hôn lên môi nàng, hần hôn đến khi thấy nàng có biểu hiện khó thở hần mới buông tha cho môi của nàng, nhìn gương mặt nương tử ửng đỏ làm cho hai nam nhân trái tim liền đập loạn, Kỳ Lôi nhìn nàng liền nói: nương tử! Nàng cho ta nha, mấy hôm rồi phu quân rất nhớ nàng.

Mộ Nghiêm lúc này lên tiếng: "hai người cứ tự nhiên, ta vào trong nấu bữa trưa" dứt lời Mộ Nghiêm quay lưng đi vào bếp, còn Kỳ Lôi được sự cho phép của nương tử, hần liền bế nàng đi vào trong sương phòng của mình.

Hai ngày cuối cùng cũng qua, ngày hôn lễ cũng đã tới, sáng sớm tinh mơ phủ tướng quân đã nhộn nhịp, cùng bận rộn, Uyên Nghi đã trở về phủ trước một ngày để phụ với tỷ tỷ, sáng sớm nàng giúp cho Dạ Yến ăn xong, rồi uống thuốc bỏ thai, đi tắm gội, thay y phục, rồi lại phải chải tóc cho Dạ Yến, Uyên Nghi trước kia cũng từng học qua trang điểm và búi tóc nên lúc này đã có dịp trở tài rồi, sau gần một canh giờ tất cả đã xong, mũ phượng cũng đã được đội lên, xiêm y màu đỏ tươi rực rỡ, cùng trang sức sang trọng làm tôn lên vẻ đẹp của Dạ Yến.

Uyên Nghi nhìn Dạ Yến miệng cười tươi nói: "tỷ tỷ của em hôm nay thật là đẹp, em chúc chị trăm năm hạnh phúc nhé".

Dạ Yến cười tươi tán nhìn Uyên Nghi gật đầu nói: "chị cảm ơn em, mai một sẽ đến em thôi, không lâu đâu" Uyên Nghi mắc cỡ đỏ hết mặt, lúc này thái giám ở ngoài cửa nói lớn: giờ lành đã đến, xin mời tân nương ra lễ đường.

Uyên Nghi nghe vậy liền lấy khăn đỏ trùm lên đầu Dạ Yến rồi đỡ nàng đi ra kiệu, đi ra sảnh đường làm lễ.

Tại sảnh đường các quan viên từ cao đến thấp đều có mặt đầy đủ, trên ghế của cao đường là, hoàng thượng cùng hoàng hậu ngồi đó, hai người này là đứng chủ hôn, cùng với tam hoàng thúc cùng phu nhân.

Tước Thiên thân mặc bộ trường bào đồ rực, đeo đai ngọc, đầu đội mũ đỏ, nét mặt cân thẳng, hồi hộp, hần vừa thấy kiệu hoa dừng lại trước cửa sảnh đường, hần liền đi ra vén màn, hai cánh tay ôm lấy người Dạ Yến đầu khẽ sát vô nàng nói: "nương tử có phu quân đây nàng đừng lo bị vấp ngã, để ta ôm nàng vào trong" nói xong hần liền bế bổng cả người nàng đi thẳng vào trước bàn thờ gia tiên mới an lòng để nàng đứng xuống.

Thái giám liền bắt đầu cho hai người làm lễ bái đường, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, đưa vào động phòng, thái giám vừa dứt lời Tước Thiên ôm cả người nương tử vào lòng đi vào sương phòng của hai người, với sự chứng kiến của bao nhiêu người, tất cả đều cười tươi chúc mừng cho hai người, buổi tiệc mừng bắt đầu, Uyên Nghi trong bộ lễ phục nàng càng thêm xinh đẹp, làm thu hút bao nhiêu quan văn, cùng võ tướng, ai cũng mời rượu nàng, Kỳ Lôi đang bận đón khách bên ngoài, lúc này Bạch Mộ Nghiêm cũng vừa đến nơi, Kỳ Lôi mời hần vào trong ngồi với nương tử, nhưng hai người vừa bước vào tới, một cảnh trước mắt làm hai nam nhân liền bốc hỏa đỉnh đầu.

Nương tử của họ ở giữa các nam nhân, nàng cười tươi với bọn kia, nàng còn uống rượu nữa, chắc là uống nhiều lắm rồi, nên hai má của nàng ửng đỏ, nhìn nàng càng mê người.

Hai vị phu quân nhìn nhau như ngầm hiểu ý, cả hai bước đến gần nàng Kỳ Lôi gọi lớn: nương tử! Sao nàng lại uống nhiều rượu vậy chứ?.

Cả đám quan viên nghe tiếng nói đều quay lại, họ giật mình khi thấy người đó là tam vương gia, Uyên Nghi nghe tiếng Kỳ Lôi nàng liền nhìn qua thấy được Kỳ Lôi nàng cười tươi trả lời: "phu quân chàng đi đâu nãy giờ vậy?"

Các vị này mời thiếp rượu làm quen thôi , phu quân chàng sang đây đi , Kỳ Lôi rất vui vì nương tử lại nói những lời này , có nghĩa là nàng đã chấp nhận hắn , Kỳ Lôi và Mộ Nghiêm bước vào đám nam nhân đến bên Uyên Nghi cánh tay vòng ôm eo nàng , ý định cho cả đám nam nhân này biết nàng là của hắn , cả đám cuối đầu thi lễ với Kỳ Lôi rồi cũng lặng lẽ rút lui.

Uyên Nghi đã ngà say Kỳ Lôi ôm nàng về sương phòng của hắn ,rồi quay trở ra tiếp tục tiếp đãi khách khứa, Mộ Nghiêm cùng Kỳ Lôi được dịp cả hai uống rượu vui vẻ.

Lúc này tại phòng tân hôn, sau khi lòng xong những tập tục của hôn lễ , Tước Thiên nhìn nương tử miệng khẽ nói : Dạ Yến hôm nay nàng thật đẹp , ta chính thức đã có được nàng rồi , ta mong chờ ngày này lâu lắm rồi đó , ta yêu nàng nương tử , dứt lời hắn thổi tắt hết đèn bàn tay nhẹ nhàng cúi đi y phục của cả hai , Dạ Yến lo lắng lên tiếng nói : "hải nhi trong bụng đó phu quân" Tước Thiên hôn lên môi nàng khẽ nói : "ta sẽ rất nhẹ nhàng" lời vừa xong hai thân ảnh quấn lấy nhau trong đêm tối, chỉ còn nghe được tiếng thở dồn dập của hai người mà thôi.

Và một trăng kế tiếp là ngày thành thân của tam vương gia , nhưng tam vương gia không làm long trọng như nhị vương gia và Kỳ Lôi không đưa nương tử về phủ của cha mẹ , mà hắn ra ngoài ở riêng , với lý do cho tiện bề chữa bệnh cho bá tánh, trong gian nhà gỗ cũng vào đêm đó diễn ra một hôn lễ thật là vui vẻ ấm cúng, tiệc mừng chỉ có người thân là, Tước Thiên Dạ Yến , cùng hoàng thượng, hoàng hậu và các y vệ thân tín, buổi tiệc kéo dài đến hơn canh ba mọi người mới chịu rời khỏi , ai cũng say khướt còn phu thê mới cưới là , hai phu , một thê tử , bọn họ vì rượu kích thích mà cả ba vui vẻ đến tận sáng hôm sau , cả ba đều mệt mỏi ôm nhau ngủ cho tới tối .

Mùa xuân đã đến muôn hoa đua nở Dạ Yến đang luyện võ sau vườn hoa , bỗng dưng một tiếng gọi làm nàng dừng lại mà tìm kiếm : mẫu thân ơi! Mẫu thân cứu Đức nhi đi , phụ thân phạt Đức nhi kia , một thân ảnh bé con trắng tròn mũm mĩm chạy tới ôm lấy chân Dạ Yến , nàng cúi xuống bế bé lên, nhìn bé mặt đầy bụi bân Dạ Yến lên tiếng trách : Đức nhi!con lại nghịch phá đồ của phụ thân đúng không?

Cậu bé cuối đầu lí nhí nói : dạ con chỉ xem thôi ạ , từ xa Tước Thiên bước đến bên hai mẹ con, vòng tay ôm eo nương tử , hôn lên má nàng, mắt nhìn sang cậu con trai nói : " con chạy tới đây cứu mẫu thân sao ? Ta nhất định hôm nay phải phạt con mới được , cậu bé nghe xong hai mắt tròn xoe liền ngấn lệ nhìn đến mẫu thân cầu cứu, nhưng Dạ Yến cũng vờ như không thấy gì cả, Tước Thiên gọi lớn nhủ mẫu đầu! Ôm thiếu gia vào từ đường phạt quỳ một nén hương mới được cho ăn , dứt lời nhủ mẫu ôm lấy Đức nhi đem đi , còn hai phụ huynh này tranh thủ lúc rảnh rồi hiếm có này làm chuyện tạo người.

Uyên Nghi nằm trên ghế quý phi với cái bụng to tướng, nàng mệt mỏi ăn trái cây, kế bên là Mộ Nghiêm nương tử gần đến ngày sanh rồi nên hắn phải ở bên chăm sóc cho nàng, đang an ổn bất ngờ bụng Uyên Nghi đau co thắt, nàng khẽ kêu : phu quân thiếp đau bụng, Mộ Nghiêm hét hồn gọi lớn : " mau gọi tam vương gia , nương tử sắp sanh rồi, y vệ nghe được liền thi triển khinh công đến phòng mạch dưới chân núi gọi Kỳ Lôi , nhận được tin Kỳ Lôi vội vã quay về, chuẩn bị tất cả cho việc đỡ sanh cho nương tử, sau gần một canh giờ đau đớn , khóc lóc cuối cùng Uyên Nghi cũng đã sanh được an toàn, là một cặp long phượng xinh đẹp, nam thì giống Kỳ Lôi như khuôn, còn nữ lại giống Mộ Nghiêm như đúc, cả hai người mừng vui không thể tả được nhìn nương tử và hai con trong lòng các nam nhân cảm thấy được thỏa mãn, họ cảm thấy họ sống không uổng phí một kiếp người rồi , hạnh phúc chỉ đơn giản là như thế .

Hết

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Ngoại Truyện _1

Tước Thiên từ trong cung vừa về tới phủ , chân bước vội vàng về sương phòng, vừa vào đến bên trong , một cảnh tượng trước mắt làm cho hắn giật mình, một cậu nhóc mũm mĩm ngồi bệt dưới đất tay phải cậu bé đang cầm cây bút cậu quẹt hăng hái trên một tờ giấy, còn chung quanh cậu là một mớ hỗn độn, nào đồ chơi, sách, mực , chăn gối, trên sàn nhà, cùng trên tường thì dính đầy màu mực đen thui , Tước Thiên bốc hỏa vì phòng ngủ của hắn không khác gì một chuồn heo , hắn trừng to mắt nhìn cậu bé miệng hét lớn :

Đức nhi! "Con làm gì sương phòng của ta thế này hả?".

Cậu bé nghe tiếng hét cậu giật bắn người, mắt mở to nhìn lên cậu liền đứng nhanh dậy, gương mặt tái mét vì sợ hãi, miệng cậu lắp bắp nói : phụ thân!..người về rồi..Đức nhi xin chào phụ thân , miệng thì nói, nhưng chân thì di chuyển từ từ về phía cửa phòng.

Tước Thiên nhìn con trai cái miệng nhỏ giao hoạt chu lên nói, nhìn thật đáng yêu, nhưng hắn phải kìm lại , vì nó phá phách không chịu nổi , phải trị tội , hắn lên tiếng hỏi lần nữa : con những thứ này là sao đây, tay hắn chỉ vào những thứ trong phòng.

Đức nhi nhìn phụ thân miệng nói nhỏ : Đức nhi học theo phụ thân làm việc , Tước Thiên tức giận quát lớn, phụ thân của con làm việc mà như thế này sao? Con đang làm cái phòng thành chuồn heo thì đúng hơn , không nói nhiều hôm nay ta phải phạt nặng con mới được, mau qua đây! .

Đức nhi vừa nghe đến phạt cậu liền quay lưng co giò bỏ chạy ra khỏi phòng, vừa chạy miệng la lớn :

_"Mẫu thân ơi cứu Đức nhi! Mẫu thân ơi!"

Tước Thiên thấy con chạy mất, hấn tức giận bước chân rời khỏi buồng phòng, gọi người dọn dẹp lại phòng, chân liền nhang thi triển khinh công phóng theo sau hải tử.

Hắn nhìn con trai tròn tròn, trắng , mũm mĩm cái tướng chạy thật rất đáng yêu, hấn biết con sẽ tìm đến nương tử cầu cứu, hấn cứ theo sau tâm tình cũng vui vẻ.

Trương Dạ Yến sau khi hạ sanh được sáu tháng, nàng liền quay lại luyện võ , lại thêm được phu quân chỉ dạy nên võ công của nàng lại cao thêm, đang lúc luyện kiếm nàng nghe tiếng con trai gọi lớn cầu cứu, Dạ Yến giật mình liền buông kiếm chạy ra bên ngoài , mắt phượng nàng nhìn thấy con trai tướng chạy ụt ịt về hướng mình, miệng bé la to :

_"Mẫu thân ơi! Cứu Đức nhi với, phụ thân bắt phạt Đức nhi kia mẫu thân ơi!".

Dạ Yến nghe được lời hải tử nàng lắc đầu cười tươi, hai cánh tay đưa ra ôm cả người bé lên, nàng nhìn con trai thở hồng hộc , trên trán đầy mồ hôi , nàng đau lòng lấy khăn lau cho con , nàng nhìn con khẽ trách mắng :

_"Hải nhi! Con lại phá phách nữa đúng không, con nói ta nghe con lại phá cái gì?".

Cậu bé mếu máo nhìn mẫu thân miệng chu lên nói : " hải nhi học theo phụ thân làm việc ạ , Dạ Yến đơ mắt nhìn con trai không hiểu con nói là ý gì, lúc này một thân trường bào trắng đi tới, Dạ Yến cười tươi nhìn hấn nói :

_" phu quân chàng về khi nào? "

Vòng tay hấn ôm eo nàng, hôn lên môi nàng, rồi nhìn qua hải tử đang trên tay nàng hấn liền nói : "con đó mau đến từ đường chịu phạt đi, mau đi đi ta không muốn lặp lại lần nữa đâu ".

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Ngoại Truyện_2

Tước Thiên càng ngày càng mê mẩn hương vị của nương tử , lúc này hấn vừa đẩy được cục bông gòn nhỏ đi , hai cánh tay của hấn liền ôm lấy cả người nương tử , thi triển khinh công hướng sương đi vào.

Vừa vào bên trong phòng hấn đặt nàng lên giường lớn , hai tay hấn nhanh chóng cởi bỏ y phục trên người của cả hai , cả thân người đè lên nàng , miệng cười nhếch mép mắt nhìn nàng khẽ nói : vương phi của ta , nàng sinh cho ta thêm một nữ a đầu tròn trịa xinh xắn nha , Trương Dạ Yến nghe hấn nói hai má nàng liền ửng đỏ , hấn không để cho nàng kịp nói gì , môi nàng đã bị ngâm mất rồi.

Nụ hôn say đắm, ngẫu nhiên, liếm mút hết sự ngọt ngào trong khoang miệng của nương tử , hấn rời bỏ môi nàng, đầu lưỡi hấn lướt nhẹ nhàng đi xuống đôi gò bồng tròn trịa xinh đẹp , hấn ngắm nhìn trong đầu nghĩ thâm nương tử sinh hải nhi xong , đồ gò bồng trở nên to hơn trước thì phải , thật là càng lúc càng trở nên quyến rũ mê người.

Đầu thì suy nghĩ nhưng miệng đã cúi xuống mà ngâm lấy một bên gò bồng mà liếm mút , bàn tay kia cũng không rảnh rồi xoa nắn bên còn lại thành đu dạn hình , chốc chốc hấn lại dùng ngón tay rải nhẹ lên nhụy hoa đang nở rộ của nàng...ùm.ư..Dạ Yến tê hết cả người khi bị phu quân làm như vậy , không chịu nổi mà lên tiếng rên rỉ.

Cuộc tập kích thân thể nương tử chưa dừng lại ở đó Tước Thiên lấy ra từ dưới gối một cái lọ nhỏ , hấn lấy ra một viên dược bỏ vào miệng nương tử , trong con say tình Dạ Yến cũng không quản phu quân cho mình uống thứ gì , vì nàng biết phu quân không làm hại gì mình , nên cứ vậy mà nuốt xuống viên dược , bàn tay Tước Thiên lại tiếp tục quấy phá trên cơ thể mịn màng của nàng , từng cái hôn đều để lại dấu vết hồng tím trên làn da trắng của nàng , hai cánh tay tách rộng đôi chân nàng , một vùng tư mật xinh đẹp của nương tử hiện ngay trước mắt hấn.

Tước Thiên cảm giác cả người nóng ran , cổ họng khô hóc , cần có dòng nước ngọt thơm tho của nương tử , sự khó chịu này mới hết được .

Máu huyết sôi trào làm đầu hấn căn ra khó chịu , Tước Thiên không thể chịu nổi , liền để miệng vào nơi u cốc xinh đẹp của nàng mà liếm láp , mút hết những gì bên trong hoa huyết chảy ra , ngón tay đặt lên viên trân châu mà xoa , miết ...ùm.ư..ư.."phu quân thật sự rất thoải mái quá , tiếp tục đi phu quân".

Nghe tiếng nương tử rên rỉ và lên tiếng đòi hỏi , hấn đã biết dược liệu đã bắt đầu có tác dụng , hấn đẩy mạnh sự khoái cảm cho nàng , hai ngón tay hấn bắt ngờ đâm mạnh mẽ vào sâu bên trong nàng , bắt ngờ bị dị vật lấp đầy , làm Dạ Yến đẩy khoái cảm nàng thét lên ...á.á...rùng mình bên trong hoa huyết phung trào lên đỉnh .

Hấn ngón tay ra vào mỗi lúc càng nhanh hơn và mạnh hơn , nàng cả người dâng trào khoái cảm mà buông thả bản thân , nàng lớn tiếng rên rỉ , la hét đạt đến cao trào lần nữa , nhưng nhiều đó chưa đủ thỏa mãn nàng , Dạ Yến bắt ngờ lật người phu quân , nàng đè lên trên , tay nàng cầm thứ cao ngạo của

phu quân , để trước miệng hoa huyết của nàng , miệng nàng ngời mạnh xuống , cả nam căng to lớn của hắn lấp đầy bên trong nàng khiến cả hai đều phát ra tiếng rên rĩ. Ừm. á. ừ. .nàng vận động phần mông lên xuống đều đặn làm cho Tước Thiên thật sự thích thú , hai bàn tay hắn xoa bóp đôi gò bồng phía trước của nàng , ngón tay khều lên nhụy hoa trước ngực làm cả người nàng rung rẩy vì tê dại mà đạt đến cao trào sung sướng.

Do ảnh hưởng của dược liệu mà cả hai đều hưng phấn , hoạt động đến đầu gối tỳ mới thỏa mãn , hắn phóng thích tất cả mầm mống vào bên trong người nàng , hắn rất mong nàng mang thai sinh cho hắn một nữ tử xinh đẹp đáng yêu , một mối cả hai ôm nhau ngủ đến sáng hôm sau , bỏ mặc hai tử cho các y vệ và nhũ mẫu chăm sóc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Ngoại Truyện 3

Buổi sáng tại sương phòng của đôi phu thê đại tướng quân , sau một đêm kịch liệt chiến đấu cả hai ôm nhau ngủ say sưa , lúc này cửa phòng bị mở nhẹ , một thân bé nhỏ trắng trẻo, béo ú bước nhẹ đi vào, Đức nhi thấy mẫu thân nằm trên giường bé vui vẻ đi đến nhẹ nhàng trèo lên giường kéo chăn muốn chui vào lòng mẫu thân nằm, nhưng bé kéo hoài mà không mở được tấm chăn bông, đôi mắt tròn xoe nhìn chung quanh tìm lý do vì sao không kéo được, cuối cùng bé thấy được cánh tay phụ thân đang đặt lên trên tấm chăn trên người mẫu thân.

Đôi mày bé châu lại không vui , hai bàn tay bé cầm lấy tay phụ thân bỏ sang một bên , thế là bé đã thành công chui vào chăn nằm trong lòng mẫu thân , nhưng không ngờ mẫu thân của bé lại không mặc áo làm lộ ra bầu sữa mà bé yêu thích nhất, miệng bé liền cười tươi chồm lên đưa miệng vào mút sữa một cách khoái chí, bàn tay tròn trịa đưa đến bầu sữa bên kia mà bóp nhẹ.

Trương Dạ Yến đang ngủ say ngực bị trêu chọc làm nàng mở mắt ý định là sẽ mắng cho phu quân một trận, nhưng khi nàng mở mắt ra thì hình ảnh phu quân trước mặt vẫn đang nhắm mắt ngủ say , Dạ Yến liền giật mình tự hỏi : " vậy ai đang làm loạn?" Mắt phượng nàng liền nhìn xuống nơi ngực mình , Dạ Yến liền cười tươi khi thấy con trai đang say sưa bú sữa của nàng.

Nhìn con trong lòng mình trái tim chợt tràn ngập niềm hạnh phúc hai cánh tay nàng liền ôm chặt cả người hài tử , bàn tay vuốt nhẹ lên tóc bé.

Đức nhi được mẫu thân ôm vào lòng cậu bé vui vẻ nhìn mẫu thân, miệng bé thả bầu sữa ra , cả người bé trèo lên nằm sấp lên người nàng, bé chu môi hôn lên môi mẫu thân, bé hôn thành tiếng chụt...chụt .

Vì bị động đây mà Tước Thiên tỉnh dậy, nhưng khi vừa mở mắt điều hắn thấy là cảnh hai mẹ con ôm nhau mà còn hôn môi nữa chứ , còn đáng giận hơn là trên người nương tử không một mảnh vải, mà cậu hài tử thì nằm thật hường thụ trên người mẫu thân, bàn tay bé xiu còn nắm lấy bánh bao tròn mềm mại của nàng.

Đôi mày kiếm châu lại vì không vui , trong đầu Tước Thiên suy nghĩ : " bánh bao đó là của hắn , thân thể của nương tử là của hắn , chỉ có một mình hắn được ôm được sờ vào mà thôi, không ai có quyền đụng dù đó là con trai" một mùi chua lét dâng trào lên đến não bộ, Tước Thiên bực tức lên tiếng :

_ Đức nhi! Con trèo xuống khỏi người mẫu thân ngay đi , Dạ Yến nghe phu quân nói nàng liền đưa mắt nhìn sang phu quân, nàng thấy được vẻ mặt khó chịu của phu quân khi nhìn hài tử như là nhìn đối thủ vậy, Dạ Yến không vui lên tiếng :

_ Đức nhi! Con ngoan cứ nằm yên trên người mẫu thân, mẫu thân rất thích ôm con trong lòng đó, nàng vừa nói nhưng ánh mắt lại liếc qua phu quân mà khiêu khích.

Đức nhi ngây thơ nào biết gì khi cậu nghe mẫu thân nói thích ôm mình, bé vui không thể tả, bé ôm chặt người mẫu thân, miệng bé xiu chồm đến bầu sữa mà bú mút , bé nào biết kể bên mình, phụ thân bé nhìn cảnh này mặt càng đen thui , hắn tức muốn thổ huyết mà không dám lên tiếng nói, vì trong lúc này mẫu thân của bé đang trọn to mắt mà nhìn phụ thân của bé cảnh cáo.

Tước Thiên tức giận không làm được gì hắn liền lấy áo khoác mặc vào, xuống giường đi vào bên trong mà tắm rửa.

Dạ Yến thấy phu quân đi vào trong , nàng cũng vội vàng mặc áo rồi bế hài tử về phòng bé, nàng vào trong khóa trái cửa , nàng ôm hài tử cùng lên giường, hai mẫu tử ôm nhau ngủ tiếp.

Bên sương phòng khi tắm xong Tước Thiên đi trở ra hắn nhìn chung quanh không thấy nương tử cùng hài tử đâu cả, chân liền bước sang phòng hài tử , nhưng khi tay hắn muốn mở cửa thì hắn phát hiện nàng đã khóa cửa ở bên trong, con tức giận lại càng mạnh, nhưng hắn không dám làm gì nương tử, cuối cùng hắn ôm bực tức đến phòng luyện võ , người thê thăm nhất lúc này là các y vệ , cả đám bị chủ nhân lôi ra trút giận một cách thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Ngoại Truyện _ 4

Trong lúc Tước Thiên mãi lo ở ngoài sân trút giận lên các y vệ, thì trong sương phòng Trương Dạ Yến thu xếp y phục cho hai mẫu tử, nàng gọi Thúy Nhi chuẩn bị xe ngựa để nàng đi đến gia trang của Uyên Nghi, Dạ Yến với ý định ở dài hạn với gia đình Uyên Nghi, để cho tên phu quân đáng ghét này bỏ đi cái thói ghen tị luôn cả với con trai mình, chuẩn bị xong tất cả Thúy Nhi cùng phu quân và nữ nhi cùng đi với tỷ tỷ, ở lại phủ chỉ còn mẫu thân vì bà phải nấu ăn cho vương huynh.

Xe ngựa phi nhanh ra từ cửa sau của phủ vương gia lúc này Tước Thiên vẫn chưa hề hay biết gì.

Sau gần hai canh giờ vật lộn trên sân tập, Tước Thiên mệt mỏi trở về hần đi đến ôn tuyền tắm rửa, rồi lại đi xuống ngự thiện dùng cơm, hần biết bây giờ nương tử đang giận dữ nên cố gọi nàng cũng không trả lời, ngồi vào bàn ăn, Tước Thiên từ tốn ăn, nhưng thật sự là không có nương tử và hài tử ngồi ăn cùng bữa cơm chẳng ra mùi vị gì cả.

Thẩm Như Mai lúc này từ trong bếp bước ra, bà đứng nhìn Tước Thiên đang uể oải ăn cơm bà cười nhẹ lên tiếng nói.

_ Nhị vương gia hôm nay người là có chuyện gì vui vẻ mà người cho phu nhân và tiểu vương gia đi sang nhà của tam vương gia ở chơi vài hôm vậy, thấy Dạ Yến đi mà vui vẻ ghê luôn đó vương gia.

_ Há !

_ Người vừa nói gì vậy nhạc mẫu ?

_ Hiền tể cho nàng ấy đi khi nào chứ ?

_ Thẩm Như Mai cười thâm trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bất ngờ khi nghe Tước Thiên nói bà nhìn hần nói

_ Ôi trời con bé này thật là, Dạ Yến nó nói với ta là người cho mẹ con nó đi chơi, nó bảo Thúy Nhi và phu quân của con bé dẫn theo Ngọc Phượng đi luôn rồi, đi cũng đã hơn canh giờ rồi còn gì, xem chừng giờ chắc cũng đã sắp đến gia trang của tam vương gia rồi đó.

Tước Thiên nghe xong nét mặt liền sa sầm, hần tức giận la lớn.

_ Người đâu ! Mau chuẩn bị xe ngựa ta đi đón phu nhân và tiểu vương gia về, nhanh mau chuẩn bị mau lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Ngoại Truyện _ 5

Tước Thiên nét mặt tức giận xanh mét hần nhanh trèo lên con bạch mã mà phóng nhanh về phía trước, các binh sĩ cùng hắc y liền vệ vội vàng nhanh phóng theo sau hộ tống.

Gần một canh giờ sau đó, đoàn người ngựa của Tước Thiên đã có mặt trước cửa lớn gia trang của Kỳ Lôi, Uyên Nghi và Bạch Mộ Nghiêm.

Lúc này Trương Dạ Yến đang rất nhàn hạ nằm trên ghế quý phi trong phòng được làm riêng cho đôi phu thê nàng, tiết trời đang vào mùa hạ nên rất nóng, Dạ Yến chỉ mặc một chiếc y phục màu tím nhạt bên trong, nàng không mặc áo khoác, đôi mắt nhắm lại hiu hiu ngủ, bảo bối thì đang chơi đùa cùng tiểu đệ và hai tiểu muội ở hoa viên phía sau gia trang.

Tước Thiên dừng lại xuống ngựa đưa dây cương sang Thanh Uy, hần bước chân liền nhanh đi vào bên trong

Uyên Nghi lúc này cũng đang loay hoay dưới bếp phụ Mộ Nghiêm làm cơm, Tước Thiên bước vào nhưng hần không đi xuống bếp mà đi thẳng vào sương phòng riêng của mình và nương tử để tìm nàng, vừa vào bên trong một cảnh đẹp của nương tử làm Tước Thiên ngẩn ngơ nhìn, hần không ngờ nàng lại có một mặt đẹp đến như vậy, cả lúc ngủ mà nàng cũng thu hút người đến như vậy.

Bước chân nhẹ nhàng đi đến gần bên chiếc ghế quý phi Tước Thiên nhanh tay ấn huyệt đạo của nàng để nàng không thể phản đối và bỏ chạy, Tước Thiên dùng nội lực đóng lại cửa phòng, hai cánh tay ôm lấy thân thể nương tử lên giường lớn, hần cời ra y phục chính mình và nàng, hạ màn xuống Tước Thiên chính thức lao vào cuộc chén nàng một cách khoái chí và đắc ý.

Tước Thiên khi vừa cời bỏ y phục của Dạ Yến cùng lúc này nàng mở mắt tỉnh dậy, nàng thấy người trước mắt là tướng công khó ưa của mình, mà hần còn muốn giờ trò, Dạ Yến ý muốn ngồi dậy, nhưng ôi thôi cả người nàng cứng ngắc không thể động đậy được, nàng mở to mắt mà trừng Tước Thiên liền nói lớn.

_ Phu quân chàng mau giải huyệt đạo cho ta ngay đi !.

Tước Thiên nhìn nương tử tức giận hần liền cười tươi giọng trầm từ tốn nói .

_ Phu nhân của ta à, nàng muốn ta giải huyết thì cũng phải đợi ta ăn no rồi hãy tính nha .

Nói dứt lời Tước Thiên liền cúi xuống găm nhắm đôi môi anh đào của nương tử, bàn tay hần điều luyện bắt đầu chạy loạn trên khắp cơ thể mịn màng của nương tử mà đốt lên ngọn lửa dục vọng của nàng, giờ đây Dạ Yến chỉ còn biết rên rí vì bị kích thích quá độ, hết lần này đến lần khác nàng bị phu quân đưa xuống địa ngục rồi lại bị kéo bay lên thiên đàng, cuộc kích tình của hai người kéo dài hơn hai canh giờ mới dừng lại, lúc này Dạ Yến vì mệt mỏi mà đã ngất đi trong lòng của phu quân từ lúc nào rồi .

Mọi người trong gia trang ai cũng biết hai phu thê của họ đang làm gì trong phòng, Kỳ Lôi hiểu ý nên không cho ai đến làm phiền họ, các bảo bối cũng ngoan ngoãn nghe lời, nên không bé nào dám đến gần sương phòng dù chỉ là một bước .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.